

Кралете на трилъра

ПАРОЛА ЗА ПОСТЪП

Тесен специалист по шпионаж и ръкопашен бой, Айсър е самотник
в света на трилъра, защото е непогражаем!

Публишърс Уикли

ИЗДАТЕЛСКА БУДА БАДЪ

БАРИ БАДЪ АЙСЪР

БАРИ АЙСЛЪР ПАРОЛА ЗА ДОСТЪП

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Директорът на АНС Тиодор Андърс има една проста цел: да събира всеки телефонен разговор, всеки имейл, всеки удар с клавиш в интернет. Защото знае, че безграничното наблюдение е единственият начин да защити сигурността на Америка. Ивлин Галахър нехае за всичко това. Тя просто си върши работата — управлява мрежа от камери и програма за разпознаване на лица на АНС, — за да може да плаща частното училище на глухия си син Даш.

Но когато Ивлин открива съществуването на програма на АНС с кодово име „Божие око“ и я свързва с тайнствената смърт на редица журналисти и разобличители, попада под прицела на двама убийци от Агенцията: садиста, атентатор и хакер Делгадо и Манъс, огромен глух мъжага, безкрайно предан на директора.

Води се глобална война — война между хората, които отчаяно се стремят да запазят най-мрачните тайни на държавата, и онези, които искат да ги разкрият.

На разобличителите

ПРОЛОГ

3 юни 2013

Когато секретният телефон на нощното шкафче иззвъня, генерал Тиодор Андърс сънуваше, че е за риба. Той моментално се надигна, обезпокоен, но не прекалено. През кариерата му го бяха будили безброй пъти, често по много по-неприятен начин.

Андърс запримигва и инстинктивно огледа стаята на слабата светлина на дигиталния будилник. Жена му продължаваше да похърква до него. Беше свикнала да „изключва смущенията“ на Агенцията за национална сигурност почти веднага след назначаването му за директор. Ако имаше вътрешен проблем, той нямаше да има право да ѝ каже. Ако проблемът беше външен, съвсем скоро щяха да съобщят за него по новините. Така или иначе, Деби не проявяваше интерес, поне не преди да се наложи. Беше добра съпруга.

Генералът се прокашля и вдигна слушалката преди телефонът да иззвъни повторно. В армията се беше научил да впечатлява началството с постоянната си готовност. И още пазеше този навик — дълго след като началниците му му бяха станали подчинени.

— Слушам — тихо каза Андърс. Винаги започваше с този ефикасен лаконизъм. На почукване на вратата също реагираше с една дума: „Влез“. Намираше за излишно губене на време да добавя още една сричка за учтивата форма. На Деби не ѝ харесваше и го беше научила да не се държи така вкъщи. Казваше му, че по този начин се говори на куче — „ела“, „седни“, „легни“. А всъщност тъкмо затова му допадаше, признаваше пред себе си той.

Очакваше незабавен стегнат доклад за съответната ситуация, наложила това обаждане. Затова се сепна, когато чу гласа на своя заместник.

— Тук генерал Ремар. Паролата за достъп, моля.

За миг Андърс толкова се изненада, че отговори:

— Аз съм, Майк.

— Съжалявам, Тед. Преди да продължим, трябва да чуя паролата ти за достъп.

Паролата за достъп представляваше допълнителна мярка за сигурност при разговори по секретния телефон, начин за удостоверяване на самоличността на събеседника. През всички години, откакто работеха заедно, Ремар никога не му я беше искал, когато му звънеше вкъщи. Или се бе случило нещо изключително лошо, или неговият заместник се подсигуриряваше максимално, като спазваше строго правилата. Което означаваше същото, знаеше Андърс. Под лъжичката го обля топлина от изсипалия се в организма му адреналин.

Той се поколеба. Каква беше последната му парола?

— РБФ. Седем-три-девет.

— ВДГ. Осем-едно-четири.

— Добре, казвай какво има.

— Пробив в системата. Потенциално огромен.

Топлината под лъжичката му стана още по-силна.

— Какво значи „огромен“?

— Още не знаем. Десетки хиляди документи. Може би повече. Този човек е имал достъп до всичко. ПРИЗМА. ЕксКискор. Президентски указ двайсет. Безграничен информатор. Ъпстрийм. До всичко.

Топлината под лъжичката му изведнъж се превърна в ледена буца. Лоша работа. Невероятно лоша.

— Кой е?

— Осемдесет процента сме сигурни, че е служител на име Сноудън. Едуард Сноудън. Бивш системен администратор в ЦРУ, инструктор по контраразузнаване в Агенция „Разузнаване“ на Министерството на отбраната, с пълни администраторски права.

„С пълни администраторски права“. Дъхът му секна за миг.

— Чакай малко — каза Андърс. Стана, вдигна телефонния апарат и безшумно тръгна по мекия килим към банята, като теглеше дългия кабел подире си. Не включи осветлението — тъмнината му действаше успокоително, внушаваше му усещане за скривалище, за пашкул. Пъхна слушалката между бузата и рамото си, затвори и заключи вратата на банята, пусна водата, за да заглуши звука, и влезе в стъклената душкабина. Едва тогава затвори очи и изсумтя: — Само не ми казвай, че е имал достъп до Божието око!

— Не е имал оторизация.

— Знам, че не е имал оторизация. Друго те питам! — Гласът му прозвуча по-рязко, отколкото искаше.

— Там няма данни за пробив. Обаче Сноудън... този човек е изключително способен. Разпитахме колегите му. Често се споменаваше думата „гений“.

— Трябва да се уверим, че няма опасност за Божието око. Не ме интересува нищо друго. Това е абсолютен приоритет.

— Работя по въпроса. Но става бавно, понеже не мога да повикам обикновен екип криминалисти.

Естествено, че не можеше. В историята на държавната власт на САЩ нямаше програма с по-строга разделност и секретност от Божието око. Изведнъж го обзе ужасното предчувствие, че всичките им предпазни мерки не са били достатъчни.

Андърс отвори очи и дълбоко въздъхна в опит да се успокои.

— Къде се намира Сноудън в момента?

— Според нас е в Хонконг.

— Не! За МДС ли работи?

Министерството на държавната сигурност беше китайската разузнавателна служба, нещо като комбинация от ЦРУ и ФБР. Ако Сноудън беше агент на МДС, ситуацията сигурно можеше да се овладее. Конкурентно разузнаване, вярно, обаче това не означаваше, че не съществуват правила, че не може да се сключват споразумения.

— Едва ли. Грийнуолд и Пойтрас също са там. Според нас той предава документите на тях.

Генералът запримигва. Кошмар ли сънуваше? Глен Грийнуолд и Лора Пойтрас... това нещо се очертаваше далеч по-лошо от МДС. Невъобразимо по-лошо.

Изтече една мъчителна минута. Той се намираше в Сантяго през 2010-а, когато земетресението от 8,8 по Рихтер разлюля Чили. В продължение на три безкрайни минути земята се разтърсваше и вълнуваше под краката му. И сега се чувстваше така. Даже още по-сюрреалистично.

Андърс си наложи да се съсредоточи.

— От „Гардиан“ свързаха ли се вече с нас?

Грийнуолд работеше в „Гардиан“. Преди да публикуват каквото и да е, шефовете му се обръщаха за коментар към Агенцията за

национална сигурност.

— Не.

В свитото му сърце се прокрадна плаха отчаяна надежда. Още имаха шанс. Нищожен, да, но...

— За колко време можем да пратим група в Хонконг?

— В момента наши хора се занимават с Абу Саяф на Минданао. Можем да ги прехвърлим в Хонконг за шест часа. А може и още по-бързо.

— Действай. Веднага. Важи същото правило като с ОБЛ, нали разбираш?

Тюлените, които бяха убили Осама бин Ладен, знаеха, че при никакви обстоятелства не бива да го залавят жив.

— Тед, тук става дума за... тези хора са американци.

Ремар беше добър заместник и Андърс нямаше по-верен човек от него. Така и трябваше. В първите дни на Пустинна буря генералът го беше измъкнал от едно горящо хъмви и му спаси живота, макар дясната половина на лицето му да пострада. От този момент Ремар следваше изгряващата звезда на Андърс и жертвоготовно му пазеше гърба. Но никой не е съвършен — неговата слабост беше известна милозливост. Андърс нямаше представа на какво се дължи — може би на някаква вродена личностна особеност? Или на семейната среда в детството му? На многобройните пластично-възстановителни операции, в резултат на които изпитваше прекалено голямо съчувствие към чуждата болка? Най-вероятно на някаква комбинация от всичко това. И въпреки че различният му мироглед често играеше ролята на полезен коректив за доста по-безжалостния инстинкт на Андърс, сега не беше моментът за това.

— Просто ги ликвидирайте — нареди генералът. — И тримата. Ясно ли е? Ще прехвърлим вината на МДС.

— Няма да прилича на работа на МДС.

— Че защо МДС ще прави нещо и ще го маскира като своя работа?

Мълчание. После:

— С тях е още един репортер от „Гардиан“. Шотландец, Юън Макаскил.

— Тогава ги ликвидирайте и четиримата. Известно ли ни е къде се срещат? И къде са отседнали?

— Още не.

Е, сигурно беше прекалено много да се надява на това.

— Търсете ги. Джиесеми, интернет достъп, системи за хотелски резервации, охранителни камери, сателитни изображения, всичко.

— Вече е направено.

Онова усещане за разлюляване на земята под краката му пак го връхлетя, този път придружено от замайване и гадене. Той се овладя и се съсредоточи. Какво пропускаше? Трябваше ли да свършат още нещо? Резервен план? Ако се наложеше да правят изявления, щеше да им трябва правдоподобна версия. И това щеше да е...

— Подготви информационни материали. Ако не успеем да запустим устата на Сноудън, ще трябва да го дискредитираме и за тази цел ще прибегнем до нашите приятели в пресата. Гледай в опорните ни точки да се откроява думата „нарцистичен“. Действай фино. „Не твърдя, че страда от нарцистично личностно разстройство...“ Нещо от този род.

— Вече приложихме тази работа с нарцисизма в случая с Джулиан Асанж.

— Да, и подеждва. Приложи го пак.

— Ясно.

— И също... дебело подчертай, че Сноудън е „престъпил клетвата си за неразгласяване на класифицирана информация“. Тази фраза също трябва да се тиражира.

Нямаше никаква „клетва за неразгласяване на класифицирана информация“, естествено. Държавните служители се заклеваха само да спазват конституцията. Но това беше незначителен нюанс. Медиите винаги повтаряха терминологията, която им подхвърляха властите.

— Добре — отвърна Ремар. — Кой искаш да поведе кампанията в пресата?

— Ърнест е най-добър в този бранш. Събуди го.

— Кой Ърнест?

— Онзи, дето подведе всички журналя да наричат подводното изригване на нефт в Мексиканския залив „теч“.

— Имаш предвид човека, който измисли термина „подсилени методи за разпит“ ли?

— Този термин всъщност е измислен от гестапо. На немски май беше „verschärfte Vernehmung“. Ърнест обаче прояви съобразителност

и го използва. Ако смяташ Сноудън за гений, почакай да му излезе Ърнест. Медиите за един ден ще го пратят в психиатрията за нарцисизъм и ще го осъдят за държавна измяна.

— Ще се погрижа той да се заеме с това.

— Ще се видим в щаба след половин час.

Андърс прекъсна връзката, излезе от душкабината, спря водата и се върна в спалнята. Спря за миг и се загледа в Деби, която продължаваше да спи дълбоко. Не можеше да каже, че още я обича, ако я беше обичал изобщо. Ала винаги изпитваше удовлетворение от мисълта, че я закриля. А да закриляш нещо, което ти принадлежи... и това е своеобразна любов, нали? Може би даже нейната най-висша форма.

Генералът влезе в дрешника и се облече. Знаеше, че най-вероятно няма да успее да спре „Гардиан“. А и не му пукаше особено до каква степен е в състояние да им запуши устата.

Единственото, което го интересуваше в момента, което истински го ужасяваше, беше Божието око. За всичко друго можеше да се спазари.

1.

Ивлин Галахър седеше на кресло пред ъгловия кабинет на директора във Форт Мийд — с плътно събрани колене, изпъната пола и сплетени в скута пръсти. Както винаги, когато чакаше тук, се питаше дали позата ѝ не е прекалено скована, прекалено неловка и официална. Но по-добре така, отколкото нервно да шава на стола. Не искаше някой да си помисли, че се притеснява от директора. Или по-точно, не искаше никой да разбере.

Не че някой щеше да забележи. Във външния офис нямаше никой друг, а откакто я покани да влезе, заместник-директорът генерал Ремар дори не я беше погледнал иззад монитора си. Естествено, Ремар, с превръзката на окото си, с обезобразения си профил, с късо подстриганата си побеляла коса от лявата страна на главата и набръчканата розова гола кожа от дясната, също винаги я притесняваше. Човек трудно можеше да не обръща внимание на белезите и да не се чуди какъв ужас е скрит под превръзката. Раните и възстановяването му се бяха превърнали в легенда в АНС, а преживените мъки почти го бяха превърнали в светец, заедно с неговия спасител, директора. Те бяха едно цяло, две ръце на едно и също тяло, и каквито и тайни да знаеше, в присъствието и на двамата Иви винаги се чувстваше аутсайдер.

Погледна си дискретно часовника. Никога не знаеше колко ще се наложи да чака — веднъж минута, друг път два часа. Тази несигурност можеше и да е унижителна, но от друга страна, колко хора имаха не просто покана, а лична инструкция незабавно да се явят, когато системата им надует аларма?!

И затова сега чакаше. В стаята не се чуваше нищо друго, освен приглушеното потракване на клавиатурата на Ремар и тихото жужене на климатичната инсталация. Не, не можеше да отрече, че ѝ харесва липсата на междинни звена до директора — това я караше да се чувства специална, пряката връзка ѝ придаваше аура на власт и важност в организацията. В същото време тази връзка я изолираше.

Дори от гледна точка на обичайната секретност в АНС около нейната работа бяха издигнати дебели стени. Доколкото знаеше, никой друг, освен директора нямаше представа за нейните задължения, а той по различни, но пределно ясни начини ѝ беше дал да разбере, че привилегията на прекия достъп не е безплатна, че ще има строги наказания за всякакво изтичане на информация, случайно или не.

Което специално в този момент ужасно я измъчваше. Имаше една идея, ала нямаше с кого да я сподели. Искаше ѝ се да попита директора, но се двоумеше. Понеже какво щеше да постигне, ако му кажеше? Идеята беше толкова невероятна, че той щеше да я сметне за неблагоприятна, даже за параноична. И за какво? Рискуваше прекалено много. Работата беше точно за нея и имаше огромно значение за обществото. А и получаваше добри пари, плюс допълнителните облаги. Особено здравната осигуровка, без която нямаше да може да запише Даш в специалното училище. Бившият ѝ съпруг не даваше нищо, а тя се боеше да го съди, за да не ѝ отмъсти, като предяви претенции за попечителство над детето. Майка ѝ беше починала, а баща ѝ се намираше в старчески дом с прогресиращ алцхаймер. Затова имаше нужда от тази работа и мисълта, че явно и работата има нужда от нея, я изпълваше с увереност. Що се отнасяше до съмненията ѝ... е, нима всички не изпитват съмнения, които са се научили да пазят за себе си?

Седеше вече близо дваисет минути и тъкмо си мислеше, че може би беше трябвало да се отбие до тоалетната преди да дойде и че определено бе трябвало да си облече пуловер, защото, както обикновено, във външния офис цареше ужасен студ, когато Ремар спря да пише, вдигна поглед от монитора и каза:

— Вече можете да влезете.

Винаги се чудеше как му сигнализира директорът. Може би с някакво текстово съобщение, същото, с каквото и Ремар го информираше за нейното идване. Или пък бяха станали телепати, след като толкова време работеха заедно. Тя се изправи, поколеба се за миг и отвори вратата.

Директорът седеше зад Г-образното си дървено бюро. На стената отляво висяха снимки на видни личности — президенти, премиери, генерали и индустриалци стояха рамо до рамо или се ръкуваха с Андърс. Лавиците на дясната стена бяха пълни със сериозни наглед

томове по военна стратегия, бизнес мениджмънт и философия. В единия ъгъл имаше масичка, диван и два фотьойла — място за по-дълги и навярно по-неофициални срещи, въпреки че генералът никога не я беше канил там.

Тя затвори вратата и мълчаливо изчака, докато директорът пишеше в полето на някакъв документ. След малко той я погледна над очилата си за четене и вдигна вежди. Какво означаваше това изражение? Раздразнение, че прекъсва работата му? Или напротив, че се радва на появата ѝ? Както винаги, не можеше да го разгадае. Андърс беше слаб шейсетинагодишен мъж с оплешивяваща коса и нездрав тен. Иви работеше при него повече от година и още не го бе виждала да проявява истинска емоция, освен периодичното присвиване на бледосините му очи. Никога не го беше хващала да зяпа гърдите ѝ, които бяха наедрели след раждането на Даш и бяха решили да останат такива дори след като пак започна да тренира и възвърна предишното си тегло. Нямаше нищо против, даже като самотна майка се радваше на вниманието, което привличаше, но фактът, че директорът не ги и поглежда, ѝ се струваше малко странен. Дали не беше гей? Знаеше, че е женен и има четири пораснали дъщери, обаче това не гарантираше нищо — дори през ХХІ век сред военните имаше много тайни хомосексуалисти, особено сред началниците. От време на време се питаше как ще реагира генералът, ако му се яви с някое и друго разкопчано копче и се наведе над бюрото, уж да му покаже нещо... щеше ли да се изкуши да погледне? Но не, нямаше да се пристраши да го направи. Знаеше, че той не е от хората, с които можеш да си играеш такива игрички.

Директорът посочи един от столовете пред бюрото си.

— Какво има? — Въпросът представляваше своеобразно предизвикателство, намек, че щом тя се възползва от предимството си на пряк достъп, непременно има да му докладва нещо важно. Че е по-добре да му докладва нещо важно.

Иви седна и плътно притисна ходилата си към килима. И тук като във външния офис работеше климатичната инсталация, но тя усети, че под мишниците ѝ избива пот, и се зарадва, че не е забравила да си сложи дезодорант.

— Системата ми засече две лица от списъка за наблюдение. Един репортер от „Интерсепт“, Райън Хамилтън. И нашият спецсъветник в

Анкара Даниъл Пъркинс.

Специалният съветник за връзка беше главният представител на АНС в Турция, който се отчиташе лично пред директора. В целия свят имаше само още петима — в Германия, Италия, Тайланд, Япония и Корея. Ако спецсъветникът беше извършил измяна, щяха да си имат сериозен проблем и тя внимателно наблюдаваше директора, любопитна как ще реагира.

Но той само леко присви очи.

— Какво си забелязала?

— Както ви е известно, сър, ние следим мрежите от наблюдателни камери по целия свят. Информацията постъпва в система за разпознаване на лица и конволюционна невронна мрежа, която анализира други биометрични данни като ръст, дължина на крачката и скорост на ходене, и когато конкретни хора бъдат регистрирани заедно, системата ни предупреждава. Получават се много фалшиви сигнали, които трябва да бъдат отсети, но за този имаме потвърждение. Почти съм сигурна, че Хамилтън и Пъркинс са се срещали в Истанбул.

Лицето на директора продължаваше да е толкова безизразно, че за миг заприлича на маска, също като обезобразения от изгарянето профил на Ремар.

— Имаш ли ги на кадър заедно?

— Не, сър, нямам ги. Обаче знам къде са се срещнали — на един ферибот в Босфора. Успях да проследя маршрутите, по които са минали поотделно, въпреки че на самия ферибот не е имало камера.

Генералът се отпусна назад и небрежната му поза й отправи същото предизвикателство като въпроса, с който я посрещна.

— Откъде знаеш, че не е съвпадение?

— Е, не мога да го докажа, естествено. Но фериботът ми се струва идеално място за тайни срещи. А и вие ми казахте да ви съобщавам дори за съмненията си, особено когато единият от участниците е от АНС.

Дори думите й да му бяха прозвучали като укор, той по никакъв начин не го прояви.

— Кога се е състояла тази вероятна среща?

— Преди два часа.

— Двамата още ли са в Истанбул?

— Така смятам. Предполагам... — Иви размисли и млъкна.

— Да?

— Е, знам, че като спецсъветник в Турция Пъркинс се отчита лично пред вас. Предполагам... не сте знаели, че е в Истанбул.

Директорът вдигна вежди.

— Какво те кара да предполагаш така?

— Вие току-що ме попитахте дали двамата още са там, сър. Ако Пъркинс пътуваше служебно, щяхте да знаете.

Андърс безмълвно впери очи в нея и тя се зачуди дали не е прекалила. Ала искаше да му покаже, че способностите ѝ не се ограничават само до елементарното проникване в мрежи и разработване на системи за наблюдение. Искаше да му покаже, че има и добър нюх и че заслужава да ѝ възлага повече отговорности.

— Така или иначе, предлагам проверка на митническата информация, за да установим кога е пристигнал Хамилтън — продължи Иви. — Бих проверила и мобилните им телефони. Ако са били изключени или са ги оставили някъде другаде, това определено ще потвърди, че не са искали да бъдат проследени. ЕксКискор също може да ни каже много неща. Бих го проверила сама, сър, обаче нямам оторизация.

Това беше фин намек, че ще е в състояние да си върши работата по-добре, по-ефикасно, ако разполага с повече средства.

Но той не ѝ обърна внимание.

— Звучи логично. Прати ми суровите данни. Искам да знам точно къде и по кое време са ги засекли камерите.

— Ще бъде изпълнено, сър.

Директорът си свали очилата, остави ги на бюрото и се втренчи в нея.

— Кажи ми, Иви, нали ти разработи системата за наблюдение на камерите?

Тя запримигва от изненада, че генералът се обръща към нея по име. Че изобщо си го спомня.

— Тъъ, да, сър. Е, тъй де, вече знаехме, че в последно време повечето наблюдателни камери са свързани в мрежи, с други думи, че можем да ги използваме дистанционно.

— Да, но тъкмо ти ръководеше екипа, който ни вкара в мрежите и ги свърза. Тъкмо ти направи така, че системата автоматично да

прониква в новите мрежи в момента, в който се активизират, като ония, които Харвард тайно инсталира в аудиториите, уж в рамките на проучване на посещаемостта на лекциите. Тъкмо ти предложи да използваме достъпа си до тях не само за конкретни задачи, но и за пасивно наблюдение, като ги свързва със система за разпознаване на лица и конволюционна невронна мрежа.

— Точно така, сър.

Той кимна.

— Ако тази работа с Пъркинс наистина се окаже вярна, без тебе изобщо нямаше да забележим. Браво!

Тя разбра, че с тези думи директорът я отпраща. Сега беше моментът да повдигне въпроса, който я измъчваше.

„Просто го направи — помисли си Иви. — Иначе никога няма да престанеш да се тормозиш“.

— Сър, може ли да... искам да ви питам за още нещо, ако не възразявате.

Андърс безмълвно вдигна вежди.

— Спомняте ли си онзи системен администратор от ЦРУ, за когото миналия месец открих, че е в контакт с Марси Уилър, журналистката от „Емптиуил“?

— Разбира се. Скот Стайлс.

— Да, Стайлс. Е, както обикновено, чрез наблюдение в мрежата аз мога да потвърдя само факта на срещата. Не се предполага да правя каквото и да е друго. Та... така и не научих резултатите от проверката.

Иви зачака с надеждата директорът да схване намека и да се съгласи, че тя ще си върши работата по-добре, ако не я държат като кон с капази. Генералът обаче не отговори: само смущаващо безизразно лице и пронизващ поглед. Иви още малко и щеше да се откаже. Ала вече беше стигнала дотук. „Какво пък, по дяволите!“

— Само няколко дни след като засякох връзката между Стайлс и Уилър се натъкнах на съобщение в „Уошингтън Поуст“. Открили Стайлс обесен в апартамента му в Маклийн.

— Да, известно ми е. Това много ме натъжи.

— Да, сър, така е. И просто се...

Тя не успя да довърши изречението. Какви ги вършеше, по дяволите?!

Андърс едва забележимо се усмихна.

— Питаш ме дали е съвпадение, така ли?

— Тъъ, да, сър, май това ви питам. Просто ми се стори...

— Искаш да знаеш дали имаме нещо общо със смъртта на Стайлс.

Тя преглътна мъчително. Да, не можеше да отрече, че искаше да знае точно това. Но и не можеше да го признае на глас. Дори фактът, че е намекнала за такова нещо, изведнъж ѝ се стори абсурден. Както и самата идея, освен че беше повдигнала въпроса.

Мълчанието се проточи. После директорът се подсмихна.

— Отговорът е „не“.

Иви го погледна, ала изражението му си оставаше непроницаемо. След още една безкрайна неловка минута тя кимна и се изправи.

— Благодаря, сър. Аз... аз... Чувствам се глупаво, че изобщо ви попитах.

Генералът поклати глава.

— Радвам се, че попита. Всеки от нас трябва да се стреми да поставя тъкмо такива въпроси, да прави тъкмо такива връзки. Просто в този случай връзката е случайна.

— Значи... Стайлс не е бил замесен в нещо... нередно с Марси Уилър, така ли?

Пауза.

— Не съм казвал такова нещо.

— Не, сър, но казахте, че смъртта му много ви е натъжила.

Едва доловимо свиване на вежди.

— Това е самата истина. Каквито и намерения да е имал в контактите си с безотговорни блогъри, той дълги години служи на родината си. Затова злополучната му, излишна и преждевременна смърт ме натъжи.

Иви кимна повторно; осъзнаваше, че е стигнала до задънена улица. Прииска ѝ се изобщо да не е тръгвала по този път. Когато стигна до вратата, директорът я повика.

— Иви.

Тя се обърна и го погледна.

Генералът кимна — израз на благодарност или оценка.

— Отлично си се справила.

— Благодаря, сър.

Иви тръгна към кабинета си, като се ругаеше наум. Чувстваше, че бе трябвало да му зададе този въпрос, но защо? Какво се опитваше да докаже и на кого? Ако това се случеше в някой филм, щеше да се ядоса на героинята, задето безразсъдно се е издала. Не беше научила нищо, а постъпката ѝ навярно щеше да накара директора да се усъмни в... Не знаеше в какво. В нейната лоялност навярно.

И това не бе всичко. Имаше нещо още по-лошо и това беше истинската причина да ѝ се иска да не е питала за Стайлс.

Защото смяташе, че директорът я е излъгал.

2.

Щом Галахър излезе, Андърс грабна слушалката и се зае да урежда геолокализирането и митническата информация. Галахър имаше добър нюх, което в момента малко го тревожеше, но щеше да се занимава с това по-късно. Сега най-важни бяха Хамилтън и Пъркинс и въпросът дали Агенцията за национална сигурност си има работа с нов Сноудън, този път в Турция.

Реши да не се свързва с никого в Анкара. Засега. Очакваше да получи всичко необходимо от геолокацията и митниците. Както и от една система, разработена от групата за наблюдение на компютърни мрежи, която беше проникнала в почти всички хотелски и всякакви други пътнически системи на света. Ако се наложеше да се справят с Пъркинс, колкото по-малко хора знаеха за проблема, толкова по-добре, особено след като Галахър имаше подозрения за случилото се със Стайлс. Целта на принципа за разделност в сигурността — геолокация на мобилни телефони, митници, органи на реда, наблюдение на охранителни камери, сателитни изображения, разчитане на автомобилни номера и така нататък, освен по-широко разпространените и по-несигурни програми за метаданни — се състоеше единствено в това: без съответната оторизация никой да не може да получи нещо повече от съвсем смътна представа кой и защо бива наблюдаван. И съответно какви мерки се взимат.

Е, не само в това. Имаше още една полза. Никой друг, освен Ремар и самия Андърс не разбираше всички средства за наблюдение, до които можеше да прибегне АНС, за да реши конкретен проблем. Той имаше чувството, че тъкмо тази разделност, която лично беше наложил след скандала със Сноудън, е препънала Пъркинс. Ако бе станал предател, спецсъветникът щеше да е свръхпредпазлив по отношение на джиесема си, уебсайтовете, които посещава, и прочее. Само че той нямаше представа за разпознаването на лицата и другия биометричен анализ. Къртицата щеше да избягва само онези системи за наблюдение, за които знаеше. И тъкмо затова си оставаше

изключително важно почти никой да не може да вижда цялостната картина.

След десет минути получи потвърждение, че Хамилтън е пристигнал същия следобед с полет на „Бритиш Еървейс“ от Лондон. Два часа по-късно се настанил в хотел „Раша“. И оттогава мобилният му телефон бил в хотела. Нима един журналист ще остави телефона си в хотелската си стая, ако не се опитва да заблуди онзи, който го следи, че и самият той е там? Нещо повече, Пъркинс беше постъпил по същия начин. Джиесемът му се намираше в апартамента му в Анкара, докато той бе заминал за Истанбул.

И Галахър имаше право. Беше немислимо спецсъветникът да замине за Истанбул, без да осведоми Андърс. През 2013-а ги бе издънило бягството на Сноудън в Хонконг. Оттогава всякакви пътувания, както и всякакви контакти с чужденци и журналисти, задължително се одобряваха предварително. Пъркинс беше нарушил правилата и това бе лошо. Много лошо. Но Андърс имаше нужда от още сведения, за да е сигурен — достатъчно сигурен, за да направи онова, което предчувстваше, че ще се наложи.

Позвъни на Галахър.

— Иви, колко мрежи от охранителни камери в Анкара и Истанбул следиш?

— Всичките, сър. Няколко банки са с много добре защитени системи, но...

— И колко време се пазят записите — три месеца ли?

— Най-малко, сър. Ако потрѣбва, често сме в състояние да възстановим по-стар материал, върху който има нови записи.

— Искам да пуснеш системата и да потърсиш Пъркинс в и около интернет клубове в Анкара колкото назад във времето можеш.

— Сър, струва ми се, че ако се съсредоточите върху мобилния му телефон...

— Сериозно се съмнявам, че го е носел със себе си по време на излизанията, които имам предвид.

Последва пауза.

— Ясно, сър.

Той затвори и се замисли. Защо Хамилтън и Пъркинс бяха рискували да се срещнат лично? Ако ставаше въпрос за обикновено

изтичане на документи, независимо от мащабите му, всичко можеше да се уреди от разстояние. Електронно.

Но тъкмо тук се криеше отговорът, нали така? АНС основно се занимаваше с електронно разузнаване. Пъркинс го знаеше. Затова повече се страхуваше от електронно засичане, отколкото от компрометиране чрез лична среща. По същата причина навремето Осама бин Ладен бе избягвал телефоните и интернет и вместо това бе разчитал на куриери.

Ала той усещаше, че не е толкова просто. Можеше не само да се е налагало да се видят, но и да са го искали. Защо? Пак се сети за Сноудън. Откраднатите от него материали бяха неразбираеми за външни хора — все едно са на чужд език. В продължение на цяла седмица той бе работил заедно с Грийнуолд, Пойтрас и Макаскил, обясняваше им историите и съответния контекст. Ако Пъркинс целеше само изтичане на информация, можеше просто да я качи в Уикилийкс. Не, спецсъветникът искаше тя да мине през известен журналист, за да „изпере“ изтичането и да го представи като нещо достойно да влезе в новините. Иначе положението лесно щеше да бъде овладяно. Властите просто щяха да омаловажат разкритията като вандалски акт или напълно да ги отрекат.

На монитора му се отвори прозорец със съобщение. От Галахър. Пъркинс посещавал най-малко четири интернет клуба в турската столица. Вероятно имало и други, явно било нещо като „тука има — тука няма“, обаче засега бил засечен само в четири. За Андърс и това беше предостатъчно.

Той се обади на една анализаторка от ПРИЗМА и ѝ каза, че го интересува дали има подозрителна дейност по интернет във въпросните клубове в Анкара. Тъй като ѝ даде датите и времето, след по-малко от три минути тя потвърди, че някой там е чел „Интерсепт“, Уикилийкс и други радикални уебсайтове. Нещо повече, този някой търсел биографични данни на активисти, истинска енциклопедия на международната съпротива: Барет Браун, Сара Харисън, Муртаза Хусейн, Анджела Кийтън, онзи терорист в борбата за достъп до обществена информация Джейсън Лиополд, Джанет Райтман, Тревър Тим... и пак онази проклета Марси Уилър. С постепенно стесняване на вниманието към едно конкретно име: Райън Хамилтън.

Най-хубавото на системата за сигурност се състоеше в това, че анализаторката нямаше представа кого следи. Никога нямаше да свърже днешната възложена ѝ от Андърс задача с утрешните неприятни новини за Пъркинс.

Със следващото обаждане до експерт по геолокация Андърс се увери, че във всеки от случаите, в които Пъркинс е ходил в интернет клуб, мобилният му телефон е оставал в жилището му. Беше смятал, че по този начин ще скрие посещенията си, а оттук и действията си. При това с основание — стига да я нямаше мрежата от охранителни камери. Но той не знаеше за нея.

Директорът за миг се подразни, че трябва да полага толкова усилия само за да установи местонахождението на един-единствен човек. Щеше да е много по-лесно, ако всички имаха микрочипове. Някъде беше чел за куче, което избягало от дома си в Пенсилвания и месеци по-късно го открили в Орегон — благодарение на това, че в приюта прочели имплантирания микрочип. Можеше да има известна съпротива срещу идеята за такова нещо и при хората, естествено, но ако се поднесеше под формата на осигуровка срещу отвличане... и ако успееш да организират зрелищно похищение за заблуда... дете, спасено от най-гнусната поквара, а родителите му — от безкраен ужас и мъка, само защото любящите му майка и баща са имали далновидността да му имплантират чип като бебе... Нямаше да мине много време и всички родители щяха да се разкъсват от чувство за престъпна небрежност, ако не го направят. Зачуди се дали може да се прокара закон, по същия начин като за детските седалки за коли и каските за велосипедисти. Но не, това сигурно щеше да е излишно. Страхът от отвличане в комбинация с въпроса „Защо, защо не му имплантирахме микрочип?!“ щеше да е предостатъчен.

Отърси се от унеса си. Знаеше, че трябва да се задоволи с наличните засега средства. Всяко нещо с времето си.

Истанбул, зачуди се генералът. Защо бяха избрали Истанбул за срещата си? Достатъчно близо до Анкара, за да може Пъркинс да се измъкне незабелязано с влак или кола. Без телефон, без кредитни карти, без да оставя диря от електронни трохи. В Анкара щеше да е по-удобно, но ако Хамилтън фигурираше в някакъв списък за наблюдение — а той фигурираше, — неговото присъствие в турската столица

можеше да привлече подозрения към спецсъветника, щом „Интерсепт“ публикуваше материалите, които му предадеше Пъркинс.

Всичко това означаваше, че може би още има шанс да овладее положението. Ако двамата се срещаха за пръв път... ако още не бяха прехвърлени никакви файлове, и дори да бяха, ако никой друг не притежаваше ключа за декриптирането им... ако възнамеряваха да прекарат поне малко време заедно, през което Пъркинс да въведе Хамилтън в обстановката...

Само че трябваше да внимава. Галахър вече имаше известни подозрения. Не толкова, че да я е страх да ги сподели с него, както с радост бе установил преди малко. Обаче достатъчно. Отгоре на всичко беше умна и наблюдателна. Поредното самоубийство... или още по-лошо, две самоубийства... на хора, към които самата тя е насочила вниманието му, най-вероятно щяха да задълбочат съмненията ѝ. Трябваше да измисли някакъв още по-фин начин.

Във всеки случай Галахър трябваше да се наблюдава. Опитът му показваше, че подозрението е като вирус. Много хора го прихващат, но сравнително малко се разболяват. Стига да получат нужното лечение, повечето оздравяват. Ала болестта въпреки това трябва да се следи. Не бива да оставяш треската да стигне до степен, в която застрашава здравето на тялото.

И най-важно, не бива да рискуваш заразата да се разпространи.

Той се замисли за Хамилтън. За момент се почувства... не точно зле. Но му домъчня. Някои негови колеги продължаваха да живеят в свят, в който техните вътрешни врагове мразят Америка, обичат терористите и прочее утешителни глупости. Андърс разбираше, че човешката природа като цяло е по-сложна, и предполагаше, че Хамилтън обича родината си по някакъв криворазбран начин, въпреки че действията му най-вероятно щяха да ѝ навредят. Е, мисълта, че репортерът няма да умре напразно, го изпълваше с тържествена гордост. Че начинът, по който ще умре, всъщност ще обедини американците, ще им даде сила и обща цел. Хамилтън нямаше да го научи, а дори да научеше, нямаше да го проумее, но Андърс в известен смисъл го уважаваше. Щом се налагаше журналистът да умре — а действително се налагаше, — нямаше ли да иска например органите му да бъдат използвани, за да подарят живот на други хора? Щеше, естествено. Като всеки свестен човек. Имаше известна утеха в това, че

Андърс отдаваше почест на Хамилтън, като превръщаше смъртта му в повод за равностоен дар. Че я компенсирал, като не увеличавал нейната трагичност.

Повика Ремар и по време на целия инструктаж заместникът му седя със сковано изпънат гръб срещу него — винаги заемал тази поза, знаел директорът, когато водеше вътрешна борба с тежки заключения. И както се очаквало, Ремар възрази срещу онова, което очевидно се налагало да направят. И както също се очаквало, накрая неохотно се съгласил, че няма друг изход. И чак след като се разбраха за плана Ремар попита:

— Според тебе защо го е направил?

Андърс се отпуснал назад, облекчен, че трудната част от разговора е приключила.

— Кой знае? Той имал сложни семейни отношения и ги отдавал на работата си. Може така да е искал да покаже на жена си и децата си, че е от отбора на добрите. А може и да е от някакво угризение, растящо като тумор с възрастта, с осъзнаването на собствената му смъртност. Бях наясно, че това може да го направи уязвим, но трябвало да го взема на сериозно.

— Не можеш да знаеш всичко.

— Работата ни е да знаем всичко.

Лицето на Ремар остана безизразно. Понякога не можело да се прецени дали това се дължи на контузията му, или се опитва да скрие мислите си.

След малко заместникът му отново нарушил мълчанието.

— Това не може да е... Няма как Пъркинс да е знаел каквото и да е за Божието око, нали така?

Андърс поклати глава. Абсурдна идея. Но усети присвиване под лъжичката — също като онази нощ, когато Ремар го събуди, за да му съобщи за Сноудън.

— Не е възможно Пъркинс да знае нещо — след няколко секунди отвърна той. — Само ние двамата с тебе имаме пълен достъп. Никой друг не знае за съществуването му. Обаче... Хайде да проверим. И явно ще трябва да го направим лично.

Ремар кимна.

— Разбира се. Но... Не смяташ ли, че сега е моментът да го наречем по друг начин?

— Ти така и не успя да измислиш нищо по-подходящо.

— Знам, но...

— Божието око е идеално. Описателно.

— Имам предвид Патриотичния акт, Акта за свободата... тези имена бяха ефикасни. Придадоха добро звучене на проследяването. Хищник и Тотална информационна осведоменост... тези програми бяха оспорвани, понеже имената им плашеха хората.

— Окото на провидението вече е банално. Има го на реверса на Големия печат на Съединените щати и на гърба на всяка банкнота от един долар. Познато е. Звучи успокоително. Но всичко това няма значение. Защото никой няма да научи за Божието око.

— Няма, естествено, обаче...

— В момента става дума просто за предпазна мярка. Надникване под леглото, за да се уверим, че Торбалан не се е скрил там. Да потвърдим нещо, което вече знаем.

— Хубаво, но...

— Виж, Божието око не беше компрометирано и преди Сноудън. Знаем го със сигурност. Понеже...

— Понеже, ако имаше достъп до него, Сноудън щеше да го разгласи.

— Точно така. Също както ако Ал Кайда имаше ядрени бомби преди единайсети септември, от Ню Йорк и Вашингтон нямаше да остане нищо. И в двата случая отсъствието на доказателство...

— ... е доказателство за отсъствие.

— Абсолютно вярно. И въпреки това, за да се подсигури, наредихме на Чеймбърс да подсили всички правила за сигурност.

Ремар го погледна — в очите му се четеше предишното неодобрение.

— Ефира беше адски способна. И лоялна.

Андърс не обичаше Ремар да нарича Чеймбърс с малкото й име. Добре де, с прякора й — всъщност се казваше Никол, — но по-лошото бе, че представяше като лично отношение неговото решение, взето единствено от съображения за националната сигурност. Не му харесваше и остротата на намека. Той се вгледа в очите на заместника си.

— Решението ми ли оспорвате, генерал Ремар?

Ремар сведе поглед.

— Стореното — сторено. Но щом не се боиш, че Пъркинс може да е научил за Божието око, защо взимаш толкова крайни мерки?

— Фактът, че Пъркинс не е в състояние да ни съсипе, не означава, че не може да предизвика катастрофа. Нов Сноудън ли искаш? А цената на цялата тази публичност, на излишното разсейване?! И онзи проклет Грийнуолд да ни се подиграва, че АНС била единствената организация, изгубила данните, които всъщност се опитваме да си върнем?!

— Не, разбира се.

— Да не споменавам как ще изглеждаме в личен план, ако пак се случи същото!

Ремар кимна.

Андърс въздъхна.

— Не знаем какви са намеренията на Пъркинс. Но можем да приемем, че щом тъкмо нашият спецсъветник в Турция смята нещо за достойно за новините, това определено ще ни навреди. И то жестоко.

Ремар отново кимна, видимо отстъпваше.

— Кой искаш да се заеме с това?

— За Пъркинс мисля да е Делгадо. И Манъс — за журналиста.

— Фината работа за Пъркинс, а за журналиста — груба сила, така ли?

Андърс поклати глава.

— Бъркаш за Манъс. Това, че е глух, не значи, че не пипа фино.

— Не знам, Тед. Никога не мога да разбера какво си мисли.

Директорът се вгледа в обезобразеното лице на своя заместник и се въздържа да си каже, че същото се отнася и за него.

— Не е важно какво си мисли, Майк. А какво върши.

— Не те ли смущава?

— Оправям се с него.

— Не те питам това.

— Обаче това е важното.

— Знам, че ти е верен. Като... хм, като пребито куче, което си спасил, или нещо подобно. Но такова куче е увредено, нали си наясно с това? Дълбоко в себе си. Никога не можеш да му имаш пълно доверие.

— Въпросът не е в доверието. А в ползата.

Получи се малко по-грубо, отколкото възнамеряваше, ала от друга страна, верността на думите му не можеше да се отрече.

Ремар се изправи.

— Добре. Нещо друго?

Дали не беше приел отговора му по отношение на тях двамата? Андърс не искаше да каже това.

Не, нямаше проблем с Ремар. Верен като Манъс — макар и понякога с прекалено много въпроси. Но поне винаги знаеше кога да преглътне възраженията си и да изпълни заповедта.

— Ще ни трябва турски посредник — каза директорът. — Свържи се с нашия човек. Манъс ще предаде журналиста на хората от Ергенекон. Те ще го отведат в Сирия.

— Друг посредник.

— Точно така. Кажи на нашия човек, че на Ергенекон ще се плаща на три транша — когато приемат доставката, когато го предадат на сирийците и когато сирийците изпълнят уговорката.

— За какви сирийци става дума?

— Има ли значение? Ще ги наричаме ИДИЛ.

— В момента почеркът на ИДИЛ е широко известен. Може би е по-добре да използваме нещо ново.

Андърс се замисли.

— Е, може да го припишем на групировката Хорасан. Нали се сещаш, ония, дето са „прекалено радикални даже за Ал Кайда“.

— Не знам. Щом започнаха бомбардировките в Сирия, ние обявихме, че сме убили главатаря им. Пък и това име така и не се популяризира. Звучи почти като Кардашян. Казвам ти, имената имат значение.

Директорът не обърна внимание на намека. Божието око беше идеално име и той нямаше желание да го променя с нещо по-неподходящо.

— Тогава не конкретизирай. Обаче подчертай връзката с ИДИЛ. „Отцепническа групировка от ИДИЛ“, нещо такова. А що се отнася до турците, започни с по двайсет хиляди долара на транш, но бъди готов да качиш до сто общо за трите транша.

— В последно време повече искат оръжие, отколкото пари.

— Кажи на нашия човек, че ако всичко мине добре, другия път ще се договорим за многозарядни гранатомети. Много си падат по тях.

Но не разпалвай алчността му.

Ремар тръгна към вратата.

— Ще повикам Делгадо. И твоето човешко куче.

3.

След дваайсет минути на вратата решително се почука два пъти. Андърс вдигна глава.

— Влез.

Томас Делгадо влезе и затвори вратата. Беше висок метър и шейсет и пет, гъвкав като невестулка и носеше шит по поръчка сив костюм и бяла риза. Липсата на вратовръзка беше единствената му модна отстъпка пред августовската жегата в Мериленд. Компенсираше я едносантиметрова ивица бял лен, подаваща се от джоба на гърдите му. Облеклото му изглеждаше крещящо стилно по коридорите на АНС, особено когато всички ходеха по къс ръкав, но директорът предполагаше, че видът му си има своите достойнства — поне отчасти прикриваше факта, че едно време Делгадо си е спечелил репутация като килър, владеещ всевъзможни модерни технически средства, в различни престъпни организации на Източното крайбрежие, както чуждестранни, така и местни.

Преди десет години Андърс го беше предупредил, че във ФБР е създадена спецчаст, която трябва да го прати зад решетките. Естествено, предупреждението представляваше част от сделка и Делгадо се оказа невероятно способен — находчив, дискретен, решителен. Казваш му кого, казваш му къде, обясняваш му как. Той никога не питаше нищо друго и винаги се справяше с проблема. За негов недостатък можеше да се смята това, че обичаше някои страни от работата си малко повече, отколкото беше... желателно. Ала никой не е съвършен.

Делгадо седна. Дишаше равномерно, но пред редицата присадени косми, които сякаш се бореха да пуснат корени на темето му, лыщеше пот.

— Отвън ли идваш? — попита директорът.

Делгадо кимна.

— Направо е ад, еба ти. Гони четирийсет градуса. Ремар каза, че си искал да ме видиш спешно.

Андърс долепи върховете на пръстите си пред брадичката си.

— Имаме проблем в Анкара. Заминаваш веднага с военен самолет от „Андрюс“. Този път не трябва да е самоубийство. Можеш ли да направиш така, че да изглежда като автомобилна катастрофа?

Делгадо се усмихна.

— Знаеш, че мога, особено ако колата е по-нов модел.

В усмивката му винаги имаше нещо подигравателно. Е, Андърс не го беше взел на работа заради чара му.

Помисли си за модерната европейска кола, която Пъркинс караше в Анкара.

— Достатъчно нова е. Ако не успееш да влезеш в нея сам, ще можеш да разчиташ на екип от Операции по специализиран достъп.

— Няма да се наложи.

— Сигурно няма, но за всеки случай ще е на твое разположение.

Хората от ОСД бяха вълшебници. Преди известно време бяха възложили на отделни екипи в звеното да осигурят достъп до компютърните мрежи за чекиране на багаж на всички големи авиокомпаниии. И сега беше детска игра временно да отклонят някой куфар или още по-добре цял самолет с куфари и докато багажът „липсва“, да подменят колелце, дръжка или ток на обувка с подслушвателно или проследяващо устройство. Компанията откриваше грешката си след няколко часа, най-много ден, извиняваше се и пращаше багажа по местоназначение. В авиокомпаниите се ширеше тотална некадърност и досега никой не се беше усъмнил в „грешките“. Сноудън бе разкрил много от тези технически възможности на АНС, но не всичко. Слава богу!

Делгадо избърса потта от челото си.

— Подробности?

— На търгване генерал Ремар ще ти даде криптиран файл. Ще го прочетеш в самолета. — Андърс замълча, после добави: — Няма да можеш да се свързваш с местното ни представителство. Проблемът е неговият шеф.

Дори да се изненада, Делгадо не го показва с нищо, само кимна.

— А, сега разбирам защо искаш катастрофа. С онзи урод ли ще ме пратиш, или този път ще действам сам?

— Ще пътувате заедно. Самолетът вече чака в „Андрюс“. Манъс ще действа в същия район, но има друга задача.

Сякаш по даден знак на вратата тихо се почука три пъти. Директорът зачака. Ако беше някой друг, щеше да си тръгне. Манъс обаче нямаше да го чуе даже Андърс да кажеше: „Влез“.

Вратата се отвори и огромна фигура за миг скри от поглед външния офис. В следващата секунда Марвин Манъс влезе и затвори вратата. Делгадо се завъртя, така че новодошлият да вижда устните му, и високо и ясно каза:

— Недей да стърчиш там, гений такъв. Сядай.

Директорът не за пръв път се учуди на враждебността му. Дребосъкът беше зъл, ясно. Ала едва ли му се умираше. Той бе страховит, да. Но Манъс... Манъс беше нещо друго, нещо стихийно. Андърс го беше спасил преди петнайсет години, когато на осемнайсетгодишния Марвин тъкмо му предстоеше да замени поправителния център за непълнолетни в Сейнт Чарлз, щата Илинойс, със затвора със строг режим в Понтиак. Фактът, че притесняваше дори Ремар, означаваше много. Защото неговият заместник, преодолял психическите травми от контузията и изтърпял мъки, от които повечето други мъже щяха да умрат, не се притесняваше от никого.

Манъс не обърна внимание на подигравката, а погледна директора и зачака. Андърс се обърна към Делгадо и му нареди:

— Тръгвай.

Дребният мъж се поколеба, след това се изправи и с небрежна походка мина покрай Манъс, като пътьом го измери с поглед. Поспря, така че той да прочете думите му по устните му, и каза високо:

— Радвам се, че ще пътуваме заедно. Щеше да ми липсва разговорът с такъв суперинтелигентен събеседник.

Манъс мълчаливо го изпрати с очи. Андърс знаеше как да се оправя с Манъс, разбира се, но въпреки това неговото спокойствие понякога го... безпокоеше. Особено в отговор на нещо, което щеше да ядоса всеки нормален човек.

Директорът посочи един стол.

— Благодаря, че дойде, Марвин. — Любезността му беше умишлена. С Манъс тя бе ценна стока. И макар да знаеше, че Манъс отлично чете по устните, Андърс при всяка възможност продължаваше да използва малкото американски жестомимичен език, който владееше, тъй като знаеше, че Манъс изключително цени усилията му.

Манъс кимна и се настани пред бюрото, като предпазливо отпусна ръце върху страничните облегалки, сякаш се опасяваше, че може неволно да ги счупи.

— Заминаваш за Истанбул — каза му директорът. — С Делгадо ще пътувате заедно с военен самолет. Там ще имаш самостоятелна задача. Генерал Ремар ще ти даде криптиран файл с всички подробности. Сега само ще резюмирам. Журналист, вероятно без опит по отношение на сигурността, вероятно невъоръжен. Няма значение дали ще получи някакви телесни повреди, когато го отвличаш, стига да е жив и общо взето невредим.

— Какво ще правя с него? — Манъс говореше тихо и басово, с малко странно произношение заради глухотата си. Като цяло, гласът му не издаваше мислите му повече, отколкото по-присъщото за него мълчание.

— Ще го предадеш на група турски посредници, които имат връзки отатък сирийската граница. Генерал Ремар в момента организира логистиката. Ще се свържа с тебе в самолета веднага щом получа подробностите. Някакви въпроси?

Манъс поклати глава.

Нищо чудно. Ако трябваше да знае нещо друго, Андърс щеше да му го каже.

Директорът го погледна.

— Как са нещата с Делгадо?

Пауза.

— Какво имаш предвид?

Глас, безизразен като монитор за сърдечен ритъм, показващ права линия.

— Той е насъбрал много омраза — поясни Андърс. — Обаче ми е полезен.

Манъс кимна.

Генералът въздъхна.

— Наясно съм... какво се налага да търпиш понякога.

Повторно кимване. Ала директорът усети верността, скрита зад този жест. Реакцията към навярно единствената добрина, която някога бяха проявявали към Манъс.

— Когато се върнеш, имам нещо друго за тебе — продължи Андърс. — Една служителка, към която изпитвам известни...

съмнения. Искам да я държиш под око.

Манъс се понамръщи скептично. Обикновено не му възлагаха такива задачи.

— Момченцето ѝ е глухо — поясни директорът. — Това може да ти даде шанс да се сближиш с нея.

Намръщването изчезна.

— Добре.

— Естествено, ще я следим електронно, обаче тя е интелигентна, ще се усети. Трябва ми нещо друго.

— Какво?

Андърс забарабани с пръсти по бюрото.

— Боя се, че това, което ще се случи в Турция, може да я разстрои. И искам да знам... дали е удовлетворена. Спокойна. Доволна. Или я мъчи съвестта. Дали е отборен играч. Или започва да се смята за аутсайдер. Научаваме страшно много от електронното разузнаване, да, обаче някои хора забравят човешката страна, неколичествената, призрака в машината. Не бива да я пропускаме. Не бива да пропускаме абсолютно нищо. Затова твоите лични впечатления ще са ни много полезни.

Манъс се втренчи в грамадните си длани за миг, сякаш търсеше отговора там. После каза:

— Ти искаш да знаеш всичко.

Андърс само кимна. Нима не го иска всеки?

4.

Манъс мълча през целия полет до Истанбул. Известно време спа, известно време преглежда допълнителните инструкции, които му прати директорът, и през цялото време не обръщаше внимание на Делгадо. Не можеше да понася миризмата му — одеколон, какъвто не познаваше от другаде, сапун с прекалено остър аромат на цветя и някакъв гел за коса, всичко това в комбинация с леко лют мирис, излъчван от тялото на дребосъка. Веднъж Делгадо го хвана да бърчи нос и се поинтересува какъв е проблемът. Манъс отговори, че не му харесва одеколонът му. Онзи се изненада, все пак бяха на пет-шест метра един от друг, и го попита как го усеща от такова разстояние. Манъс само сви рамене. Имаше необикновено остро обоняние — когато изгубиш едно сетиво, другите го компенсират — и беше приел, че неприятната миризма на Делгадо е един от недостатъците на тази дарба.

Знаеше, че Делгадо го мрази, макар че нямаше представа защо. Нямаше представа защо изобщо някой го е мразил през годините. Понякога хората просто го правеха. Омразата не го смущаваше. Тя се превръщаше в проблем само тогава, когато караше някого да се опита да му стори зло. И той внимаваше. Когато предусетеше нещо такова, пръв нанасяше удар. Надяваше се с Делгадо да не се стигне дотам. Директорът явно се нуждаеше от него, ценеше го, а Манъс не искаше да прави нищо лошо на Директора.

Помнеше онази част от живота си преди Директора мъгляво, призрачно, разпокъсано. Първи започна да му причинява болка баща му. Обикновено се случваше, когато баща му пиеше. Роден в Гранит Сити, Илинойс, баща му получил стипендия като бейзболист в Щатския университет на Охайо, още първия сезон получил травма на коляното, изгубил стипендията, изгубил всичко. Върнал се в Гранит Сити, постъпил на работа в стоманолелярния завод, свалил момиче, което познавал от гимназията, оженили се. Родило им се бебе — Манъс.

Баща му не го обичаше. Бил прекалено дребен. Бил прекалено тих. Бил тъп. Е, вярно, дребен беше, източи се чак след шестнайсет. И естествено, беше тих. Когато баща му пиеше, всичко можеше да го вбеси. Затова Манъс се научи не само да е тих, но и да е неподвижен, да е като маса, килим или стена, когато баща му е в настроение да мрази. Невинаги се получавахе, обаче знаеше, че не е тъп. Че тишината е умното поведение. Че тишината е самосъхранение.

Когато беше четиригодишен, веднъж баща му го удари толкова силно по главата, че Манъс изгуби съзнание. Свести се в болница. Майка му седеше на леглото до него и когато отвори очи и я погледна, устните ѝ образуваха огромно „О“ от радост и облекчение. Помисли си, че е извикала, ала не я чу. Всъщност наоколо цареше дълбока тишина. Сякаш плуваше под вода.

Хора с бели престилки му направиха изследвания. Чувахе малко, но само ако говорят много високо точно пред него. Казаха му, че слухът му можело да се върне, но че не били сигурни. И че трябвало много да внимава със стълбищата, защото бил пострадал при падане. Това му се стори странно. Помнеше, че баща му крещеше — всъщност това беше последното, което чу през живота си, — но да е падал по стълбище?! Искаше му се да попита, ала трудно можеше да им обясни. Пък и какво значение имаше?

После баща му дълго не пи и не го закачаше. Вкъщи идваше учителка, която учеше Манъс и майка му на нещо, наречено „американски жестомимичен език“. Харесваше му да разговаря, без да издава звуци. Майка му правеше всичко възможно да му помогне да го усвои, но също така настояваше да я гледа как говори, защото повечето хора не владеели жестомимичния език и той трябвало да се научи да чете по устните им.

После тръгна на обикновено училище. Вървеше му трудно. Някои учители си спомняха да говорят с лице към класа, така че Манъс, който винаги седеше на първия чин, да може да чете по устните им. Ала други или забравяха, или не ги интересувахе. Имаше една логопедка, много симпатична, но сеансите не му харесваха. Упражненията, които го караше да прави, го отегчаваха и не разбираше смисъла. Защо изобщо му трябваше да говори? Отначало, когато другите деца му се подиграваха, той им отговаряше и нещо в гласа му само ги караше да му се смеят още повече. По-добре да мълчи. Майка

му твърдеше, че трябвало да се упражнява да говори също толкова, колкото и да чете по устните, иначе нямало да има приятели. Само че никой не искаше да е приятел с глухото дете, на което викаха „идиота“, „тъпака“ и „олигофрена“.

Когато беше десетгодишен, баща му си счупи ръката в завода и получи нещо, което наричаха „инвалидност“. И пак започна да пие. И да бие Манъс. Майка му се опитваше да го защити, поемаше ударите върху себе си, за да не ги поема синът ѝ. После, когато баща му заспеше, тя убеждаваше Манъс, че всичко било наред, че не боляло толкова, колкото изглеждало, че така било по-добре, отколкото нещо да се случи с нейното красиво момченце. Манъс помнеше, че майка му обичаше да го нарича така. Помнеше и уханието на парфюма ѝ.

Една вечер, когато беше на четиринайсет, баща му се прибра вкъщи много пиян. Манъс си пишеше домашните на кухненската маса. Майка му готвеше вечерята — спагети и чеснов хляб. Сосът с гъби и наденички къкреше в голяма тенджера на печката. Щеше да остане за още няколко хранения.

Той усети миризмата на алкохол в мига, в който баща му влезе в кухнята. Вдигна глава и видя майка му с престорено весело лице да казва, че мъжът ѝ идеално е улучил момента, че сосът вече бил готов, след като цял следобед се е готвил на бавен огън. Баща му ѝ се сопна, че не бил гладен. После се огледа и изсумтя, че храната воняла. Цялата къща воняла.

На Манъс храната му ухаеше вкусно. Обожаваше спагети. И майка му толкова се стараеше. За миг забрави да е разумен, да е маса, килим или стена. И погледна баща си. Само за миг. Ала и това стигаше.

— Я не ме зяпай така, мамицата ти мръсна! — Баща му изкрещя толкова силно, че Манъс го чу. — Кой мислиш, че носи храната в тази къща? Кой?

Когато баща му започнеше да задава въпроси, ставаше лошо. От собствен опит Манъс знаеше, че няма верни отговори. А щом баща му задаваше въпроси, вече не можеше да се прави на мебел. Щом баща му го забележеше, мълчанието му само го караше да се чувства пренебрегнат. И това не му харесваше. Манъс не знаеше защо. Самият той предпочиташе да не му обръщат внимание.

Затова направи каквото можеше. Заби поглед в домашното пред себе си и се вцепени.

— Ще ме гледаш, когато ти говоря! — изрева баща му и се втурна към него. — Погледни ме!

Майка му се хвърли между тях. Манъс проточи шия, за да види лицето ѝ.

— Той си пише домашните, Дом — уплашено каза тя. — Ще хапнеш ли малко чеснов хляб?

Ставаше страшно, когато майка му се намесваше. Манъс винаги ѝ беше признателен, обземаше го облекчение, че е отклонила яростта на баща му от него. Ала с облекчението идваше и срамът, все помъчителен, колкото по-голям ставаше. И изведнъж, вместо да се уплаши, той изпита нещо друго. Изпита... гняв. Кое то веднага го уплаши още повече. Ами ако баща му забележеше? Трябваше да е неподвижен, абсолютно неподвижен, както винаги. Докато на баща му не му омръзнеше и не го оставеше на мира.

Но баща му си търсеше нещо и го намери в този мимолетен проблясък на гняв. Блъсна жена си настрани, удари с разтворена длан сина си по главата и го събори заедно със стола на пода. Пред очите на Манъс заплуваха звезди. Видя, че майка му вика: „Дом, престани!“. Вдигна поглед. Баща му зашлеви майка му през лицето и тя отхвърча назад и се блъсна в стената. Манъс усети вибрациите от удара по пода. Баща му с рев се метна към нея и размаха юмруци. И тогава гневът, който момчето преди малко беше усетило да проблясва — години по-късно осъзна, че този гняв се е трупал ли трупал, докато той е полагал усилия да го потиска, — изведнъж изригна.

Манъс скочи и се хвърли върху гърба на баща си. Крещеше без думи, просто надаваше крясъци. Баща му го смъкна с лекота от себе си и го блъсна с две ръце толкова силно, че Манъс буквално отхвърча и се заби в стената до печката. И пред очите му пак заплуваха звезди. Всичко стана разпокъсано. Майка му изпищя: „Остави го на мира!“. Баща му се приближаваше към него. Майка му извика нещо, грабна един стол, вдигна го и с всички сили го стовари върху главата на баща му. Разнесе се силно изпрацяване. Тялото на баща му се разтърси. После очите му се присвиха, главата му се завъртя като на влечуго и едрото му туловище се обърна след нея.

„Гадна курва“ — видя го да произнася Манъс и въпреки че не можеше да го чуе, усети думите му като шепот. Това беше много по-страшно от всякакви викове, много по-вледеняващо. Майка му се опита пак да вдигне стола, но баща му го дръпна от ръцете ѝ все едно е детска играчка, запрати го в отсрещния край на кухнята, хвана ръба на масата и я изправи настрани да не му пречи. Майка му се парализира от ужас, виждаше Манъс, и заотстъпва с широко отворени очи и уста. Баща му напредваше като куче, приклещило в ъгъла катерица. Сграбчи я с едната си ръка за тила и заби юмрук в лицето ѝ. От носа ѝ бликна кръв и тя залитна. Баща му я хвана за раменете, за да не падне, и я блъсна в стената, притегли я към себе си и отново я блъсна. Главата ѝ всеки път силно се удряше и отскачаше.

Всичко стана като в забавен кадър. Манъс погледна към печката. Тежката тенджерата със соса за спагетите, мехурчетата в гъстата червена течност, пукащи се сред гъби и късчета месо. Усети как гневът разцъфва в гърдите му. Невъобразимо красиво чувство, могъщо, чисто и фокусирано.

Манъс хвана тенджерата за дръжките, вдигна я и тръгна към баща си. Металът пареше дланите му, но той не обръщаше внимание на болката.

— Ей! — изрева момчето със сила, каквато до този момент дори не подозираше, че притежава. Баща му никога не го беше чувал да вика така и това го сепна. Той пусна раменете на майка му, която се свлече на пода, и понечи да се завърти към сина си, като присви глава и вдигна ръце — нещо в гласа на Манъс явно бе проникнало през опиянението му и бе предупредило първичната, животинска част от ума му за надвисналата опасност.

Твърде късно. Манъс беше само на две крачки от него и докато главата на баща му продължаваше да се завърта, силно залюля тенджерата напред, без да пуска дръжките. От нея като дракон, изскачащ от бърлогата си, във въздуха полетя грамадна полутечна червена маса...

Врелият сос заля лицето и шията на баща му. Той изпищя и падна на колене, вдигна ръце към очите си. В първия момент на Манъс му се стори, че баща му иска да махне гъбите, и със закъснение осъзна, че това всъщност е разтопена кожа.

Момчето се втурна покрай него и клекна до майка си, която лежеше по гръб със странно подвити под тялото крака. Клепачите ѝ бяха отворени, но се виждаше само бялото на очите ѝ. Той започна да я разтърсва, да я пляска по бузата, шепнеше със свито гърло: „Мамичко, събуди се, мамичко“. От години не я беше наричал така, но детинският ужас, породен от нейната безжизненост, го караше да използва това отдавна забравено обръщение.

Манъс продължаваше да я разтърсва и да я пляска по лицето. Някъде далеч чуваше баща си да вие, ала скоро всичко утихна и когато вдигна поглед, баща му лежеше неподвижно. Трябваше да повика полиция, как не се беше сетил по-рано. Той се втурна към телефона и набра номера. Не можеше да чуе дали някой е вдигнал и какво казва, затова просто повтаряше, че е глух и се нуждае от помощ, защото майка му е ранена.

Пристигна линейка. Полиция. Всички отидоха в болницата. Майка му беше мъртва. Субдурален хематом, обясни му един лекар. Кръвоизлив в главата. Баща му бе в безсъзнание. Превързаха лицето му като мумия и докторите казаха, че ако изобщо дойдел на себе си, никога няма да може да вижда. Но той така и не се свести. Получи пневмония и почина след две седмици.

Полицаята доведоха човек, който владееше жестомимичен език, и зададоха много въпроси на Манъс. Не му се говореше за това, обаче им каза истината. Някакъв мъж, който се представи като окръжен прокурор, му обясни, че няма да го съдят. Но родителите на майка му и баща му не го искали. Неговата глухота винаги беше била бариера помежду им, а сега беше още по-лошо — родителите на баща му не вярваха на неговия разказ, а тези на майка му го обвиняваха, че не е направил нещо по-рано. Какво да им отговори? Че е бил прекалено уплашен ли? И виж какво се беше случило!

Пратиха го в специално училище. Там често се биеше. Чупеха му зъбите и носа, получаваха фрактури на пръстите. Каквото и да станеше, той си взимаше поука. С кои части на тялото да нанася удари. Къде да удря. Как да предсеща намеренията на противниците си, да знае кога и как ще го нападнат. Кога да атакува пръв, кога да отвръща на ударите.

Другите момчета сипеха закани, псуваха и крещяха, докато се биеха. Манъс мълчеше, не издаваше нито звук. Когато някой се

опитваше да му причини болка, той му причиняваше болка на свой ред — и постепенно започна да го усеща като работа, която просто трябва да се свърши. Най-много му харесваше да повали другото момче на земята и тежко да го настъпи по таза, лицето или гърлото, все едно смачква празна консервена кутия или троши съчка. Но също обичаше да хапе и да атакува очите. Даже най-силните момчета забравяха всичко и отчаяно се опитваха да избягат, когато Манъс забиеше пръсти в орбитите им.

Учителите го караха да прави много тестове. Казваха му, че бил умен, но прахосвал способностите си. Това не го интересуваше. Казваха му, че ако не престане да се бие, ще се наложи да го пратят в друго специално училище „за момчета като него“. Но хората продължаваха да се опитват да му причиняват болка и той продължаваше да им го връща, затова накрая го пратиха в другото училище, което всъщност повече приличаше на затвор.

Една нощ през първата седмица Манъс се събуди и усети тежест върху гърба си. Опита се да се надигне, но не успя — някой го притискаше към леглото. Понечи да се съпротивлява, ала непознатият опря в гърлото му нещо студено и остро. Нож. Две яки ръце задърпаха гащетата му. Манъс разбра какво става и се замята, но ножът се впи още по-силно в кожата му. Той се вцепени. Ръцете смъкнаха гащетата му и го разкрачиха. Зачуди се защо другите момчета в спалнята не правят нищо и после разбра — те просто се радваха, че този път не се случва с тях.

Бяха трима и имаха нож — не можеше да направи нищо. Затова се отпусна. Не се предаваше. Чакаше. Щяха да му причинят болка и той беше принуден да им го позволи. Докато получи възможност да се захване на работа.

Когато тялото му се отпусна, онзи отгоре му започна да се клати със смях. Ръцете върху краката му вече не го стискаха толкова силно.

Болеше. Момчето, което го правеше, искаше да боли. Не чак толкова, колкото понякога бащините му побои, но всъщност беше лошо, защото бе вътре в него, в тялото му. Манъс стисна зъби и зачака с насълзени очи.

Момчето потрепери и той го усети, че свършва. Не се беше съпротивлявал. Сега почти не го държаха, мислеха си, че няма да се бори, мислеха си, че само иска всичко това да приключи.

Ръцете пуснаха краката му. Ножът се отлепи от гърлото му.

Манъс стисна хладния метал с лявата си ръка и с дясната сграбчи китката на момчето отгоре му. Острието се заби дълбоко в дланта му, но той не го пусна. Стори му се, че противникът му изкрещява, ала не беше сигурен, а и нямаше значение. Манъс силно натисна острието и онзи го изпусна. Той хвана дръжката на ножа с дясната си ръка. Момчето се опита да му го вземе. Манъс намери с устни основата на палеца му и го захапа.

Момчето изпищя и се помъчи да се отскубне. Когато дланта му се освободи, в устата на Манъс остана нещо. Той го изплю и се завъртя към тях. Опитаха се да го приковат към леглото, но Манъс размахваше ножа и те не успяха да го хванат.

Единият се изтърколи на пода и понечи да се надигне на колене. Манъс смачка тила му с крак и го залепи обратно долу. Повтори удара и усети, че нещо под ходилото му се счупва.

Вторият се опита да избяга, обаче се препъна в сумрака. Манъс искаше да го сграбчи за косата, но дланта му кървеше и пръстите не му се подчиняваха.

Той блъсна лицето на момчето в бетонния под и заби ножа в тила му. От раната шурна кръв. Момчето запищя и се замята.

Онзи, който му беше причинил болка, вече блъскаше по заключената врата на спалнята и викаше за помощ. Манъс тръгна към него. Момчето се обърна и го видя. През дебелото стъкло в центъра на вратата Манъс забеляза един от надзирателите, който припряно се опитваше да отключи.

Нямаше представа колко време им е отнело да влязат. Достатъчно. Той се захвана за работа. Когато надзирателите успяха да го спрат с палките си, момчето беше останало почти без лице и приличаше на грамадна парцалена кукла, просната в локва кръв.

Две от момчетата умряха. Оцеля третото, чийто тил беше смазал с крак, но не можеше да движи ръцете и краката си и го пратиха някъде, където знаеха как да се грижат за него. Подложиха Манъс на още тестове. Имаше следствие и го прехвърлиха в нещо, което наричаха Специално отделение. Момчетата там бяха по-страшни, обаче нямаше банди като онези тримата, които го бяха нападнали. А и бяха научили какво е направил. Да убиеш две момчета и да парализираш трето внушаваше респект.

На няколко пъти други момчета искаха да му причинят болка. Когато се случваше, той се захващаше за работа. Скоро вече никой нямаше желание да му се изпречва на пътя.

В Специалното отделение имаше още няколко момчета като него — тихи момчета, които не закачаха другите. Другите също се бяха научили да не ги закачат. Тези момчета знаеха начини за причиняване на болка, за каквито Манъс не се беше сещал. Обменяха информация помежду си. Той научи много.

Имаха уроци по математика и английски, но Манъс не им обръщаше особено внимание. Удоволствие му доставяха само заниманията по дърводелство. Обичаше да работи с ръцете си, даже с болната, онази, с която беше хванал ножа. Биваше го с инструментите. Всъщност всяко нещо можеше да е инструмент, стига да знаеш как да го използваш.

Когато навърши осемнайсет, Манъс научи, че ще го пратят в истински затвор заради двете убити момчета. Не го интересуваше. Едва ли щеше да е по-различно.

Обаче се случи нещо друго. Дойде му на свиждане един военен. Каза му, че разбирал какво е преживял. Дори владееше малко жестомимичен език и въпреки че движенията му бяха почти комично несръчни, Манъс усети, че го е научил, защото смята него, Манъс, за важен. Дотогава никога не се беше чувствал важен. Не знаеше как да го тълкува.

Според военния Манъс имал способности, бил предопределен да върши нещо специално и било жалко да остане при всички тези обикновени хора, които не можели да оценят истинската дарба, които не знаели как да овладеят тази дарба и да я използват по предназначение. Той му предложи сделка: щял да го измъкне от затвора, ако Манъс се съгласял да бъде обучен в армията.

Манъс му обясни, че не може да постъпи в армията, защото е глух. Военният със сигурност го знаел. Освен това бил причинил болка на прекалено много хора и имал криминално досие. Военният отговори да не се тревожел за глухотата си, познавал лекари, които можели да му помогнат. А досието му можело да бъде унищожено. Манъс му показва неподвижно сгърчената си ръка, с която беше измъкнал ножа от онова момче. Как ще постъпи в армията с такава ръка?!

Военният я погледна и отвърна:

— Не ти предлагам да постъпиш в армията. А да бъдеш обучен там. Ще те обучат и на някои други неща. Ако уредя да ти оправят ръката, ще дойдеш ли с мене?

Манъс се съгласи. Закараха го със самолет във военномедицинския център „Уолтър Рийд“ — там имаше лекари, които можеха да лекуват такива травми. Оперираха го, правиха му много физиотерапия и ръката му частично се възстанови. Оправиха му зъбите и счупения нос. Поставиха му слухови апарати, с които чуваше някои неща, макар че това така и не му хареса. Беше свикнал със света на тишината и го предпочиташе пред света на шума.

А после премина през обучението, за което говореше военният — оръжия за близък и далечен бой, хладни оръжия и ръкопашен бой, експлозивни и импровизирани взривни устройства, разузнаване, контраразузнаване, антитероризъм. Понякога работеше с цивилни, които явно също бяха бивши военни, друг път — с елитни военни части. Курсовете по Оцеляване, избягване на врага, оказване на съпротива и бягство и Военни операции се водеха от ЦРУ в база, която наричаха Фермата. Военният, който имаше чин полковник, стана генерал. Използваше Манъс за специални задачи и Манъс, благодарен до благоговение за всичко, което генералът беше направил за него, винаги ги изпълняваше добре. Не познаваше друг, освен Директора, който искрено да го цени и да го използва тъкмо за онова, за което го бива.

Нямаше представа какво е направил този журналист, та Директора да му го възложи, но и не го интересуваеше. Стигаше му това, че Директора го иска. Манъс щеше да се погрижи работата да бъде изпълнена.

5.

Даниъл Пъркинс се сепна и се събуди — автобусът беше спрял. Погледна през прозореца и през сивата пелена на дъжда видя сградата от стъкло и бетон на автогара „Ащи“ и скритите под чадъри тълпи, които чакаха да се качат на десетина отпътуващи автобуса.

Прокашля се и си погледна часовника. Почти обед. Господи, беше проспал целия път от Истанбул. Дори не бе чул съобщенията на шофьора за предстоящото им пристигане в Анкара.

Изчака, докато другите пътници — главно турци, които нямаха достатъчно пари за самолет или скоростния влак от Истанбул, но и неколцина бакпакъри от Европа — свалят багажа си от рафтовете. Собственият му сак беше лежал в скута му през цялото петчасово пътуване, освен по време на отиването му до автобусната тоалетна, когато, естествено, го взе със себе си.

Разтърка си очите. Чувстваше се почти като дрогиран. Кога за последен път беше спал нормално? Определено не и откакто бе установил контакт с Хамилтън, с други думи... почти от три седмици. По време на приготовленията си преди това изобщо не се тревожеше. Отлично познаваше възможностите на АНС, което му позволяваше да ги избягва. Но откакто се бе свързал с журналиста, вече зависеше и от неговите предпазни мерки. И въпреки че малкият поначало знаеше как да се пази, още повече след като Пъркинс му бе дал допълнителни наставления, самият контакт представляваше риск, нова уязвимост. Електронните контрамерки не се различаваха от физическите — може да минеш по най-безопасния маршрут в света, но ако човекът, с когото се срещаш, е по-небрежен и го проследят, ти си също толкова прецакан, колкото и той.

Наложи си да се овладее. Хамилтън беше получил информацията. Вече трябваше да е в самолета за Франкфурт, а оттам — обратно за Вашингтон. Ако Пъркинс се бе издънил, досега да са го хванали. А ако се случеше сега... Е, поне информацията щеше да излезе наяве. Поне нямаше да е напразно.

Замисли се за бившата си жена, Карин. Колко пъти му беше казвала, че професията му го разяжда като рак, че го отчуждавала от децата им, от нея! Без да подозира, че той вече се е отчуждил. Маниакалната му посветеност на работата бе колкото причина, толкова и последица. Бяха се оженили млади и докато я опознае по-добре, вече имаха деца и очаквания, които се бяха втвърдили като бетон, и задължения, които не можеше да пренебрегне. Беше впримчен в живот, какъвто не искаше, с жена, която не обичаше — поне не така, както би могъл да обича, не така, както изпитваше потребност да обича.

И тогава се запозна с Ефира, системна администраторка, която се задушаваше в собствения си нещастен брак. Е, всъщност се казваше Никол, Никол Чеймбърс, но я наричаха Ефира или Ефи, прякор, останал от младежките ѝ години на сърфистка в Санта Крус. Виждаше я в служебното кафене, идваше рано на работа, отиваше си късно, също като него. Общите разговори прераснаха в приятелство. Приятелството прерасна във връзка. Връзката разцъфтя в любов. Планираха да почакаат децата им да станат студенти, да се разведат и най-после да имат нормална връзка, без да се крият, вместо сегашните им откраднати мигове в отдалечени хотели.

Не че тези откраднати мигове не бяха прекрасни. Понякога му се струваше, че го поддържат единствено те, че живее само за тях.

Една нощ Ефира му разказа за програма, която разработила по заповед на директора и която генералът наричал Божието око. Програмата имала филтри, които ограничавали действието ѝ до терористи и затваряли достъпа до електронния трафик в страната. Но Ефира си оставила задна вратичка и когато проверила, всички филтри били изключени. Тя с ужас видяла как се използва програмата и смяташе, че трябва да направи нещо. Перспективата обаче я ужасяваше също толкова — „виж как се опитаха да съсипят Бил Бини и Томас Дрейк“ — и известно време Ефира говореше само за това, като че ли признанието можеше да изкупи бездействието ѝ. Пъркинс споделяше ужаса ѝ и по никакъв начин не я насърчаваше.

Накрая обаче тя започна да източва информация от и за програмата, криптираше я и я съхраняваше в уебсайт, който беше създавала в даркнет по такъв начин, че да е невидим за Божието око. В случай че я сполети нещо лошо, Ефира даде достъп на Пъркинс до

сайта въпреки неговите уверения, че е нелепо, че нищо няма да ѝ се случи, че не живеят в шпионски роман.

След Сноудън директорът ѝ нареди да преработи всички мерки за сигурност на Божието око. Сега вече Пъркинс разбираше, че това е бил моментът Ефира да разкрие информацията. Тя обаче му обясни, че новите мерки нямало да ѝ попречат пак да си остави задна вратичка и да продължи да събира нужните ѝ доказателства. Пъркинс не я спря. Всъщност той тайно се надяваше, че любовницата му ще продължи да използва необходимостта от още доказателства като извинение, за да не предприема никакви действия.

Вечерта, когато се очакваше Ефира да приключи с разработването на новата система, двамата имаха среща в хотел край международното летище на Балтимор и Вашингтон. Ала тя така и не се появи. Пъркинс реши, че ѝ се е наложило да се прибере вкъщи и не е успяла да се свърже с него навреме, затова просто остана разочарован. Но на другата сутрин историята гръмна в медиите: изнасилена и убита жена.

Първоначалният му отказ да приеме истината беше толкова категоричен, че той повярва на репортажите. Открили трупа на Ефира зад един мол в Лоръл. Автомобилът ѝ бил на паркинга пред нейния фитнес център, което изглеждаше логично — ако можеше да се нарече така, — тъй като тя имаше навика да се отбива за кратка тренировка преди срещите им, за да я видят там и да си осигури нещо като алиби. Полицията предполагаше, че са я отвлекли с лека кола или ван. Записите на камерите наоколо не показвали нищо. Вzetата проба от семенна течност дала същия резултат като в пет подобни случая. Един и същи сериен изнасилван, който през последните няколко години вилнеел в района на шосе 95.

Впоследствие обаче отказът да приеме истината отстъпи мястото си на съмнение, а съмнението — на убеденост. Какъв по-добър начин да гарантираш сигурността на новата система от това да убиеш нейния създател? Нима фараоните не бяха правили същото с архитектите на пирамидите, за да са сигурни, че никой няма да открие богатствата им? И каква беше вероятността за „случайно“ убийство броещи часове след приключването на работата ѝ?

В първия момент се уплаши, че убийците ще се насочат към него, защото знаят, че с Ефира са били любовници, и искат да се

подсигурят. Ала после разбра, че ако това им е било известно, вече щеше да е мъртъв. Нищо не го заплашваше. Двамата бяха внимавали. Може би не толкова, колкото би трябвало, но достатъчно, слава богу.

Шест месеца след смъртта ѝ го пратиха в Анкара. Преместването се очакваше и той беше правил всичко възможно, за да го отложи и да остане във Форт Мийд с Ефира. Сега обаче имаше повод да се откъсне от семейството си, да не полага усилия да крие скръбта си от околните.

Дълго не се осмеляваше да влезе в създадения от Ефира уебсайт, тъй като изпитваше почти суеверен страх, че това може да го превърне в мишена. Накрая обаче гневът му от онова, което бяха направили с нея, решимостта му да отмъсти и разяждащият срам от собственото му малодушие го принудиха да действа. Задната вратичка беше затворена и той не знаеше дали Ефира е успяла да направи нова. Но взривоопасните ѝ файлове бяха непокътнати. Отначало обмисляше анонимно да качи всичко на различни информационни сайтове, но после реши, че за него ще е по-безопасно, а разпространението на информацията ще е по-ефикасно, ако го направи чрез подходящ журналист. Гелман, Грийнуолд, Пойтрас... всички те очевидно ставаха, обаче вече бяха световноизвестни и се занимаваха с други журналистически проекти. Британците бяха успели да запушат устата на Асанж и да насадят в обществото образа на Уикилийкс като някакво безразсъдно шпионско начинание. Трябваше му смел и почтен човек от организация, която властите още не са очернили с пропагандата си. Например някой млад репортер от „Интерсепт“ — от рода на Грийнуолд и Пойтрас, с нужната репутация и ресурси. Имаше няколко възможности, но се спря на Хамилтън, защото младежът беше учил компютърни технологии и това щеше да му позволи да се ориентира в материята и да опази информацията.

Божичко, надяваше се да е направил верния избор. Заради самия себе си. И заради Ефира.

Слезе от автобуса с всички останали. Няколко тежки дъждовни капки успяха да се посипят по главата и раменете му, преди да се шмугне под навеса. Температурата беше необичайно ниска и той затрепери от комбинацията от студ и влага.

Запроправя си път сред навалищата, откри тоалетната в сградата и изпразни мехура си, който вече щеше да се пръсне. Докато се изтръскваше, за кой ли път си каза, че всичко е наред, че най-опасното

е минало. И все пак се страхуваше от онова, което щеше да му се случи, ако го хванат. Близко година бяха държали Челси Манинг гола в единична килия и надзирателите през пет минути я бяха будили, за да „проверят дали е добре“. А Сноудън... Божичко, не можеше и да си представи какво ще направят, ако го пипнат. Ала каквото и да се случеше, сега поне истината за програмата щеше да излезе наяве. Каквото и да направеха с него, поне нямаше да е напразно.

Когато излезе от тоалетната, отново го връхлетя врявата на тълпите и съобщенията за пристигащи и заминаващи автобуси, които ехтяха между гранитния под и високия свод на сградата. Умираще от глад и се отби на една от лавките да си вземе кафе и сандвич. Докато наблюдаваше как младежът смесва и после кипва смляното кафе, захарта и водата в джезвето, Пъркинс нямаше търпение да се наслади на ободрителното въздействие на турската напитка, но и се радваше, че онзи не бърза и го приготвя както трябва, загрявайки го постепенно, готов внимателно да го сипе в чашката. След това трябваше да изчака малко да се утаи. Спецсъветникът с усмивка си помисли, че каквото и да се случи после, турското кафе ще му липсва.

По телевизора на стената зад лавката предаваха Си Ен Ен Интернешънъл. Говорителят на Белия дом опровергаваше йеменските твърдения, че при атака с дрон са загинали дванайсет души на сватбено тържество. Преди такива удари, поясни говорителят, трябвало да има „почти пълна сигурност, че няма да бъдат убити или ранени цивилни“, и заяви, че жертвите били „бойци“. Пъркинс поклати глава с отвращение. Бяха му омръзнали тези лъжи, всичко му беше омръзнало.

На екрана се появи надпис „Гореща новина“ и грижливо фризираната водеща съобщи с отработена сериозност:

— Току-що получихме информация, че американски журналист най-вероятно е бил похитен от ИДИЛ.

Пъркинс си помисли, че му предстои напрегнат ден. Добре че се връщаше навреме и нямаше да забележат отсъствието му. Говорителката продължи:

— Репортерът от „Интерсепт“ Райън Хамилтън очевидно е бил на почивка в Турция и е изчезнал в района на сирийската граница. Властите се опасяват, че младежът е попаднал в близост до трафикантски маршрут, използван от ИДИЛ и свързаните с организацията терористични групировки, може би с надеждата да

отрази тема, по която съществуват разногласия между Анкара и Белия дом.

Пъркинс пребледня. Бяха се разделили с Хамилтън преди по-малко от шест часа в Истанбул, далече от границата със Сирия. Какво ставаше, мамка му? Дали го бяха разкрили?

Хвърли банкнота от двайсет лири на плота и почти се затича към таксиметровата стоянка. Имаше резервен телефон и отчаяно бързаше да го включи, но не искаше да рискува, докато е на автогарата. Защото как щеше да обясни присъствието си тук, по дяволите?! Предполагаше се, че е бил в Кападокия, и да, вече имаше легенда, в случай че го забележат да върши нещо нелогично, обаче не гореше от желание да я подлага на проверка, особено в този момент.

На стоянката се точеше дълга опашка. И май само Пъркинс нямаше чадър. Той приведе рамене, за да се предпази донякъде от дъжда, и напрегнато се замисли.

Положението почти със сигурност беше лошо. Той оценяваше вероятността за съвпадение на около четири процента. Което означаваше около деветдесет и шест процента вероятност тази история с ИДИЛ да е скалъпена. Призля му от ужас, когато осъзна, че ако са заловили Хамилтън, преди да е напуснал Истанбул, може дори да са спрели разпространението на информацията. Журналистът искаше да прати файловете по вътрешната система на „Интерсепт“, но Пъркинс му забрани да използва интернет по какъвто и да е начин. Можел да прати копие до себе си по пощата, ако бил в състояние да го направи анонимно, каза му спецсъветникът. Иначе било най-сигурно просто да вземе приготвената му от Пъркинс криптирана флашка. Малкият се дърпаше — „Виж какво направиха с Дейвид Миранда британците“, обоснова се той — и накрая Пъркинс просто му каза: „Хубаво, действай както решиш и е по-добре аз да не знам за това“.

Ами сега? Дали малкият щеше да го издаде? Джеймс Райсън беше отказал да назове източниците си, въпреки опасността да го хвърлят зад решетките, но ако бяха инсценирали отвличането на Хамилтън, малкия го очакваше нещо много по-страшно от затвор. И даже да не успееш да го принудят да проговори, скоро щяха да започнат да разпитват всички, с които се е срещал в Турция. Слава богу, че се бяха видели в Истанбул, а не в Анкара, така Пъркинс поне имаше някакво прикритие, макар и не особено сериозно. За миг се

засрами, че мисли за себе си, когато малкият се намираше в такова положение. Но за бога, Хамилтън сигурно сам си беше виновен. Пъркинс го беше инструктирал за всички възможни капани, ала репортерът някак си трябваше да се е издънил.

Най-после дойде неговият ред. Той се вмъкна в таксито и каза на шофьора да го закара до недалечния хотел „Гази Парк“, където го чакаше колата му. Тъй като не биваше да я паркира прекалено близо до автогарата, тогава хотелът му се стори допустим компромис, обаче сега съзнаваше, че не е предвидил как ще изглеждат нещата, ако Хамилтън се прецака. Беше се поддал на прекален оптимизъм. От друга страна, иначе никога нямаше да му стиска да извърши такова нещо. И все пак сега щяха да проверят абсолютно всичко в неговата легенда, щяха да разкрият и проучат и най-малкото противоречие. Какво да прави, по дяволите? Навярно се нуждаеше от правна защита, но ако се свържеше с адвокат, все едно щеше да признае вината си. Не. Не, трябваше да запази хладнокръвие. Да се върне в службата, да се прави на ни лук ял, ни лук мирисал, да провери интернет трафика. Да използва същите задни вратички, през които беше открил програмата, и да получи по-добра представа срещу какво се е изправил. И тогава да реши как да действа.

Стигна до хотела за по-малко от десет минути. Още толкова, докато пиколото докара колата му. И после потегли към службата, като се бореше със страха си. Целият трепереше и климатикът и затоплящата седалка му се струваха истинска благодат.

Зави надясно по „Бештепе“ и продължи по булеварда, докато се вля в „Алпарслан Тюркеш“. Магистралата щеше да е задръстена, затова мина под нея по „Бахрийе Ючок“ и след това надясно по „Марешал Февзи Чакмак“. Подминаваше спортния комплекс „Аниттепе“, когато чу ключалките на вратите да изщракват. Той се озърна — знаеше какво означава този звук, но не разбираше какво се е случило. Дали по погрешка не беше натиснал нещо? Може би някакъв електронен дефект?

И тогава с удивление и ужас усети, че педалът за газта потъва докрай под крака му. Моторът изрева и главата му се блъсна в облегалката — колата се понесе напред и стрелката на скоростомера рязко скочи надясно.

Пъркинс извика уплашено и настъпи спирачката. Нищо, никакво съпротивление. Настигна предната кола и щеше да се забие в нея, когато воланът се завъртя наляво, после надясно, той изпревари колата и профуча покрай следващите две пред нея. Опитва се да овладее автомобила, ала воланът не поддаваше. Стрелката на скоростомера вече показваше над сто и петдесет километра в час.

Отново опита спирачката. Нищо. Скоростта продължаваше да се увеличава. Отчаяно занатиска бутона на електронната паркинг спирачка, като в бързината откъсна един от ноктите си, без да усети. Нищо.

И изведнъж му стана ясно. Всичко. За миг изпита всеобхватна тъга, заля го вълна от съжаление. После чувството изчезна. Пъркинс затвори очи, отпусна ръцете си от волана и обгърна раменете си.

— Ефира — промълви той. — Обичам те.

Томас Делгадо насочи колата наляво с показалеца си и на дисплея на айпада се появи предница на тир, в слушалките му пронизително закънтя клаксон... и после нищо. Нито звук. Черен екран.

Той се усмихна, свали слушалките и се отпусна назад на стола си. Имаше голяма вероятност такъв челен удар да доведе до пожар, но Делгадо, който никога не разчиташе на случайността, беше поставил запалителни устройства до резервоара и зад камерата, която бе инсталирал под предната решетка на колата. Самата камера представляваше единствената улика за извършеното престъпление — останалото постигна, като хакна контролираната чрез блутут система за диагностика, и оттам получи достъп до онова, което се управляваше от микропроцесора на автомобила, с други думи всичко. Антиблокиращата система и ключалките на вратите бяха интегрирани в системата за избягване на сблъсък, имаше многопосочен микрофон за хендсфри, дори воланът се контролираше чрез системата за автоматично паркиране. Много от по-новите модели имаха и предни камери, а „Херц“ поставяха камери и в купето, така че Делгадо скоро щеше да е в състояние изцяло да овладява управлението на автомобил дистанционно, без да се налага да инсталира каквото и да е.

Този аспект на прогреса му харесваше. „Организирането“ на катастрофа само допреди няколко години беше изключително тънка работа, която понякога изискваше подмяна на автомобила на обекта с кола от същата марка и модел, променена със съответните особености: характерни драскотини и други следи от употреба, количество гориво, километраж, лични вещи, програмирани радиостанции, фалшифициран номер на рамата... всичко. Отнемаше време, струваше пари и изискваше екипна работа. И най-лошото, оставаха улики, например допълнителните инсталирани устройства за дистанционно управление — улики, които можеха да се отстранят единствено със силен пожар, който от своя страна също можеше да породя подозрения. А сега? Господи, автомобилостроителите направо му вършеха работата!

Той прекъсна сателитната връзка и изключи айпада, после си погледна часовника. Минаваше обяд, но Делгадо се беше обадил на рецепцията да предупреди, че ще освободи стаята по-късно. На заключената врата висеше табела „Не ме безпокойте“... Всичко бе наред.

Божичко, от уплашения вик, който нададе онзи човек, се беше надървил. Обикновено не се възбуждаше от мъже, нито когато работеше дистанционно, но да, викът му достави невероятно удоволствие. Толкова... чист или нещо подобно. А какво беше казал онзи накрая? „Ефиро, обичам те“. Жена му? Нямаше значение.

Макар че... можеше да отиде на гости на опечалената вдовица. Малко рисковано, определено, но само при мисълта за това пак започна да му става. „Бяхме колеги с мъжа ви. Изключително добър човек. Искях да изразя съболезнованията си. Може ли да вляза?“ Тя щеше да е скапана от скръб, уязвима. Щеше да разбере грешката си чак след като вратата се затвореше и заключеше зад него и той я притиснеше към стената с опрян в гърлото ѝ нож. И после сигурно толкова щеше да е засрамена и травмирана, че нямаше да съобщи в полицията.

Мамка му, това адски го възбуждаше. Делгадо се изправи и отиде в банята да мастурбира.

6.

Манъс уверено шофираше по шосе Е90 сред сиви хълмове и пресъхнали езера. Когато излиташе призори, в Истанбул валеше, а сега слънцето прежуряше и острата бяла светлина придаваше на околния пейзаж цвят на стари кости.

Лесно се справи с Хамилтън. Отключи вратата на хотелската стая за малко повече от трийсет секунди — по-дълго, отколкото ако в хотела използваша от онези модерни електронни ключалки, каквито АНС можеше да отключва дистанционно. Манъс изчака Хамилтън да влезе, зашемети го с удар по главата и му инжектира диазепам. Онзи не оказа сериозна съпротива и почти веднага изпадна в безсъзнание. После Манъс го съблече, завърза му китките, залепи му устата, пхна му свещичка диазепам, постави му памперс и заедно с багажа му го натика в огромен брезентов сак на колела — от медицинския картон и шофьорската книжка на Хамилтън знаеше, че високият метър седемдесет и три и тежащ шейсет килограма репортер спокойно ще се побере вътре.

Бяха му съобщили, че Хамилтън е отседнал в хотела под друго име и е платил в брой, така че никой нямаше да узнае какво се е случило с тайнствения гост, който си е заминал, без да събщи. Ако някоя камера случайно запишеше Манъс или го забележеше евентуален свидетел, бейзболната шапка, очилата и фалшивата брада щяха да му осигурят достатъчна защита. Вярно, персоналът щеше да завари сейфа в стаята разбит, но хотелската управа едва ли щеше да разгласи този факт. Манъс взе паспорта, който откри вътре, обаче журналистът носеше всичко друго в себе си: портфейл, телефон, флашка. Специалисти щяха да се заемат с телефона и флашката. Нямаше представа какво ще открият, ала знаеше, че Директора ще остане доволен.

Пътуването беше дълго — щеше да е по-добре, ако посредниците бяха дошли да вземат Хамилтън. Нали бяха турци в края на краищата, познаваха си страната и се сливаха с обстановката. Само че те

предпочитаха да избегнат излишния риск и Директора явно не възразяваше. Което означаваше, че и Манъс не възразява. Взе си храна и термос с кафе, за да спира само за гориво и тоалетна. И за да поставя нови свещички.

Първия път, когато отби на едно пусто място и отвори багажника, Хамилтън се мятеше и отчаяно се опитваше да каже нещо през лепенката на устата си.

— Не искам да разговарям с тебе — каза му Манъс. — Но ще ти дам вода. Искаш ли вода?

Репортерът закима енергично. В багажника беше горещо и смърдеше на потта му.

— Ако се опиташ да ми говориш, пак ще ти залепя устата и няма да получиш вода. Разбираш ли?

Хамилтън отново кимна.

Манъс откъсна лепенката и му даде да пие. Естествено, в момента, в който отдръпна шишето, онзи започна да го умолява да му обясни какво става, да го изслуша, просто да го изслуша. Манъс му залепи устата, свали памперса, направи му инжекция и му сложи супозиторий, после изчака, докато човекът се отпусна. Прибра използвания памперс в найлонов чувал, който остави в багажника, и след по-малко от три минути продължи пътя си, следвайки указанията на навигационната система.

При следващото спиране Манъс го предупреди, че ако пак проговори, няма да му дава вода до края на пътуването. Хамилтън повече не отвори уста.

Предаването щеше да стане в градчето Килис на сирийската граница. Ако по пътя срещнеше проблем, разполагаше с петдесет хиляди лири, за да го реши. Ако те не бяха достатъчно убедителни, под пътната карта на дясната седалка носеше зиг зауер SIG MPX-K. Ако и това не подействаше, с едно натискане на паникбутон щеше да призове групата от Специални операции, която го следваше, без да има представа каква е задачата му.

Той си затакува с глава. По радиото дънеше турска музика, която не познаваше, но чиито вибрации му доставяха удоволствие. Когато навигационната система показва, че скоро ще стигне до мястото, слънцето вече клонеше към залез. Манъс отби и премести зиг зауера в специален кобур под волана. Така не се виждаше през прозореца и в

същото време щеше да му е подръка. Отвори жабката, извади деветмилиметровия „Танфолио Форс Про Еф“ и го пхна в еластичния кобур на кръста си. После провери сгъваемия „Колд Стийл Еспада“ в предния си джоб — чудовищен нож с близо четирийсет и пет сантиметрово острие, смъртоносен, но неподходящ за ежедневно носене, освен за хора с неговия ръст. Естествено, нещата трябваше съвсем да са се объркали, ако се наложеше да го използва вместо огнестрелните оръжия, обаче предпочиташе да е у него, дори да не му потрябва. Накрая измъкна томаховката „Ар Ем Джи Тактикъл“ изпод седалката и я сложи в скута си. И потегли.

След няколкостотин метра стигна до местоназначението си — изоставена бензиностанция сред хълмовете край града. Влезе в паркинга. Там вече чакаше ръждив бял ван и под продълговатата сянка на провисналия навес стояха трима мъже с тъмни мустаци. Турци. Пушеха и освен цигарите ръцете им бяха празни. Добър признак. Те знаеха, че ще получат само една трета от сумата при предаването, така че ако не изпълнеха уговорката, щяха да изгубят много. Разумна мярка. Ами ако целта им всъщност беше само капарото? А и той не знаеше какво може да е скрито под широките им ризи и дали във вана няма още хора. Затова внимателно ги наблюдаваше, хванал волана с двете си ръце, за да ги виждат, и в същото време дланите му да са само на сантиметри от зиг зауера. Имаха сериозен вид и в инструкциите му се посочваше, че са опитни, следователно бяха наясно, че трябва да държат ръцете си така, както и Манъс държеше своите. Че той ще изтълкува всяко друго поведение като агресивно и ще реагира съответно.

Мъжът в средата, най-високият от тримата, му махна. Манъс кимна и огледа района. Олющените стени на бетонната постройка бяха покрити с графити, стъклата на прозорците липсваха. Прилично прикритие. Гъсти шубраци отзад, но прекалено далече за точна стрелба, освен ако стрелецът не беше снайперист.

Той паркира на известно разстояние, а не наблизко, както най-вероятно очакваха, с предницата към постройката. Така ванът оставаше между него и тях и не можеха да го нападнат отстрани, а ако се опитаха да го атакуват, щяха да са сбутани един до друг и той щеше да има чиста огнева линия. Освен това слънцето щеше да ги заслепява. Дреболии, но по-добре да бяха в негова полза, не в тяхна.

Тримата тръгнаха към него. Манъс отвори вратата и слезе, като остана прикрит зад нея. Държеше ръцете си така, че да ги виждат, но и близо до зиг заuera.

— Здравсти! — извика високият. — Заради тукашния кебап ли идваш в Килис?

Манъс малко се затрудняваше да чете по устните му — тъй като английският не му беше роден език, турчинът артикулираше думите различно. Не помагаше и буйната растителност под носа му.

— Не, заради баклавата. — Това беше неговата част от паролата.

— О, баклавата също е превъзходна. — Мъжът се усмихна широко и белите му зъби лъснаха на фона на мургавата му кожа и черните му мустаци. — Ти си Милър, нали? Имаш ли нещо за нас?

Милър беше псевдонимът, който бяха съобщили на посредника. Манъс пристъпи наляво, бавно бръкна в джоба си и извади дебел плик. Подхвърли го на турчина, който го хвана с лекота и почти без да го погледне, го подаде на мъжа отляво. Онзи го отвори и почна да брои парите. Също добър признак. Ако искаха да го убият, нямаше да ги броят.

Манъс се пресегна и отвори багажника, вдигна томаховката, после затвори и заключи вратата. Мъжете се пооблещиха при вида на оръжието — почти кило и половина черна хром-молибденова стомана 4140, тринайсетсантиметрово острие и агресивно извита дръжка. Бравда, достойна за викинг или монголски воин. Турците се заковаха на място, ала никой не посегна да извади оръжие.

— Какво е това? — попита високият. Зяпаше томаховката все едно е кобра.

— Инструмент — каза Манъс. Заобиколи при багажника, без да се обръща с гръб към тях, бръкна вътре с една ръка, надигна Хамилтън и му помогна да се измъкне на земята, после го изправи на треперещите му крака.

Високият посочи с ръка.

— С памперс ли е?!

Манъс кимна, макар че не знаеше защо му задава такъв въпрос. Хамилтън беше лежал в багажника дванайсет часа. Естествено, че щеше да е с памперс.

Високият каза нещо на другарите си. Манъс не го разбра и предположи, че е на турски. Тримата се разсмяха.

Манъс дръпна лепенката от устата на журналиста.

— Моля ви — изхленчи дребосъкът. — Моля ви, кажете ми къде отиваме! Кажете ми какво става!

Манъс бръкна в багажника и извади бутилка вода. Развъртя капачката със зъби, вдигна шишето към устните на Хамилтън и му даде да пие.

Единият от турците говореше нещо на родния си език и сочеше зиг зауера през прозореца. Високият се приближи, надникна вътре и попита:

— Какво е това под волана?

Подухна ветрец и донесе миризмата на мъжа — пот, тютюн и чесън. Манъс сбърчи нос и хвърли празната бутилка в багажника. После повтори:

— Инструмент.

Изтече напрегнат миг на мълчание, после високият се засмя. Другите двама го последваха.

Манъс усети смрад на изпражнения и каза:

— Трябва да му смените памперса.

Смехът стихна.

— Какво ти е на гласа? — поинтересува се високият турчин. — Говориш странно.

— Трябва да му смените памперса — настоя Манъс.

— Не ми казвай какво да правя! — сопна се онзи.

Манъс погледна Хамилтън.

— Моля ви — пелтечеше репортерът и Манъс осъзна, че момчето не е спирало да говори. — Кой сте вие? Какви са тези хора? Какво става, мамка му?

Манъс се обърна към турците. Не му харесваха. Лесно можеше да ги убие. Но желанието на Директора не беше такова.

Грубо дръпна Хамилтън отстрани на багажника, остави томаховката вътре и без да изпуска от поглед тримата мъже, смени памперса на идиота. Не му харесваше как го зяпат онези. Израженията им му напомняха за случилото се в затвора за непълнолетни.

— Не знам къде отиваш — след като свърши, каза той. — Моята работа е да те предам на тях.

Хамилтън се ококори отчаяно.

— Вижте, вие сте американец, нали? Не ме оставяйте на тези типове! Моля ви!

Манъс не знаеше защо изобщо му дава обяснения. Какъв смисъл имаше? Взе брадвата и заведе репортера при мъжете. Единият турчин хвана Хамилтън за ръката и го дръпна към себе си.

— Приключихме, нали? — попита високият.

Хамилтън погледна Манъс.

— Моля ви! — повтори и Манъс си помисли, че май бе трябвало пак да му залепи устата.

Турците се разсмяха. Единият потупа младежа по задника и го стисна. Другият се завъртя и заби юмрук в черния му дроб. Хамилтън изкрещя и се сви на земята, като стенеше и се гърчеше.

Високият се усмихна на Манъс.

— Да не те е страх, че няма да се грижим добре за него?

Манъс не отговори. Можеше да му отсече главата с томаховката. И да повали другите двама с пистолета още преди кръвта да е престанала да шурти от шията на високия. Ала Директора искаше друго.

Високият излая нещо на турски. Единият от другите му отвърна и помогна на Хамилтън да се изправи. Лицето на репортера беше покрито с кал от смесилия се с потта му прах, в който се бе въргалиял. Това явно не правеше никакво впечатление на турците. Те оглеждаха Хамилтън от глава до пети. Единият каза нещо. Манъс не знаеше думите, но разбра смисъла.

— Какво каза той? — Въпросът отново го изненада. Нямаше значение какво е казал онзи, защо изобщо питаше?

— Каза, че си ни дал по-малко — отвърна високият, гледаше го в очите. — Че парите не са толкова, за колкото се договорихме.

Манъс прехвърли томаховката в лявата си ръка и постави дясната на хълбока си, на сантиметри от дръжката на пистолета. Осъзна, че се радва на този обрат. Осъзна и че това е лошо. Желанието на Директора не беше такова.

— Дадох ви толкова, колкото ми е наредено — отвърна той.

Турчинът поклати глава.

— Малко е.

— Значи се отказвате, така ли?

Секундите се занизаха. Тримата турци бяха напрегнати. Манъс знаеше, че са на ръба да посегнат за оръжията си. При тази мисъл устните му се разтеглиха в усмивка. Усещаше дясната си ръка лека и бърза, томаховката приятно тежеше в лявата.

Усмивката му накара мъжете да потреперят. Той добре познаваше въздействието ѝ. Високият се засмя.

— Не, естествено. Просто се шегувам. Вие, американците, нали все се шегувате? Много сте забавни.

Манъс не отговори. Изчака, докато натикат Хамилтън във вана, само отвори вратата, за да се прикрие и да е близо до зиг заuera. Докато турците потегляха, видя, че репортерът ужасено поглежда назад към него. Единият от мъжете похотливо се хилеше на момчето и го притискаше към себе си, прегърнал го през врата.

Манъс седна зад волана, взе зиг заuera в скута си и запали двигателя, като внимаваше турците да не решат да му устроят засада по обратния път до Истанбул.

След час, след като слънцето отдавна беше залязло, започна да се отпуска.

Тези мъже не му бяха харесали. Знаеше какво ще направят с Хамилтън. И се смущаваше от обзелата го радост, когато имаше вероятност да му дадат повод да ги убие.

Поклати глава и си напомни, че най-важни са желанията на Директора.

Директора му беше казал и че иска Манъс да държи под око онази жена — служителката, за която Директора се безпокоеше. Задачата изглеждаше елементарна и той с удоволствие щеше да успокои притесненията на Директора. Като я наблюдава, ако не се наложеше да прави нещо друго. Или с нещо повече от наблюдение. Неговата работа беше да пази гърба на Директора. Нищо друго нямаше значение. Манъс не носеше вина за случващото се с онези, които попадат на пътя му.

7.

Иви си тръгна от работа в пет и пое към апартамента си в Колумбия. До края на смяната на Дин оставаше още цял час, но Иви винаги гледаше да я освобождава колкото се може по-рано. Наслаждаваше се на всяка минута, прекарана с Даш — не можеше да повярва, че той вече е в четвърти клас, и болезнено осъзнаваше колко бързо лети времето. Синът ѝ скоро щеше да започне да спортува, да излиза с момичета, щеше да се срамува от майка си и тя вече нямаше да го вижда. Е, добре де, не че наистина нямаше да го вижда, обаче щеше да е различно. Той нямаше да се нуждае от нея така, както сега, щеше да е самостоятелен, щеше да има много други интереси и връзки. И всичко това беше чудесно, разбира се, но времето, което сега прекарваха заедно, връзката помежду им... в това имаше нещо изключително специално и тя не искаше някой ден, когато той вече няма да е нейното момченце, да съжaliaва, че е изгубила скъпоценни мигове.

Даш беше идея на бившия ѝ мъж — името, не детето. Детето дойде „неочаквано“ — тя предпочиташе тази дума пред „случайно“, — когато двамата с Шон бяха в четвърти курс Компютърни науки в Корнел и ходеха от две години. Бяха разговаряли за брак, след като завършат и когато му съобщи, че е бременна, просто решиха малко да ускорят нещата. Майка ѝ се премести в Итака да ѝ помага с бебето и успяха да се справят.

Известно време на Шон като че ли му харесваше да е баща. Излизаше по-рядко с приятелите си, прибираше се по-рано и по-трезвен. Тя никога не негодуваше срещу нощните му похождения. Общителен и весел красавец, вечен ентузиаст, той се радваше на широка популярност сред студентите. Всъщност Иви дори се изненада, когато за пръв път я покани на среща. Не се смяташе за особено привлекателна и вниманието му я поласка. Впоследствие разбра, че за известно време е станала зависима от това ласкателство, от повишеното самочувствие, което ѝ даваше отразената слава на

неговата красота и популярност, и че тази зависимост е повлияла на нейното трезвомислие.

От Агенцията за национална сигурност направиха предложения и на двамата — програми като тази в Корнел бяха истински магнит за властите — и те нямаха търпение да започнат работа. Половин година преди завършването им обаче получиха лоша новина: Шон не издържал цялостната проверка. Не, никога не давали обяснения, така им казаха. Не, не давали и втори шанс. С Иви нямало проблем, но за Шон не можело да става и дума.

За негова чест, Шон отказа дори да обсъждат промяна в плановите. Той стана учител по математика в една гимназия в Лоръл, майка ѝ се прибра в Спокан... и известно време нещата вървяха. Тя си харесваше работата и кариерата ѝ се развиваше. Шон обаче пак започна да гуляе по цели нощи. Иви се опитваше да го приеме, защото, да, той се прибираще от училище часове преди нея и се грижеше за бебето, имаше нужда да излиза, да се забавлява. Ала тези забавления прекалено зачестиха и продължаваха до късно. Понякога сутрин Шон имаше такъв махмурлук, че се налагаше да си взима болничен. От време на време, когато се прибираще за вечеря, Иви усещаше, че вече е започнал да пие. Когато повдигнеш въпроса, той се ядосваше — да не смятала, че възнамерявал да остане даскал, да се превърне в мъж под чехъл и да се мести с нея там, където я пратят на работа, да я подкрепя, докато тя прави кариера?! Иви можеше да възрази, че нейната кариера им носи повече пари, но разбираше, че и това му е болно място, затова премълчаваше.

Веднъж, когато беше тригодишен, Даш си дойде от детска градина с болнав вид. На другата сутрин изглеждаше още по-зле. Имаше температура, светлината и шумът го смущаваха и нейното иначе толкова обичливо момченце беше необичайно раздразнително. Иви се уплаши и искаше да го заведат на лекар. Шон ѝ каза, че ставала смешна, че малкият просто бил грипясал. Тя все пак си остана вкъщи, а Шон отиде на работа.

По обяд вече бяха в спешното отделение. Даш имаше гърчове. Лекарите му направиха лумбална пункция. После произнесоха най-ужасяващата дума, която Иви беше чувала: менингит.

През следващите три дни Даш ту изпадаше в безсъзнание, ту се свестяваше. Лекуваха го с антибиотик. Лекарите им казаха, че

прогнозата била добра. Иви реши, че това е оптимистичен начин да признаят, че спокойно може и да умре. Вечер Шон се прибираше вкъщи, но тя отказваше да се отдели от Даш. Не мигваше, не слагаше нищо в уста и не откъсваше очи от него. И постоянно му шепнеше: „Мама е тук, миличък. Мама е тук. Мама е тук. Моля те, ела си. Ела си, моля те. Моля те, ела си...“

На третия ден Даш дойде на себе си. Температурата спадна и можеше да се храни, беше слаб, но се усмихваше. Взеха си го вкъщи, нейното красиво момченце.

Нейното красиво глухо момченце.

Не разбраха веднага. Промените бяха едва забележими. Той просто изглеждаше... по-муден отпреди. Реагираше по-бавно. Затваряше се в собствения си свят. Тя се уплаши, не, ужаси се, че менингитът е засегнал мозъка му. Шон, естествено, твърдеше, че преигравала, че Даш просто бил изтощен след премеждието, че щял да се оправи.

Известно време тя се оставяше да я убеди. После заведе Даш на педиатър. Лекарят му направи някои изследвания и я насочи към специалист. Специалистът му направи още изследвания. И ѝ съобщи, че в интелектуално отношение детето било добре, нямало абсолютно никакви основания за тревога. Обаче слухът му бил сериозно увреден, често срещана последица от менингита. Можело да се възстанови. Можело и да си остане така. Но трябвало да допуснат най-лошото и незабавно да вземат мерки. Налагало се да решат къде ще пратят детето на училище, как ще общуват с него, дали ще му поставят кохлеарни импланти. Беше ужасно. Шон искаше имплантите. Иви се дърпаше. Шон искаше Даш да ходи в нормално училище. Иви смяташе, че е по-добре да е заобиколен от глухи деца. Шон отказваше да учи жестомимичен език. Иви фанатично се захвана с него. В края на краищата Шон отстъпи пред всичките ѝ желания. Ала това им струва брака. Състоянието на Даш като че ли изясни нещо, което Иви отдавна усещаше, но не искаше да приеме: че обича сина си повече, че е по-всеотдайна, че е по-готова да се жертва, отколкото Шон. Случилото се с Даш оказваше въздействие върху Шон, да, обаче нямаше да обуслови живота му. Тя не беше устроена така. А и не искаше да бъде.

Иви осъзна, че нейната всеотдайност към потребностите на сина ѝ отблъсква Шон. Или че по-скоро му дава оправданието, което той

търси. Въпреки че в крайна сметка разликата нямаше значение. Шон пиеше и все повече се отдалечаваше от тях. Когато накрая се разделиха, и двамата изпитаха най-вече облекчение. Разводът мина сравнително мирно. Когато прахът се уталожи, Шон получи право да взима Даш в понеделник и вторник вечер и всеки втори уикенд. В действителност той обикновено виждаше момчето веднъж месечно. Хвана си гадже, изрусена блондинка, казваше се Тина, която явно не проявяваше желание да гледа глухо дете. Кое то напълно устройваше Иви.

Когато беше тийнейджърка, веднъж майка ѝ ѝ каза: „Момчето, с което излизаш, е различно от момчето, за което си сгодена, момчето, за което си сгодена, е различно от мъжа, с когото минаваш под венчило, мъжът, с когото минаваш под венчило, е различен от бащата на децата ти“. „А бившият ти съпруг е различен от всички тях“, можеше да прибави самата тя.

Но всъщност не беше чак толкова зле. Освен че от време на време пропускаше да вземе Даш, когато бяха неговите дни, Шон не ѝ създаваше трудности. Ходеше на терапия и май бе овладял проблема си с пиенето. Налагаше се многократно да му напомня за издръжката и често си мислеше да го съди и да наложи заповед върху заплатата му, но просто нямаше сили за това. А и не искаше. По документи той имаше права над Даш. В действителност за детето се грижеше само тя. И се боеше да не застраши с нещо това положение.

Накрая научи от една своя приятелка в личен състав, че причината да не го приемат на работа е бил проблем с детектора на лъжата — доказателство за заблуда по отношение на алкохола и наркотиците. Кое то, сега съзнаваше Иви, беше съвсем логично. Чувстваше се като глупачка, че не е усетила по-рано. И го съжаляваше. Каква ужасна мъка го разкъсваше, че да носи в себе си такава тайна? Дори след като това му е струвало мечтаната кариера? И макар че Тина, която имаше известна курвенска привлекателност, може и привидно да представляваше цял свят за състоянието му, Иви виждаше, че не е така. Тина беше стояла отзад на опашката, когато онзи горе е раздавал акъл. Шон изглеждаше нещастен и въпреки че никога не разговаряха на тази тема, тя знаеше, че бившият ѝ съпруг съжалява за случилото се и му се иска да е в състояние да го поправи.

Което би трябвало да ѝ дава известно удовлетворение, нали? Да се чувства отмъстена. Победителка. Или нещо подобно.

Всъщност това само я натъжаваше.

Тя спря на паркинга пред старческия дом, в който бяха настанили баща ѝ, и се опита да се отърси от меланхолията си. Имаше десет пъти по-страшни истории от нейната, даже сто пъти. И все пак понякога всичко ѝ се струваше невероятно трудно. Опасно...

Слезе от колата и за миг се вгледа в сградата. Можеше да е всичко. Нисък медицински център, заобиколен с някой и друг храст, офиссграда, пълна със счетоводители и статистици. Безлична. Бездушна. Макар че ако по какъвто и да е начин беше по-весела или характерна, предполагаше тя, щеше да ѝ се струва досадно фалшива.

Въздъхна и влезе, мина покрай красивата рецепционистка, продължи по антисептично миришещия коридор. Вратата на стаята на баща ѝ беше отворена и тя видя, че е приповдигнат на леглото, което имаше механизъм за изправяне на отделни секции. Беше по халат, вместо с обикновени дрехи, и Иви веднага разбра, че има лош ден. Почука по касата, за да привлече вниманието му, и когато той я погледна, ѝ се доплака от обидата в очите му.

— Здравсти, татко — с престорена бодрост каза Иви, Приблѝжи се и го целуна по оредяващата коса на темето, като се насили да не сбърчи нос от старческата миризма.

Той се озърна покрай нея към коридора.

— Какво правиш тук?

Тя почти винаги идваше по това време. Или беше забравил, или се намираше в пасивно агресивна фаза.

— Измъкнах се от работа малко по-рано. Искан да те видя.

— Къде е Даш?

Иви вече не водеше детето при него — синът ѝ се разстройваше, когато дядо му не го познаеше.

— На училище е, татко.

— Доста е късно за училище.

— Нали го знаеш Даш. Има тренировка по бейзбол. Другия път ще го доведе.

До следващия път баща ѝ щеше да забрави, че е питал, така че спокойно можеше да му обещае. Зачуди се кога и нейните посещения ще станат излишни. Той още не беше стигнал дотам, но лекарите я

бяха предупредили, че е въпрос на време. Понякога говореше за майка ѝ все едно е жива — дали вече се била върнала от магазина, такива неща. Ала, от друга страна, родителите ѝ бяха имали щастлив брак. Може би трябваше да е благодарна, че майка ѝ е изплувала от царството на неговата памет и се е върнала в будния му живот.

Последва неловко мълчание. Иви отчаяно затърси с какво да го наруши.

— Навън е слънчево, татко, искаш ли да ти дръпна завесите?

— Предпочитам на тъмно.

— Днес не ти ли се играе бинго с някой от твоите приятели?

— Те не са ми приятели.

И така нататък. Тя остана само двайсетина минути. На тръгване пак го целуна. Миризмата ставаше все по-силна, нали? Подобно на другите симптоми. Обеща му скоро пак да го посети, може би още утре — знаеше, че ще наруши това обещание, и този път дори не се оправда пред себе си, че това няма значение, защото той няма да си спомня.

Отби се в съседния „Сейфуей“ и купи пържено пиле за вечеря и сладолед за десерт. Дин често им готвеше, но Даш обожаваше пърженото пиле от „Сейфуей“ и Иви обичаше понякога да му прави такива приятни изненади. Особено когато се прибираще от старческия дом и имаше нужда да си достави радост. Напомни си, че сладоледът е за Даш, не за нея. А и трябваше да махне кожата на пилето. Упражняваше се редовно и беше доволна от резултата, обаче трябваше и да се пази.

Иви спря на паркинга пред блока сред фордове „Фюжън“, хонди „Акорд“ и субару „Аутбак“ и угаси двигателя на своята тойота „Приъс“. Практични коли за практични хора. Хора, които не можеха да си позволят да не са такива. И изведнъж запрегльща сълзите си.

Как беше стигнала дотук? Отчуждаването и разводът. Майка ѝ, изядена жива от меланом, дал метастази в лимфните ѝ възли. Баща ѝ, който все още я познаваше и се радваше на нейните посещения, ала постепенно потъваше в мрак и деменция. И никой друг. Нямахме на кого да разчита, ако се случи нещо лошо. Огледа се — наоколо имаше само празни коли. Дали техните собственици бяха също толкова уплашени и самотни като нея? Дали и те се питаха как са стигнали

дотук, какво правят, защо изобщо живеят, на кого ще липсват, ако си отидат?

Помисли си за Даш, за неговата кестенява коса, наследена от баща му, за луничките му, наследени от нея, за беззъбата му усмивка, за която тя не можеше да си позволи да му купи шина, не и точно сега. Щеше да липсва на Даш. Нима в момента не я очакваше с нетърпение в тяхното скромно апартаментче? Обожаваше навика му веднага да зарязва онова, което прави, и да се втурва да я прегърне. Харесваше ѝ и одобрителното кимане на Дин при тези външни изяви на споделената им обич. И това, че той не се срамува да я прегръща дори пред приятелчетата си. Как можеше да се самосъжалява с такъв син?!

Усмихна се и влезе в блока.

8.

Видеозаписът беше качен в Ютюб в седем и половина сутринта вашингтонско време — точно за сутрешните новини по основните информационни уебсайтове и за истеричните коментари по вечерните телевизионни предавания. Хамилтън, коленичил със завързани на гърба китки, облечен в оранжев гащеризон като на затворниците в Гуантанамо, на фона на еднообразен пустинен пейзаж. До него маскиран джихадист с дълъг бедуински нож спокойно и самоуверено обясняваше, че мъжът скоро ще бъде обезглавен, за да дадат урок на Америка.

Андърс повика Ремар в кабинета си веднага след качването на клипа. Знаеше, че от Белия дом ще се обаждат всеки момент и че нямат много време.

— Какво е това, по дяволите?! — посочи монитора той, застанал прав зад бюрото си. — Нали трябваше да го убият пред камерата, а не само да заплашват!

Заместникът му заобиколи бюрото и отсечено кимна.

— Знам. Току-що го изгледах.

— Какво се е случило?

Облеченият в синя парадна униформа Ремар почтително се отдръпна от отсрещната страна на бюрото.

— Предполагам, че са решили да използват случая за пропаганда. Да го поиздоят още, преди да си вземат парите.

— Още колко?

Ремар го погледна в очите. Не можеше да отговори. И двамата си мислеха едно и също: „Дали ще е достатъчно специалните сили да осъществят спасителна операция?“

Андърс отново насочи вниманието си към монитора.

— Това е много лошо.

— Искаш ли да се свържа с Ергенекон? И да им предложа допълнителен бонус, ако свършат работата в рамките на следващото денонощие?

Директорът излезе иззад бюрото си и закрачи напред-назад из кабинета.

— Добре, но вероятността да приемат е също толкова голяма, колкото и да подушат кръв във водата. А в момента може изобщо да не им пука за парите. Ние не знаем даже дали Хамилтън действително е при хора от ИДИЛ. Ония от Ергенекон по-скоро са го предали на някоя самозвана групировка, която е готова да похарчи още малко пари, за да си осигури известност. Сега е модерна ИДИЛ и тези идиоти сигурно дълго ще доят новия си пленник. Могат да го убият само веднъж. Обаче могат да го показват много пъти.

Ремар отиде до вратата и зачака там, сякаш готов да тръгне в мига, в който Андърс му даде съответната заповед.

— Колкото повече го показват, толкова повече информация за себе си ще разкриват.

— Точно така. И е толкова по-вероятно президентът да нареди провеждане на спасителна операция.

— Можем да попречим. Командването на специалните операции ще има нужда от нашето електронно разузнаване.

Директорът се закова на място, осъзнал, че заместникът му пропуска една съществена промяна в обичайния начин, по който Съвместното командване на специалните операции в Пентагона използваше радиоелектронното разузнаване на Агенцията за национална сигурност.

— Чакай, чакай, ти май не разбираш. — Той вдигна ръцете си с дланите напред. — Евентуалната спасителна операция ще бъде проведена от турска територия. Кое то щеше да е идеално за нас — стига нашият спецсъветник да беше жив. Обаче Пъркинс съвсем наскоро загина при катастрофа, забрави ли?

Последва дълго мълчание.

— Господи! — накрая промълви Ремар.

— Господ няма нищо общо с това. Ако нямаме човек за връзка на терен, Съвместното командване ще има претекст да използва свои хора и разузнавателна информация. И няма да сме в състояние да им мътим водата.

— Добре, но всичко това е при положение, че президентът изобщо издаде заповед за спасителна операция.

Андърс се изсмя.

— Рейтингът му пада, а спасяването на американски журналист от ръцете на джихадистка групировка е истински мокър сън за всеки политик. Колкото по-дълго Хамилтън остане жив и колкото повече страда по Ютюб, толкова повече противниците на президента ще се опитват да го атакуват. Направо ще оврещят света, че не взима достатъчно решителни мерки. По дяволите, сенатор Маккуин ще изпадне в екстаз. Президентът може да нареди да извършат ядрен удар срещу Русия и Маккуин пак ще се опитва да го изкара някакво мекотело.

— Маккуин е въздух под налягане. Никой не го взима на сериозно.

— Така ли?! Той е член на Комисията по вътрешна сигурност, Финансовата комисия и Комисията по разузнаването и телевизиите постоянно го канят, понеже могат да разчитат, че ще каже нещо експлозивно с онзи свой привлечен алабамски акцент.

— Наистина ли смяташ, че президентът ще отговори на този кретен?

— Не става дума за отговор. А за реакция. Ако види шанс да повиши рейтинга си по въпросите на националната сигурност, ще го използва. Това значи, че колкото повече продължава тази история, толкова повече той ще се изкуши да направи нещо драматично. Представяш ли си как ще изглежда по новините, ако прати Делта или Военноморската група за специални бойни действия и те доведат Хамилтън жив и здрав у дома?

— Да, представям си и как ще изглежда, ако операцията се издъни и Хамилтън бъде убит.

Андърс махна с ръка.

— Ще заявят, че онези и без това се канели да го убият, а така поне са пратили няколко джихадисти с него на онзи свят. Президентът ще направи изявление, заобиколен от шапкари. И в двата случая ще демонстрира решителност. „Ние не преговаряме с терористи“, такива неща. Казвам ти, ако тази работа продължи повече от още един ден, най-много два, той ще се поддаде.

Двамата замълчаха за миг.

— Как искаш да процедираме? — накрая наруши тишината Ремар.

Андърс се замисли.

— За тази сутрин нали имам насрочено интервю?

— Да го отменя ли?

— Не, напротив, ще го използвам да дам малко въздух на президента. С какво разполагаме за Маккуин?

Ремар присви здравето си око.

— Не сме му водили досие. Нали винаги е бил от маргиналните политици. Досега не ни е трябвала информация за него.

— Е, сега ни трябва. Използвай Божието око. Все ще откриеш нещо.

— Колко грубо да пипам?

— Не повече от необходимото. Обаче гледай да свършиш работата.

— Ясно.

Секретният телефон иззвъня. Андърс погледна монитора.

— Белият дом. Тръгвай. Намери нещо за Маккуин. Може да не ни остава много време.

9.

Оказа се много по-лошо, отколкото очакваше Андърс. Шефът на президентската администрация му съобщи, че президентът свиквал Съвета за национална сигурност, за да обсъдят „всички възможности“, включително спасителна операция. Трябвало да знаят каква информация може да им осигури АНС въз основа на видеозаписа: топография, ъгъл на слънцето, сила на светлината, растителност. Трябвало да следят всички електронни комуникации в региона. Ако успеели да установят местонахождението на Хамилтън, от Съвместното командване на специалните операции настоявали да действат. И президентът бил склонен да им позволи.

Андърс увери шефа на президентската администрация, че АНС събира всички възможни сведения и ще ги подготви за заседанието на СНС по-късно сутринта. След това тръгна за интервюто.

Първоначалният сценарий предвиждаше разговор по теми от общ интерес. Журналистът направо се разтопи при вида на директора в пълна парадна униформа. Мястото също изглеждаше съблазнително — иначе безполезно помещение, наречено Център за информационно надмощие, обзаведено така, че да прилича на командната кабина на междузвездния кораб „Ентърпрайз“ от „Стар Трек“, с гигантски плоски екрани, елипси от светодиодни лампи, множество компютърни монитори. От подготвителния екип на АНС сто на сто бяха инструктирали операторите да снимат само от определени ъгли, за да не разкрият строго секретния характер на залата на американските врагове, и операторите щяха да се подчинят, естествено, признателни за възможността да зърнат една от мистериите на АНС. Така щеше да се постигне желаното раболепие още преди да започне самото интервю.

Андърс дойде навреме, следван от адютант с таблет. Адютантът държеше таблета пред него, докато директорът преглеждаше и подписваше нещо, после отпраши с демонстративна припряност, като че ли съдбата на свободния свят зависеше от своевременното

доставяне на директорския подпис по местоназначение. Разбира се, адютантът можеше просто да прати документа електронно, вместо да го носи лично, но къде щеше да остане драматизмът, как иначе щеше да се подчертае колосалната важност на случващото се?!

— Радвам се да ви видя, Брайън — каза Андърс и протегна ръка.

— За мен е удоволствие, господин генерал — отвърна журналистът и я стисна. — Искрено съм ви признателен, че ми отделяте от времето си. Особено след новия джихадистки клип тази сутрин. Удобно ли е да ви задам въпрос за него? Знам, че темите на интервюто вече са уговорени, но смятам, че американският народ би искал да чуе вашето мнение по един толкова важен проблем.

Опитът за ласкателство накара директора да се усмихне. Нима този тип беше толкова тъп да не разбира, че Андърс иска непременно да разговарят за клипа, че не се налага да го убеждава, за да се съгласи?!

— Разбира се, Брайън. С радост ще кажа каквото мога. Боя се обаче, че ще трябва да съкратим разговора. Ясно ви е, че в момента е доста напрегнато.

— Да, сър, абсолютно. Ако ъгълът, под който сме разположили камерата, ви устройва, можем веднага да започнем.

Андърс кимна. „Сър“, „господин генерал“, „ако ви устройва“. Никога нямаше да свикне с инстинктивната почит на журналистиката, която уж трябваше да бди за интересите на обществото, към властта. Не че имаше нещо против, естествено.

Камерата работеше, интервюиращият се представи и задъхано обясни, че се намират в Центъра за информационно надмощие на АНС, който нямали право да снимат, защото бил свръхсекретен.

— Добро утро, господин генерал.

— Добро утро, Брайън.

— Знам, че днес графикът ви е особено напрегнат, сър, и ви благодаря, че ни отделяте време. Тази сутрин всички станахме свидетели на поредния ужасяващ видеозапис — завързан американски журналист, застанал на колене пред маскиран терорист.

Със сигурност щяха да покажат и съответния образ, когато излъчваха интервюто. Добра работа.

— Да — мрачно кимна Андърс.

— Предполагам, че всички граждани на цивилизования свят се питаме, господин генерал, какви ответни действия планира правителството.

— Както може да се очаква, Брайън, аз не съм в положение да говоря за евентуални ответни действия.

— Така е, сър, но не трябва да забравяме за вашите възможности. За добро или лошо, и мнозина биха казали, че е за лошо, днес всички знаем много повече за възможностите на Агенцията за национална сигурност, отколкото допреди неотдавна. А ето че е похитен още един журналист. Властите можеха ли по някакъв начин да предотвратят това?

Андърс знаеше, че зрителите ще приемат този въпрос като „труден“: тъкмо затова му го задаваше и интервюиращият. Трябваше да се поддържа някакъв външен вид.

— Ето какво ще ви кажа, Брайън. АНС може да направи законно много неща и в тези рамки ние сме максимално активни. Естествено, винаги има допълнителни средства, с които бихме искали да разполагаме, за да гарантираме сигурността на американците. Дали ще разполагаме с тях обаче е въпрос на законодателство.

— Няма ли поне да изразите мнение, сър?

Ужасно му се прииска да подхвърли идеята за имплантиране на чипове в хората, но усещаше, че моментът не е подходящ. Чакай, чакай, я виж какво правеха пакистанските власти... не разрешаваха достъп до мобилни телефонни услуги на онези, които при закупуване на сим карта не се съгласяваха да дадат пръстовите си отпечатыци! Щом можеше в Пакистан, защо да не може и в Америка? Това всъщност щеше да прозвучи страхотно: „Защо Пакистан прави повече от нас, за да осигури безопасността на своите граждани?“

Андърс обаче устоя и на това изкушение. При друга възможност. А възможности щеше да има, определено.

— Моето мнение в момента не е нито важно, нито уместно — след кратък размисъл отговори директорът. — Що се отнася до нашите ответни мерки, те са в компетенциите на президента, разбира се.

Интервюиращият се хвана за последните му думи, както се и надяваше директорът.

— Ако президентът... говоря чисто хипотетично... нареди провеждане на спасителна операция, каква ще е ролята на Агенцията

за национална сигурност?

Андърс замислено поправи очилата на носа си.

— Нашата роля е да подкрепяме президента с всичките си ресурси. И въпреки че тези ресурси са значителни, Брайън, бих искал да отправя предупреждение към всички по-нетърпеливи сред нас. Наясно сме, че Райън Хамилтън се намира в сериозна ситуация. Изключително сериозна. И колкото и да ни се ще да го видим отново жив и здрав в Родината, ние не бива да предприемаме никакви действия, които могат да влошат положението му или евентуалните последици. Механизмът се състои от множество движещи се части, които се нуждаят от време, за да заработят добре. Прибързаните мерки, взети без цялостно разбиране за обстоятелствата, могат да доведат до фатален изход. Затова призовавам всички към търпение. Трябва да дадем възможност на президента да използва всички възможни източници и методи, което в крайна сметка ще осигури спасяването на Хамилтън.

Останалата част от интервюто представляваше обичайната благоговейна журналистическа свирка. Не че Андърс имаше нещо против. Просто в момента рекламата не се нареждаше сред приоритетите му. Трябваше да приключи тази работа с Хамилтън. Щеше да е много неприятно, ако журналистът някак си успееше да се завърне у дома.

10.

Ремар седеше в чакалнята пред кабинета на Маккуин в Харт Билдинг, една от офиссградите на Сената. Бяха му казали да е тук в два и вече висеше петнайсет минути. Подозираше, че онзи нарочно го кара да чака. Ремар знаеше, че за да разбереш манталитета на повечето вашингтонски политици, просто трябва да се поставиш на мястото на неуверен тийнейджър и тогава всичко ти става ясно. Даже директорът обичаше от време на време да играе такива игрички. Самият Ремар не можеше да ги понася. Смяташе себе си за прям и откровен човек и предпочиташе да си има работа със също такива хора. Усмихна се и за кой ли път си каза, че определено живее в неподходящ град.

Замисли се за проверката на Божието око, която му беше възложил директорът. Не успя да открие начин, по който Пъркинс да е имал достъп, и това бе най-главното. Обаче установи нещо друго. Най-секретните приложения на програмата бяха защитени с непробиваема стена. Останалото... е, ако се случеше най-лошото, ако програмата бъдеше разкрита, това нямаше да е такъв проблем за Ремар, какъвто за директора, който я беше замислил в стремежа си да събира всякаква информация.

Тази мисъл го изпълни с угризение и той подсъзнателно поглади присадената тъкан под превръзката на окото си. Той беше вярното псе на директора — още откакто дойде на себе си в адски мъки под грижите на полевите хирурзи, неспособен да вижда под марлите, покриващи лицето му. Самият директор, тогава полковник, го държеше за ръката през собствените си бинтове и го успокояваше, че всичко е наред, че ще се оправи.

И наистина се оправи, след шест пластично-възстановителни операции, интензивна рехабилитация и едногодишна зависимост от болкоуспокоителни, която щеше да му донесе строго мъмрене, ако директорът не се беше намесил и не уреди да изтрият проблема от досието му. Той бе казал на Андърс, че Манъс е като куче, ала думите му нямаха обиден смисъл. Възхищаваше се на такава вярност, ценеше

я. А по отношение на директора я и споделяше. Ремар му дължеше живота си, кариерата си, поста си. Не одобряваше някои негови решения и ако зависеше от него, нещата нямаше да се вършат така. Обаче не зависеше от него, съдбата се беше разпоредила другояче и понякога се налагаше да си напомня какво дължи на директора, за да се пребори със собствената си съвест.

Затова нямаше значение, че проверката му е установила евентуална... разлика в последиците от потенциалното им изобличаване, а съответно и в техните интереси. Пък и тази разлика беше чисто теоретична. Защото той знаеше, че Пъркинс не е имал достъп. Нямаше как да е имал.

Вече минаваше два и половина, когато от кабинета се появиха двама плашещо млади стажанти с буден поглед и затвориха вратата след себе си. „А, ясно — помисли си Ремар. — Караш ме да чакам само за да си говориш с някакви младоци“.

Няколко минути по-късно секретарката го покани да влезе.

Маккуин се изправи иззад огромното си бюро и припряно се приближи да се ръкува с него, тресейки увисналата си гуша.

— Генерал Ремар! Много се радвам да ви видя. Благодаря, че дойдохте, и се извинявам, че ви накарах да чакате.

— Господин сенатор. — Ремар искаше да приключи всичко това колкото може по-бързо. Дланта на Маккуин беше влажна и той потисна инстинктивното си желание да избърше ръка в панталона си.

— Заповядайте, седнете. — Сенаторът се върна зад бюрото си, сякаш се боеше да не се спуска, ако остане далече от него прекалено дълго. — С какво мога да съм от полза за военен герой като вас?

Ремар нямаше нищо против празните приказки, но мразеше, когато тези идиоти се чувстваха длъжни да го изкарват герой. Просто бяха улучили неговото хъмви с минометен снаряд. Герой беше директорът, а не той. Понякога се чудеше дали тези като Маккуин, които навярно никога не са държали в ръцете си автомат, да не говорим да са служили в армията, искрено възхваляват войниците, или това просто е поредният вашингтонски фалш. Така или иначе, нямаше значение.

Ремар остави куфарчето си на пода, отвори го, извади детектор за подслушвателни устройства и бързо провери кабинета. Нямаше нищо.

— Предлагам да изключим телефоните си, господин сенатор. И да ги приберем в моето куфарче, което е звукоизолирано и заглушава всички електронни сигнали.

Маккуин се отпусна на огромното си кожено кресло и приглади въображаем непослушен кичур в сивия си алаброс.

— Сериозно ли говорите?

Ремар едва не ахна при тази проява на невежество. Този тип да не си мислеше, че щом е в Комисията по вътрешна сигурност и Комисията по разузнаването, никой не може да го подслушва? Нима не разбираше, че тъкмо това го прави потенциален обект? Генералът обаче знаеше, че съвсем скоро всичко ще се изясни, и просто отговори:

— Приличам ли ви на шегаджия?

Маккуин се подсмихна.

— Е, вие сте експертът по национална сигурност. Както кажете.
— Изключи джиесема си и му го подаде. Ремар направи същото със своя и прибра двете устройства в куфарчето си. После извади генератор на акустичен шум и го постави върху бюрото.

Сенаторът го огледа подозрително.

— А това е...

— Устройство за защита от подслушване. Просто малко повече предпазливост. Може ли да ви помоля също да извадите щепсела на стационарния си телефон и на компютъра си, господин сенатор?

— Я стига, Ремар, това е смехотворно.

— Уверявам ви, че след като ви обясня защо съм дошъл, няма да имате думи да ми изкажете благодарността си за тези предпазни мерки.

Маккуин извъртя очи към тавана и се усмихна. Все пак направи каквото му беше казано и демонстративно си погледна часовника. После го посочи и с престорена сериозност попита:

— И него ли ще наредите да изключа?

Сенаторът се дразнеше, че някой му казва какво да прави в собствения му кабинет, и в отговор трябваше да покаже, че не се е уплашил. Ремар беше свикнал с тези детинщини, естествено, но все пак му бяха малко смешни.

— Нали знаете какво казват — докато седеше и затваряше куфарчето си, каза той. — Това, че се тресете от параноя, не значи, че не ви преследват.

— Абсолютно, и това, че ви преследват, не значи, че не се тресете от параноя. Стига, Ремар. Достатъчно съм ги гледал вашите циркове. Дълбоко се поклонете пред първожреците на информационната сигурност. Запазете го за хлапетиите в тази сграда. Вече не можете да ме впечатлите.

Ремар кимна уж разбиращо, после влезе в ролята си.

— Не отричам, че в нашата работа има известна театралност, господин сенатор. В този град може ли да е иначе? Обаче не съм тук за това. Тук съм, защото имаме данни, че китайците са ви съставили взривоопасно досие, и смятаме, че възнамеряват да го използват, за да влияят на гласуването ви в Сената.

Маккуин се ококори от искрена изненада.

— Моля?

Ремар с нищо не даде израз на обзелото го удовлетворение от реакцията му. Директорът го беше научил, че при определена категория фетишисти на тема национална сигурност приписването на нещо лошо на китайците, руснаците или иранците е все едно да обвиниш разгневени чернокожи за престъпления в страната. Най-трудното е да подготвиш хората да повярват в нещо. Щом бъде определена рамката, те нетърпеливо се заемат сами да попълнят детайлите, дори тези детайли да не са особено логични.

Генералът се наведе напред и сниши глас.

— Изглежда, че китайците са успели да проследят мобилния ви телефон и да установят, че движенията му са аналогични с тези на друг телефон с предплатена услуга, купен в брой от Уолмарт преди две години. И са проследили движенията на двата телефона до апартамент на Капитолийския хълм, чийто наем се плаща от фиктивна фирма, регистрирана от вашия адвокат. И в този апартамент живее млада жена на име Наталия Робарт, движенията на чийто мобилен телефон са били аналогични на вашите по време на много от командировките ви, за разлика от движенията на мобилния телефон на съпругата ви.

Докато генералът говореше, Маккуин все повече пребледняваше и накрая ченето му увисна. Ремар изчака, докато сенаторът осъзнае смисъла на казаното.

— Не... Не виждам как... — запелтечи той, после млъкна и заклати глава, очевидно неспособен да намери нужните думи.

— Всичко това очевидно са само метаданни. Но също е очевидно, че са предостатъчни, за да предизвикат скандал — стига китайците да не са проникнали в апартамента на госпожа Робарт и да не са инсталирали скрити камери. Ако желаете, бихме могли дискретно да проверим.

— Не... Не разбирам...

— Уверявам ви, господин сенатор, че тази информация се пази в най-строга тайна и е известна на съвсем ограничен брой служители в АНС. Никой от нас не желае да пострадате.

— Да, но... Боже Господи, как е възможно?!

Ремар си позволи съчувствена усмивка.

— Още ли ме смятате за параноик?

Лицето на Маккуин се сгърчи, все едно го бяха ударили в корема.

— Не, за бога! Може ли да се направи нещо?

— Може, естествено. Системата, която открихме, изглежда, е автоматична. Проследихме всички движения на информация до специален сървър, в който успяхме да проникнем. Сега би трябвало да сме в състояние да унищожим всички данни.

— Виж, това вече е чудесна новина!

— Да. Изчакваме, за да се уверим, че няма резервен сървър. Ако има, ще трябва едновременно да унищожим информацията и в двата. Ако прибързаме, може да предупредим китайците и да се лишим от възможността да изтрием въпросните записи окончателно.

Шокираното изражение на Маккуин изведнъж стана предпазливо. Той се отпусна назад и измери генерала с поглед, сякаш го преценяваше. После кимна и се усмихна.

— Добре, Ремар. Каква игра играете?

— За какво говорите, господин сенатор?!

— Защо всъщност ми разказвате всичко това? Какво искате от мене?

Ремар разбра, че сенаторът е оценил ситуацията като безопасна, отколкото е смятал първоначално, като делова сделка, а не случайна заплаха, и съответно е решил, че няма причина страните да не стигнат до взаимно приемлива цена.

Генералът се престори на изненадан.

— Нищо не искам от вас, господин сенатор. Е, ще ми се да сте по-внимателен, но в крайна сметка вие си решавате.

Маккуин се усмихна още по-широко.

— О, нима? И не искате нищо в замяна, така ли?

Ремар сви рамене.

— Не, но даже да исках, вече щях да съм го получил заради вашата безкористна подкрепа за разузнавателната общност. Така че, ако не друго, това е израз на благодарност, а не замяна.

За миг се възцари тишина. Маккуин изглеждаше смутен. Нима наистина можеше да е толкова просто — негови приятели му връщаха дълг, като го предпазваха от скандал?!

— Добре тогава — предпазливо рече сенаторът. — Просто ме дръжте в течение на работата си с онзи китайски сървър, става ли?

Ремар вдигна куфарчето си от пода.

— Разбира се. Полагаме всички усилия и аз съм умерен оптимист, че ще се справим.

Маккуин кимна, сякаш се опасяваше да отговори.

Генералът се изправи и сложи куфарчето си на бюрото.

— Е, днес ви отнех достатъчно време, господин сенатор. Моля ви, внимавайте с телефоните — ние омаловажаваме значението им пред обществеността, обаче метаданните действително разкриват много. Както се казва: „Ние убиваме хора въз основа на метаданни“.

Маккуин отново кимна.

— Да, разбирам.

— А, и още нещо. Знаете ли за онзи журналист, дето са го отвлели в Сирия?

— Хамилтън ли? Разбира се.

— Да, Хамилтън. Има доста голяма вероятност да го измъкнем. Обаче ще трябва да се направи тихичко и ще изисква малко търпение. Естествено, президентът иска да прати Делта или други бойни части и да извлече политически дивиденди от спасителната операция.

Маккуин килна глава.

— Президентът иска да прати военни, така ли?

— За съжаление, да. Според него това е гарантирана политическа победа — Хамилтън или ще бъде спасен, или ще го убият, докато момчетата от Специални операции очистват една сюррия джихадисти и президентът се перчи, че за нищо на света няма да преговаря с терористи. Ние веднага му казахме, че спасяването на Хамилтън трябва да се подготви без много шум и че това няма да му

донесе особена политическа изгода. Можете да си представите как се прие мнението ни.

— Представям си, да.

— Както и да е. Знам, че както и всички други отговорни държавници, свързани с разузнавателната общност, вие искате същото като нас — да спасим този младеж и да го върнем тук жив и здрав. Е, излишно е да подчертавам, че сте всепризнат авторитет по въпросите на националната сигурност. Хората ви слушат. Слуша ви даже президентът, макар и неохотно. Затова, когато ви поканят в телевизията да говорите за Хамилтън, би било чудесно да изтъкнете ползата от търпението и сдържаността и вредата от безразсъдните циркаджийски акции, които по-скоро ще погубят момчето, отколкото да го спасят. Да разчитаме ли на вас за това, господин сенатор?

Маккуин скочи на крака и само дето не отдаде чест.

— Знаете, че можете да разчитате, господин генерал! Радвам се, че се обръщате към мене, и с удоволствие ще помогна.

Ремар не за пръв път се удивляваше, че някои хора просто отказват да разпознаят изнудването и с готовност го приемат за нещо друго — в този случай за сътрудничество от обществена важност. И понякога му се струваше, че колкото по-високопоставен е човекът, толкова повече е склонен да се самозаблуждава.

Ръкува се със сенатора и си тръгна. Когато излезе в коридора, избърса дланта си в панталона. Навремето щеше да е ужасен от онова, което току-що беше извършил, знаеше го. Опита се да си спомни кога е било това, ала не успя.

Нямаше значение. Важното беше, че си бяха осигурили известно време.

И че бяха купили още един сенатор.

11.

Андърс седеше заедно с другите членове на Съвета за национална сигурност в Ситуационната зала на Белия дом. Цареше клаустрофобична атмосфера и малкото помещение с нисък таван, запълнено от дървената маса за дванайсет души, усилваше това усещане. Почти липсваха общи разговори и присъстващите излъчваха същото дружелюбие, каквото можеше да се очаква от среща на взаимно подозиращи се военни диктатори или от скорпиони, натикани в бутилка. Всички в залата гледаха на останалите като на врагове или в най-добрия случай като на потенциални временни съюзници. Всеки смяташе, че е по-подходящ за президент от човека, който председателстваше заседанието. И неколцина от тях дори можеше да са прави.

Упражнявайки прерогативите си и по стар навик, президентът се появи с половин час закъснение.

Седна, изчака да му налят кафе, отпи глътка и откри срещата.

— Всички знаем защо сме тук. Какви са възможностите ни?

Андърс обърна внимание на множественото число. Президентът искаше да каже, че Хамилтън не е само негов проблем. А на всички. Естествено, ако нещата се развиеха добре, лаврите щеше да пожъне само президентът. Страхотно е да си цар.

Въпросът не беше отправен конкретно към някого. Андърс отдавна бе забелязал, че президентът води заседанията като своеобразни тестове на Роршах. Кой ще вземе думата пръв? Кой е смел, кой е предпазлив? Генералът познаваше този метод, защото също го прилагаше.

Председателят на Съвета на началник-щабовете Върнън Джоунс погледна министъра на отбраната и той му кимна да отговори.

— Господин президент, Военноморската група за специални бойни действия и Делта вече са на позиция и готови за действие. Трябват ни само разузнавателни сведения и заповед.

Андърс не харесваше Джоунс, висок чернокож военен с приятен южняшки баритон, който директорът смяташе за несправедливо предимство — американския еквивалент на оксфордски английски, нещо, придаващо тежест, каквато не можеше да се постигне от самото съдържание на думите. А и дори да преглътнеше антипатията си, не му допадаше начинът, по който Джоунс представяше нещата. Все едно казваше: „Ако ви стиска, сър, единственият въпрос е колко струва разузнавателната общност“.

Всички се обърнаха към Андърс. Знаеха, че е безсмислено да очакват каквото и да е от директора на Националното разузнаване, номиналния му началник и по правилник задължителен участник в заседанията на Съвета за национална сигурност. Ако не друго, всички тези акули веднага надушваха къде се крие действителната власт.

— Е, Тед, с какво разполагаш в региона? — с възможно най-сериозното си изражение, истинска пантомима на авторитетност, попита директорът на Националното разузнаване.

Аха, значи „ти“, а не „ние“. Андърс дори не го погледна.

— Господин президент, в момента съсредоточаваме всичките си ресурси. Радиоелектронното разузнаване претърсва района. Специалистите ни по геокартиране се опитват да локализират мястото, където е заснет клипът. Гласовият анализ може да ни даде самоличността на терориста от записа.

Президентът явно не се впечатли.

— Колко време ще отнеме това?

— Трудно е да се каже, сър. Понякога получаваме отговора много бързо. В други случаи...

— Не искам да чакаме. Наясно съм с рисковете. Но разберете, тези зверове са изтезавали Джеймс Фоули чрез симулиране на даване. Всеки изтекъл час може да е един час повече мъчения за Хамилтън.

Андърс огледа присъстващите и забеляза смутените изражения на неколцина. В последно време характеризирането на симулираното даване като изтезание пораждаше противоречиви асоциации.

— Да, сър. Лично контролирам...

— Научих за трагедията в Истанбул. Вашият специален съветник е загинал при автомобилна катастрофа.

Директорът не се поколеба.

— Да, сър, точно така.

Откъде беше научил толкова бързо? И откъде изобщо знаеше какво е „специален съветник“? После се сети: от Джоунс. Той ловко се бе възползвал от възможността. Естествено, и Андърс въртеше подобни номера, преди да го назначат за директор на АНС. Сега обаче той царуваше над разузнаването и знаеше от опит, че други играчи в министерството на отбраната хранят хищнически амбиции да си присвоят неговите владения.

Потисна гнева си. От години се опитваше да събере досие на Джоунс, с което да го контролира. Само че председателят на Съвета на началник-щабовете или наистина беше изключително богобоязлив и нямаше прегрешения, които да бъдат разкрити, документиран и използван срещу него, или извършваше тези прегрешения извънредно ловко. А, разбира се, тъкмо той бе човекът, който имаше и възможностите, и склонността да създава най-големи проблеми.

— Е? — подкани го президентът. — Това навредило ли е на позициите ви в региона?

Труден въпрос. Ако отговореше с „не“, президентът щеше да го попита с какво изобщо се занимават специалните съветници. Положителният отговор обаче щеше да позволи на Пентагона да му нанесе удар.

— Тази длъжност е жизненоважна за регионалната ни военна стратегия, сър, и ние, разбира се, сме предвидили съответните резерви — хитро извъртя нещата Андърс. — Тъй че, макар действително да е трагична, загубата на Пъркинс няма да повлияе върху способността ни да изпълняваме задачите си.

Президентът кимна в знак, че не е очаквал друго.

— Добре. Продължавайте да действате. Междувременно официално възлагам на Пентагона да събира собствени разузнавателни сведения за местонахождението и състоянието на Хамилтън. Както сам отбелязахте, резервите са от голямо значение. А и това е Америка — всички сме убедени в ползата от конкуренцията.

Андърс също кимна и с нищо не издаде истинските си чувства. Но нещата не вървяха добре. Ставаше по-лошо, отколкото се беше опасявал.

— Ще се съберем пак след двайсет и четири часа — продължи президентът. — Искам дотогава да разполагаме с необходимата

разузнавателна информация, да имаме план и да сме в състояние да го осъществим.

С периферното си зрение Андърс видя, че Джоунс кимва, очевидно доволен от резултата. Президентът ясно беше дал да се разбере, че държи на спасителната операция. И шефовете на Пентагона щяха да използват тази възможност, за да го зарадват и да му внушат доверие към армията. Щяха да му осигурят разузнавателните сведения. Даже да се наложеше да послъжат за едно друго.

Е, и Андърс можеше да послъже за едно друго.

12.

Иви излезе от офиса си и отиде в тоалетна на друг етаж, в друга част на сградата. Не искаше да я виждат познати хора. Просто имаше нужда да остане няколко минути сама и да се овладее, без някой да я наблюдава.

Всички приказваха за похищението на Хамилтън. Носеха се слухове за спасителна операция, която щяла да е организирана съвместно. Дори някои да бяха научили за катастрофата на Пъркинс, това изобщо не се обсъждаше. Или новината за Хамилтън засенчваше всички останали, или хората просто не познаваха добре специалния съветник в Турция и той не ги интересуваше. Така или иначе, никой не беше направил връзката. Единствено тя знаеше нещо по въпроса.

Не че знаеше, поправи се Иви. Подозираше.

Защото какво всъщност ѝ беше известно? Да, изглеждаше, че Пъркинс е предавал класифицирана информация на Хамилтън. Да, Иви бе предупредила директора само ден преди катастрофата. Но такива неща се случваха. А Хамилтън... е, ако беше отишъл да прави репортаж на сирийската граница, можеше просто да не му е провървяло. Нямаше да е първият. Пък и не го бяха убили — бяха го отвлекли. Защо някой ще организира такова нещо?

„Не някой. Директорът“.

Не искаше да повярва, че всичко това не е случайно съвпадение. Умът ѝ реагираше, като едновременно приемаше два взаимно противоречащи си факта, за да я защити от нежелани прозрения.

И все пак. Ако директорът искаше да убият Хамилтън, защо просто не го бяха направили? Защо бяха организирали отвличането му?

„Защото трябва да умре. Или е трябвало. Или нещо подобно. Самото отвличане е било инсценирано, за да не се разбере какво всъщност става“.

Добре. Имаше логика, така да се каже. Но пък... защо да убиват Пъркинс и Хамилтън? Защо просто да не ги привлекат към съдебна

отговорност? Иви познаваше достатъчно Закона за шпионажа, за да е наясно, че властите не изпитват никакви угризения да го прилагат.

„Срещу разобличителите. Още не са го използвали, за да попречат на професионален журналист да си върши работата“.

Тогава... какво? Директорът знаеше или подозираше, че Пъркинс е предал на Хамилтън нещо от толкова деликатен характер, че за да гарантира мълчанието му, трябваше да го убие, така ли? Тя имаше достъп до грандиозно количество свръхсекретни и деликатни документи, но не се сещаше за нито един, който да оправдае извършването на убийство. И преди беше изтичала информация. За АНС бяха писани цели книги. Господи, та нали бяха преживели дори Сноудън! Защо директорът ще рискува такова нещо, вместо просто да преглътнат разкритията, както ги бяха преглъщали и досега?

„Защото тези разкрития се отнасят за него“.

Но за какво?

„За нещо... престъпно“.

Иви се изсмя. Толкова престъпно, че да е по-страшно от убийство или да оправдава рисковете от убийство?!

„Ами ако се отнася за изнудване?“

Тя се замисли. Вярно, хората се майтапеха, че шефовете трябвало да разполагат с някакви мръсотии за Файнстайн, Роджърс и останалите от законодателните комисии, защото понятието „контрол“ се било превърнало в евфемизъм за „одобрение“. А секретният „Съд“ за наблюдение на чуждестранното разузнаване одобрявал 99,97% от исканията за наблюдение.

Само че това бяха шеги. Нямаше доказателства. И въпреки удара върху имиджа им след Сноудън Иви смяташе колегите си за добри хора с добри намерения. През всичките години, откакто работеше в АНС, не беше виждала нищо, което дори минимално да се доближава до изобразяваната във филмите безскрупулност.

Добре. Можеше пък наистина да е случайно съвпадение. Разбира се, че ѝ се искаше да го повярва, ала това не означаваше и че действително не е така.

Иви стана от тоалетната чиния и понечи да пусне водата — някой можеше да е влязъл, докато е била в кабината, и щеше да се учуди, че тя излиза отвътре, без да пусне водата. Но ръката ѝ замръзна във въздуха.

Държеше се глупаво. Кой щеше да забележи, кого изобщо го интересуваха дали е чул да се пуска водата? А и тя нарочно беше дошла в друга част на сградата, където нямаше вероятност да я познаят или запомнят. И въпреки че във всички коридори на АНС имаше камери, за какво щяха да съобщят? „Ивлин Галахър, подозрителен избор на тоалетна“? И естествено, тя само бе седяла в кабинката, без да пишка или да прави нещо друго, но в тоалетните нямаше камери. Това вече щеше да е пълно безумие!

„Разбира се, ако действително се опитваш да влезеш в главите на хората, ще искаш да сложиш камери в тоалетните. Ще искаш да можеш да ги наблюдаваш тъкмо в онези моменти, в които смятат, че са съвсем сами. Колкото повече крият поведението си, толкова повече ги издава това“.

Обходи с поглед тавана и металните прегради, обзета от усещане за прозрение, после потисна смеха си. „Как ли пък не, Иви! АНС ще инсталира мрежа от многобройни камери, за да наблюдава как пикаят служителите й!“

Пусна водата и излезе от тоалетната.

13.

Наближаваше полунощ и Андърс още беше в Агенцията. Предполагаше, че почти постоянно ще е тук, докато не приключи тази работа с Хамилтън. Деби му се обади да му каже, че си ляга. Харесваше му, че е запазила този навик дори след толкова години на оставане до късно в службата, след толкова много отменени планове. Фактът, че жена му крие разочарованието си, доказваше любовта ѝ към него и той винаги щеше да ѝ е признателен за това.

На вратата се почука и в кабинета влезе Манъс. Затвори, приближи се до бюрото и му подаде флашката и джиесема, за които му беше съобщил, преди да излети от Турция.

— Не са попадали в друг, нали? — попита директорът и ги заоглежда; съзнаваше, че гласът и поведението му са необичайно безцеремонни.

Дори да му направи впечатление, че Андърс не проявява същата любезност, както обикновено, Манъс не го показва с нищо.

— Лично ги извадих от джобовете на Хамилтън. Оттогава са все у мен.

— А телефонът...

— Във фарадеева клетка, откакто го взех от Хамилтън. Невъзможно е движенията му да бъдат проследени.

Андърс кимна.

— Разбира се. Просто исках да се уверя. И ме извини. Днес ми беше много тежък ден.

Манъс не даде знак, че това обяснение означава нещо за него. Нищо чудно, че изнервяше Ремар.

Директорът включи флашката в специално устройство, постави показалеца си върху биометричния четец и въведе паролата си — стандартна двуфакторна автентикация. След секунда получи достъп до огромните паралелни суперкомпютри „Крей“ на АНС, скрити в недрата на Форт Мийд. Надяваше се да има късмет и Хамилтън да е използвал слабо криптиране или някоя от комерсиалните програми,

които специалистите от АНС отдавна бяха снабдили със задни вратички. Изчака малко, докато паметта се сканираше със скорост близо сто петафлопа — мониторът му не смогваше на бързината на суперкомпютрите. Криптирането обаче не поддаде. Мамка му. Хамилтън явно беше използвал нещо солидно, сигурно с отворен код. АНС успешно работеше за отслабване на международните стандарти за криптиране, убеждаваше компаниите да оставят задни вратички... затова той винаги се дразнеше, когато се сблъскваше с програма, която още не е хакната.

Чудеше се колко информация има във флашката. Десет хиляди документа? Петдесет хиляди? Компютърът не можеше да разбие криптирането, но можеше да му каже колко гигабайта има в паметта. Не че това щеше да му е от особена полза, но все пак беше нещо, а Андърс изгаряше от мъчително любопитство. Въведе въпроса. И получи мигновен отговор: осем килобайта.

Директорът запримигва. Осем килобайта?! Това трябваше да е само обвивка. В самата памет нямаше нищо. Стомахът му се сви, когато осъзна, че флашката у Хамилтън е била примамка.

Включи телефона. Той дори не беше криптиран, защитаваше го само четирицифрена парола. Компютрите го хакнаха и сканираха за по-малко от секунда. Нямаше нищо друго, освен обичайните контакти, календар и други подобни.

Андърс погледна Манъс, който продължаваше да го наблюдава неподвижно.

— Нямаше ли нещо друго в него?

— Казах ви, портфейл и паспорт. Унищожих ги.

— Не носеше ли лаптоп?

— Не.

— Таблет?

— Не.

— Никакви други мобилни устройства?

— Претърсих стаята му, включително сейфа. И сака, дрехите, обувките. Нямаше нищо.

Директорът потърка устните си с длан, като се бореше със задушавашата го паника.

— Хубаво — каза той. Щеше да го реши като пъзел.

— Хубаво.

Знаеше, че Пъркинс трябва да е предал нещо на Хамилтън. Даже да имаше копие някъде в даркнет, спецсъветникът трябваше да е дал на Хамилтън нещо, което да му е обяснил. Иначе защо изобщо щеше да се обръща към журналист? Ако само искаше да качи откраднатата информация в десетина подривни уебсайта, Пъркинс спокойно можеше да го направи. Обаче не го беше направил. Трябваше да е искал да я разпространи чрез известен журналист — смокиновия лист, осигуряван от Първата поправка на конституцията. Андърс инстинктивно усещаше, че Пъркинс е дал нещо на Хамилтън, нещо голямо, нещо, представляващо огромен риск. Въпросът беше какво е направил с него Хамилтън.

— Хубаво — потрети Андърс. — Докато го следеше, не го видях да влиза в поща, да речем, или в офис на ФедЕкс, докато си го следил, нещо такова? Или в интернет клуб?

— Видях го единствено в хотелската му стая.

Генералът кимна. Очакваше такъв отговор. Не вярваше Хамилтън да е рискувал да прати информацията, която му е дал Пъркинс, електронно. Хората знаеха за невероятните възможности на АНС за електронно наблюдение. Само че не знаеха какви други средства за наблюдение се използват. Хамилтън можеше да е пратил нещо и Андърс щеше да възложи на хората си да потърсят евентуалните следи, оставени от такава трансакция. Репортерът обаче най-вероятно се беше доверил на нещо по-примитивно. Подобно на терористите, журналистите бяха проумели, че всичките им електронни комуникации могат да бъдат разкрити. Тъкмо затова Грийнуолд и Пойтрас бяха използвали за куриер партньора на Грийнуолд Дейвид Миранда. А онзи главен редактор на „Гардиан“, Алън Ръсбриджър, беше признал, че репортерите от вестника, които са били във връзка със Сноудън, непрекъснато летели със самолет, защото се доверявали само на лични срещи. Същото най-вероятно се отнасяше за Хамилтън.

Мамка му, трябваше бързо да приключва с тази история. Поне бяха успели да привлекат сенатор Маккуин, който сега смайваше телевизионните водещи с призивите си за хладнокръвие и търпение, с подкрепата си за съвещателния стил на президента. Но това само щеше да им спечели време. Нямахме да реши самия проблем.

Добре, щеше да нареди да се проверят всички пратки от Истанбул по ФедЕкс и другите частни куриерски фирми от момента на

пристигането на Хамилтън. Хората му щяха да ги проследят от самолетите до съответните разпределителни складове, дори до камионите, на които са били натоварени за доставка. С пощата щеше да е по-трудно, ала не и невъзможно. Макар че този факт не се разгласяваше, в Пощенската служба на САЩ снимаха всяка пратка, която обработваха. Системата беше примитивна и трудоемка, но ако имаха данни, че Хамилтън е пратил нещо от Истанбул, щяха да мобилизират достатъчно хора и с малко късмет даже можеха и да го спрат. Естествено, надяваше се да не се стига дотам. Надяваше се Хамилтън да се е доверил на някоя от частните куриерски фирми.

Галахър, сети се директорът. Тя можеше да помогне. Щеше да я накара да използва системата от камери, за да проследи стъпка по стъпка всеки ход на Хамилтън в Истанбул. Освен всички други мерки, които щеше да вземе, за да открият пратката.

Тази мисъл не го изпълваше с особена радост. След разговора им за нейните съмнения около смъртта на предишния разобличител, разкрит от мрежата ѝ, Галахър сигурно беше смутена от гибелта на Пъркинс и похищението на Хамилтън. Включването ѝ в операцията можеше да задълбочи подозренията ѝ още повече. Е, както и да е. В момента имаше значение единствено Хамилтън и онова, което е получил от Пъркинс. Андърс щеше да използва всичките си налични ресурси, за да се справи с проблема. Когато кризата приключеше и тези ресурси престанеха да са жизненоважни, можеше... да се избави от тях.

Погледна Манъс и реши, че е идеален за тази задача.

14.

Ремар покани Иви в директорския кабинет веднага след идването ѝ на другата сутрин. През нощта беше получила есемес с нареждане да е при него точно в седем. Нещо, свързано с Хамилтън, предположи тя, и сърцето ѝ се разтуптя. За щастие Дин можеше да дойде рано, за да се погрижи за Даш и да го заведе до автобусната спирка. Иви обичаше салвадорката и не знаеше какво би правила без нея.

Затвори вратата, седна, след като директорът ѝ даде знак, и потисна импулсивното си желание да се разшава на мястото си под изпитателния му поглед. Сякаш я подканяше да заговори, да си признае или нещо подобно — нямаше представа.

Накрая генералът въздъхна и се отпусна назад.

— Като имам предвид твоите съмнения за самоубийството на Скот Стайлс, съм изключително заинтригуван какво мислиш за автомобилната катастрофа на Дан Пъркинс. И за отвличането на журналиста Хамилтън.

Не беше очаквала да е толкова директен. Което трябваше да е и причината за неговия гамбит. Иви някак си усещаше, че ще сбърка, ако отрече категорично тревогите си. Щеше да е по-добре да се придържа по-близо до истината. Но не прекалено близо.

— Ами, честно казано, сър, наистина изглежда доста странно, понеже е веднага след като системата ми ги засече. И не отричам, че мислих много за това. Обаче не мога да си представя защо някой ще полага такива усилия срещу вътрешна заплаха. И даже някой да го е направил, защо не е взел същите мерки срещу журналиста? Защо ще го отвличат, нещо много по-несигурно?

Зачака, доволна, че се е сетила да използва предпочитания термин „вътрешна заплаха“, вместо бунтарската дума „разобличител“.

Секундите се занизаха мъчително бавно. Иви имаше усещането, че с мълчанието си директорът се опитва да я накара да се издаде. Не я бяха обучавали специално на методи за провеждане на разпити, но

тази тактика определено работеше с Даш, когато направеше някоя беля.

Той се позасмя и разпери ръце, подчертавайки абсурдността на всичко това.

— Наистина е невероятно съвпадение, признавам. И не мога да те обвинявам — нито никой друг, който знае за връзката между Пъркинс и Хамилтън, — че си се чудила.

Иви кимна; разбираше, че е издържала някаква проверка, макар и на косъм. Но каква проверка? С каква цел?

— Мисля, че ще има спасителна операция — продължи Андърс след малко. — Засега това е само мое мнение и затова няма да навлизам в повече подробности. И въпреки че сигурно е малко вероятно, искам да знам дали може да съществува някаква връзка между Пъркинс, от една страна, и отвличането на Хамилтън от терористите — от друга. Дали терористите са знаели какво прави журналистът? Дали са го похитили с надеждата да се сдобият с информацията, която е получил от Пъркинс? Излишно е да казвам, че ако Пъркинс е предал на Хамилтън класифицирана информация, свързана с източници и методи на АНС, и тя попадне в ръцете на ИДИЛ, това ще е сериозна заплаха за националната сигурност. Искам да се увериш, че не се е случило такова нещо.

Звучеше логично. Тогава защо я изпълваше с нервност?

— Как, сър?

— Провери абсолютно всички записи на движенията на Хамилтън от момента на пристигането му в Истанбул и особено от първата му среща с Пъркинс. Ходил ли е в склад, поща, офис и изобщо някъде, откъдето може да е пратил нещо.

— Защото ако е пратил нещо...

— Да, въпреки че няма да е доказателство, това поне ще оставя открита възможността да не е носел в себе си деликатна информация, когато са го отвлекли. Обаче ако не е пратил...

— Според вас това ще означава, че по време на похищението е носел в себе си флашка или нещо подобно.

— Точно така.

— Не може ли да е качил някъде информацията, която е получил от Пъркинс?

— Възможно е. Обаче инстинктът ми подсказва, че не е прибягнал до високи технологии. И в такъв случай, ако не я е пратил по пощата или по куриер, тя е била у него. И това ще е много лошо.

„Достатъчно лошо, за да атакуваш с дрон местонахождението му ли?“ — помисли си тя. Идеята ѝ се стори безумна, но... не чак толкова, колкото ѝ се искаше.

— Покритието ни в Истанбул не е върхът — осведоми го Иви, като се надяваше гласът ѝ да не издава обзелата я неохота. — Ако не открия нищо, това няма да означава, че не е пратил информацията.

— Да, в известен смисъл искам от тебе да се опиташ да опровергаваш тази възможност. Обаче може и да извадим късмет. Ако не я потвърдим, трябва да съм в състояние да докладвам на президента, че сме направили опит, да му обясня какви действия сме предприели и какво не сме открили.

— Ясно, сър.

— Едва ли е нужно да го казвам, но това изисква пълното ти и незабавно внимание. От твоята работа може би зависи животът на един младеж.

Тя прекара остатъка от деня в проверка на записите от Истанбул. Това можеше да се осъществи благодарение на системата за разпознаване на лица и биометричната програма — иначе щеше да ѝ трябва цяла армия от хора, които лично да гледат десетките хиляди часове видео в търсене на кадър с Хамилтън — и все пак беше трудоемко. Всеки положителен автоматичен резултат изискваше екстраполиране въз основа на посоката, в която се движи репортерът, било с кола, автобус или такси, защото минаваше покрай много камери, които не бяха записали лицето му или други разпознаваеми детайли. Иви осъзна, че е можела и е трябвало да се сети да автоматизира този процес по-рано. Нямаше причина да не свърже камерите и биометричната програма с картиращ софтуер и системата сама да екстраполира движенията на обекта дори когато лицето или движенията му са извън обхват — дори когато минава през район без камери. Е, поне досадната техническа дейност, която извършваше днес, нямаше да е напразна. Този опит щеше да ѝ помогне да разработи най-елегантния начин за автоматизиране на системата.

В ума ѝ се загнезди внезапна неспокойна мисъл. Ами ако директорът наистина стоеше зад смъртта на Пъркинс и похищението

на Хамилтън? Малко вероятно, да, и все пак... тя вече му беше дала средствата, които биха могли да са му го позволили, а сега дори ги оптимизираше. Защо? Защото просто ѝ доставяше удовлетворение да развива системата ли?

Заразтрива слепоочията си. Не искаше да се измъчва от такива съмнения. Искаше да изпълнява задачите си добре, да я ценят, да има сигурността, от която се нуждаеше Даш. Нямаше да ѝ навреди и малко издигане в йерархията. Ала близостта до нещо... лошо изтласкваше на повърхността тревогите, които се опитваше да потисне от Сноудън насам. Хората обикновено не приказваха за това — никой не искаше да го нарочат за слабохарактерен или потенциален предател, а по Програмата за борба с вътрешната заплаха лесно можеха да те докладват като такъв, — но нейните чувства със сигурност не бяха изолирани.

Толкова много инженери и математици, които постоянно разширяваха капацитета на АНС, намираха лично удовлетворение и напредваха в кариерата с всяко свое страхотно нововъведение. Обаче междувременно губеха представа за общата картина и загърбваха рисковете от това за какво могат и ще бъдат използвани тези нововъведения. Докато Сноудън не направи абсолютно невъзможно да отричат действителността.

За миг се замисли за масивите данни в нейната биометрична система: достъпът до класифицирана информация, от една страна, журналистите, активистите и други радикали и подривни елементи, от друга. Зачуди се кой е съставил списъците. С достъпа до класифицирана информация нямаше проблем: вярно, това бяха над милион и половина души, но винаги можеше да се проникне в базите данни. Кой обаче беше съставил списъка на подривните елементи? Това изискваше преценка, а не елементарен бинарен подход. Какви бяха критериите? Каква бе процедурата, ако изобщо имаше такава? Просто ѝ бяха дали списъка. И също както можеше да използва само една група инструменти за анализ на съвпаденията, така и не знаеше какво се случва с информацията, която предаваше на директора. Предполагаше, че той я препраща на друг служител, който няма представа откъде и от кого идва тя, нито за какво се използва.

Програмата винаги ѝ се беше струвала доста разпокъсана, но преди това не я безпокоеше особено. Просто обичайният хаотичен

резултат от прекалена параноя, смяташе Иви, прекалено малко планиране, прекалено много лични територии. Нещо, което човек на нейното равнище не можеше и не биваше да обсъжда. Обаче сега тази разпокъсаност изглеждаше... преднамерена. Не толкова случайна, по-скоро умишлена.

Ала какво всъщност можеше да направи? Такава ѝ беше работата. А тя ужасно се нуждаеше от тази работа. Знаеше, че няма добри перспективи в частния сектор — там я очакваха по-маловажни и скучни дейности, по-малка гъвкавост и по-ниски осигуровки, а преместването означаваше и Даш да напусне любимото си училище, както и нови битки с Шон за попечителството. Иви не беше и не искаше да е героиня. Играеше скромна роля и ако се наложеше, с лекота щяха да се избавят от нея. Тя бе на първо място майка, която се страхуваше за бъдещето на сина си и се опитваше да го направи колкото може по-сигурно.

„Съсредоточи се, Иви. Просто се съсредоточи. Всичко това са само подозрения. Нямах сериозни улики, нямах доказателства, само някакви шантави съвпадения. Върши си работата. В нея те бива“.

Работата беше напрегната. И странна — да връща назад последните дни от един живот, превърнал се толкова внезапно и зрелищно във филм на ужасите. Знаеше, че са впрегнати и много други хора, много други системи, за да открият движенията му, мотивите му, местонахождението му. И това бе добре. Но...

Тя се сепна. Ако Хамилтън беше пратил нещо по ФeдEкс или друга частна куриерска фирма, разкриването му щеше да е фасулска работа и за най-зеления техник. Нямахше да е и много по-трудно, ако го бе пратил по пощата.

Тогава защо директорът я караше да прави нещо неефикасно и излишно?

„За всеки случай. За пълно подsigуряване“.

Може би. Но тогава защо не ѝ го кажеше?

„Защото изобщо не му е хрумнало. Има да мисли за десетки други неща“.

Също възможно. Обаче...

„Проверява ме. Вече знае отговора и иска да види дали ще се опитам да скрия нещо. Това се прилага при водене на разпити. А нали по време на разговора в кабинета му имах чувството, че ме разпитва?

Че ме гледа подозрително? Изобщо не биваше да го питам за самоубийството на Скот Стайлс. Изобщо! Глупачка!“

Дали не изпаднаше в параноя? Струваше й се, че такива мисли са опасни, и искаше да ги пропъди. Само че не можеше да се отърси нито от тях, нито от чувството, което ги пораждаше.

След четири часа направи първия пробив: Хамилтън влизаше в поща. Сърцето й се разтуптя. Дали пращаше нещо? След малко репортерът излезе — чакай, чакай, носеше плик, плик с пощенски марки. Беше купил марките, без да прати писмото?! Странно. И следователно интересно.

По-рано го бе видяла да влиза в супермаркет и да излиза с найлонова торбичка. Тогава не й се стори важно. Когато влезе в пощата, той носеше торбичката, а на излизане носеше само плика. Което означаваше, че вътре е изхвърлил торбичката. Сърцето й заби още по-бързо. Предположи, че е купил пликове в супермаркета и марки — в пощата. Добре, но тогава защо не беше пуснал писмото в пощата?

„Използва само един плик, изхвърля останалите, залепва марките... и после отива да прати писмото от другаде. Защо? Защото не е бил сигурен какви марки му трябва, но и не е искал да го видят, че пуска писмото“.

Добре, в такъв случай сега щеше да търси пощенска кутия. Иви проследи движенията му от една мрежа камери на друга и в един момент пликът попадна в обектива.

„Ето — адрес!“ Тя върна запис, започна да го преглежда кадър по кадър и уголеми образа. Прекалено неясен. Изчисти го и получи част от надписа. Повторно го изчисти и... „Да!“ Останалата част от адреса. Частна пощенска служба в Роквил, градче в Мериленд. Хамилтън сигурно държеше там пощенска кутия под наем. Тя влезе в данъчните му декларации и откри домашния му адрес: Потомак, съвсем наблизо. Трябваше да е пратил плика до себе си, предпазливо избягвайки домашния и служебния си адрес.

Имаше и обратен адрес, някъде в Истанбул. Иви го провери — евтин хотел в Султанахмет, не онзи, в който беше отседнал Хамилтън. За заблуда, за да придаде на писмото до Щатите нормален вид и да не привлече излишно внимание.

Отново прегледа кадрите. Пликът леко се издуваше. Или много сгънати листове, или, да речем, флашка в картонено легло. Това трябваше да е.

Продължи да следи Хамилтън. За известно време го изгуби, но когато репортерът пак се появи, плика го нямаше. Спокойно можеше да приеме, че го е пуснал в пощенска кутия по пътя си. Обикновените писма не минаваха през митница. Можеше да го е пуснал навсякъде — и изглеждаше, че е направил тъкмо така.

Писмото представляваше важна находка, изключителна находка, и мисълта, че разработената от нея система е засякла нещо толкова значително, я изпълни с удовлетворение. Обаче директорът щеше да се интересува дали има нещо друго. Затова тя продължи проверката. И упоритостта ѝ беше възнаградена, когато Хамилтън се отби в офис на ФедЕкс в Бейоглу. Този път не носеше нищо нито на влизане, нито на излизане. Но и не се налагаше — можеше да е поставил флашка в плик, и толкова.

Значи две пратки — основна и резервна. Втората можеха да проследят в системата на самата ФедЕкс. За писмото обаче знаеше единствено тя. Никой друг нямаше достъп до мрежата от камери, нито пък притежаваше уменията да я използва.

Внезапно заинтригувана, Иви забарабани с пръсти по бюрото.

Ами ако просто пропуснеше да спомене за изпратеното писмо? Даже директорът отнякъде да знаеше за него, а не си представяше откъде би могъл да научи, тя спокойно можеше да го е пропуснала сред купищата записи, които трябваше да прегледа. Не ѝ допадаше идеята да я сметнат за некомпетентна, ала не виждаше как биха могли да открият нещо подозрително в нейния пропуск. Особено след като съобщише за пратката по ФедЕкс. Директорът щеше да се концентрира върху нея. Едва ли щеше да се запита дали е имало друга пратка. И дори да се сетеше, нямаше как да разбере.

За момент се замисли дали да изтрие инкриминиращите кадри, но се отказа. Едно беше да се оправдае с недоглеждане, но щеше да е съвсем друго да обясни унищожения запис, ако се стигнеше дотам.

Пое си дълбоко дъх. Какво да прави с писмото, пратено от Хамилтън до пощенската кутия в Роквил? Може би нищо. А може би си казваше, че няма да направи нищо, защото алтернативите бяха абсурдни и не искаше да го признае. Най-важно беше, че не се налага

да прави нищо. Щеше да съобщи на директора за пратката по ФедЕкс и да се престори, дори пред самата себе си, че няма нищо друго за докладване. И после просто щеше да... чака. Да чака и да наблюдава. Да, точно така. Щеше да чака и да наблюдава.

Излезе от системата и отиде да докладва на директора.

15.

Срещнаха странния мъж, докато гледаха Ориолс на Камдън Ярдс. Седяха в най-високия сектор на стадиона над лявата половина на полето — прекалено далеч, за да виждат номерата на бейзболистите, макар че Даш вече знаеше наизуст постовеите им. Беше й обяснил, че този мач бил „адски важен“, защото бил срещу съперниците на Ориолс, Янките, и ако Ориолс спечелели, щели да са шампиони в дивизията. Всичко това всъщност не я интересуваше, но щом вълнуваше сина й, щеше да се вълнува и тя.

И наистина, човек трудно можеше да не се зарази от спортна треска. Стадионът прасчеше по шевовете, аплодиращите тълпи се люлееха в шеметни вълни и резултатът остана равен чак до деветия ининг, когато Янките дръпнаха с два ръна. Сега удряха Ориолс, рънърите бяха на втора и трета база, двама бяха изгорели и някой си Мани държеше бата. Мани имаше три боли и два страйка и целият стадион беше на крака, размахваше юмруци във въздуха и скандираше името му. Даш трескаво й говореше на жестомимичен език, че Мани бил под страхотно напрежение, понеже ако получил още един страйк, мачът щял да свърши и Ориолс щели да изгубят. Обаче ако питчърът хвърлил четири лоши топки или го ударел, Мани щял да направи голям шлем, нещо, каквото Даш не бил виждал никога. А ако самият Мани направел хоумрън, Ориолс щели да победят. Даш имаше толкова сериозно изражение и й обясняваше толкова пламенно, че Иви направо щеше да припадне от обич към него. Кимаше, докато Даш я засипваше със статистика и история — не разбираше почти нищо, но му показваше със силно стиснатите си палци, че знае колко е важно всичко това.

Питчърът на Янките поклати глава, пак я поклати и накрая кимна на кетчъра, който му правеше знаци. Тълпата изведнъж стихна и всички се наведоха напред със свити юмруци или притиснати към устните длани в наелектризираща колективна съсредоточеност. После питчърът повдигна коляното на изнесения си напред крак и се извъртя,

ръката му сякаш изостана от тялото, но после се стрелна като бич и топката полетя към хоума, Мани замахна и се разнесе могъщо „ФРАС!“. Иви го чу като гръм чак на трибуните и топката се понесе нагоре като стрела, като ракета, тълпата закрещя, топката мина над шортстопа и левия аутфилдер и продължаваше да се издига, виковете на тълпата преляха в екстатичен рев, хората около тях наскачаха върху седалките, за да са по-нависоко, защото топката набираше още по-голяма височина, прелетя над първия ред, после над втория и идваше право към тях.

Един мъж пред нея блъсна съседа си отляво и той падна, като псуваше гневно. Иви не изпускаше от очи топката и сърцето ѝ бясно туптеше — наистина ли се носеше право към Даш?! Момчето също я гледаше като хипнотизирано, вдигнало колкото може по-високо обличената си в ръкавица ръка. Но после видя, че, не, беше прекалено високо, и ѝ се прииска да можеше да подхвърли Даш във въздуха, за да я улови. Някой на по-горните седалки дори се метна в опит да заеме по-изгодна позиция, разнесе се крясък, настана сборичкване. Отзад я заляха с бира и за малко не събориха Даш. Той я сграбчи за ръката и двамата успяха да запазят равновесие.

Тя се обърна и насред мелето забеляза един мъж точно зад тях, едър, солиден наглед, с дънки, тъмна фланелена риза и шапка на Ориолс, съсредоточено вторачен в спускащата се топка. Някой го сръга с рамо отляво, за да го избута настрани, но все едно се опитваше да отмести дънер. Съседът му отдясно протегна ръка и се опита да се вмъкне пред него, ала мъжът леко се наведе напред и другият уплашено отскочи. И тогава се разнесе силен плясък — мъжът беше хванал топката в огромната си протегната нагоре длан. Ръката му се разтресе от силата на удара, но той някак си успя да задържи топката. „Охо!“ — смаяно си помисли Иви. Хората около него задърпаха ръката му, без да ги е грижа, че очевидно той е уловил топката и тя е негова, че всичко е приключило, ала мъжът просто изпъна ръката си извън техния обсег и ги разбута настрани с другата си ръка със същата лекота, с каквато се пропъждат досадни мухи. Изражението му изобщо не се променяше и оставаше смуцаващо спокойно дори когато някой дръпна ръкава на ризата му толкова силно, че го скъса на рамото.

След няколко секунди се възстанови някакво подобие на трезвомислие. Хората, които допреди мигове бяха като обезумели, се

върнаха на седалките си и отново насочиха вниманието си към игрището, където Мани обикаляше базите под одобрителния рев на аплодиращата и тропача с крака тълпа.

Иви погледна Даш, за да се увери, че е добре. Синът ѝ гледаше мъжа със сияйна, великодушна, невинна усмивка, все едно му казваше: „Честито, ти успя да хванеш топката!“. Затова Иви го обичаше най-много — защото в него нямаше и капчица егоизъм, защото той искрено се радваше за този непознат с шапка на Ориолс, въпреки че допреди малко самият той отчаяно искаше да хване топката.

Мъжът отвърщаше на погледа му със странно изражение. Съчувствие? Озадачение? Не беше сигурна. А после непознатият приклекна, протегна ръка и подаде топката на Даш.

Даш се ококори и зяпна. След това поклати глава, сякаш се боеше да повярва, че наистина му я дава. Мъжът протегна ръката си още повече и с другата посочи Даш: „Вземи, твоя е“. Адски странно — той като че ли знаеше, че Даш е глух. Ама разбира се, трябваше да ги е видял да разговарят на жестомимичен език. Само че имаше още нещо, някакво по-дълбоко разбиране.

Даш я погледна умолително. На Иви ѝ се искаше да приеме добрината на мъжа, но беше прекалено много — тя не разбираше от бейзбол толкова, колкото Даш, но тази топка щеше да е безбожно скъпа по Ибей. Тя поклати глава и с неохотна усмивка каза на мъжа:

— Много мило от ваша страна, но наистина не можем да приемем.

Непознатият обаче не си отдръпна ръката. Просто погледна Даш и вдигна вежди: „Сигурен ли си?“.

Даш пак се обърна към нея и очите му излъчваха такъв копнеж, че Иви не можеше да му откаже, въпреки цялото си възпитание. Поколеба се още малко и накрая кимна.

— Добре.

Даш беше толкова щастлив, че сви юмруци и заподскача от радост. Взе благоговейно топката от протегнатата ръка на мъжа и заповтаря с малко неясния си глас:

— Много, много, много ви благодаря!

Непознатият кимна. И после отговори на жестомимичен език:

— „Моля“.

Даш толкова се сащиса, че за миг забрави топката в ръцете си и се опита да му отговори със знаци. Топката му пречеше и той я тикна в ръцете на Иви, която едва не я изпусна от изненада.

„Ти знаеш жестомимичен език?!“

„Да — отговори мъжът. — Глух съм“.

„И аз!“

„Знам. Видях ви да жестикулирате с майка ти. Ти го правиш по-добре от нея“.

Даш се засмя.

„Да, все й го повтарям“.

Непознатият се усмихна. Имаше нещо... тъжно в изражението му, сякаш лицето му не беше свикнало с усмивки, сякаш не вярваше в самото чувство.

„Защо ми даваш топката?“ — попита Даш.

„Защото ми се стори, че я искаш“.

„Но ти също я искаш, нали?“

„Не толкова, колкото ти“.

Иви изумено следеше разговора. После дойде на себе си, прибра топката в чантата си и каза с жестове:

„Благодаря ви. Наистина сте изключително мил“.

Мъжът поклати глава, сякаш засрамен от думите й, и се изправи.

Иви трябваше да признае, че й харесва. Четирийсетинагодишен, с кестеняворуса коса и тъмна набола брада. Скришом погледна лявата му ръка — не носеше халка. Имаше нещо интригуващо и привлекателно в спокойствието му, докато всички около него се опитваха да му вземат топката. Харесваше и усмивката му — и онази странна неохота или тъга, която се криеше зад нея. И разбира се, не можеше да не се трогне от жеста му към Даш и от реакцията на сина си. Срещите с мъже винаги я бяха безпокоили заради многобройните ужасяващи истории за педофили, които използват самотни майки, за да се доберат до децата им. Но всичко в живота крие известни рискове, нали така? Пък и тя разполагаше с възможности да проверява мъжете, с които излиза, за каквито повечето жени можеха само да мечтаят.

Без повече да го обмисля и преди да е изгубила смелостта си, Иви му предложи:

„Ще ходим на хотдог на Юта Стрийт. Ще дойдете ли с нас?“

„Много мило от ваша страна, но не искам да се натрапвам“ — отговори мъжът.

„Сигурен ли сте? Изобщо не се натрапвате“.

Непознатият сведе поглед за миг. Лицето му издаваше противоречивите му чувства. Тя усещаше, че му се иска да приеме поканата ѝ, и се зачуди на какво се дължи неохотата му. Може би просто на учтивост? Дали разбираше, че го е харесала, но не споделяше нейното отношение?

Даш го побутна по коляното и когато мъжът се обърна към него, го попита:

„Не обичаш ли хотдог?“

Непознатият за миг се озадачи.

„Всички обичат хотдог“.

„Тогава защо не дойдеш с нас?“

Ръцете на мъжа увиснаха неподвижно във въздуха и той се обърна към Иви, сякаш я молеше за помощ.

„Хайде. — Тя се усмихна. — Позволете ми да ви черпя един хотдог. Просто от благодарност за жеста ви“.

16.

Манъс вървеше с жената и сина ѝ. Съзнаваше, че е оплескал всичко, и не знаеше какво да прави сега. Бейзболната топка нямаше никаква стойност за него, трябваше просто да я остави да падне. Защо я беше хванал? Видя я да лети към него и без да се замисля, протегна ръка нагоре. На всичкото отгоре после я даде на момчето... още по-глупаво. Така привлече вниманието на хората към себе си. Нещо повече, привлече вниманието на жената и момчето. Затова сега се намираше в това нелепо положение — отиваше с тях на хотдог!

Но... Директора искаше от него да наблюдава жената, нали така? Без да конкретизира доколко тайно трябва да го прави. Беше споменал, че момчето е глухо, като евентуален подход, което означаваше, че не възразява срещу известни контакти, и дори можеше да ги одобрява. Да, имаше логика. Може би тъкмо затова бе дал топката на момчето.

Опитваше се да се убеди в това, но знаеше, че не е вярно. Защото изобщо не го беше обмислял. Беше ги наблюдавал дълго и начинът, по който жената гледаше момчето, разговаряше с него на жестомимичен език и му рошеше косата, го караше да изпитва... нещо. Нещо от много отдавна, от живота на едно друго момче, живот толкова далечен, че дори вече не съзнаваше отсъствието му. Ала този живот все още съществуваше и се върна в съзнанието му, събуден от жената и нейния син.

А може би имаше и друго? Повечето хора не биха сметнали лицето на жената за красиво, но в усмивката ѝ имаше нещо, нещо топло, подканващо и искрено, което го изпълваше с желание да я гледа. Както и тялото ѝ, трябваше да признае. Излъчваше такава... зрялост. Мекота, заобленост, завършеност. Тя носеше памучна блуза с остро деколте и Манъс трябваше с усилие на волята да си налага да не го зяпа — гладката кожа, едрите ѝ гърди...

Добре че Юта Стрийт се намираше до стадиона, защото вървенето дотам беше малко неловко. Заради голямата навалица трудно можеше да наблюдава жената, докато тя говореше и

жестикулираше. Момчето улесняваше нещата, като ги изпреварваше и спираше за малко пред тях, обръщаше се към Манъс и му отправяше всевъзможни въпроси за любимите му играчи от Ориолс. Манъс не се интересуваеше от бейзбол, но тъй като живееше в района, не можеше да не знае няколко по-известни имена. Той ги каза и скри „невежеството“ си, като от своя страна заразпитва малкия за любимците му, на колко мача е бил и тем подобни глупости.

Иви поръча хотдог за всички на една от будките по Юта. Нямаше проблем да жестикулират с пълна уста и Манъс продължи оживения си разговор с момчето, докато нагъваха трийсетсантиметровите лакомства, гарнирани с горчица и сосове. Жената произнесе името си — „Ивлин, но ме наричай Иви, моля“ — и Манъс също се представи: „Марвин“

„Аз съм Даш“ — осведоми го момчето.

„С какво се занимаваш, Марвин?“ — попита го Иви.

„Предприемач съм“.

Тя погледна работните му обувки.

„В строителството ли?“

„Да. А ти?“

„Работя в Агенцията за национална сигурност. Разни компютърни неща“.

Хиляди хора в района работеха в гигантската разузнавателна организация, така че сама по себе си тази информация не означаваше нищо особено. Обаче допълнението „компютърни неща“ носеше същото съдържание, каквото щеше да носи отговорът на Манъс, че е в строителния бизнес, ако после споменеше и за чукове и пирони. Жената даваше да се разбере, че не може да му каже нищо повече за работата си. Това го устройваше. Директора не му беше обяснил нищо за служебните ѝ задължения, което означаваше, че нямат значение.

Продължиха да си бърбят, докато тълпите постепенно се разпръскваха и небето започна да помръква. Момчето ходело в специално училище. Било в бейзболния отбор и искало някой ден да играе като шортстоп в Ориолс. В словоохотливото му ентусиазирано жестикулиране не личеше никаква стеснителност. Очевидно изобщо не се боеше от възрастния мъж, нито се притесняваше от него, нещо напълно непознато за Манъс. Жената също изглеждаше заинтригувана от този факт и снизходително се усмихваше, докато малкият му

разказваше за училището си, заливаше го с бейзболна статистика и се жалваше от многото си домашни. Даш го попита дали е глух по рождение и Манъс потвърди — толкова стара лъжа, че вече я приемаше за истина.

„Аз не съм — осведоми го момчето. — Карал съм менингит“.

Съобщи го просто като нещо интересно, все едно говореше за породата на кучето си, за цвета на колелото си или къде живеят дядо му и баба му. При споменаването на болестта на Манъс му се стори, че лицето на жената едва забележимо потръпва, но в същото време излъчваше и гордост, че синът ѝ говори за това съвсем спокойно.

От време на време Манъс забелязваше, че хората се зазяпват в него, което не му харесваше. После се сети: чудеха се дали е човекът, когото са видели да улавя топката на гигантския екран зад централната част на аутфилда. Веднага след това камерите сигурно се бяха насочили към победната обиколка на батъра и не бяха показали как Манъс подарява топката на момчето. Иначе сега щеше да е център на вниманието, може би дори щяха да искат да го интервюират. Имаше късмет. Той пак се прокле, че е направил нещо толкова импулсивно и глупаво.

Манъс попита жената къде е паркирала, макар че знаеше, тъй като беше наблюдавал движението на телефона ѝ с мобилно проследяващо устройство. Тя отговори, че е на охраняем паркинг, и Манъс предложи да ги изпрати дотам. Това явно я зарадва, което го изненада и малко го смути.

„Радвам се, че се запознахме, Марвин — каза жената на жестомимичен език, когато стигнаха при колата. — Наистина не знам как да ти благодаря за това, което направи за Даш“.

„Няма нищо“.

„Определено не е нищо“ — възрази тя толкова искрено и разпалено, че Манъс за втори път, откакто ги наблюдаваше, усети нещо в него да се раздвижва, нещо забравено и все пак познато. Няколко секунди той само безмълвно я гледаше, неуверен как да отговори.

Момчето го задърпа за ръкава и Манъс сведе очи. То посочи чантата на майка си, където беше топката, и с тържествено изражение попита:

„Наистина ли ми я подаряваш?“

„Твоя е“.

„Но ти я улови“.

„Вече е твоя“.

Сериозното изражение се задържа още миг-два, после преля в радостна усмивка. Момчето се хвърли към него и силно го прегърна, притисна лицето си към корема му. Манъс смаяно го погледна и някак си успя да го потупа неловко по рамото. Малкият се отдръпна, все още ухилен до уши.

Жената наблюдаваше сина си с лице, което Манъс не можеше да разчете, нещо едновременно радостно и болезнено. После му напомни:

„Ей, хубавецо, не забравяй какво трябва да кажеш!“

Момчето погледна Манъс.

„Много, много, много ти благодаря!“

Манъс също толкова тържествено му отговори:

„Моля“.

„Имаш ли визитка, Марвин? — попита жената. — С Даш живеем сами, пък аз не съм от най-сръчните. Тъй де, ако изпълняваш и дребни поръчки“.

Каквото и да искаше от него Директора, идеята не му се стори особено добра. Манъс обаче реши, че ще е странно, ако откаже. Поколеба се за миг, после й подаде визитката си. Фалшива, естествено. Тази легенда напълно го устройваше. Много го биваше с всякакви инструменти.

Тя хвърли поглед на визитката, прибра я в чантата си и се усмихна.

„Ще се радвам да се видим пак. Един хотдог е крайно недостатъчен, за да изразим признателността си“.

Манъс също й се усмихна, малко неуверено. Не знаеше защо има усещането, че прави нещо нередно. Директора искаше от него да наблюдава жената.

Какво беше казал, че го интересувало? „Човешката страна, неколичествената, призракът в машината“. Е, как можеше да научи за това от разстояние? Сближаването с нея щеше да е просто начин да я наблюдава по-внимателно.

И все пак се надяваше, че Директора няма да поиска от него нещо повече от това да я наблюдава.

17.

Андърс седеше на бюрото си, чакаше Делгадо и се мъчеше да овладее нетърпението си. Без каквито и да е затруднения беше пуснал „разузнавателна информация“ за писмо-бомба, пътуващо от Истанбул за Вашингтон. Срещу обещание за шест многозарядни гранатомета М32А1 и боеприпаси за тях неговите контакти в Турция просто проведеха разговор на английски помежду си по мобилни телефони с предплатена услуга, използвайки думи като „бомба“, „взрив“ и „Аллах акбар“ наред с „ФедЕкс“ и „Вашингтон“. Подслушващата система на АНС АУРОРАГОЛД засече разговора, екип от Операции по специализиран достъп проникна в компютърната мрежа на ФедЕкс, за да проследи пратката, и Томас Делгадо, легендиран като военен експерт по обезвреждане на боеприпаси, отиде да посрещне самолета с „писмото-бомба“ на вашингтонското международно летище „Дълес“. Бяха проведени дискретни разговори с шефове на летището, наземният персонал получи инструкции, служителите бяха посъветвани да оказват пълно съдействие. Нищо не беше оставено на случайността и сега нямаше какво друго да правят, освен да чакат.

Ремар отвори вратата и надникна в кабинета.

— Президентът пак свиква Съвета за национална сигурност. Искате в Ситуационната зала след два часа.

Андърс тихо изруга.

— Каква е прогнозата ти?

— Според мен ще даде заповед за спасителна операция.

— Маккуин не трябваше ли да ни осигури малко време?

— Сенаторът направи всичко по силите си. Обаче съветите на един генерал тежат много повече.

— Мислиш, че нещата са свързани, така ли? Че президентът се възползва от призива на Маккуин за търпение, за да се изкара решителен в сравнение със сенатора?

— Възможно е. Няма как да разберем. Въпреки това смятам, че в онзи момент постъпихме правилно.

Андърс си погледна часовника и потърка длани.

— Добре, колата ще ми трябва след един час. Дотогава Делгадо би трябвало да е приключил.

Сякаш по даден знак на външната врата се почука. Ремар излезе и след малко се върна с Делгадо, който носеше камуфлажна бойна униформа вместо обичайния си стилин костюм. Делгадо се приближи до бюрото и подаде на директора пакет от ФедЕкс. Ремар ги остави и затвори вратата след себе си.

Известно време Андърс мълчаливо гледаше Делгадо, устоявайки на изкушението веднага да отвори пакета. Нямаше нужда онзи да вижда, че е толкова важно.

— Някакви проблеми? — небрежно попита той.

— Не. Човекът, който товареше пратките на камиона, с удоволствие ми показва къде да открия онова, което търся. И се отдалечи на безопасно разстояние, докато го взема. Предполагам, че слухът се е разпространил светкавично.

Андърс скъса плика, бръкна вътре и извади флашката. Включи я в юесби порта и стартира декриптиращата програма. Минутите се занизаха, но явно дори суперкомпютрите, с които беше свързан специалният му компютър, не бяха в състояние да се справят със защитата, поне не толкова бързо, колкото се надяваше генералът. В паметта обаче имаше много гига байтове информация — вероятно това бе истинската флашка, а не поредната примамка. Е, даже да не пробиеха защитата, нали вече беше у него. Пъркинс го нямаше. Сега само трябваше да се справи с Хамилтън и изтичането на информация щеше да е овладяно.

За миг се зачуди какво е предал на журналиста Пъркинс. Е, май така и нямаше да научи. Щеше да го преживее. Важното беше, че не е Божието око. Не можеше да е Божието око.

Делгадо кимна към пакета.

— Искате ли да проверя адреса на получателя?

Андърс вече бе пратил Манъс да души там, частна пощенска служба в Адамс Морган, квартал в центъра на Вашингтон, но нямало нищо особено. И все пак няколко различни системи бяха потвърдили, че преди две седмици Хамилтън е наел пощенска кутия. Почти със сигурност еднократен акт и следователно почти със сигурност задънена улица.

— Не — отвърна директорът. — Не се налага.

Делгадо кимна и се обърна да си тръгне, но после отново се завъртя към Андърс.

— А, исках да ви питам нещо. Сигурно не е важно, затова за малко да забравя.

Андърс вдигна вежди.

Делгадо попипа присадените косми на главата си, сякаш за да се увери, че още са там.

— Познавате ли някоя си Ефира?

В ума на директора засвири аларма, но лицето му остана безизразно.

— Не знам. Ефира коя?

— Не съм сигурен. Пъркинс каза нещо за някаква Ефира. В колата, преди да умре.

Алармата зави още по-силно.

— Какво каза?

— А, забравил съм, нищо особено.

Андърс потисна яда си — Делгадо явно го изпитваше, за да види доколко всъщност е важно за него всичко това. Той впери очи в дребосъка и каза натъртено:

— Предпочитам винаги да ми докладваш всичко, Томас, и да ме оставяш аз да преценя дали нещо не е „нищо особено“. Какво ще кажеш?

Делгадо извърна очи като засрамен ученик.

— Каза: „Ефира, обичам те“. И просто се чудех... Не знам. Това жена му ли е?

Андърс отлично знаеше, че Делгадо е можел да провери сам. И сигурно вече се беше опитал, без резултат. Генералът нямаше представа каква е причината за това любопитство и трябваше да внимава да не разкрие растящата си тревога.

— Не, жена му май се казва Карин.

— Тогава може да му е дъщеря.

Пак нещо, което Делгадо можеше да провери и сигурно го беше направил. Но защо?

— Едва ли. Пъркинс има само две деца, синове, доколкото ми е известно.

На лицето на Делгадо се изписа малко разочаровано изражение.

— Аха. Просто ми е интересно за какво понякога си мисли човек, когато разбере, че е дошъл краят му.

— Е, която и да е тя, в сетните си мигове Пъркинс поне е усещал присъствието на някой, когото е обичал. Не е много, но е по-добре от нищо.

Делгадо изпука кокалчетата на пръстите си.

— Както казах, сигурно не е нищо особено, но и както казахте вие, по-добре да сте информиран за това.

— Така е.

В мига, в който остана сам, Андърс повика Ремар и му предаде разговора си с Делгадо. Изпитваше същото усещане като по време на Сноудън — че пак е в Чили, земята се разтърсва и тротоарите се разпукват — и се наложи да се опре с длани върху бюрото, за да запази равновесие.

— Ефира значи — замислено каза заместникът му. — Нали не мислиш, че...

— А какво друго да мисля?! „Ефира, обичам те“? Ако Чеймбърс е имала връзка с Пъркинс, кой знае какво може да му е признала в кревата! Със сигурност му е казала за новите мерки за сигурност на Божието око, които ѝ наредихме да приложи. Ако е споделяла с него, Пъркинс е разбрал, че смъртта ѝ не е случайна, и затова е имал сериозен мотив да разкрие каквото му е споделяла. Иначе защо един ветеран с двайсет и пет години служба, на когото му остава още малко да вземе пълна пенсия, ще стане предател? Нищо друго не ми се струва логично.

Последва дълго мълчание.

— Господи... — изпъшка накрая Ремар.

— Направи проверка. Искam да знам дали са били заедно.

— Информацията ще е с едногодишна давност.

— Искam да знам дали са били заедно. Ако Хамилтън разполага със сведения за Божието око, трябва да пресечем спасителната операция. Непременно.

Изражението на Ремар беше мрачно — или заради вероятността Божието око да бъде разкрито, или заради онова, което можеше да се наложи да направят, за да предотвратят разкриването му. Или заради двете. Андърс не знаеше. И не го интересуваше.

— Разбираш ли? — прибави той. — Хамилтън трябва да бъде спрян. Каквото и да изисква това.

18.

Два часа по-късно Андърс отново седеше в Ситуационната зала заедно с другите членове на Съвета за национална сигурност. Президентът откри заседанието и веднага даде думата на министъра на отбраната — лош признак. Министърът от своя страна посочи Джоунс. Още по-лошо.

— Засякохме следния мобилен телефонен трафик в Турция и Сирия — започна председателят на Съвета на началник-щабовите и кимна на един униформен сътрудник, който включи лаптопа си. На големия екран в залата се появи карта на турско-сирийската граница. Джоунс се изправи и се приближи до него. Приглушената светлина се отразяваше в пъстрите лентички на наградите му. — Тези геолокализирани телефони тук — той посочи с лазерна показалка координати от турската страна на границата — са осъществявали умерен, а после и все по-активен контакт с тези два джихесема. — Генералът премести показалката към координати от сирийската страна. — Докато накрая контактите са достигнали кулминацията си по времето, когато според нас е отвлечен Хамилтън. Турските телефони са свързани с криминалната групировка Ергенекон, която се занимава главно с трафик на хероин. Обаче двата сирийски джихесема са свързани с джихадистка групировка, която едновременно е разклонение на ИДИЛ и е неин съперник. Конкурент, ако щете.

„Ако щете“. Този самодоволен, покровителствен израз му беше противен. Ала Андърс не можеше да направи нищо друго, освен да седи и да беснее вътрешно, докато Пентагонът му отмъкваше шоуто. Поне намираше известна утеха в мисълта, че това за групировката, която „едновременно е разклонение на ИДИЛ и е неин съперник“, идва от АНС. Макар да започваше да му се струва, че тази подхвърлена „разузнавателна информация“ може би е на път да доведе до нежелателни последици.

— Според нас Хамилтън е похитен от турската групировка, евентуално за получаване на откуп, ето тук, в Демиръшък, оттатък

границата — Господи, този човек беше влюбен в лазерната си показалка! — и е откаран в Азас, на трийсетина километра северозападно от Алепо. Там се водят тежки сражения между бунтовническите и правителствените сили и целият район е в хаос. Има добри възможности за укриване на ценен пленник. С други думи, смятаме, че знаем къде държат Хамилтън. Ето тук.

На екрана се появи полуразрушена от бомба бетонна къща на улица, осеяна с останки.

— Това е композитно изображение — поясни Джоунс. — Компютърен образ, съставен от сателитни снимки и заснемане с безпилотни летателни системи. Имаме също сателити и БЛС с различни версии на ШАРАД, георадар, създаден от НАСА с цел търсене на вода на Марс.

Екранът показва художествено изображение на орбиталната станция, изстрелваща лъч от космоса, за да търси вода на повърхността на Червената планета. Колкото и да не му беше приятно, Андърс трябваше да признае, че презентацията на Джоунс е изключително сполучлива. Е, човек не можеше да стане председател на Съвета на началник-щабовете, ако не го биваше поне за това.

— Осъществихме и термографски заснемания от голяма височина — продължи Джоунс и на екрана се появиха дроневи системи за инфрачервени изображения. — В резултат са ни известни строежът и дебелината на стените на тази сграда, на вратите...

На екрана се заредиха въртящи се компютърно генерирани триизмерни образи на къщата. Генералът направи драматична пауза и екранът отново се промени, показвайки зърниста инфрачервена снимка на мъж с изпънати нагоре ръце, вероятно оковани за тавана.

— ... и точното местонахождение в сградата на този човек, който според нас е американският журналист Райън Хамилтън. Госпожи и господа, време е да върнем този младеж у дома.

Леле! За миг залата, пълна с прошарени егоистични циници, сякаш щеше да избухне в овации. Ала моментът отмина, Джоунс се върна на мястото си и всички погледи се впериха в президента.

Той се обърна към председателя на Съвета на началник-щабовете.

— Сигурни ли сте в точността на техниката, която дава тези резултати, Върнън?

— Господин президент, ако разполагахме с тази техника по време на кризата със заложниците в Иран, операция „Орлов нокът“ можеше да свърши по съвсем друг начин.

Андърс кипна. „Орлов нокът“ се беше издънила заради повреди в хеликоптерите. И нямаше нищо общо с разузнавателната информация за местонахождението на заложниците. А и какво означаваше това „можеше“, мама му стара?!

Обаче не каза нищо. Джоунс очевидно имаше предимство и директорът на АНС нямаше какво да направи.

Засега.

Джиесемът му завибрира. Той погледна екрана и прочете есемеса от Ремар: „Няма преки доказателства за връзка между двете интересувачи ни лица. Налични са обаче данни, че в десетки случаи двамата едновременно са изключвали телефоните си след работа и през уикендите“.

След онова, което му бе казал Делгадо, Андърс вече инстинктивно знаеше, но сега можеше да е сигурен, че Даниъл Пъркинс и Ефира Чеймбърс са били любовници. Бяха взимали мерки да крият изневерите си, изключвайки телефоните си, преди да се срещнат. Само че едновременното изключване на телефоните им само по себе си представляваше потвърждение. Пъркинс беше знаел за Божието око. Кое то означаваше, че и Хамилтън знае. Кое то означаваше, че Хамилтън непременно трябва да бъде отстранен.

— Кога ще имате готовност? — попита президентът.

— Вече строим точни копия на сградата — отвърна Джоунс и се поизпъчи, горд от възможността да покаже, че изпреварва събитията. — Четирийсет и осем часа са достатъчно време да координираме логистиката и хората ни да отработят операцията с копие на къщата в Азас, която ще атакуват. Ако се наложи, може да съкратим срока, но ако приемем, че Хамилтън има поне две денонощия, препоръчвам да изчакаме дотогава. Не бива да действаме неподготвени.

Всички погледи се насочиха към Андърс.

— Известно ли ни е нещо за ситуацията на Хамилтън? — обърна се към него президентът.

Унижението най-вероятно беше пресметнат ход, но нямаше какво да направи, освен да го преглътне.

— Не, господин президент, нямаме данни с колко време разполага Хамилтън. Освен факта, че тази групировка явно възнамерява да използва похищението му за пропагандни цели. Това предполага, че той почти със сигурност има най-малко четирийсет и осем часа.

Президентът кимна. Сигурно си мислеше, че подобен анализ би могъл да направи всеки интелигентен гимназист, и може би се беше надявал на нещо по-съществено от директора на АНС.

— Забележки? Критики? — Държавният глава се огледа. — Няма ли? Добре тогава, взимам следното решение. Стига да не се появят непредвидени обстоятелства, след четирийсет и осем часа отиваме да върнем този младеж у дома.

„Непредвидени обстоятелства — помисли си Андърс. — Просто си нямаш представа какво ще се случи!“

19.

Манъс пак беше в Турция, уж за да достави гранатомети на хората от Ергенекон, на които бе предал журналиста. Всъщност Директора му бе казал да ги убие и непременно да вземе джиесемите им. Той нито знаеше, нито се интересуваеше защо са му на Директора техните телефони. Обаче това с убиването го зарадва. Искаше му се да ги очисти още тогава. Сега вече можеше да го направи.

Щяха да се срещнат на източния бряг на Туз Гьолю, огромно солено езеро на около сто и петдесет километра югоизточно от Анкара. Манъс шофираше под яркото слънце покрай полупресъхналото езеро — светлосин овал, обточен с искрящо бяла ивица. Наоколо не растеше нищо друго, освен жълта трева и ниски шубраци.

Подмина няколко туристически ресторанта с магазини за сувенири. Тук-там се мяркаха хора, дошли да фотографират солта. Асфалтовата настилка на шосето се смени с чакъл, после пътят стана черен. Скоро сградите и хората съвсем изчезнаха.

В края на пътя видя развалини на постройка, само основи и тухлени стени, полускрита сред кафявите храсталаци. Там беше мръсният бял ван, който си спомняше от предишната им среща, и до него пушеха същите трима мъже. Когато се приближи, те се вгледаха в колата му с присвити очи, познаха го и му махнаха, за да покажат, че ръцете им са празни. Той кимна и спря на няколко метра от вана, малко под ъгъл, така че шофьорските врати на двата автомобила да останат от външната страна. Това навярно щеше да се стори странно на турците, защото по-лесно и по-дискретно щяха да прехвърлят гранатометите, ако доближеше багажника на своя автомобил до техния. А може и да се досетеха, че проявява предпазливост. Не му пукаше. Единственото прикритие наоколо беше самият ван и Манъс искаше да отвори багажника, без да изпуска вана от поглед, както и да има време да реагира, ако някой изскочи от задните врати на турската кола.

Огледа се и не установи проблеми. В маранята на отсрещния бряг на езерото трептяха кулите и комините на солодобивно предприятие. Недалеч бе захвърлена самотна гума от камион — чернееше на фона на солта. Манъс угаси двигателя и свали прозореца. Нямаше как да разбере, но усещаше, че навън цари тишина.

Като държеше турците под око и стискаше дръжката на томаховката, слезе и затвори вратата. Освен брадвата беше въоръжен като миналия път, но с една малка разлика — зиг зауерът SIG MPX-K, който висеше в кобур под волана, не бе зареден. Имаше предчувствие за тези мъже и смяташе, че е измислил как да се възползва от него.

— Здравсти, Милър — каза високият със същата онази усмивка, която внушаваше недоверие на Манъс. Сега нямаше нужда от пароли. Вече се познаваха. — Носиш ни играчките, нали? Ще ги вземем.

Манъс кимна, отиде отзад при багажника, отвори го и зачака. Високият мина отдясно на седана. Другите двама заобиколиха от другата страна и пътьом надзърнаха в купето. Видяха зиг зауера. Единият спря до вратата. Другият продължи напред. Обкръжаваха го, прерязваха пътя към оръжието му. Поне така си мислеха.

Той се отдръпна и даде знак на двамата да погледнат в багажника. Вътре имаше три брезентови сака.

Високият остана изправен, докато другият се наведе и дръпна циповете на саковете. След като отвори и третия, турчинът се обърна и кимна. Манъс можеше да ги очисти на място със скрития в кобура под пояса му деветмилиметров пистолет, ала не знаеше на какво разстояние ще се чуят гърмежите в този равен терен, а туристическите заведения, покрай които беше минал, не бяха много далече. Щеше да ги застреля, ако се наложеше, но му се струваше, че ще има възможност да се справи по по-безшумен начин. А и по-приятен.

Вторият турчин бръкна в последния сак, извади един от гранатометите и го подаде на високия, който го подхвърли в ръка, насочи го към Манъс и се захили.

— Нали ще ни покажеш как се използва?

Даже да нямаше такава заповед, Манъс с удоволствие щеше да го убие, задето е насочил оръжие към него, особено без изобщо да провери дали е заредено. В този случай обаче това му приличаше на трик за отвличане на вниманието. И естествено, в следващия миг видя с периферното си зрение, че третият се пресяга през отворения

прозорец и изтегля зиг зауера от кобура. Манъс се направи, че не е забелязал нищо.

— Какво точно ви интересува? — попита той.

Третият се приближи, като се целеше със зиг зауера в гърдите му. Манъс се завъртя към него и се престори на изненадан.

— Интересува ме защо говориш толкова смешно — каза високият.

Манъс запремества поглед от единия към другия, сякаш се е уплашил. Всъщност преценяваше разстоянието.

— Какво правите?! — възкликна той с пресиленa нервност.

— Дай ми пистолета, дето ти е отзад на кръста — заповяда високият и протегна ръка, без да изпуска томаховката от поглед. — И остави бравата на земята.

Мислеха си, че са го приклепчили в ъгъла, но въпреки това не бяха уверени в себе си. Иначе високият сам щеше да се опита да го обезоръжи.

Манъс отстъпи назад, за да не им позволи да го обкръжат, и отпусна томаховката до крака си, сякаш се колебаеше дали да се подчини.

— Ако ме убие, няма да получите повече играчки.

Устните на високия се свиха в жестока усмивка, която напомни на Манъс за някои момчета в затвора за непълнолетни.

— Няма да те убиваме. Само... ще се позабавляваме с тебе. Давай пистолета.

Бяха малко по-далече от идеалната позиция. Манъс искаше единият от тях да се приближи.

— Ще кажа на моите хора.

Турчинът се изсмя.

— Мъжете никога не признават такива работи. Даже повечето жени.

Онзи със зиг зауера се беше зачервил и дишаше тежко. Посочи с дулото на оръжието.

— Наведи се над багажника. Най-навътре.

Манъс само го изгледа.

Мъжът се навъси.

— Казах да се наведеш над багажника!

Манъс отново не отговори. Знаеше, че турчинът няма просто да дръпне спусъка. Първо щеше да го заплашва.

Мъжът насочи зиг зауера към лицето му и пристъпи към него.

— Казах...

Манъс направи крачка напред, избии пистолета от ръката му, замахна с томаховката отдолу нагоре и заби тринайсетсантиметровото острие в гениталиите му. Стоманата проряза плат и плът с еднаква лекота, разби лонната му кост и потъна в сакрума му с такава сила, че ходилата на турчина се отлепиха от земята. Той се изцъкли от шок и болка, но дори да изкрещя, явно не беше достатъчно високо, защото Манъс не го чу.

Манъс се завъртя надясно, освободи брадвата, докато първият се свличаше на земята, и замахна странично с нея към лицето на втория турчин. Мъжът се сепна и понечи да се извърне, като инстинктивно вдигна ръка, за да се защити. Томаховката отсече пръстите му, проникна през зъбите и челюстта му и изригна от лявата страна на главата му с гейзер от кръв. Турчинът потрепери, направи две конвулсивни крачки и се строполи.

Високият се беше облецил толкова, че очите му още малко и щяха да изскочат. Той отстъпи назад и отчаяно посегна към кръста си, най-вероятно за пистолет. Манъс хвърли томаховката и мигновено насочи деветмилиметровия „Танфолио“ към главата му. Ръцете на турчина замръзнаха във въздуха.

— Вдигни си ръцете — заповяда му Манъс и след като онзи не помръдна, прибави: — Ако исках да те убия, вече да си мъртъв. Обаче не ме принуждавай да повтарям.

Мъжът бавно и предпазливо вдигна ръце. Дишаше тежко.

— Сега се обърни с гръб към мен и здраво сплети пръстите си на тила.

Високият се подчини.

Манъс издърпа единия си ръкав върху пръстите си, приближи се, измъкна пистолета на турчина, като използва плата, за да не остави отпечатъци, и отново се отдръпна. Хвърли оръжието настрани, оправи си ръкава и вдигна томаховката.

— Сега се наведи над багажника. Както искаше да направя аз.

Мъжът се завъртя към него.

— Какво?! Не!

Манъс насочи пистолета си към лицето му.

— Ти избираш.

Турчинът сбърчи лице и се озърна към другарите си. Първият се беше свил на кълбо и тялото му се разтърсваше — може би плачеше, Манъс не можеше да е сигурен. Вторият лежеше неподвижно. Земята около него тъмнееше от пропилата я кръв.

Разтреперан, високият отиде при багажника и се наведе над него. Манъс знаеше, че освен ако турчинът не е в състояние светкавично да разбере как се зареждат гранатометите, вътре няма нищо, което да използва за оръжие. И все пак не го беше претърсил за нож или резервен пистолет, затова остана на разстояние.

— Наведи се още. И се разкрачи.

Мъжът се подчини. Манъс усещаше, че говори нещо, сигурно умоляваше за милост, но естествено, нямаше как да разбере, пък и не го интересува. Прехвърли пистолета в лявата си ръка, стисна томаховката в дясната, за миг впери очи в турчина, после замахна със завъртане на хълбоците си и заби брадвата в гърба му. Острието проряза гръбначния му стълб и щеше да изскочи през корема му, ако Манъс не беше дръпнал оръжието в последния момент. Онзи се свлече вътре с конвулсивно подритващи крака и крясъкът му отекна в багажника.

Манъс го сграбчи за колана, измъкна го навън и го пусна на земята. Турчинът се стовари по гръб като риба на корабна палуба, притиснал с длани зейналата рана. Краката му бяха неподвижни. Говореше нещо, но Манъс не можеше да разчете движението на устните му — или беше минал на родния си език, или от ужас и болка не можеше да артикулира думите достатъчно ясно.

— Значи те интересува защо говоря смешно, а? — изсумтя Манъс. Бързо се огледа за опасност, не установи такава и отново насочи вниманието си към турчина. — Защото не чувам нищо. Даже виковете. — После вдигна крак и смаза гръкляна му с подметката си.

Отиде при първия турчин, единствения, който евентуално можеше да представлява заплаха. Но не, той продължаваше да трепери, свит на кълбо. Дори да имаше оръжие, раната му явно беше прекалено тежка, за да го използва. Манъс строши шията му с крак и се върна при втория, който лежеше неподвижно. Късчета мозък се стичаха на земята заедно с кръвта и разбрал, че няма нужда да прави

нищо повече, той избърса острието на томаховката в ризата на мъжа, после я остави на предната дясна седалка на колата си.

Накрая спря за момент и се вгледа във вана. Вътре едва ли имаше още някой, но реши, че ще е по-добре да провери. Хванал пистолета с две ръце, Манъс обиколи колата, като надничаше вътре, първо през предния десен прозорец, след това през предното стъкло и отляво. Не забеляза нищо.

Хвана дръжката на вратата през полата на ризата си, отвори я и отскочи надясно, готов да открие огън, ако се наложи. Вътре нямаше никой.

Не, имаше. Лежеше на пода, свит на кълбо. Манъс запримигва, озърна се наоколо и пак погледна. Видя рокля с волани, от чиито ръкави се подаваха две космати ръце, проблясък на метал — китки, оковани зад гърба с белезници.

Приближи се и провери вътрешността на вана. Нямаше нищо друго. Само този мъж, дребен, окован, с рокля. Треперещ.

Като държеше пистолета под нивото на брадичката си, Манъс протегна лявата си ръка и дръпна мъжа за крака. Онзи потръпна, но остана в същата поза.

Манъс не знаеше дали не е казал нещо, дали не е издал някакъв звук.

Пак го дръпна, този път по-силно. Мъжът присви раменете си, сякаш очакваше да го ударят, и се обърна. Манъс не го позна веднага, защото лицето му беше обезобразено — очите му бяха насинени, клепачите — полузатворени, устните му бяха подути и напукани. По бузите, ръцете и раменете му имаше многобройни изгаряния от фасове.

Беше Хамилтън.

Манъс толкова се смая, че за секунда забрави да провери за опасност. После изостреният му от дългогодишен опит инстинкт се обади и той бързо се огледа. Нищо. Когато отново се обърна към Хамилтън, видя, че журналистът говори:

— Моля ви! Моля ви, помогнете ми! Моля ви!

Манъс се опита да осмисли ситуацията. Какво се беше случило? Когато по новините съобщиха, че Хамилтън е в ръцете на някаква отцепила се от ИДИЛ групировка, той бе решил, че Директора е използвал турците като посредници. Е, поне такъв трябваше да е бил

планът. Дали турците бяха направили видеозаписа сами, използвайки човек, говорещ арабски, в ролята на размахващия нож терорист? Или бяха предали някой друг на сирийската групировка? Обаче кого? И защо? Може да бяха задържали репортера, за да го използват, докато им омръзне, и после да го препродадат?

Хвърли поглед към трупове. Не трябваше да ги очисти толкова бързо. Сега му се искаше да може пак да поработи върху тях.

Отново погледна Хамилтън.

— Моля ви! — хленчеше журналистът. — Помогнете ми, моля ви!

Манъс се замисли. Какво щеше да е желанието на Директора? Сигурно този човек да умре. Иначе защо ще организира отвличането му, ако не за да го убият уж някакви си джихадисти?

И всъщност това щеше да е истинска милост за него. Човекът беше съсипан и Манъс знаеше, че няма да може да се възстанови. Една крачка във вана, вратата затворена, за да приглуши звука, един бърз изстрел в тила. Край на мъките на малкия, край на ужаса.

— Моля ви — пак запелтечи Хамилтън и от подутите му очи потекоха сълзи. — Искам да си ида у дома... само да си ида у дома.

Манъс отново се огледа. Районът продължаваше да пустее.

„Просто го направи — помисли си той. — Направи го бързо. Малкият няма да усети нищо“.

Понечи да влезе във вана, ала се поколеба.

И осъзна, че не иска да убие този човек.

Отново се опита да се убеди, че за Хамилтън това ще е милост. Не успя. Всъщност чувстваше, че това ще е още по-голяма жестокост от трагедията, която вече му беше причинил.

„Еба ти!“

Бавеше се прекалено много. Трябваше да се съсредоточи върху целта на идването си тук. Хамилтън не беше негов проблем.

Отиде при трупове и събра джиесемите на турците от джобове на панталоните им. Извади батериите, хвърли ги в багажника на колата си, вдигна зиг зауера, зареди го и го остави на предната дясна седалка. Погледна се в огледалото и без изненада установи, че цялото му лице е опръскано с кръв. Върна се при багажника, взе мокра кърпа от пакета, който носеше тъкмо за такава

цел, и се почисти. По колата също имаше кървави пръски. Той ги избърса, пусна кърпата в багажника и го затвори.

След това спря за момент, загледан във вана. Искаше му се изобщо да не беше проверявал вътре. И тогава си каза: „Е, може пък наистина да не си проверил“.

В това имаше нещо. Защото дори Хамилтън да се спасеше, на кого щеше да каже? Едва ли виждаше с тези подуты очи. Фактът, че го молеше за помощ, а не да не го измъчва, предполагаше, че не е разпознал в него своя похитител. И даже да виждаше, как щеше да го опише? И първия път, и сега Манъс носеше фалшива брада, очила и шапка. Репортерът можеше да е запомнил странния му глас и глухотата му от предишния път, но сега Манъс изобщо не си беше отварял устата.

Пък и виждаше, че човекът е съсипан, ясно. Сигурно така щеше и да си умре — сам, безсилен и безпомощен във вана.

„Тогава защо просто не го убиеш? Ще му направиш услуга“.

Може би. Да, може би така щеше да е най-добре. Обаче не му се струваше добре.

„Или пък... можеш просто да му свалиш белезниците. И да го оставиш да се оправя сам“.

Това му се стори малко по-добре. Защото ако Хамилтън беше достатъчно умен, за да се сети, че ключът за вана е у някой от убитите турци и че у тях сигурно има и пари, които може да вземе, и ако му стигнеха силите да избяга с колата и проявеше находчивостта да се укрие някъде, докато се възстанови, нима не заслужаваше да му се даде шанс?! А ако искаше просто да лежи там и да умре, пак щеше да си го е заслужил. И в двата случая всичко щеше да зависи от самия него.

Манъс отново отиде при убитите, пребърка джобовете им, откри ключа за белезниците и се върна във вана. Когато мина зад Хамилтън, репортерът немощно започна да се съпротивлява — рефлекс от преживяното, знаеше Манъс. Разбираше и че няма да се вслуша в думите му, както и да се опиташе да го успокои. Затова просто здраво го натисна, опря коляно в гърба му и освободи китките му. Избърса белезниците с полата на ризата си и ги пусна на пода. После се огледа. Отзад имаше някакви работни дрехи — мръсна тениска и гащеризон.

Добре. Дрехите на турците бяха пропити с кръв, а с тази рокля малкият нямаше да стигне далече. Ако изобщо опитаеше, естествено.

Манъс слезе от вана, за последен път се огледа, качи се в колата си и потегли. Когато се отдалечеше на безопасно разстояние, щеше да изхвърли мократа кърпа и да почисти томаховката. Първо обаче трябваше да се отдалечи.

Докато шофираше, обмисляше ситуацията. Съжаляваше за онова, което бяха направили с Хамилтън турците. Радваше се, че ги е убил, и се надяваше журналистът да намери известна утеха във вида на обезобразените им тела.

Зачуди се какво да каже на Директора и реши да не му казва нищо. В края на краищата откъде можеше да е сигурен, че Директора желае смъртта на Хамилтън? Директора беше умен и играеше на равнище, което сигурно щеше да е непонятно за Манъс. Може да кроеше други планове за малкия. Може да имаше фактори, за които Манъс не подозираше. Какво го бяха учили на онзи курс в ЦРУ? „Ако не знаеш, не действаш“. Е, максимата определено важеше и за този случай.

Добре. Убил е турците, взел им е джиесемите и си е тръгнал, толкова. Бяха го пратили само за това, тъй че звучеше логично. Ван? Да, имало е ван, обаче изобщо не е проверявал вътре. Защо да проверява?

А и най-вероятно нямаше да има нищо за казване. Хамилтън щеше да умре във вана или Директора щеше пак да го открие и тогава репортерът вече със сигурност щеше да умре. В крайна сметка нямаше да има никакво значение, че Манъс отново се е натъкнал на него. Това не беше ли същото като изобщо да не се е натъквал на него?

Изхвърли Хамилтън от главата си — защото не беше имало никакъв Хамилтън — и се замисли за мобилните телефони в багажника. Директора щеше да е доволен. После си спомни за жената и сина ѝ. Зачуди се дали Директора е пратил човек да ги наблюдава, докато него го няма. Обзе го безпокойство, макар че не знаеше защо.

20.

Томас Делгадо слезе на Фарагът Уест Стейшън, излезе от метрото и закрачи на юг по Седемнайсета улица сред калейдоскопичната светлина на улични лампи, витрини и автомобилни фарове. Пиковият час отминаваше, но още имаше много таксита, които се състезаваха за по-изгодна позиция, за да поемат вечерния наплив от клиенти. Служители си тръгваха от офисите и отиваха да похапнат с приятели или да обърнат по някоя чаша сами, автобусни врати съскаха и пиццяха, изливайки и поемайки потоците работни пчелички. Повече пешеходци щяха да са плюс, обаче дневната светлина щеше да направи по-ясни записите на камерите. Това беше верният компромис.

Зави наляво по Ейч Стрийт, теглейки чанта на колела — един от многото обитатели на тесните офисни кабинки, който отива късно на работа, след като е пристигнал на Уошингтън Нашънъл или Юниън Стейшън, все още по дънки и риза, удобно неофициално облекло за пътуване. Очилата с рогови рамки допълваха общото впечатление за канцеларски плъх и въпреки че шапката му с емблема на Ориолс малко не се вписваше в този портрет, е, кой във Вашингтон ще погледне накриво бейзболен фен, задето развява отборното знаме? Важното беше да има достатъчно местен вид, за да не привлича вниманието, и в същото време да не могат после да го разпознаят. Очилата и шапката не бяха сериозна дегизировка, обаче в комбинация със слабата светлина щяха да свършат работа.

Подмина Лафайет Скуеър — пред Белия дом киснеха неколцина самотни демонстранти, стоящи на пост сред жуженето на насекомите по дърветата и шума на трафика. Не на войната, не на добива на шистов газ, не на убийствата на чернокожи, не, не, не. Обичайното бръщолевене. Чудеше се защо тези неудачници си правят труда, защо не се откажат и не си гледат живота.

Включи един от телефоните, които му беше дал директорът, и позвъни на няколко членове на местно джамийско настоятелство, както

и на още два номера, получени от Андърс. После изключи джиесема и продължи по пътя си.

На няколко преки от Белия дом видя онова, което търсеше — камион на фирма за кетъринг, паркиран пред една от безбройните грамадни офиссгради в района. Шофьорът несъмнено доставяше вечеря на някакви трудещи се до късно работи, за да могат да продължат със същото темпо и през нощта. Делгадо дръпна ципа на чантата и се огледа, после се наведе, извади устройството и залепи магнитите му под шасито, като се преструваше, че си завързва връзките на обувката. След секунди отново вървеше по пътя си.

Стигна по зигзаг до Пенсилвания Авеню и тръгна на югоизток, като пътьом изхвърли чантата в един контейнер. Естествено, преди това избърса дръжките и циповете. Някой можеше да я намери и да я вземе или пък щеше да изгние на сметището. Във всеки случай нямаше как да я свържат с него.

Спря пред Огледалното езеро на Капитолия и повтори телефонната операция с втория джиесем от директора и други номера. При Върховния съд изпълни същата процедура с последния мобилен телефон. После продължи на югоизток до Конгресния гробищен парк откъм Седемнайсета улица, прескочи ниската тухлена ограда и навлезе в успокоителния сумрак по меката трева. Светлината отслабваше и шумът на трафика стихваше с всяка следваща крачка към вътрешността.

Когато стигна до ред мавзолеи, чиито силуети бледо се очертаваха на фона на проблясващата в далечината повърхност на река Анакостия, се облегна на един от тях и се заслуша, докато очите му се приспособяваха към мрака. Директорът го беше предупредил, че мобилните телефони, които носи, ще бъдат следени постоянно и маршрутът му трябва да започне и свърши в слепи за почти вездесъщата проследяваща система на АНС точки — „катаракти“, както ги наричаше Андърс. Такава сляпа зона представляваше Конгресният гробищен парк. Там нямаше камери, сензори и прихващачи на международния идентификатор на викация мобилен абонат. Влизането през единия край на катаракта и излизането през другия можеше да се сравни с прекосяване на река за заблуда на преследвачите. Не беше идеалното решение, но с достатъчен брой такива прекосявания човек можеше да се измъкне.

Делгадо разкопча ризата си, под която носеше тениска. Извади от чантата на кръста си кърпа, която върза на главата си, и на нейно място прибра ризата, очилата и шапката. В гробището беше влязъл чиновник, а навън щеше да излезе хипстър.

Затвори ципа на чантата и тъкмо се канеше да поеме отново, когато видя две блестящи очи, вперени в него от земята — очи и човешка фигура. Делгадо отскочи назад, вдигна едната си ръка за защита и с другата отвори сгъваемия нож „Зироу Толеранс 0300“, закачен за предния му джоб.

— Кой си ти бе, мама ти стара? — шепнешком изруга той.

— Уф... извинявай бе, човек — отвърна непознатият. — Не исках да те стряскам. Мислех, че си ме видял. Това си е моето място.

Делгадо се вторачи в лицето му, после се сети да се огледа. Не забеляза движение, но пък нали не беше видял и този тип? Господи, понеже си мислеше, че е сам, явно не обръщаше нужното внимание на обстановката.

Отново впери очи в мъжа и различи рошава коса и дълга брада.

— Как така „твоео място“?!

— Тука спя бе, човек! Намери си друго място.

— Бездомник ли си? — Разговорът звучеше нелепо, почти го досмеша. Толкова усилия да избегне свръхмодерните средства за проследяване на АНС... и да го стресне някакъв скитник, който спи на гробището!

— Не бе, човек, тази вечер в „Уолдорф Астория“ беше пълно, та затуй реших да спя под звездите.

Забавен тип.

— „Уолдорф Астория“ е в Ню Йорк. Сигурно искаше да кажеш „Уилърд“.

— Няма значение бе, човек. Виж, не си търся компания, ако ме разбираш.

— На това гробище спят ли и други хора?

— Аз да не съм ти някакъв преброител?! Да, и други спят тука. Обаче не си пречим един на друг, нали загриваш? А бе, човек, какъв е този маскарад?

„Мамка му!“

— Какъв маскарад?

— Ризата и кърпата. Ти какво, да не отиваш на шампионат по ултимейт?

„А, ясно“.

— Не, всъщност малко нещо съм кръшнал.

Бездомникът се захили.

— Всички кръшкаме.

— Ако ти дам петдесетачка, ще забравиш ли, че си ме виждал?

Онзи се ококори в мрака.

— А бе, човек, за петдесетачка ще забравя и собственото си име!

Делгадо се усмихна.

— Добре, разбрахме се. Хайде, покажи се. Почти не те виждам.

Мъжът се надигна, седна и протегна ръка.

— Ей ме тука, брато. Давай парата и този разговор не се е състоял.

Делгадо отстъпи встрани, завъртя се зад него, с едната си ръка го сграбчи за косата и дръпна главата му назад, а с другата му преряза гърлото. Бездомникът притисна дланите си към раната и Делгадо го изрита от себе си, за да избегне пръските кръв. Мъжът падна на една страна, успя да се надигне на колене, после пак се строполи. От устата му се разнасяше тихо къркорене. Делгадо се огледа. Не видя никого, което означаваше, че и никой не е достатъчно наблизко, за да види него.

След малко бездомникът се отпусна неподвижно. Делгадо избърса ножа в тревата, затвори го и го прибра, после тръгна към Стейдиъм Армъри Метро Стейшън.

Кофти късмет, да се натъкне на бездомника. Е, нищо. Тези скитници ревниво пазеха местата, където спяха. Едва ли за пръв път териториален спор свършваше с кръвопролитие. Полицията също нямаше да се усъмни в това очевидно обяснение.

Отново се зачуди коя е Ефира. Щеше му се да знае. Беше се възбудил от убийството на бездомника.

21.

Манъс прекара неделния следобед в дома на жената. Беше му пратила есемес да го попита дали може да сглоби двуетажно легло за Даш, само че с гардероб отдолу — така малката стая на сина й нямало да е толкова разхвърляна. Била си вкъщи само през уикенда, така пишеше, и макар да не се съмняваше в думите й, Манъс усещаше, че жената иска и да го види. И това му доставяше огромно удоволствие, което пък го изпълваше с безпокойство.

Нямаше проблем да сглоби леглото — елементарна работа и лесен начин да се сближи с жената, както искаше Директора. Обаче съзнаваше, че има и користни мотиви. Мислеше си за нея много. За усмивката й. За лицето й. За фигурата й. За онова, което се подаваше от деколтето на блузата й.

Никога не беше имал връзка с жена. Глухотата отблъскваше повечето чуващи. А стената, която усещаше между себе си и останалия свят заради извършените от него и причинените му от други хора неща, бе още по-дебела и висока. Знаеше, че хората се чувстват неловко в негово присъствие, и отдавна вече не се опитваше да ги успокоява. Когато имаше нужда от секс, пращаше съобщение по имейл и в посочения хотел се явяваше жена, взимаше му парите, събличаше се и го оставяше да използва тялото й според потребностите си. Дори глухотата му да ги отблъскваше, тези жени обикновено проявяваха достатъчно висок професионализъм, за да не го показват, и после Манъс изпитваше облекчение, макар и понякога придружено от малко тъга. Никога не се беше стремил към нещо повече, нито пък го заплашваше такава опасност. Ала сега тази жена, толкова спокойна в присъствието на глухи и явно съвсем спокойна в негово присъствие, го канеше в дома си под очевиден претекст. Това го интригуваше, вълнуваше и смущаваше и той не знаеше какво да прави.

Накрая реши проблема с противоречивите си чувства, като докладва на Директора, че тя се е свързала с него. Директора реагира с присъщата си прямота.

— Интересува ли се от тебе?

— Не съм сигурен.

— Мислиш ли, че наистина иска само да сглобиш легло за сина й?

— Мисля, че е както казахте вие. Те не се срещат с много глухи.

Не знаеше дали Директора му е повярвал и дали му е направило впечатление, че Манъс всъщност не отговаря на въпроса му.

— Е, в крайна сметка е добре да свикне с тебе и... да ти се довери — след известен размисъл реши Директора, като поглаждаше брадичката си. — Ако ти се отвори възможност, разпитай я за работата й. Едва ли ще разкрие много пред непознат — определено не би трябвало, — но бих искал да знам дали ти се струва загрижена. Дали е доволна. Дали обмисля да си търси друга служба. Такива работи. В момента тя се занимава с нещо изключително деликатно и чувствата й за нейната роля тук са доста противоречиви. Всичките ти наблюдения може да са важни за нас.

Манъс кимна, облекчен, че Директора вижда положението така еднозначно.

— Но, моля те, без повече изпълнения като оная история с топката, нали? — продължи Директора. — Наложил се шест групи да трият записа от Ютюб и от телефоните и компютрите на хората, които са го свалили. И трябвало да искаме услуга от медиите. Имаш късмет, че телевизиите не те гонят за интервю със самарянина, който е подарил победната топка на глухото момченце. Господи, Марвин, можеше да се прочуеш!

Манъс разбираше, че Директора се шегува, но въпреки това думите му го засрамираха. Още не знаеше точно защо беше дал топката на момчето. Просто го беше направил. Макар да предполагаше, че не е било напразно. Поне Директора изглеждаше доволен.

Купи необходимия дървен материал от местен строителен хипермаркет и отиде в апартамента на жената в един следобед, както се бяха уговорили. Тя го посрещна по дънки и възширока риза и Манъс с трепет усети топлината на дланта й, докато се ръкуваха, и фигурата й под дрехите. Внимаваха да не зяпа онова място над най-горното копче на ризата й, макар да не му се удаваше лесно.

Жената и момчето ходеха боси и тя го помоли също да се събуе. Допадна му, че не влизат с обувки в жилището, въпреки че не знаеше

точно защо. Така малкият им апартамент сякаш се изолираше от външния свят, някак си се превръщаше в по-интимно пространство за жената и момчето, в дом.

Момчето искало да му помага във всичко, така му каза, и двамата започнаха, като пренесоха материалите от пикапа. То възприемаше начинанието с въодушевление и Манъс си помисли, че обаждането на жената всъщност може да не е било само повод. Бейзболната топка заемаше централно място на етажерката на момчето, заобиколена като в светилище от други, по-незначителни бейзболни тотеми — гледка, която кой знае защо го трогна.

Манъс му изложи принципното устройство — как всеки крак трябва да се монтира в късите краища върху подпора, закрепена за рамката, така че предната страна да остане отворена, за да осигурява лесен достъп; защо ако е обърната върху тясната си страна, гредата е по-здрава, отколкото ако лежи върху широката; защо ще използват повече винтове, отколкото пирони. Обясни на Даш как се използват най-важните дърводелски инструменти: ролетка, ъгъл, либела, маркер, макетен нож, чук, отвертка, трион, бормашина. Момчето държеше чука близо до главата и забиваше пироните с множество удари, но Манъс му показва, че, не, ако стисне края на дръжката и свие китката си при замахването надолу, може да забие пилона отведнъж. А триона — не, не с къси вибриращи движения, а с дълги и от край до край, отначало с натиск надолу и накрая с повдигане. Даш се поинтересува къде е научил всичко това. Манъс му отговори, че го знаел от баща си, което не беше пълна лъжа, макар да бе придобил повечето си умения през годините в затворническата дърводелска работилница.

Работата щеше да върви по-бързо без постоянно вълнуващия се чирак, но Манъс нямаше нищо против. Носеше му странно удовлетворение да учи момчето, което усвояваше всичко с лекота и ентусиазъм. Жената час по час надничаше в стаята да ги пита дали имат нужда от нещо и да им носи закуски и напитки и изписващите се на лицето й удоволствие, гордост и майчинска грижа, когато гледаше сина си, всеки път го удивляваха.

Към седем и нещо тя го покани да остане за вечеря — само пица, нищо особено. Почти приключваха с леглото и Манъс отговори със знаци, че не иска да се натрапва. На което Даш моментално възрази, че просто трябвало да остане, вечерята била от „Ла Пица Банка“,

любимата му пицария. Марвин обичал ли италианска наденица? Понеже в „Ла Пица Банка“ била най-вкусната! Манъс се колебаеше, мислеше си, че не е имал възможност да поговори насаме с жената, както искаше Директора, и че може би в крайна сметка няма да е зле да приеме. Това едновременно го изпълни с удоволствие и тревога, макар че не знаеше на какво се дължат тези чувства, и докато се бореше с вътрешното си противоречие, жената се усмихна и го успокои, че най-малкото, което можели да направят, било да го нахранят, след като цял ден е учил Даш на дърводелство. И Манъс отстъпи, едновременно радостен и гузен.

Пицата наистина се оказа вкусна, както обещаваеше момчето, особено наденицата, чийто сладко-пикантен вкус събуди в него спомени от едно отдавна отминало време. Или пък просто се дължеше на атмосферата, на усещането да е в нечий дом, да е добре дошъл в нечий дом, с хора, които се чувстват добре в негово присъствие и не се страхуват от него. Жената отвори бутилка вино и въпреки че не пи много, Манъс го хареса. Момчето изглеждаше във възторг от свършената работа и оживено бърбеше, но на Манъс му беше приятно да разговаря и с жената, която му задаваше много въпроси: къде е отраснал, кой го е учил на дърводелство, харесва ли му градът. Отговорите вече му бяха втора природа — толкова отдавна живееше с тази легенда, че я приемаше за истина. Което беше добре, защото майчинската загриженост, която усещаше в жената, го караше да подозира, че го е проучила в интернет, а сигурно и чрез някои неправомерни проверки в база данните на АНС.

След вечерята заедно довършиха сглобяването и монтираха стълбичката. Манъс качи матрака на момчето, който дотогава беше на пода без каквато и да било рамка, и им помогна да подредят останалите мебели. Двамата го отрупаха с благодарности, момчето — задето сега леглото му е толкова нависоко, жената — за отворилото се свободно пространство в стаичката. Даш закрепил лампа с щипка за единия парапет, за да може да чете легнал, Манъс събра остатъците от дървения материал и инструментите си и накрая жената почисти с прахосмукачка. Момчето искаше да провеси пешкири и да превърне леглото в крепост, но жената го спря — на другата сутрин бил на училище и отдавна вече трябвало да заспива. Крепостта можела да почака до утре. Едновременно й твърдост и нежност отново

изпълниха Манъс с онова странно усещане, спомен, копнеж, друг живот.

Двамата излязоха от стаята, затвориха вратата и оставиха момчето да се приготви за сън. След малко то се появи по пижама и отиде в банята да си измие зъбите. Жената пътъм разроши косата му и попита Манъс на жестомимичен език:

„Колко ти дължа за работата?“

Почувства се гузен при мисълта да приеме пари от нея, докато уж я шпионира, но това беше нелепо, естествено. Имаше си легенда и трябваше да я поддържа. „Не знам, може би двеста долара?“

„Двеста долара?! Та ти работи цял следобед! А и дървеният материал?“

„Да не забравяме, че ти пък ме нахрани“.

Тя се засмя.

„Нахраних те с пица. Освен това ти изгуби толкова време да учиш Даш. Двеста са малко“.

„Добре. Двеста и петдесет“.

Жената се усмихна и поклати глава, сякаш е изгубила търпение, и Манъс едновременно с тревога и вълнение се зачуди дали е доволна от ниската цена заради онова, което това подсказва за намеренията му, или просто заради изгодната сделка.

„Добре, ти не ми оставяш възможност за пазарене. Приемам — при условие, че ми помогнеш да довършим виното. Ще е жалко да го изхвърля, нали?“

Манъс отново се поколеба, но после си напомни, че Директора иска тъкмо това.

„С удоволствие, благодаря“.

Момчето излезе от банята.

„Благодаря ви за леглото, господин Манъс. И за това, че ми позволихте да ви помагам“.

„Ти си добър помощник. И не забравяй да държиш чука за края на дръжката“.

„Няма“ — обеща Даш и имитира как забива пирон с един удар.

„И си пази другата ръка“.

Момчето се усмихна и кимна.

„Имаме билети за последния редовен сезон на Ориолс. Искаш ли да дойдеш на мачовете с нас?“

Манъс не знаеше какво да му отговори, но жената го избави от неудобното положение.

„Господин Манъс е зает човек, миличък. А сега — марш в леглото!“

„Може ли да си почета?“

„Вече наистина е много късно, затова само десет минути, нали обещавах? И после гасиш лампата. Ще ходиш ли до тоалетната?“

Момчето поклати глава, приближи се и прегърна Манъс. Обзе го странно чувство, също като на бейзболния мач, но той пак потупа Даш по рамото и това като че ли свърши работа. Момчето се отдръпна и прегърна майка си, която го целуна по темето.

„Наистина само десет минути, Даш. И после никакви фенерчета!“

Момчето изобрази измъчена усмивка, влезе в стаята си и се покатери на леглото. Жената затвори вратата и двамата отидоха в кухнята. След малко Даш дойде при тях.

„До тоалетната“ — обясни малко засрамено и влезе в банята.

Жената се усмихна и поклати глава.

„Такъв е моят син. Или изобщо не му се ходи до тоалетна, или му се ходи спешно. Няма средно положение“.

„И аз бях така. Случват се адски много интересни неща. Ежедневните нужди лесно се забравят“.

Манъс седна и жената напълни две чаши. Докато наливаше виното, се понаведе напред и Манъс неволно отправи поглед към онова място, онова влудяващо място с неговите заоблености, сенки и контрасти. Извърна се и се опита да се съсредоточи. Директора се интересуваше дали жената е доволна от работата си, или е стресирана и мисли за напускане. Само че Манъс не знаеше как да я попита, без да се издаде. Досега всъщност беше забелязал само, че изглежда щастлива. Макар че зад това щастие може би се криеше и някаква тъга. Но пък няма същото не се отнасяше за всеки?

Жената седна и отпи глътка вино.

„Много мило от твоя страна, че се съгласи да дойдеш в неделя — каза му на жестомимичен език. — При това за толкова дребна поръчка“.

Манъс поклати глава.

„Нищо работа. Даш е страхотно хлапе“.

Лицето ѝ засия.

„Най-страхотното на света!“

„На колко години е изгубил слуха си?“

„На три“.

„Затова владее толкова добре жестомимичния език“. „Да“.

„Ти заради него ли го научи?“

„Естествено. Ами ти? Родителите ти глухи ли бяха?“

„Не“.

„Научиха ли жестомимичен език?“

„Само майка ми“.

„А баща ти?“

Легендата предполагаше, че баща му е умрял, когато Манъс е бил бебе. Той вдигна ръце да ѝ го каже, но дланите му изобразиха съвсем други думи.

„Баща ми беше лош човек“.

„Какво искаш да кажеш?“

Не знаеше защо ѝ отговори така. Отпи от чашата си.

„Това е дълга история“.

„Не бързае за никъде“.

Странно, искаше му се да ѝ разкаже много неща. Усещаше, че ще го разбере. Само че трябваше да я накара тя да разказва.

„С какво се занимаваш в АНС? — попита Манъс. — Можеш ли да говориш за това, или всичко е секретно?“

„Всъщност е доста секретно. Обаче не е чак толкова интересно“.

„Харесва ли ти?“

Жената надигна чашата си.

„В работата си се сблъсквам с технически предизвикателства. Завършила съм компютърни науки и няма много други места, където бих могла да приложим знанията си. Та затова съм там. Обаче това не са особено практични умения, нали разбираш? Тъй де, ще ми се да можем сама да сглобя легло за Даш“.

Манъс усети, че тя отдалечава разговора от себе си, но въпреки това продължи да я разпитва:

„Значи си доволна от работата си?“

Тя го погледна в очите — толкова втрещено, че Манъс не издържа и се извърна, — изправи се и излезе от кухнята. Той се зачуди

дали не е объркал нещо и се опита да открие грешката си. След малко обаче жената се върна и му се усмихна.

„Спи като бебе. Здравата си го изтощил“.

Манъс изпита облекчение — беше отишла да нагледа момчето.

„Не исках“.

„Не, това е полезно за него. Доволна съм, че го научи на някои неща. Баща му не го биваше много с инструментите“.

„Защо говориш в минало време?“

„Разведени сме. Не се срещаме често с него“.

Умълчаха се. Манъс отпи глътка вино. Харесваше му. Чувстваше се малко замаян.

Усети, че жената го наблюдава, и вдигна поглед.

„Не си женен, нали?“

Бузите ѝ бяха леко поруменели и Манъс разбра, че виното е хванало и нея. Тази мисъл неочаквано накара сърцето му да се разтупти.

„Искаш да кажеш, че работиш в АНС, а не можеш да провериш дали съм женен?!“

Жената се засмя.

„Може пък просто да искам потвърждение“.

„Защо?“

„Не съм сигурна. Женен ли си?“

„Не“.

„Разведен?“

„Не. Не съм се женил“.

„Защо?“

Той допи виното си и впери поглед в празната чаша.

„Не знам. Не съм срещнал подходящия човек“.

Жената пак се засмя.

„И аз не съм. Но въпреки това се ожених“.

Манъс се поколеба.

„Харесва ми как се държиш с момчето. Виждам, че си добра майка“.

„По какво съдиш?“

„По изражението ти, когато го гледаш“.

Отново се възцари тишина. Манъс съзнаваше, че не се справя добре с поставената му от Директора задача. И нещо повече — че това

изобщо не го интересува.

Когато най-после я погледна, жената беше изпразнила чашата си и се взираше в него с прямота, от която в кръвта му пак се изсипа адреналин.

„Смуствам ли те?“ — попита тя.

„Моля? — Сърцето му заби още по-бързо. — Не“.

„Защото все се извъръщаш от мен“.

Изчервен, Манъс сведе очи, после се овладя и отново ги вдигна.

„Иска ли ти се да ме гледаш?“

Струваше му се, че се задушава. Губеше игра, която дори не беше разбирал, че играе. Преглътна мъчително и се опита да се съсредоточи.

„Иска ли ти се?“ — повтори с жестове жената.

Манъс задъхано кимна.

„Какво точно?“

Той погледна най-горното копче на ризата ѝ и пак се вторачи в очите ѝ.

Тя докосна мястото.

„Тук ли?“

Сърцето му щеше да изскочи от гърдите, светът около него шеметно се въртеше. Манъс кимна пак.

Без да откъсва поглед от него, тя разкопча копчето и разтвори ризата, разкривайки бял дантелен сутиен, обтегнат върху влудяващо гладката заобленост на гърдите ѝ.

Манъс не вярваше на очите си. Изпитваше усещане за нереалност, сякаш всичко това се случваше с някой друг.

Тя се пресегна през масата и нежно го хвана за ръка. Докосването на пръстите ѝ му подежда почти като електрически ток. Не можеше да намери думи. Не можеше да разсъждава. Знаеше само, че иска... не, че непреодолимо се нуждае да я гали.

Жената се изправи и Манъс се остави да го заведе в мокрото помещение до входната врата, където бяха пералнята и сушилнята. Тя завъртя реостата на лампата, така че да свети едва-едва, опря длани върху гърдите му и го притисна към вратата. Сърцето му биеше бясно.

Манъс стоеше неподвижно, свил юмруци и изпънал ръце отстрани на тялото си, изпълнен с желание, с копнеж, но и уплашен, неуверен какво да прави. Жената погледна надолу и по лекия натиск на

дланите ѝ той разбра, че е видяла изпъкналостта в панталона му, което едновременно го възбуди и ужаси.

Тя се вторачи в очите му, повдигна ръцете му и ги постави върху гърдите си. Манъс изпъшка и ги стисна с пръсти, като внимаваше да е нежен и се боеше от неконтролируемостта си състояние, от пълното си объркване. Устните ѝ се разтвориха и жената също се задъха, долепи дланите си върху ръцете му и стисна по-силно от него, за да му покаже, че всичко е наред, че иска той да го прави, че ѝ харесва.

Манъс с треперещи ръце започна да разкопчава ризата ѝ. Усещаше, че го гледа, ала не можеше да откъсне очи от гърдите ѝ, беше прекалено възбуден, а и все пак трябваше да вижда какво прави, защото разкопчаването на няколкото копчета изискваше изключителни усилия да се съсредоточи. Бавно се спусна надолу и когато най-после се справи с последното копче, ръцете му се отдръпнаха и за миг безцелно увиснаха във въздуха в опит да ѝ каже нещо, да я попита нещо, макар че нямаше представа какво.

Известно време тя просто го гледаше, после бавно разкопча сутиена си. Манъс я зяпаше с отворена уста, кръвта пулсираше във вените на челото му и когато жената хвана ръцете му и постави дланите му върху голата си кожа, докосването до гърдите ѝ, толкова едри и гладки, го изпълни с толкова непреодолими усещания, та чак му се стори, че ще се разплаче. Тя го прегърна през врата и натисна главата му към себе си. Манъс дръпна сутиена надолу, пое с устни твърдото ѝ розово зърно и го засмука. Усети, че жената ахва, и коленичи пред нея, без да откъсва ръце и уста от гърдите ѝ. Ризата се свлече на пода, последвана след миг от сутиена. Той се прехвърли на другата ѝ гърда, докато пръстите ѝ се вплитаха в косата му и го притискаха още по-силно. Манъс продължи да я смуче и да гали гърдите ѝ, прокарваше длани по дупето, кръста и бедрата ѝ, опипваше я, желаше я, копнееше за нея.

Жената също коленичи и внезапно той вече я целуваше, устните му бяха разтворени, езикът му изследваше устата ѝ, усещаше, че тя разкопчава ризата му и я смъква от раменете му. И после дланите ѝ загалиха панталона му, торса му, гърдите му, плъзгаха се, опипваха го и Манъс осъзна, че тя проучва тялото му по същия начин, по който самият той проучваше нейното, и тази мисъл вля в кръвта му още по-силна възбуда. Жената откъсна устните си от неговите, натисна го

назад, наведе се към него и лапна едното му зърно, нещо, каквото никога не му бяха правили, за каквото дори не се беше сещал, и той със смайване изпита взрив от наслада. Вече не можеше, а и не искаше да разсъждава, просто трябваше да остане гол, да се впие в нея, да проникне в нея. Манъс я изправи на крака, с мъка разкопча дънките ѝ, но тя го изпревари, първа се справи с панталона му и го смъкна заедно с боксерките. Той освободи ходилата си от крачолите и докато с облекчение осъзнаваше колко е хубаво да е гол, жената обхвана члена му с длан и го стисна. Усещането прогони всичко друго от главата му и отново му се зави свят. Тя извади нещо от задния си джоб и Манъс видя, че е презерватив. Тя му го нахлузи с известно усилие, после се избави от собствените си дънки и гащички и той попи с очи тялото ѝ, още по-гладко и заоблено, отколкото си го представяше, а мисълта, че тя също ужасно го желае, го изпълни с най-шеметното чувство, каквото беше изпитвал през живота си.

Манъс я хвана под мишниците, повдигна я и опря дупето ѝ в ръба на пералнята, после я задържа така за момент, задъхан, до болка обсебен от мига. Тя пак стисна пениса му и кимна, облиза устни, притегли го и го пое в себе си.

Обзе го толкова зашеметяващо удоволствие, че се вцепени, затвори очи и просто се остави на усещането, притиснал гърдите си към нейните. Дланите ѝ бяха върху гърба му и жената пак започна да го целува. Той ѝ отговори и в един момент усети, че вече се движи, че я чука, и, господи, беше невероятно! Тя се отпусна назад, опря лакти върху пералнята и плъзна хълбоците си напред, а Манъс повдигна дупето ѝ и я притегли към себе си, изпивайки с очи корема, гърдите, лицето ѝ. Тя впи пръсти в ръба на машината, движеше се в такт с него, отвори уста като в почуда, и той започна да я чука още по-силно, колкото по-надълбоко можеше, устните ѝ се разтвориха още повече, клепачите ѝ се стиснаха и тялото ѝ се разтърси. Манъс усети, че мускулите ѝ се стягат и отпускат, докато членът му се хлъзгаше напред-назад, и осъзна, че тя свършва, свършва заради него, и тази мисъл беше прогонена от експлодираща наслада, и той свършваше, свършваше в нея, усещаше я, гледаше я, обладаваше я — нея, нея, нея...

И после светът наоколо се върна, жената отвори очи и го погледна и по повдигането и спускането на гърдите ѝ Манъс видя, че

още е задъхана, и осъзна, че е задъхан и той. Внимателно отпусна дупето ѝ върху пералнята и се наведе напред към нея. Тя обгърна с крака кръста му и го задържа така, с една ръка на рамото му, докато с другата го галеше по главата, вплиташе пръстите си в косата му, притискаше гърдите си към неговите в такт с постепенно успокояващото ѝ се дишане.

Когато се поуспокои, Манъс се отдръпна малко назад. Жената пак го целуна, дълго и нежно, като държеше лицето му в шепите си. После разтвори краката си, хвана края на презерватива и когато той се изхлузи от него, го остави върху пералнята. Той я прегърна през кръста, повдигна я и я остави на пода.

Изправен пред нея, Манъс плъзна поглед по тялото ѝ и се вторачи в лицето ѝ, смаяно клатейки глава. Тя се усмихна, кимна към отпускащия му се член и му каза със знаци:

„Имах чувството, че ще ме убиеш“.

Той я разбра неправилно и се ужаси.

„Какво?!“

Жената посочи пениса му.

„Голям е. Много голям“.

Манъс усети, че се изчервява.

„Ааа...“

Тя се засмя.

„Не се бой, хареса ми“.

Манъс се поколеба.

„Радвам се“.

„Отдавна ли не си?“

Той пак не я разбра.

„Какво да не съм?“

„Отдавна ли не си се любил?“

Той съзнаваше, че простото „да“ е най-безопасният отговор. Вместо това отново ѝ каза истината. „Никога. Никога не съм го правил така“.

Тя вдигна вежди.

„Върху пералня ли имаш предвид?“

Манъс поклати глава.

„Просто... така“.

„Много мило да го кажеш“.

„Вярно е“.

„Значи ти хареса?“

„Да. А на тебе?“

Тя пак се засмя.

„Не видя ли?“

Той потърси думи, но не намери, и за миг ръцете му увиснаха във въздуха. Накрая успя само да попита: „Наистина ли?“

Тя го погали по бузата и кимна.

„Да. Много отдавна не го бях правила“.

„Защо?“

„Не знам. Не се срещам с много мъже. А и с Даш е трудно. Пълно е с всякакви извращения. Обаче... той искрено те харесва. А Даш има инстинкт за хората. Май това ме накара да ти се доверя“.

Той сведе глава. Жената нежно го докосна по брадичката и когато той вдигна поглед, го попита: „Засрамвам ли те?“

Манъс поклати глава.

Тя се усмихна.

„Срамежлив си, нали?“

„Не съм сигурен“.

„Просто беше... невероятно. Абсолютно невероятно. Извинявай, ако съм се възползвала от ситуацията. Мисля си за това още откакто те видях на мача“.

„Наистина ли?“

„Защо се изненадваш? Ти си хубав мъж. И онова, което направи за Даш, беше чудесно. На мача. И че днес му позволи да ти помага“.

Той поклати глава, отново засрамен от благодарността ѝ.

Жената го докосна по бузата.

„Знам, че би трябвало да съм малко по-въздържана, обаче... нямам време за игри. Искам да те видя пак. И ако това те отблъсне или вече си получил каквото си търсил, няма проблем. Предпочитам да ми кажеш още сега“.

Манъс протегна ръка и я погали по лицето — по същия начин, по който преди малко го беше погалила тя. После дланите му се плъзнаха по шията, раменете и гърдите ѝ. Когато пръстите му докоснаха зърната ѝ, жената потръпна и той моментално се възбуди отново.

Тя погледна надолу и се усмихна.

„Мога да донеса нов презерватив. Или... може да правим други неща“.

Избраха другите неща. За него всички те бяха съвсем нови.

Андърс изключи монитора — беше видял и чул достатъчно. Естествено, негови хора предварително бяха инсталирали камери и подслушвателни устройства в апартамента на Галахър, предпазна мярка, която му се искаше да се е сетил да вземе с Пъркинс, и разбира се, не беше осведомил Манъс, който нямаше нужда да знае. Не че генералът очакваше да се случи това, на което току-що бе станал свидетел. Всъщност дори не подозираше, че Манъс е способен на нещо подобно. Противно на впечатлението на Ремар, човекът не беше див звяр, вярно, но чак пък това?! Е, може да гледаше прекалено много филми за Джеймс Бонд и да си мислеше, че най-добрият подход към обекта е да я вкара в леглото. Или в случая, да я качи на пералнята. Нямаше значение. Най-вероятно щеше да е за добро. Галахър изглеждаше доста... нежна с Манъс, освен че беше страстна. Ако се влюбеше в него и Манъс успееше да се възползва от чувствата ѝ, спокойно можеше да научат повече за душевното ѝ състояние, отколкото с каквито и да е други средства. Андърс заключи, че имат късмет с глухия ѝ син. Както се беше надявал, това сигурно я предразполагаше към Манъс.

За момент обмисли възможността и Манъс да се е влюбил в нея, но после я отхвърли. Манъс беше жив човек, да, и имаше чисто човешки физически потребности. Случайните проверки на метаданните и геолокационните записи на мобилния му телефон показваха, че от време на време прибягва до услугите на проститутки. Но чак пък чувства? Генералът се опита да си го представи и не успя. Всъщност не познаваше човек, който да изглежда по-безчувствен от Манъс. Това беше едно от нещата, които смущаваха Ремар. И които правеха Манъс толкова полезен, естествено. Той бе способен на всичко, готов на всичко — от преданост към Андърс, неговия спасител, човека, който го беше измъкнал от калта, който го беше създал. Какво казваше Ремар? Че Манъс бил като пребито куче, да, точно така. Съществуващо, за да служи на господаря си, каквото и да поиска той.

И това никога нямаше да се промени. Андърс нямаше да го допусне. Защото куче, което се нахвърли върху господаря си, просто трябва да бъде убито.

22.

В осем часа на другата сутрин му съобщиха за взрив край Белия дом. Андърс се свърза с Ремар и му нареди да възложи на съответните групи да се заемат с проверка на телефонните разговори в района. След това позвъни на Барбара Стир, благонадеждна кореспондентка на Си Ен Ен в Пентагона, която обикновено използваше, за да „пере“ опорни точки и да ги превръща в новини.

— Барбара, обаждат се генерал Андърс.

— Във връзка с взрива ли се обаждате, господин генерал? Вече пътувам натам. Ще ми дадете ли неофициална информация?

Той се усмихна. Не си спомняше кога за последен път журналист се е опитвал да му зададе официален въпрос. Неизречената уговорка се подразбираше: от тебе сведенията, от мене анонимните репортажи.

— Засега няма доказателства, Барбара, но мобилните разговори в района през последното денонощие предполагат джихадистка връзка.

— Господи, пак ли отцепническа групировка от ИДИЛ?

Трайността на опорните точки, които подхвърляше на медиите, не преставаше да го удивлява и удовлетворява.

— Възможно е. Или свързани с тях терористи.

— И сте успели да ги идентифицирате по джиесемите им, така ли?

Нов шанс.

— Не толкова точно, колкото ни се иска. Не забравяйте, че в нашата страна човек може да си купи и да използва мобилен телефон анонимно. За сравнение, вижте какви мерки взимат властите в Пакистан, за да нанесат удар по тероризма — всеки потребител на джиесем е длъжен да се регистрира с пръстов отпечатък, което лишава терористите от средство за секретна комуникация.

— Не знаех.

— Ами проверете. Изключително ефективна програма. Е, и ние правим каквото можем, въпреки че едната ни ръка е вързана зад гърба.

— Ще ми дадете ли друга информация?

— Засега не. Обаче ситуацията се развива динамично. По-късно може да имам още сведения.

— Много ви благодаря, господин генерал. Благодаря ви и за всичко, което правите за нашата безопасност.

Андърс затвори и включи на Си Ен Ен, където предаваха репортаж за удар с дрон в Пакистан — кадри на безпилотна летателна система „Рийпър“, коментирани от толкова безизразен глас, че в сравнение с него прогнозата за времето щеше да звучи вълнуващо. След две минути прекъснаха предаването с живо включване — Барбара Стир стоеше на улицата, от останките зад нея се вдигаше дим, в далечината виеха сирени, в небето ревяха кръжащи хеликоптери, а текстът в долната част на екрана драматично съобщаваше за „взрив край Белия дом“. Докато журналистката влизаше в ролята си, неколцина местни жители служеха за подходящ фон, застанали наоколо с притиснати към устата ръце в телегеничен шок и ужас.

— Аз съм Барбара Стир, кореспондентка на Си Ен Ен в Пентагона. Намирам се само на няколко преки от Белия дом, на мястото, където преди малко е станала експлозия. Още нямаме сведения за жертви, но както виждате, наблизо има линейки и едва ли никой не е пострадал от толкова мощен взрив в сутрешния час пик. Всъщност човек не може да не се запита дали извършителите не са искали атентатът да съвпадне с пиковия час. Властите смятат, че атентатът е дело на ИДИЛ или свързана с нея терористична групировка.

Андърс кимна, оценил малкото отклонение от сценария — това с пиковия час си го биваше. Трябваше сам да се сети за него.

Воят на сирени се усили, после стихна и камерата се завъртя, за да проследи тичащата към останките жена от азиатски произход с униформа на парамедик.

— Извинете! — извика репортерката. — Аз съм Барбара Стир от Си Ен Ен. Бихте ли ни казали дали има жертви?

Парамедичката само обърна глава към нея, без дори да забави крачка, ала за миг лицето ѝ изрази толкова искрено отвращение, че Андърс неволно потръпна. Стир обаче не изгуби самообладание и отново се обърна към обектива.

— Парамедиците са обяснимо заети. Положението изглежда тежко. Остава ни да се надяваме на най-добрия изход и да ви

информираме за всичко, каквото научим. С вас беше Барбара Стер, кореспондентка на Си Ен Ен в Пентагона.

В кабинета му влезе Ремар.

— Кой е казал на Стер, че зад тази работа стои ИДИЛ, по дяволите?

Андърс се отпусна назад и поглади корема си.

— Тя каза: „ИДИЛ или свързана с нея терористична групировка“.

— Все тая, Тед. Откъде е взела информацията?

— Това е очаквано предположение. Може да го е научила отвсякъде. Може и сама да си го е измислила.

Ремар кимна, макар че не изглеждаше убеден. Андърс му имаше доверие, естествено, повече, отколкото на когото и да било друго. Но също така съзнаваше, че той... не би могъл да разбере някои неща. И че следователно няма нужда да знае за тях.

— Президентът свиква Съвета за национална сигурност — каза заместникът му. — В Ситуационната зала. След един час.

— Нещо от анализа на мобилните телефони?

— Да. Три джииесема в района, всичките в списъци за наблюдение.

Андърс усети, че Ремар се надява това да предизвика някаква реакция. Не виждаше нужда да задоволи това му желание.

— Друго?

— Няколко подозрителни разговора. С джамия в района. И изглежда, че от единия телефон са се обадили на джииесем с предплатена услуга, служещ за детонатор на бомбата. Оставили са доста ясна електронна следа. Адски немарливи джихадисти, бих казал аз. Все едно са искали да ги хванат.

— Може просто по този начин да ни показват, че са те. Някои от тези групировки не се дърпат от медийни изяви, Майк.

— От друга страна, самият атентат е извършен професионално. Явно са поставили устройството под шасито на камион на фирма за кетъринг, проследили са го с джипиес и са го взривили максимално близо до Белия дом.

— Виждаш ли? За да нанесеш истински удар срещу Белия дом, ти трябва или пряко попадение, или ядрена бомба. Те просто се стремят към публичност.

Ремар не отговори. Андърс зачака, смутен от тази нетипична сдържаност на заместника си. Обикновено усещаше какво си мисли. Но не и днес.

След малко се предаде и наруши мълчанието.

— Трябва да тръгвам за Белия дом. Ако има нещо ново, ще ми го съобщиш, докато пътувам за там.

Ремар кимна, после каза:

— Тед?

Андърс вдигна вежди.

— Тези джихесами са... свързани с „писмото бомба“, което Делгадо прихвана от ФедЕкс.

Директорът даже не мигна.

— И какво от това?

— Казах ти, телефоните са в няколко списъка за наблюдение. Свързани са с Ергенекон. Досега с тях се занимаваше Агенцията за борба с наркотрафика. Не е тероризъм, но все пак.

Андърс не отговори. Не му харесваше посоката, към която, изглежда, клонеше Ремар.

— Тъй че даже да е случайно съвпадение, това не е в наша полза. Никой не бива да рови във връзките ни с тях. В онова, за което ги използвахме.

— Освен нас с тебе никой не знае за тези връзки.

— Каква част от истината всъщност знам аз? Какво не си ми казал?

Ето какво го измъчвало! Е, никой не обича да го държат в неведение. Андърс зачопи някаква кожичка на пръста си.

След малко Ремар се обърна и тръгна към вратата, но спря и отново го погледна.

— Всичко си има граници, Тед.

— Естествено.

— Въпросът е обаче дали ги знаеш.

Интеркомът иззвъня.

— Това трябва да е Манъс — каза Андърс. — Остави ме за малко с него. И се погрижи да разполагам с достатъчно шарени слайдове за всичко, което ни е известно за тези джихадистки джихесами. Днес е нашето шоу, не на Пентагона.

Ремар въведе грамадния мъж и излезе, като предпазливо се взираше в него, докато затваряше вратата.

— Марвин. — Андърс посочи единия от столовете пред бюрото си. — Заповядай. Боя се, че разполагам само с минута — отивам в Белия дом.

Манъс седна.

Директорът зачака, но Манъс мълчеше. Първо Ремар, сега пък този. Може днес във въздуха да имаше нещо, което правеше всички темерути.

— Е? — попита накрая генералът. — Как мина сглобяването на леглото при госпожа Галахър и сина ѝ?

— Добре.

Инстинктът на Андърс му подсказваше да изчака, за да накара Манъс сам да се разговори, обаче нямаше време. Нещо повече, едва ли щеше да успее. Затова просто го подкани:

— И? Какво е впечатлението ти за психическото ѝ състояние?

— Според мене тя си е наред.

Напълно безсъдържателен и съответно абсолютно безполезен отговор.

— Какво те кара да смяташ така?

— Покани ме на вечеря. Пица и вино. След като момчето си легна, малко си поговорихме. Стори ми се щастлива.

„Басирам се, след оная работа на пералнята — помисли си Андърс, после осъзна: — Няма да ми разкаже за това“.

Тази мисъл толкова го изуми, че се наложи да поиска потвърждение.

— Само си говорихте, така ли? Нещо друго?

— Наблюдавах я как се държи със сина си. Той ми помагаше да сглобим леглото и това ме забави. Така че останах по-дълго.

Манъс не само криеше подробностите за случилото се, не само поставяше на Галахър „чиста“ диагноза, но и се опитваше да придаде по-голяма правдоподобност на диагнозата си, като подчертаваше отличните си възможности за наблюдение.

Андърс изведнъж проумя, че е грешал за него. Той всъщност не беше безчувствен.

И сега бе оглупял от любов.

Може би трябваше да предвиди тази възможност. В крайна сметка в Галахър действително имаше нещо... женствено. В тялото ѝ, определено, както и в поведението ѝ. Само че изобщо не му беше хрумвало, че тя или пък която и да е друга може да прояви интерес към Манъс, който обикновено правеше хората нервни, ако направо не ги уплашеше.

Нямаше значение. Манъс очевидно беше компрометиран. Не фатално. Ала достатъчно. Затова трябваше да го изтегли от Галахър и да му възложи нещо друго.

— Е, това е много полезна информация, Марвин. — Андърс се изправи. — И се радвам, че заключението ти е такова. Както ти казах, Галахър върши изключително важна работа тук и съм облекчен да науча, че мога да разчитам на нея, както се и надявах. Ако се наложи пак да я подложим на наблюдение, може отново да се обърна към тебе. Дотогава искам да стоиш далече от нея. Не бива да поемаме излишни рискове за легендата ти. Благодарен съм ти, както винаги.

Манъс кимна и си тръгна веднага, навярно радостен, че генералът не го притиска за повече подробности.

Да, човекът явно беше хлътнал. Трябваше да го държи колкото може по-далече от Галахър, докато не оправеха кашата с Хамилтън. Естествено, нямаше да вдигне наблюдението от жената. Можеше дори да се наложи да я... очистят, ако подозренията ѝ продължаха да се задълбочават. Ако се стигнеше дотам, разбира се, Манъс щеше да е напълно неподходящ за тази задача.

Е, винаги можеше да разчита на Делгадо. Като знаеше как ще подходи дребният, почти съжаляваше Галахър. От друга страна, никога нямаше опасност той да се влюби в някой обект. Прекалено много си обичаше работата.

23.

На заседанието на Съвета за национална сигурност в Ситуационната зала беше ред на Андърс да тържествува.

Когато президентът го попита — с изражение, което показваше, че не очаква нищо повече от успокоителни баналности, — какво е успял да открие за извършителите на атентата, генералът направи дълга пауза и отговори с възможно най-внушителния си и самоуверен глас:

— Доста неща, господин президент.

Президентът вдигна вежди. Андърс си позволи самодоволно да хвърли поглед към Джоунс, после се изправи и кимна на адютанта, когото водеше със себе си. Адютантът включи лаптопа си и на стенния екран се появиха лицата на тримата мъже, ликвидирани от Манъс в Турция — и тримата с подходящо зловещ вид, мургани, мустакати, небръснати. До всеки от тях имаше схематично изображение на джиесем и телефонен номер. Андърс последователно ги посочи с лазерна показалка.

— Номерата, които виждате, са на същите онези геолокализираните в Турция телефони, които Пентагонът успя да идентифицира и да потвърди, че са били в контакт с джихадистки джиесемии от сирийската страна на границата — групировката, за която се предполага, че е отвлякла Райън Хамилтън. — Той се обърна към Джоунс. — Добра работа, Върнън.

Председателят на Съвета на началник-щабовете го стрелна със свиреп поглед, усетил съзнателната снисходителност зад тази привидна похвала.

— Телефоните сега действат в района на Вашингтон. От всеки от тях са проведени по няколко подозрителни разговора, информацията за които, разбира се, сме предоставили на ФБР и на ръководителите на съответните отдели в министерството на вътрешната сигурност и която продължаваме да допълваме.

Министрите на правосъдието и вътрешната сигурност кимнаха, за да потвърдят, че прерогативите на ведомствата им са били зачетени. Всъщност и двете институции разчитаха изцяло на радиоелектронното разузнаване на АНС и предоставянето на телефонните номера беше почти формално. Техните агенти нямаше да играят друга роля, освен да извършат арестите след идентифицирането на съответните заподозрени. Естествено, това идентифициране щеше да е работа на разузнаването на АНС.

На вратата се почука и в залата влезе служител на Белия дом, носеше няколко снимки.

— Получихме потвърждение за деветима загинали, господин президент — съобщи той. — Петнайсет са в болница, седем от които — в критично състояние.

— Остави снимките на президента и си тръгна.

Президентът прегледа снимките и ги подаде на министъра на външните работи, който седеше от лявата му страна. Информацията за жертвите идваше тъкмо навреме, помисли си Андърс и продължи изложението си:

— Особено важно е, че един от телефоните... — тук директорът направи пауза и посочи номера с показалката, после многозначително плъзна поглед по седящите около масата и накрая се спря на президента, — е бил използван за взривяване на избухналото тази сутрин устройство.

Последва дълго мълчание.

— И какво означава това? — попита накрая президентът.

Андърс изключи показалката и с отсечено движение я прибра в джоба на самото си.

— Означава, че гравитиращите около ИДИЛ групировки се преориентират от бизнеса със зложници в Сирия към атентати в Америка.

— Кой по-точно?

Генералът това и чакаше.

— Господин президент, ако имаме биометрична телефонна програма като в Пакистан, сигурно в момента вече щяхме да разпитваме изрода, който е извършил това престъпление. За съжаление, информацията ни неизбежно е по-обща. Мога обаче да ви кажа следното. Формулата, която използвахме, за да определим кога и

как да организираме операцията за спасяването на журналиста Райън Хамилтън, се промени.

— Как така се е променила? — обади се Джоунс.

Андърс даже не го погледна. Разговаряше с президента и президентът го слушаше.

— Преди тазсутрешния атентат, сър, можехме да си позволим разкоша да си казваме, че сме в състояние да проведем операция за спасяването на един-единствен журналист, взет за заложник в Сирия, без да увеличим опасността за американските граждани в родината, на американска земя.

Директорът на АНС разбираше, че дори пред толкова цинична публика като тази в Ситуационната зала е важно да използва точните лозунги, макар и само с оглед на това президентът по-лесно да си представи как ще звучат собствените му бъдещи речи и интервюта. И Андърс знаеше, че той особено много си пада по думата „родина“. Благодарение на Божието око знаеше също, че Белият дом дискретно е използвал частна фирма за социологически проучвания, за да определи емоционалния резонанс на думата сред обществеността, и е установил, че той е изключително силен.

Президентът поприсви очи.

— Не отговори на въпроса ми, Тед.

„Напротив, сър!“

— Сър, сирийците, които Пентагонът предполага, че държат за заложник Райън Хамилтън, сега се оказват свързани с тежък атентат, извършен на американска земя.

„Пентагонът само предполага, а АНС дава доказателства“. Зачуди се дали някой ще реагира на тази манипулация. Никой не го направи.

— Атентат, извършен само на няколко преки от Белия дом, реалното и символично седалище на американското могъщество и световно лидерство — продължи Андърс. — Според мене, сър, тази групировка демонстрира глобален обseg на действие и фанатизъм, които изискват по-решителен отговор от някаква спасителна операция. По стратегически, а и по символични съображения, ние нямаме друг избор, освен да ликвидираме лицата, които стоят зад тазсутрешния атентат. И за щастие сме в състояние да го направим. Още сега. Днес.

Андърс плавно беше преминал от „свързани с“ към „стоят зад“ атентата, но дори това да направи впечатление на присъстващите, никой не възрази.

Той се обърна към Джоунс.

— Върнън, вие имате БЛС в базата в Инджирлик. Това не е далече от сирийската граница. Ако президентът нареди, за колко време вашите рийпъри могат да ударят Азас и да унищожат групировката, която извърши атентата?

Председателят на Съвета на началник-щабовете дълго се взира в него, опитвайки се да прецени истинските му намерения. Защо сега Андърс го включваше в играта, след като преди броени минути демонстративно го беше игнорирал?

Джоунс погледна президента.

— Ние сме готови за спасителната операция, сър. Но да, ако решите вместо това да вдигнем във въздуха онези изроди, можем да ударим Азас с ракети „Хелфайър“ в рамките на три часа.

Андърс беше доволен. Усещаше, че е стигнал опасно близо до узурпиране на прерогативите на президента да предложи нов курс на действие. Това „ако президентът нареди“ целеше да предотврати евентуалните гневни реакции. Опитът на Джоунс да запази достойнството си, като отговори не на него, а направо на президента, само можеше да е от полза в това отношение, демонстрирайки, че всички участници в заседанието знаят кой е единственият човек в тази зала, а всъщност и единственият човек в целия свят, който има право да взима такива решения. Главнокомандващият. Отгоре на всичко бравурното „да вдигнем във въздуха онези изроди“ предполагаше, че Джоунс е решил да приеме мирното предложение на Андърс. Показваше му, че е съгласен Андърс да промени целта, стига Пентагонът да обере лаврите, когато се стигне дотам.

В залата отново се възцари тишина. Президентът се отпусна назад и поглади брадичката си. Погледна първо Джоунс, после Андърс.

— Убеден ли си, че извършителите на атентата са на това място?

— Такава информация по презумпция няма как да е сигурна, сър, но заключенията ни са с максимална степен на вероятност. — Доста по-опасно изказване, отколкото би направил при обичайни обстоятелства, но днес трябваше да поеме някои рискове.

Президентът кимна и се обърна към Джоунс.

— Върнън, ако пратите рийпърите, каква е вероятността, чисто хипотетично, даден заложник да остане жив?

Джоунс се поколеба — явно нямаше представа какъв отговор иска да получи президентът.

— Бих казал, че вероятността е малка, сър.

Президентът въздъхна.

— Точно това е проблемът.

„По дяволите!“, изруга Андърс наум, а на глас каза:

— Ако позволите, сър?

Президентът му даде знак да говори.

— Първо, сър, при цялото ми уважение към впечатляващите усилия на Върнън, ние дори не сме сигурни, че човекът, когото евентуално държат за заложник в Азас, е Хамилтън.

— При цялото ми уважение, Тед, ти самият току-що призна, че такава информация няма как да е сигурна — напомни му Джоунс.

— При цялото ми уважение, Върнън, ти смяташе, че турците, които според вас са предали Хамилтън на сирийците, са обикновени наркотрафиканти. Тази сутрин обаче те взривиха бомба на няколко преки от Белия дом!

Председателят на Съвета на началник-щабовете нямаше какво да му отговори, но видимо кипеше, и Андърс веднага съжали за реакцията си — беше провокирана от самолюбие и нямаше нищо общо с целта, която се опитваше да постигне. Така че помирително разпери ръце.

— Просто искам да кажа, че и двамата може да грешим, нали така? Човекът в Азас може да не е Хамилтън и това може да не са нашите джихадисти.

Джоунс сви рамене.

— Тогава ще имаме съпътстващи щети.

— Съпътстващи щети, които няма да могат да бъдат приписани на никого, да. Които, макар, разбира се, да е жалко, нито са нещо ново, нито ще ни струват особено много. Ами ако и двамата сме прави?

Джоунс го наблюдаваше предпазливо — опасяваше се да не бъде праметнат.

— Ще ликвидираме джихадистите, но ще загине и Хамилтън — бавно каза той.

— Съгласен съм. Затова задавам следния въпрос, по който всички трябва да сме наясно: готови ли сме да се лишим от възможността да ликвидираме хората, които стоят зад тазсутрешния атентат, понеже съществува потенциална опасност за американски гражданин? Как ще обясним подобна мекушавост на американския народ, ако последва нов атентат и се окаже, че зад него стои същата групировка?

Президентът погледна Джоунс.

— Сигурни ли сме, че човекът, когото държат за заложник в Азас, е Хамилтън?

Андърс наблюдаваше председателя на Съвета на началник-щабовете и се досещаше какви сметки си прави. Бяха единодушни, че няма как да са сигурни. С други думи, президентът знаеше, че отговорът ще е отрицателен. И ако въпреки това задаваше този въпрос, значи отговорът го устройваше. Сигурно защото вече беше решил, че политическите рискове и дивиденти от незабавния и елементарно осъществим удар с дрон са за предпочитане пред тези от по-бавната и по-сложна спасителна операция. Успехът на последната лесно можеше да се прецени: наистина ли е спасен Хамилтън? Докато успехът на удара с дрон лесно можеше да се подправи: ако труповете принадлежаха на годни да носят оръжие мюсюлмани и властите ги обявяха за терористи, нима някой щеше да е в състояние да докаже обратното?

Джоунс поклати глава.

— Не сме сигурни, сър, не.

Президентът впери очи в тавана за миг и без да се обръща конкретно към никого, попита:

— А възможно ли е групировката, която стои зад тазсутрешния атентат, да иска да смятаме, че държат за заложник Хамилтън, въпреки че той не е при тях, като начин да възпрат нашата реакция?

Беше толкова очевидно какво иска да чуе президентът, че никой нямаше да му възрази. И все пак Андърс едва се сдържа. Искаше отговорът да дойде от Джоунс. Това щеше да е знакът, че председателят на Съвета на началник-щабовете е в играта.

— Възможно е, сър — след малко се обади Джоунс. — Те се страхуват ужасно от нашите БЛС. Като се преструват, че държат

американски заложник, нещо като измислен човешки щит, може да се опитват да ни разколебят да използваме техническите си предимства.

Президентът се подсмихна, навярно доволен да демонстрира, че в крайна сметка той винаги е най-интелигентният в залата.

— Върнън, ти си приятел с Майк Роджърс от Си Ен Ен, нали? Бившия конгресмен?

— Да, сър.

— Ако се случи най-лошото, може ли неофициално да му дадем нашата версия за събитията и да разчитаме, че ще обясни защо решението е било трудно и защо е било от първостепенна важност да се възползваме от възможността да осигурим безопасността на американския народ?

— Не се съмнявам в това, сър.

Президентът кимна.

— Тогава се погрижи да получи нужната информация. Ами Деклан Уолш от „Ню Йорк Таймс“? Предишния път, когато беше убит американски заложник, той не публикува ли материалите, които му дадоха нашите „експерти по антитероризъм“? За иначе изключителния успех на БЛС програмата, нещо от този род?

— Да, сър, Уолш беше. Адски ни помогна да изложим нашата версия за случая.

— Погрижи се да включиш и него.

— Слушам, сър.

— Добре, ето каква е официалната ни позиция — обобщи президентът. — Ако Хамилтън не е там, осъществили сме успешна наказателна операция срещу терористите, които тази сутрин са извършили варварски удар срещу нашата столица.

Изчака присъстващите да измърморят одобрително и продължи:

— От друга страна, ако не дай боже Хамилтън загине в хода на операцията, излизаме със следната позиция: терористите толкова се страхуват от нашата БЛС програма, че опитват каквото могат, например нарочно поставят заложници на огневата линия, за да ни принудят да се откажем от нея. Да им поднесем такава победа само по себе си би било успех за същия онзи тероризъм, срещу който воюваме. Фактът, че терористите правят със заложниците това, което са направили с Хамилтън, в известен смисъл доказва, че БЛС програмата е изключително ефикасна и че критиките срещу нея сами по себе си са

успех за терористичната пропагандна стратегия. Всички ли сме наясно с това?

Президентът отново направи пауза, докато всички кимнат. Сигурно се наслаждаваше на драматичността, с която караше своя Съвет за национална сигурност да чака решението на главнокомандващия.

— Положил съм клетва да пазя американския народ — отново поде той. — Днес тази клетва изисква от мен да взема трудно решение. Не можем да оставим тазсутрешния атентат без отговор. Не можем да рискуваме неговите извършители да нанесат нов удар. Как се изрази, Върнън? „Да вдигнем във въздуха онези изроди“. Незабавно!

Джоунс отсечено кимна, после се сети протоколно да се обърне към министъра на отбраната и получил нужното и неизбежно кимване, отговори:

— Слушам, господин президент.

Лицето на Андърс остана безизразно, но вътрешно той изпитваше огромно облекчение. Заседанието можеше да свърши и с нежелан резултат. Добре беше изиграл картите си, но знаеше, че е извадил и късмет. Не бе за пренебрегване и погрешното впечатление на президента, че неговата конституционна клетва го задължава да пази американския народ, докато тя всъщност изискваше да пази самата конституция. Директорът на АНС определено нямаше намерение да го извади от тази заблуда.

В коридора Джоунс го настигна и го хвана за ръката.

— Ей, какъв беше този театър, по дяволите?

Андърс погледна ръката му и мълчаливо изчака Джоунс да го пусне.

— Не знам за какво говориш.

— Защо толкова настояваше за удар с дрон? Защо не искаш да спасим този човек?

— Лично на мен ми се иска да можехме да го спасим. Както каза президентът, решението беше трудно.

— Не на мене тия, Тед!

— Искаш ли след следващия атентат ти да обясняваш защо не сме ударили онези изроди, когато сме имали такава възможност?

Джоунс се вторачи в него за миг, явно неубеден. Нямаше значение. Президентът беше взел решение. Правилното решение.

В колата на връщане Андърс се замисли за сутрешния репортаж на Си Ен Ен. Жалко за жертвите, обаче като цяло щеше да е от полза. Държавите в много отношения приличаха на хората — и в това в крайна сметка имаше логика, защото държавите по същество представляваха сбор от хора. А хората винаги се грижат за здравето си, при това основателно, но не винаги подхождат правилно. Човек може да иде на зъболекар, който да го посъветва по-често да си чисти зъбите с конец, за да предотврати заболявания на венците, и под непосредственото впечатление от сблъсъка си със сондата и бормашината да си обещае, че вече ще полага повече грижи за зъбната си хигиена. И няколко дни или дори седмица може да спазва обещанието си, да си мие зъбите по-съвестно, да ги чисти с конец по-често. Но колкото повече време минава от предупреждението на зъболекаря, колкото повече избледнява неприятният спомен за неговите инструменти, човекът неизбежно все повече ще се поддава на леност и нехайство. Два пъти годишно просто не стигат, за да накараш средния човек да се грижи по-добре за зъбите си... Както показваше практиката, изолираните терористични атентати също не бяха достатъчни, за да поддържат бдителността на гражданството. От време на време се налагаше „опресняване“ и въпреки че то можеше да има и някои неприятни странични ефекти, те определено не можеха да се сравняват със самата болест, от която трябваше да го предпазят, нали?

Щеше му се да няма нужда от такова „опресняване“. Щеше му се страната да е способна да осъзнае характера на опасността, както я осъзнаваше той, и без уговорки да му даде нужните средства да се бори с нея. Ала не можеше да обвинява хората. Те не разполагаха с неговия достъп до информация, не разбираха колко е опасен светът, не знаеха какво е необходимо, за да бъде овладяна тази опасност.

Е, днес бяха малко по-наясно от вчера. И това беше нещо.

24.

Иви гледаше записи от охранителни камери в кабинета си. Директорът ѝ беше наредил да въведе в биометричната система всички джихадисти от тяхната база данни, но тя не получи положителни резултати. И въпреки че щеше да е непосилно лично да изгледа всички записи, които програмата бе събрала от района на Вашингтон, тя смяташе, че поне си струва да опита.

Според работната хипотеза терористите били поставили устройството под шасито на камион на фирма за кетъринг, докато той бил на адрес. След това следили движението му с джипиеса на прикрепения към устройството телефон и го взривили максимално близо до Белия дом. Иви направи няколко проверки с ЕксКискор, като използва различни интернет и имейл параметри — всички, които са търсили маршрути на доставчици на храна, такива неща, — но не откри нищо полезно. Най-вероятно разковничето се криеше в детонатора. Което означаваше, че в момента екипи от други служители някъде в сградата пресяват метаданните на мобилни телефони в опит да открият джиесема, с който е детонирано устройството. Искаше ѝ се да има достъп до тази информация — това щеше да стесни кръга на собствените ѝ проверки. Но разбира се, принципът за разделност не го позволяваше.

От ФБР бяха получили маршрута на камиона през последната седмица и тя го проследяваше отзад напред, като изхождаше от сравнително сигурното предположение, че бомбата е поставена максимално късно, за да бъде ограничена възможността за разкриването ѝ. Вървеше мъчително бавно. Много записи, много вероятности, които трябваше да провери. И през цялото време знаеше, че усилията ѝ сигурно ще са безрезултатни, че независимо от усърдието ѝ терористите може да са поставили устройството по-рано, под тгъл, който не можеше да види, или на място, което не е покрито от камера.

Опитваше се да не позволява мислите за Марвин да ѝ пречат, но не ѝ се удаваше лесно. Божичко, колко отдавна не го беше правила! И въпреки че вибраторът определено бе по-добре от нищо, дотогава не съзнаваше колко много е копняла за истински човешки допир. Понеже... Господи, тя всъщност беше прелъстила бедния Марвин. Споменът за това я накара да се изчерви. Дали се дължеше на виното? Не знаеше как бе събрала смелост да му говори такива неща. Да... се люби така. Не беше в неин стил. Винаги оставяше мъжа да направи първата крачка. Или поне така си мислеше — времето преди Шон вече ѝ се губеше. Ала нещо в начина, по който Марвин все се опитваше да не я гледа, а когато все пак я поглеждаше, изписаната на лицето му жажда, копнежът... страшно я възбуждаше да я зяпат така. Спомняше си с каква лекота я бе повдигнал върху пералнята, силните му и нежни ръце. Е, не чак толкова нежни. Тя затвори очи и си представи момента, в който наистина започна да я чука, в който усещаше, че той продължава да се опитва да се сдържи, но вече не може, и това я накара да се подмокри. Кога за последен път се беше чукала така? Всъщност никога. На другия ден я болеше — възхитително сладостно. Искаше ѝ се пак да я боли така.

Тя се усмихна. „Курва“.

На другата сутрин той ѝ прати есемес. Само една дума: „Леле!“. Идеалното послание — нито много, нито малко. Иви му отговори също толкова кратко: „Наистина ли?“. И след няколко безкрайни минути получи още по-чудесно съобщение: „Не преставам да си мисля за това!“.

Не „Не преставам да си мисля за теб“. Това щеше да е прекалено, все още. Иви не го желаше. „Не преставам да си мисля за това!“ ѝ се струваше искрено. Струваше ѝ се уместно. Струваше ѝ се... тъкмо каквото си мислеше самата тя.

Беше ѝ казал, че се налага да замине за два дни по работа. Но щял да се радва пак да се видят, когато се върне, ако искала. Иви му писа, че иска. В момента не знаеше какво ще се случи, когато се срещнат. Не можеше да си представи да вечерят заедно, да разговарят, да правят нещо друго. Имаше едно-единствено желание — да я гали и целува, да я качи на пералнята и да повторят същото като предишния път, същото, и много повече.

Оттогава не си бяха писали, но тя не се тревожеше. Ако беше на негово място, щеше да внимава да не припира много, щеше да поизчака. Два дни не бяха нищо, пък и това означаваше днес, довечера. Довечера звучеше чудесно. Ако ѝ пишеше, след като Даш заспеше, щеше да го покани на по чаша.

Разшава се на стола и въздъхна.

После отново се съсредоточи върху движението на камиона, проследяваше го по всички възможни мрежи от камери. Занизаха се мъчително еднообразни часове. И тъкмо когато се канеше да прекрати цялото това безсмислено упражнение, видя мъж с тъмни очила, шапка на Ориолс и чанта на колела да слиза от тротоара зад камион за доставки, паркиран край Фарагът Уест Стейшън. Мъжът изчезна от кадър за десетина секунди и когато отново се появи на тротоара, се подсмиваше с почти зловещо изражение.

„Какво беше това, по дяволите?“

С леко ускорен пулс Иви върна записа и пак го изгледа. Мамка му, от задната страна на камиона нямаше покритие. Не можеше да види какво прави там мъжът — просто изчезваше, пак се появяваше и продължаваше по пътя си. Какво можеше да означава това? Че не е сигурен за посоката, че търси някаква улица, нещо такова? Може би. В края на краищата нали беше с пътна чанта, а в района имаше много хотели. Можеше да не е от Вашингтон. Обаче все си държеше главата наведена по начин, който не ѝ харесваше. Ако не беше местен и не знаеше пътя, нямаше да се ориентира със забит в тротоара поглед.

Тя го проследи на югоизток и отново го откри близо до Капитолия. Вече не теглеше чанта.

Сърцето ѝ се разтуптя още по-силно. Къде беше отишла чантата? Можеше да се е настанил в хотел и пак да е излязъл. Иви провери часа. Не, нямаше време, трябваше постоянно да е вървял на югоизток. Без отклонения. И някъде да се отървал от чантата.

Продължи да го следи, докато мъжът стигна до Конгресния гробищен парк, където нямаше покритие. Нервирана, тя разшири търсенето в целия район около гробището. Не откри и следа от него. Изгледа записите на всички мрежи. Нищо. Колкото и да ѝ се струваше невероятно, той можеше още да е вътре. Трябваше да съобщи на директора.

Обаче... усещаше, че тук има нещо друго. Мъжът сякаш знаеше, че гробището е „сляпа зона“ за камерите, и нарочно беше влязъл вътре, разбирайки, че ако някой го наблюдава, следите му ще се изгубят в парка.

Не, нямаше логика. Откъде можеше да знае такова нещо? Най-вероятно чиста случайност. Късмет за него, несполука за нея.

Иви се върна на момента, в който за пръв път го бе засякла зад камиона, продължи назад във времето и го видя да излиза от Фарагът Уест. В метрото имаше отлично покритие и лесно го проследи по оранжевата линия до Уест Фолс Чърч. Приближаваше се към метростанцията по Айдълуд Роуд...

И после пак изчезна. Скриваше се в бяло петно в покритието. Тя провери всички мрежи, в чийто обсег можеше да е попаднал, преди да влезе в сляпата зона, и не откри нищо. По дяволите, това вече нямаше как да е случайно. Този човек знаеше къде не може да го проследи. Къде го вижда и къде е сляпа. Знаеше. И се възползваше от тази информация.

Иви впери очи в монитора и се опита да осмисли откритието си.

Освен нея само още един човек беше наясно с възможностите и ограниченията на системата за наблюдение на камерите, имаше достъп до нея и знаеше за нейното съществуване.

Директорът.

Е, директорът и може би неговият заместник Ремар, макар че това едва ли променяше нещата. Двамата бяха толкова близки, че нямаше вероятност да са действали независимо един от друг, а и дори да бяха, какво можеше да направи? Нямаше да иде при тях и да им каже: „Здрасти, кой от вас двамата е издал информацията на атентатора?“.

И после си помисли: „Защо? Защо някой ще извърши такова нещо?“.

Не разбираше. Не намираше никаква логика. Провокация? Операция под фалшив флаг? За какво? АНС и останалите разузнавателни институции вече имаха картбланш от Конгреса. ФБР постоянно развиваше — а после и обираше лаврите от тяхното разкриване — ужасяващи сценарии, чието реализиране нямаше да е възможно без съдействието на самото Бюро. Както някога казал на Хари Труман един сенатор, единственият начин да получи каквото

искал, бил да уплаши до смърт американския народ. Е, вече го бяха направили. Какво щяха да постигнат, като го уплашат още повече?

И тогава ѝ хрумна: „Хамилтън! Нещо, свързано с Хамилтън“.

Опита се да открие някакъв смисъл, ала не успя. Даже да ставаше нещо... нередно, даже директорът да имаше пръст в похищението на журналиста, макар че не си представяше как, каква можеше да е ролята на взривената във Вашингтон бомба?

Изведнъж с тревога осъзна до каква степен директорът ограничава ползването ѝ. Тя разполагаше със съвсем мъничка шпионка, за която никой не подозираше, вярно, обаче какво всъщност виждаше през нея? Можеше да се случват всевъзможни неща, да съществуват всевъзможни връзки, за които тя оставаше напълно сляпа. И сега, когато се замисляше за това, за пръв път разбираше, че е сляпа за много повече, отколкото можеше да вижда.

И във всички онези случаи, в които наблюдаваше други хора през шпионката си... изобщо беше ли се сещала кой може да наблюдава самата нея?

Трябваше да реши какво да докладва на директора. Той ѝ бе наредил само да въведе в биометричната система джихадистите от тяхната база данни. Това не даде резултат и нямаше нужда да му съобщава, че е правила друго. Ако искаше още нещо, Андърс щеше да ѝ каже. Всъщност фактът, че не ѝ е казал, явно предполагаше, че не иска тя да открие нищо, нали? Когато се интересуваше дали Хамилтън е пратил нещо, той изрично ѝ заповяда да изгледа всички записи, които системата успее да събере от камерите в Истанбул. Защо тогава, а сега не?

„Добре де, докладвай му, че не си открила нищо“.

Тя посегна към мишката, за да изтрие историята на проверките си. Как щеше да му съобщи? Просто щеше да му каже...

— Успя ли да откриеш нещо, Иви?

Тя едва не падна от стола.

— Божичко!

Обърна се и видя директора, наведен напред с ръце на коленете и вторачен в монитора. Изобщо не го беше чула да се приближава.

— Извинявай, не исках да те стресна — каза Андърс.

— Не, няма нищо, сър. Просто... бях потънала в работа.

— Откри ли нещо?

Директорът вече беше видял, че извършва ръчна проверка, а не автоматизирано търсене. Иви импровизира:

— Ами, разпознаването на лица и биометриката не дадоха нищо, затова реших да опитам със същото, каквото направихме в Истанбул — лично да изгледам записите.

Изражението му остана непроницаемо.

— И?

— Не стигам доникъде. Понеже тук не е Истанбул. Във Вашингтон има много мрежи, повече, отколкото в другите градове по света. Все едно търся игла в копа сено.

Андърс кимна, без да откъсва очи от монитора.

— Трябва ни тази голяма копа сено, Иви, иначе как ще намерим иглата?

— Да, сър.

Той я погледна.

— Е, някакви следи?

— От какво, сър?

— От иглата.

Иви понечи да отговори с „не“, но в последния момент осъзна, че навярно има начин да го подложи на изпитание.

— Така ми се струва, сър, да.

Непроницаемото изражение не се промени, но зениците му като че ли се разшириха. Той вдигна длани от коленете си и потърка бедрата си.

— Покажи ми.

Иви върна на един от лъжливите положителни резултати.

— Виждате ли този човек, който пали цигара до камиона?

— Да, виждам го. — Гласът му прозвуча съвсем малко по-рязко от обикновено.

— Ами, не ми хареса как стои там и пуши. Стори ми се странно. Тъй де, защо не си върви по пътя? И обърнете внимание как постоянно се озърта. Все едно се оглежда за някого или чака знак. Знам, че това не е много, обаче имам някакво предчувствие.

— Въпреки че действително не е много, и двамата с тебе знаем, че досега интуицията не те е подвеждала — отвърна директорът и Иви можеше да се закълне, че изглежда почти облекчен. — Може и този път да ни помогне. Проследи ли го?

— Да, сър. След като си допуши цигарата, тръгна на изток и влезе в офиссградата на Ел Стрийт хиляда и седемстотин. Така че... не знам. Най-вероятно не е нищо особено.

Той се изправи.

— Не, не, не сме сигурни. Добра работа си свършила. Маркирай времето на движенията му и ще го дам на хората от геолокацията. Там, където е пушил, а и в офиссградата, по същото време едва ли е имало повече от няколко мобилни телефона. Ще проверим всичко за него — влизане в интернет, телефонни разговори, пътувания, движения на джиесема му — и ако се окаже, че е чист, поне спокойно ще го зачеркнем. Браво.

Да, облекчен беше. Четеше се на лицето му. Облекчен, че споменатата от нея „игла“ е нещо съвсем друго, че предположението ѝ е чиста проба разсейваща вниманието копа сено.

— Радвам се, ако съм ви била полезна, сър. Да продължавам ли нататък? Ако смятате, че си струва, ще продължа, разбира се, но трябва да ви кажа, че се занимавам с това от доста часове и не успях да открия нищо друго. Записите просто са адски много. — Хрумна ѝ още нещо, още един начин да го изпита, и тя прибави: — Освен ако не решите, че си заслужава да включите още някого в търсенето. Да разделим района на части и да облекчим работата.

— Интересна идея — след кратък размисъл каза директорът. — Но не. Вероятността за успех е прекалено нищожна. Пък и подозирам, че извършителите ще бъдат разкрити по друг начин.

Иви го погледна, неуверена какво има предвид.

— Между нас да си остане, проверихме телефоните, свързани с атентата — поясни той. — Установихме разговори с джамия в района, която вече беше под наблюдение. ФБР имаха вътрешен информатор. В момента разпитват членовете на джамийското настоятелство. Поведението в интернет на неколцина от тях е доста подозрително. Очаквам съвсем скоро да съобщят за арести.

Тя кимна, осъзнала, че всъщност го интересуват арестите. Единствено арестите.

— Чудесна новина, сър.

— Да, така е. Тъй че няма нужда да си вадиш очите. Мисля, че в този случай ФБР ще обере лаврите.

Иви проследи отдалечаването му с поглед. Господи, какво зловещо изживяване! Беше се появил като истински призрак. Но можеше и да е за добро. Шанс да го прецени. И да го увери, че не е открила нищо.

Копя сено, хайде де! Не понасяше тази метафора. Как трупането на още сено ти помага да намериш иглата? Всъщност ѝ трябваха метафорични детектори за метал, на магнити, такива неща. Винаги се стремеше да търси елегантни решения, автоматизирани системи за изолиране на сигнала, а не за усиляване на шума. И я биваше в това. За съжаление. Защото ако не беше тя, щяха да разберат за Хамилтън и Пъркинс твърде късно. И сега това нямаше да е неин проблем. Нямаше да е изправена пред... пред каквото бе изправена.

Пред какво всъщност беше изправена?

Пред нещо. Нещо голямо и опасно, в което бе замесен директорът. Знаеше само това. Просто умираше от страх и ѝ се струваше, че не разсъждава толкова ясно, колкото трябваше.

„Не се бой. Нали му каза, че не си открила нищо?“

Точно така. А и откъде можеше да е сигурна, че атентатът е вътрешна работа? Да, Андърс разполагаше със средствата. Тя предполагаше, че е имал и възможността. А мотивът? „Може би нещо, свързано с Хамилтън“ — такъв мотив нямаше да издържи в съда, нито пред логичните аргументи.

„Ти му каза, че не си открила нищо. И няма да му кажеш нищо. Всичко ще бъде наред. Няма да се случи нищо лошо“.

Почти го вярваше. А в момента това ѝ се струваше почти достатъчно.

25.

Вечерта нямаше много движение, защото след новината за сутрешния атентат доста хора си бяха останали по домовете. Навсякъде се виждаха патрулки и огромни черни бронирани полицейски машини, повечето с оръдейни куполи. Както и хеликоптери. И освен тях, подозираше Иви, скришом дебнеха наблюдателни, а може би и въоръжени дроне. Наложил се да мине през няколко пропускателни пункта, охранявани от войници в бойна униформа с автомати M16. Във всички случаи щеше да ѝ изглежда невероятно, но след онова, което беше открила в службата, случващото се ѝ действаше замайващо и ѝ напомняше за фантасмагоричен кошмар.

Слушаше новините по радиото — два случая на употреба на огнестрелно оръжие, един обир, пожар в Анакостия, според полицията умишлен палеж, — но не им обръщаше особено внимание. Още си мислеше за срещата с директора и се питаше дали вярно е преценила нещата, дали е успяла да му даде каквото е искал. И тогава чу водещия да казва:

— И едно шокиращо убийство. В Конгресния гробищен парк е открит бездомник с прерязано гърло. Полицията смята, че извършителят е някой от другите, които са спали на гробището, и в момента разпитва заподозрени.

Иви притисна устата си с длан. Не можеше да е съвпадение! Трябваше да е той — мъжът, когото бе видяла да изчезва зад камиона, най-вероятно за да постави отдолу взривното устройство, и който после се бе скрил в гробището... за да убие бездомника. Не знаеше защо. Случайна среща с човек, който е можел да го разпознае и затова е трябвало да бъде отстранен?

Това беше важно. Важна улика. Трябваше да съобщи на някого. Страхуваше се, но трябваше.

Изведнъж водещият млъкна за миг и след това продължи:

— Току-що се получи гореща новина. В отговор на ужасния бомбен атентат във Вашингтон тази сутрин американски сили са

атакували тренировъчен лагер на терористи в сирийския град Азас. Имаме сведения за дроне и крилати ракети. След петнайсет минути президентът ще направи обръщение от Овалния кабинет. Ще го чуете на живо, ако останете с нас.

Зави й се свят. Бяха отвлекли Хамилтън в Сирия, нали така? Естествено, можеше да е навсякъде в тази страна — нямаше основания да смята, че е точно в Азас. И все пак й се струваше, че всичко това е свързано. Само че връзките бяха страшно мъгляви. Усещаше ги, ала не можеше да ги види.

А и как можеше това да е отмъщение за вътрешна работа? Добре де, може би някой се опитваше да въвлече Америка в сирийската гражданска война, но имаше много други начини да го постигне. Ако започнеха да развиват идеята, че зад тазсутрешния атентат стои правителството на Сирия, Иви може би щеше да приеме, че е в ход някакъв заговор. Ала дотогава ударът срещу тренировъчен лагер просто не представляваше убедителна цел и мотив.

Още пътуваше, когато по радиото предадоха на живо обръщението на президента.

— Както мнозина от вас несъмнено вече са научили, по-рано тази вечер по моя заповед въоръжените сили на Съединените щати нанесоха удари с дроне и крилати ракети срещу тренировъчен лагер на терористи в Северна Сирия. Нашите разузнавателни органи потвърдиха, че там са се намирали терористите, които са подготвили и ръководили извършения тази сутрин варварски атентат срещу невинните граждани на столицата ни. Тези терористи вече са мъртви и няма да имат възможност да вършат нови жестокости.

Кратко прокашляне.

— Освен нашия военен отговор на сполетялата ни трагедия ФБР току-що арестува няколко заподозрени на американска земя. Очакваме информацията, която ни дадат те, да ни помогне да предотвратим нови заговори и да обезвредим други терористи.

Многозначителна пауза.

— Колкото и да ни се иска да не е така, трябва да признаем, че нашето разузнаване, органи за сигурност и въоръжени сили никога няма да са в състояние да предотвратят абсолютно всички атентати срещу нацията ни. Категорично обаче заявявам, че както показва днешният ни отговор, всеки, който успее да извърши подобен атентат

или който организира, подготви или участва в такъв, ще се изправи пред американското правосъдие. И присъдата ще бъде сурова. Благодаря ви и Бог да благослови Америка.

Иви почти не слушаше последвалия коментар на водещия. Всичко това не ѝ харесваше, изобщо не ѝ харесваше. Но какво означаваше? А и какво можеше да направи тя?

Вкъщи сготви вечеря на Даш и му помогна с уроците. Рутината, домашната обстановка и грижите за нейното красиво момче я поуспокоиха. Ставаше нещо, в това нямаше съмнение, обаче ставащото надхвърляше нейното ниво и тя нямаше основания да смята, че по някакъв начин ще я засегне. Не беше дала на никого причини да я смята за заплаха. Или поне не реални причини. Нямаше нужда да взима решение още тази вечер. Можеше да го направи сутринта.

След като Даш си легна, Иви взе душ. Държеше джиесема си наблизо, в случай че получи есемес от Марвин. Но нямаше нищо. Е, може малко да прекаляваше с тези надежди да я потърси веднага щом се прибере. Боеше се, че това е било всичко, че повече няма да ѝ се обади. Не, държеше се глупаво. Не разполагаше с такива данни, нямаше откъде да знае.

След банята облече анцуг, наля си чаша вино и седна в полумрака на дневната, за да се поотпусне.

Впери поглед в телефона си. Може би всъщност не трябваше да чака той да я потърси. Предишния път не го беше чакала, нали? И Марвин определено нямаше нищо против тя да поеме инициативата.

„По дяволите!“

Прати му есемес. „Ей, как мина пътуването?“

Джиесемът ѝ изпиука след по-малко от минута и сърцето ѝ се сви. „Мина нормално. Тъкмо си влизам вкъщи“.

Продължаваше да се взира в дисплея, водеше вътрешна борба. Може и да беше смешно, обаче се възбуждаше дори само от размяната на есемеси с него, от самата перспектива да го види. От перспективата за всичко останало.

Въздъхна. „Още ли мислиш за това?“

Незабавен отговор: „Да“.

Тя се разшава на мястото си. „Каж ми какво си мислиш“.

Последва дълга пауза. Иви се разтревожи, после си спомни за неговата срамежливост.

„Не искаш ли да ми кажеш?“

„Искам“.

„Обаче ти е трудно да го изречеш, така ли?“

„Май да“.

Сърцето ѝ се разтуптя още по-силно. „Искаш ли да ми покажеш? Още сега?“

„Да“.

Тя усети, че се подмокря. „След колко време?“

„Половин час. Може и по-скоро“.

„Добре. Побързай“.

Тя допи виното и се изправи, изненадана от треперенето на коленете си. Отиде в кухнята, остави чашата в мивката и закрачи напред-назад. Божичко, как щеше да убие следващия половин час?

Надникна в стаята на Даш и с облекчение чу тихото му похъркване. После отиде в спалнята си и няколко минути се чуди какво да облече. По анцуг ѝ се струваше прекалено домашно. Обаче не искаше и да изглежда, че се престарава. От една страна, трябваше да е нещо, каквото носи вкъщи, но от друга — да е и секси. В крайна сметка се спря на бели дантелени гащички и сутиен, изтъркани дънки и стара бяла тениска, с която понякога спеше. Памучната тъкан толкова беше изтъняла през годините, че сутиенът и фигурата ѝ прозираха. Иви се усмихна, зачудена дали Марвин и този път ще е в състояние да извърща погледа си като преди. Извади два презерватива от чекмеджето, в което криеше опаковката, и ги пхна в джоба на дънките. „Де да знам къде ще се случи“ — помисли си и по тялото ѝ пробягаха тръпки.

Върна се в дневната и направи опит да почете един роман на М. Дж. Роуз, който ѝ доставяше удоволствие, но изобщо не можеше да се съсредоточи. Все си представяше Марвин, който влиза в стаята и впил очи в лицето ѝ, плъзва длани по тялото ѝ. После с лекота я отнася на дивана или на леглото ѝ, смъква дрехите ѝ и пак я чука като истинско цунами.

Отиде в кухнята и включи телевизора над плота, който обикновено гледаше, докато готви. Пак новини за удара в Сирия по Си Ен Ен. Тъкмо се канеше да превключи канала, когато водещата каза:

— Получихме също непроверени сведения, че при удара е загинал американският журналист Райън Хамилтън, който преди

няколко дни беше отвлечен в Сирия от групировка, отцепила се от ИДИЛ.

„Ох, да му се не види!“

Иви се втренчи в екрана, притиснала длан към устата си. Говорителят на Белия дом обясняваше, че терористите използвали Хамилтън като човешки щит и явно се надявали да използват смъртта му за пропагандни цели, което за пореден път доказвало, че нямали човешкия живот за нищо. В края на краищата нима не били заплашили да обезглавят журналиста, заплахата, която вече били изпълнили с други заложници? От думите му се подразбираше следното, смътно осъзна Иви: „Той и без това щеше да умре, при това по ужасен начин. Поне му го спестихме. И отмъстихме за него“.

Това беше, значи. Мотивът на директора. Беше организиран отвлечането на Хамилтън, за да скрие участието си в неговата смърт, и нещата явно се бяха объркали. Похитителите не убиват репортера, каквато е уговорката, предстои спасителна операция, директорът се уплашва и провокира повод за война в самия център на Вашингтон, за да замени спасителната операция с удар.

„Защо?“

Не знаеше. Не искаше да знае. Само се досещаше, че Пъркинс е разкрил на Хамилтън нещо толкова взривоопасно, че директорът е наредил да убият и двамата.

„Аз не знам нищо — помоли се наум Иви. — Не съм направила нищо. И няма да направя“.

И веднага я обзеха угризения и срам. Ако не беше съобщила на директора, всичко това нямаше да се случи. Хамилтън щеше да е жив. И Пъркинс. Тя бе виновна. А мислеше само за себе си.

„Не за себе си. За Даш“.

Наистина ли не беше направила нищо? Нали беше излъгала директора, при това неведнъж, а два пъти. Първо не му бе казала за писмото, което Хамилтън беше пратил от Истанбул. И второ, беше му казала, че не е видяла нищо подозрително във връзка с тазсутрешния атентат. Вярно, такова премълчаване на факти трудно можеше да се докаже, но все пак... Имаше чувството, че се е забъркала в нещо, ала нямаше представа в какво.

„Затова изчакай до утре сутрин. Иди при него, кажи му, че си продължила да търсиш и си открила нещо ново. Той няма да разбере.

Може да заподозре, че си премълчала, но няма да е сигурен. И ще види, че си лоялна, че не криеш нищо“.

Само че дали това щеше да реши проблемите ѝ? Или щеше да ги задълбочи?

„Мисли, Иви. Ти си интелигентна. Тъкмо затова те взеха на работа. Мисли!“

Тя кимна. Вече виждаше нещата по-ясно. Отиването при директора щеше да е грешка. Той явно не искаше от нея да открие каквото и да е — беше се уверила в това, когато го бе подложила на изпитание. А какво се канеше да направи, да отиде при него и да каже: „Ей, знаеш ли, само аз разполагам с улики за операцията под фалшив флаг, която си организирал, за да отстраниш Хамилтън, ама споко, обещавам да не казвам на никого!“?

Спомни си за писмото, което беше видяла Хамилтън да праща от Истанбул. Можеше ли да направи нещо с него? Дори не знаеше точно какво има в плика. Сигурно флашка. Най-вероятно криптирана.

Замисли се за Скот Стайлс, когото бяха открили обесен в дома му. За Пъркинс, загинал в автомобилна катастрофа. Нима щеше да е трудно да ѝ спретнат същото?

И после пред очите ѝ пак изплува образът на Даш и гърлото ѝ се сви. Какво щеше да стане с него?

Години наред се опитваше да не мисли за това, че не може да разчита на никого. Шон не желаше да се грижи за глухия си син. Даже не владееше жестомимичен език, изобщо не се беше опитвал да го учи. Мисълта, че Даш ще трябва да напусне училището, което обичаше, училището, в което се чувстваше добре, я изпълни с ужас. Къде щеше да отиде? При кого щеше да живее? В старческия дом при баща ѝ ли? Който често не можеше да познае родния си внук?

А и какво щеше да се случи с клетия ѝ баща? Какво щяха да направят в старческия дом, ако нямаше кой да плаща таксите? Спомни си филма „Хранително вещество“ и затисна устата си с ръка — стана ѝ смешно и в същото време ѝ се доплака.

Трябваше да измисли начин да се измъкне. Ала дори не знаеше в какво се е забъркала.

Джииесемът ѝ изпиука и тя го погледна: „Тук съм“.

Марвин. Иви дълбоко си пое дъх. Трябваше да се овладее.

Приглуши осветлението и натисна бутона на домофона. След малко тихо се почука. Иви надзърна през шпионката, отвори вратата и я затвори след него.

Той не каза нищо. Просто стоеше пред нея, гледаше я и жаждата, която прочете на лицето му, начинът, по който плъзгаше очи по тялото ѝ и отново ги впиваше в нейните, я накараха да забрави паниката си. Иви го притисна към вратата, пое главата му в дланите си, доближи лицето му до своето и започна да го целува. Усети езика му в устата си, ръцете му върху гърдите си, и ѝ беше толкова хубаво, че всичко друго изчезна в миг.

Тя спусна длан върху слабините му и когато установи колко е твърд членът му, от гърлото ѝ се изтръгна стон. Бързо разкопча колана му и се зае с дънките му, но преди да успее да ги смъкне, Марвин я завъртя, опря гърба ѝ във вратата и надигна тениската ѝ. Иви протегна ръцете си нагоре, за да я съблече, ала той я остави усукана около предлакътниците ѝ, с едната си ръка притисна китките ѝ към вратата и с другата се пресегна да ѝ разкопчае сутиена. И после вече я търкаше с палец между краката, тя се извиваше от удоволствие и се опитваше да освободи ръцете си, но Марвин не я пускаше и пак я целуваше и галеше, и начинът, по който я държеше и правеше с нея каквото си иска, и не я оставяше да го докосва, толкова я възбуждаше, че Иви не издържаше, копнееше да го поеме в себе си, копнееше това да прогони всичко друго, всичко, което се беше случило, да го направи нереално. Тя прошепна „моля те“ в устата му — знаеше, че не може да я чуе, но се надяваше, че ще усети. И наистина, Марвин пусна ръцете ѝ и смъкна тениската и сутиена ѝ, Иви извади презерватив от джоба си точно преди той да изхлузи дънките ѝ надолу заедно с гащичките, а тя му съблече ризата, докато Марвин събуваше собствения си панталон, после пак я притисна към вратата, плъзна показалеца си в нея, и, о, да, беше невероятно, и Иви опипом разпечата кондома и успя да му го сложи, обви пръсти около пениса му, стисна го и го усети да потръпва, после го насочи към себе си и той проникна с тласък в нея, болезнено, ала тя бе прикована към вратата и нямаше накъде да се отдръпне, и Марвин отново я тласна, тласна силно, и пак, и пак, и я болеше толкова възхитително, толкова сладостно, точно от това имаше нужда, господи, да, и Иви вдигна крака си и стъпи върху шкафчето до вратата, и той потъна още по-дълбоко в нея, и тя отново простена, и Марвин пъкна

пръста си в устата ѝ и тя го засмука, и след това дланите му бяха върху дупето ѝ, обгръщаха го, стискаха го, вкарваха я в такт с неговите тласъци, и Иви беше близо, невероятно близо, и също го чукаше, и после усети влажния му показалец да се хлъзга в ануса ѝ, ахна и продължи да го чука с още по-голяма настойчивост, усети члена му да се издува и подскача, и в следващия миг тя свършваше едновременно с него, дълго и шеметно.

После спусна крака си на пода и се притисна към Марвин. Той я прегърна, нежно, но в същото време Иви усещаше силата му, усещаше колко е внимателен към нея. Освен когато не можеше да се владее. И тази мисъл я изпълни с наслада.

Тя вдигна поглед и осъзна какво ще види Даш, ако се събуди, за да отиде до тоалетната. Цялата действителност в миг се върна, безумната реалност, страхът, и Иви заплака, лицето ѝ се обля в сълзи.

„Какво има?“ — попита с жестове Марвин, но тя само поклати глава и го притегли към себе си, изпитваше непреодолима потребност да я прегръща, за да прогони всичко това.

След малко успя да се овладее и кимна към стаята на сина си.

„Трябва да се облечем“.

Марвин само я погледна.

„Болка ли ти причиних?“

Загрижеността на този въпрос прелестно се изписваше и на лицето му.

„Не. Напротив“.

„Тогава защо плачеш?“

„Хайде първо да се облечем“.

Събраха дрехите си и последователно минаха през банята. Когато отидоха в кухнята, Иви го попита:

„Искаш ли нещо за пиене?“

„Само вода. Благодаря“.

Тя напълни две чаши и двамата седнаха на масата.

Марвин впери очи в нея.

„Наред ли е всичко?“

Дори не знаеше какво да му отговори. Навярно щеше да е най-добре да не му казва нищо. Ала не искаше да я помисли за луда. Или за слаба. Или за постоянно тъжна нещастница. Или за...

„Имам... проблеми на работа. Трудно е за обяснение“.

„Не можеш да говориш, защото е секретно, така ли?“

„Да“.

„Сериозно ли е?“

„Ами... Видях нещо, което май не биваше да виждам. И ме е страх какво ще направят“.

„Какво могат да направят?“

„Тъкмо това ме измъчва“.

„Ще те уволнят ли?“

Иви неволно се засмя.

„Да, може и така да се каже“.

Марвин сбърчи чело.

„Тогава какво?“

Тя поклати глава.

„Не знам. Просто адски ме е страх. Не знам какво да правя. С кого да говоря“.

„Например с мене“.

Иви го погледна и си помисли, че за малко наистина е щяла да го направи. Но с какво можеше да ѝ помогне той? Марвин принадлежеше на друг свят.

„Благодаря ти. Просто трябва да премисля нещата“.

„Има ли с кого да поговориш на работа?“

„Теоретично, да. Обаче... сложно е“.

Той кимна.

„Ясно. Извинявай, че те разпитвам“.

„Не, няма нищо. Дойде ми добре да поговоря малко за това. Съжалявам, че не мога да ти кажа повече“.

„Аз съжалявам, че не мога да ти помогна с нищо повече“.

„Вече ми помогна, като дойде тази вечер. Много ми помогна“.

Марвин се усмихна.

„И ти ми помогна“.

Помълчаха няколко минути.

„Иска ми се да те помоля да останеш — накрая каза тя. — Даш също много те харесва, но в момента това ще е прекалено“.

„Разбирам. Ще се справиш ли?“

„Ще намеря изход“. — Надяваше се знаците ѝ да предават по-голяма убеденост, отколкото изпитваше.

Изпрати го на вратата. Той я целуна — странно колебливо след страстните им ласки.

„Радвам се, че ми прати есемес, Иви“.

Тя се усмихна.

„Май за пръв път произнасяш името ми, Марвин“. „Харесва ми“.

Иви се вгледа в красивото му лице, в странната тъга, която долавяше в очите му, тъга и неохота, и осъзна, че малко остава пак да му се нахвърли. Не. Щеше да е прекалено лесно да го накара да остане. А и не се чувстваше готова да обясни всичко на Даш. „Радвам се. Бих могла и да свикна да го произнасяш“. Пауза, после:

„Лека нощ, Иви“.

26.

След като Марвин си тръгна, тя си легна и почти веднага заспа, но малко по-късно се събуди, обзета от паника. Нямаше и следа от спокойствието, с което я изпълваше неговото присъствие, карайки я да забрави всичко друго.

Но нали бе излъгала директора, че не е видяла нищо? Беше го подложила на изпитание, да, но без да е прекалено настойчива. Беше действала внимателно. Хитро. Знаеше, че той не иска да е видяла нищо, и му бе казала каквото бе искал да чуе.

„Сериозно ли го мислиш? Наистина ли си сигурна, че не е усетил проверката? Действително ли не е заподозрял, че само се опитваш да отвлечеш вниманието му с онзи човек с цигарата? Че го баламосваш с предложението да възложи на повече хора да проверяват записите? Като имаш предвид какво е направил досега, за какъв залог играе, можеш ли да разчиташ да се успокои, че не си видяла нищо, че нямаш подозрения, че не знаеш?“

Пое си дълбоко дъх няколко пъти, за да успокои ускорения си пулс.

„Стига. Това е лудост. Директорът няма да ме убие. Няма никакви конспирации. «Паралакс» е филм. Това тук е истинският живот“.

Представи си как Стайлс, Пъркинс и Хамилтън са си казвали същото. Как са омаловажавали опасността, как са се самозалъгвали, как са вярвали, че светът е такъв, какъвто им се иска, и са отказвали да приемат действителността.

И после бяха умрели. Защото не бяха знаели онова, което е известно на директора. Не бяха виждали онова, което е виждал той. И не бяха очаквали участието, която им е отредил.

Не. Тя нямаше да допусне същото да се случи с нея. Нямаше да го допусне заради Даш. Нима щеше да го защити, като си зарови главата в пясъка?

Но какво можеше да направи? Да се обърне към генералния инспектор? Към Конгреса? Към медиите?

В първите два случая щеше да стане още по-лошо, Иви го знаеше. Всички бяха наясно какво се случва с разобличителите, които се опитват да реформират системата отвътре. Само трябваше да попита Бил Бини, Томас Дрейк, Челси Манинг, Даян Роарк, Колийн Роули, Джефри Стърлинг, Томас Там, Ръсел Тайс или Кърк Уби. Виж какво бяха направили с Джон Кириаку — задето е изобличил прилагането на изтезания, за бога! Или със Сноудън, на чиято загриженост не бяха обръщали внимание, докато не беше направил публичните си разкрития. Или с Джеслин Радак, адвокатката на разобличителите, която сигурно бе защитавала поне половината от тях.

Значи май оставаха медиите, въпреки че я ужасяваше мисълта да я съдят по Закона за шпионажа. Нима можеше да си позволи да се бори с такова нещо? Дори да не я хвърлеха в затвора с доживотна присъда, щяха да я съсипят. А кой щеше да се грижи за Даш, докато я държаха изолирана от външния свят като че ли е боец на вражеска държава? Как щеше да го понесе той?

И даже да беше готова да се обърне към медиите, с какво всъщност разполагаше? Можеше да докаже, че Хамилтън и Пъркинс са се срещали, и какво от това? Всичко останало щеше да се отхвърли като случайно съвпадение. Можеше да разкрие съществуването на мрежите от камери, разпознаването на лица и биометриката, но щом разкритията на Сноудън не се бяха оказали достатъчно важни, за да му осигурят защита, с нея нямаше да е по-различно. А ако покажеше записа на подозрителния мъж, свързан със сутрешния атентат, това сигурно щеше да осигури подкрепа за нейната система за наблюдение на камерите, вместо да предизвика протести срещу нея. Освен това щяха да я разпънат на кръст за разкриване на източници и методи, свързани с продължаващо разследване на терористичен акт, който отгоре на всичко още щеше да е съвсем пресен в паметта на хората. И те щяха да се нахвърлят върху нея като глутница вълци.

Господи! Не разполагаше с нищо. Нямаше и към кого да се обърне. Атентатът беше вътрешна работа, последвалият удар в Сирия бе лъжа, и тя беше единствената, която го знаеше. И ако директорът разбереше, че тя знае...

Замисли се за писмото, което Хамилтън бе пратил от Истанбул. Ужасно се беше уплашила от собствената си дързост да не докладва на директора за него и почти бе решила просто да се преструва, че то не съществува, че изобщо не е гледала този запис.

Само че го беше гледала. И сега писмото сигурно чакаше в онази пощенска кутия в Роквил. Какво ли имаше в плика? Нещо, което щеше да отговори на някои от въпросите ѝ, да ѝ даде оръжие, някакъв лост?

Каквото и да беше съдържанието на плика, директорът толкова се страхуваше от него, че прибягваше до убийства, за да го запази в тайна. Което означаваше, че е нещо експлозивно. Адски експлозивно. Нещо, свързано с Хамилтън. И ако излезеше на бял свят, директорът вече нямаше да има причина да я ликвидира. Защото тайната му щеше да е разкрита.

„Но ако знае, че съм я разкрила аз? Това може просто да смени единия му мотив с друг — вместо да иска да осигури мълчанието ми, ще иска да ми отмъсти“.

Е, струваше си да поеме този риск. Спомни си за един анимационен филм — ястреб се спускаше към мишка, която изглеждаше абсолютно безпомощна, обречена. Затова мишката направи единственото, което можеше: вдигна ръка и му показва среден пръст. Последен жест на достойнство и предизвикателство.

Май приличаше на онази мишка. Изправена срещу нещо, което не може да се надява да победи. Обаче нямаше да се предаде. Щеше да се съпротивлява.

А и ако направеше каквото трябва, откъде директорът, пък и който и да е друг, щеше да разбере, че е била тя? Не можеше да използва имейл, знаеше — АНС следеше акаунтите на всички журналисти, които смяташе за опасни, с други думи на всички, с които си струваше да се свърже. Обаче в уебсписанието на Хамилтън, „Интерсепт“, използваха СекюрДроп, криптирана система, с която в АНС още не бяха успели да се справят. Можеше да качва информация с Тейлс и Тор, операционна система и браузър, оказали се също толкова непробиваеми. Без имейли, телефонни разговори, тайни срещи, никакви такива. Каквото и да имаше в онзи плик, нали го беше пратил Хамилтън? Да, по време на срещите им Пъркинс най-вероятно му бе дал обяснения, които да му помогнат за написване на

репортажите. Но дори и самата информация можеше да ѝ осигури защита. Просто щеше да я... препраща. Анонимно.

Ами ако Хамилтън я беше криптирал?

„Ей, супершпионката, давай едно по едно!“

Да. Добре. Щеше да вземе писмото. Ако се наложеше, някак си щеше да декриптира съдържанието му. И да го препрати анонимно до „Интерсепт“.

Или поне щеше да опита. Другото можеше да не е в нейна власт. Ала нямаше да си крие главата в пясъка. И да умре в такава поза.

Погледна часовника на нощното шкафче. Два след полунощ. Но беше прекалено възбудена, за да заспи. А и имаше да планира много неща. Предстоеше ѝ да се превърне във вътрешна опасност, да се изправи срещу най-добре финансираната и най-параноична разузнавателна организация на света. Организация, съсипала живота на всички разобличители, които я бяха предизвиквали.

„Освен на Сноудън“.

Да, Сноудън. Отдавна подозираше, че много хора в АНС се възхищават на извършеното от него, на проявената от него смелост, въпреки че, естествено, никой нямаше да признае такова нещо публично. А онези негови думи направо бяха хвърлили началството в бясна ярост. „Смелостта е заразна“. Винаги ѝ се бяха стрували малко глупави, но в този момент, докато седеше сама на леглото си в малките часове на нощта и се готвеше да се изправи срещу неимоверно превъзходящ я противник, тя осъзнаваше, че са верни.

И слава богу. Защото щеше да има нужда от много смелост.

27.

Силно обезпокоен, Манъс шофираше на изток към международното летище на Балтимор и Вашингтон. Не разбираше смисъла на случилото се преди малко. Директора му беше наредил да престане да се среща с Иви, понеже се оказваше, че не представлява проблем, че няма за какво да се тревожат. Добре де, хубаво. Обаче това нямаше нищо общо с истината. Жената очевидно бе луднала от страх, беше ужасена и враждебно настроена — същите неща, за които Директора му бе възложил да следи. Тогава защо прекратяваше изпълнението на задачата? Какво ставаше?

Паркира пикапа пред един мотел край летището и слезе. Трябваше да се поразходи, да глътне свеж въздух, да помисли. Паркинги като този бяха подходящо място да оставиш колата си нощем — голям поток автомобили, не се изискваше регистрация, по всяко време пристигаха и си заминаваха хора. В сандъка за инструменти имаше крадени номера, за които никой нямаше да съобщи в полицията — човек не знае кога ще му потрябва малко анонимност, — но прецени, че в момента не се налагат такива мерки. Никой нямаше да обърне внимание на пикапа му, камо ли да го запомни. Не че имаше значение — идваше на разходка, не на секретна операция, — обаче гледаше да поддържа добрите си навици, особено когато изпитваше тревога.

Зад паркинга имаше горичка и той навлезе в нея, търсейки мрака, усещането, че е обгърнат като в пашкул. Нямаше я задушавашата жегата от деня, прохладата му действаше успокоително, миришеше на листа, дървесна кора и пръст. Светлината на недалечната магистрала и околните офис комплекси едва проникваше в горичката.

Видя голям пън и седна на него, задиша дълбоко и се опита да проумее случващото се.

„Защо Директора прекрати задачата ми? Вървеше добре. По-добре, отколкото можеше да очаква. Срещата на бейзболния мач, поканата... би трябвало да иска да продължа. Какво се е случило?“

Е, вярно, не бе казал всичко на Директора. Какво изпитва, когато гледа тази жена. Че отношенията ѝ с момчето му припомнят една забравена част от собствения му живот. И какво се случи онази вечер, след като момчето си легна... не, не му бе казал нищо за това. Защото нямаше значение. Даже можеше да му помогне по-лесно да научи нещата, които интересуваха Директора.

„Само че не ти се струваше така“.

Не. Всъщност му се струваше, че не прави онова, което се очаква от него. Директора му бе наредил да стои далече от жената, а Манъс въпреки това се срещна с нея. Нямаше такова намерение. След връщането си от Турция не мислеше почти за нищо друго, освен да ѝ се обади, ала не го направи, защото знаеше, че Директора не иска. Но когато тя му прати онзи есемес и го попита дали още си мисли за онова, просто... просто не успя да се овладее.

Затвори очи и си представи как го гледаше Иви само преди няколко часа, сякаш... копнее за него или нещо подобно. Как го притисна към вратата и започна да го целува. Вкуса на кожата ѝ. Как я възбуди с ласките си. Как усещаше стоновете ѝ в устата си, докато проникваше в нея.

Споменът го накара да се надърви и Манъс се опита да се отърси от него. Нямаше значение какво се е случило. Защото откъде Директора можеше да знае за това? Нямаше как да е видял...

И тогава го осени. Осени го с такава яснота, че дъхът му секна.

Директора наблюдаваше апартамента ѝ. Аудио, видео, всичко. Разбира се. Спомни си думите му: „Не бива да пропускаме абсолютно нищо“. Какво означаваше това? Означаваше, че е немислимо Директора да е толкова загрижен, колкото очевидно беше — до такава степен, че искаше Манъс да прекара известно време с жената и лично да я прецени, — и в същото време да не вземе нужните мерки да знае абсолютно всичко, което се случва в жилището ѝ.

„Глупак, глупак, глупак!“

За миг мисълта — и образът — как Директора гледа случващото се между него и жената го изпълни с гняв. Нямаше право! Това не му влизаше в работата!

Пое си дълбоко дъх и овладя яростта си. Имаше право, естествено. Защото знаеше неща, които не бяха известни на Манъс. И нима самият Директор не му бе наредил да наблюдава жената в

рамките на някаква операция? Какво трябваше да прави, да се извърща ли, когато Манъс губеше контрол над себе си, забравяше защо е с тази жена и допускаше собствената му глупост да излага на риск от компрометиране операция, която Манъс не разбираше?

Хрумна му, че Директора ги е гледал и тази вечер. Всичко, от момента на пристигането му. И гневът отново го връхлетя.

„Успокой се. Успокой се“.

Жената. Защо просто не го беше оставила на мира? Нали трябваше само да я наблюдава? Нямахме да ѝ направи нищо лошо. Нито на нея, нито на сина ѝ. Обаче тя го повика в дома си, покани го на вечеря и Манъс се опита да откаже, ала щеше да изглежда странно, пък и нали трябваше и без това да се сближи с нея? И после му наля вино, попита го защо все извърща поглед от нея, разкопча си ризата и...

„Ти защо мислиш, че се мъчех да не те гледам?! Заради това! Виж сега докъде ни докара!“

Изведнъж се уплаши. Какво щеше да прави? Директора знаеше, че не е бил честен с него. Първо, като не му бе съобщил всичко. И второ, като беше нарушил заповедта му.

„Дали знае за Хамилтън? Че си го видял и не си му докладвал?“

Сърцето му се разтуптя панически.

„Успокой се, успокой се, успокой се. УСПОКОЙ СЕ!“

Дълбоко си пое дъх и бавно го издиша. И още веднъж. И още веднъж.

„Защо Директора прекрати задачата ти?“

Да, това беше въпросът. Същността на нещата.

„Понеже е знаел, че не си честен с него. Знаел е, че вече не може да ти има доверие“.

Изправи се и закрачи напред-назад. Какво се беше случило? Кога бе започнал да лъже Директора? Когато бе видял Хамилтън във вана, ето кога. Съзнаваше, че е допуснал грешка. Че човекът бе съсипан и смъртта щеше да е истинска милост за него. Че смъртта му щеше да е от полза за всички. Представи си как затваря вратата на вана, притиска дулото в основата на черепа му, дърпа спусъка, главата на журналиста отскача от изстрела... Изпъшка. Като бе пропуснал тази възможност, беше направил ужасна грешка.

Беше се издънил. Беше оставил Хамилтън жив. И не беше докладвал на Директора. На практика го беше излъгал. И едната лъжа

бе довела до другата. И сега просто изпитваше... не знаеше точно какво. Срам. Гняв. Самота. Страх. И нямаше представа как да оправи нещата.

Продължи през гората и излезе на друг паркинг зад голям супермаркет. В отсрещния ъгъл чакаше бял пикап със запален двигател. От отворените му прозорци се виеше цигарен дим. Манъс знаеше, че появата му тук е съвсем случайна, и не се разтревожи особено. И все пак, докато пресичаше паркинга, се озърна към колата и видя вътре двама мъже, дългокоси, с бейзболни шапки. Наблюдаваха го и нещо в тях не му хареса.

Стигна до средата на паркинга и хвърли поглед през рамо. Двамата бяха слезли. Тениски, дънки, тежки работни обувки. Тираджии или общи работници. Приближаваха се към него. Не носеха нищо. Единият казваше нещо — може би: „Ей, приятел“? Беше прекалено тъмно, за да прочете движението на устните му.

Манъс се огледа. Не се мяркаше никой друг. Той спря и се вторачи в тях. Нямаха вид на професионалисти. Просто киснеха на паркинга, защото баровете бяха затворени, нямаха пари за момичета, нямаха цигари. Джобовете им бяха празни, отегчаваха се, бяха видели възможност за лесни кинти или поне за малко забавление. Или и двете.

Наблюдаваше ги и чакаше. Хората обикновено не го закачаха — заради ръста и поведението му. Но от време на време се натъкваше на някой прекалено пиян, отчаян или глупав. Или за когото ръстът му беше предизвикателство, сам по себе си лична обида, която не може да се преглътне или забрави. Когато онзи се приближеше, Манъс най-често успяваше да го отблъсне само с усмивка. Хората не харесваха усмивката му. Тези двамата май бяха от същия тип. Прииска му се да се усмихне, но се отказа.

Дори не се опитваха да го заобиколят от две страни, за да му е по-трудно да се справи с тях. Сигурно близостта ги успокояваше. Забеляза издутините в предните им десни джобове. Сгъваеми ножове. И бяха десняци. Естествено, и той носеше своя „Еспада“, но си помисли, че тази вечер предпочита деветмилиметровия „Танфолио“. Когато се качи при Иви, го бе оставил в пикапа, обаче сега беше у него. Манъс отстъпи назад с десния си крак, завъртя тялото си така, че да им остави минимална повърхност за атака, и опря десния си юмрук на

хълбока си, само на сантиметри от пистолета. Те дори не забелязаха промяната на позата му или поне не разбраха какво означава.

Спряха на няколко крачки от него.

— А бе, човек, ти защо не отговаряш, като те викаме? — попита онзи от лявата страна на Манъс. На тениската му имаше голямо смайли.

Манъс се втренчи в него, премести поглед към другия, на чиято тениска имаше избеляло американско знаме, после пак се вторачи в Смайлито.

— Не съм ви чул.

Смайлито се озърна към Знамето и отново погледна Манъс.

— Ти да не си глух бе?

Един от инструкторите му в курса във Военни операции в ЦРУ го беше научил на пет правила за избягване на улични сблъсъци: „Не го предизвиквай, не го обиждай, не го заплашвай, не отричай, че се случва, дай му възможност да си тръгне, без да изгуби достойнството си“. Манъс ги бе усвоил на практика в училищата, в които беше израснал, но формулирането им му помагаше по-рядко да прибегва до насилие. И само когато иска.

Сега искаше.

Измери Смайлито от глава до пети и каза:

— Ти трябва да си мозъкът на операцията.

Смайлито пак погледна Знамето. Знамето кимна.

Кимването означаваше: „Да, давай да действаме“.

Двамата посегнаха към джобовете си. Бърз като илюзионист, Манъс извади пистолета и в същото време отстъпи надясно, за да е в една линия с мъжете и да се отдалечи на по-голямо разстояние от десните им ръце. Насочи дулото към лицето на Знамето и ги предупреди:

— Само от джобовете ви да излезе нещо и сте мъртви.

Двамата се вцепениха и го зяпнаха, после отпуснаха ръце с широко разперени пръсти. Начинът, по който го направиха, показваше, че са били задържани от полиция и си знаят урока.

Смайлито погледна към Знамето, после пак погледна Манъс.

— А бе, човек, ние само...

— Арестувани сте. Извадете си ножовете с лявата ръка. Ако бях на ваше място, щях да го направя съвсем бавно. Просто ги извадете и

ги пуснете на земята.

— Арестувани ли? — изненада се Знамето. — Стига бе, човек, ние само...

— Ако не се подчините, ще ви застрелям — каза Манъс.

Изглеждаше странно, разбира се. Глухо ченге, само, пеш, не вика подкрепление?! И не си показва значката?! Обаче животът си има своите странности. Номерът е да поддържаш напрежението, да караш нещата да се случват толкова бързо, че мозъкът на противника да не е в състояние да реагира на инстинкта му.

Смайлото пак погледна Знамето. И когато Знамето се пресегна с лявата си ръка, измъкна ножа и го пусна, Смайлито последва примера му.

— Сега отстъпете назад. Две големи крачки.

Мъжете изпълниха заповедта. Манъс изрита ножовете надалече.

— Сега застанете на колене с длани на тила.

Знамето сплете пръсти на тила си и коленичи, последван от Смайлито, който явно играеше втора цигулка. Ако го нямаше Знамето да дава пример, Смайлито щеше да се колебае, може би дори да се парализира от нерешителност. Това предполагаше и съответната последователност на действията.

Манъс се придвижи обратно на часовниковата стрелка и мина зад тях. Прехвърли пистолета в лявата си ръка и с дясната извади от джоба си фенерче — „ШуърФайър Дифендър Ълтра“, петнайсетина сантиметра анодиран алуминий със заострен и назъбен ръб на предния край. Чудесен инструмент.

— Разкратете се. По-широко. Здравосплетете пръсти.

За хора с техния очевиден опит оковаването им с белезници щеше да е като стъпки на познат танц. Затова и Знамето сигурно се изненада или поне щеше да се изненада, когато Манъс се приближи, високо вдигна фенера и заби назъбения край в темето му, така че черепът на нещастника хлътна навътре.

Мъжът беззвучно политна напред. Смайлито завъртя глава и с ужасено лице се втренчи в приятеля си, опитвайки се да осмисли случващото се. Манъс не му даде време — постави тока на обувката си върху сплетените му пръсти, натисна го надолу и смачка лицето му върху асфалта. Смайлито издаде приглушен вик, успя да освободи

ръцете си и опря длани в земята, за да се повдигне, но Манъс го изпревари, отново стъпи върху тила му и този път му строши врата.

После се огледа. Паркингът продължаваше да пустее. Двамата мъже не помръдваха, дори не потрепваха. Манъс завъртя задната капачка на фенерчето и го включи, но по стъклото имаше късчета кожа и косми. Щеше да се наложи да си купи ново.

Още му се разхождаше, но очевидно трябваше да си тръгва. А и макар че сърцето му биеше до пръсване от адреналина, чувстваше ума си по-ясен. Радваше се, че двамата се опитаха да го нападнат. Тъкмо от това имаше нужда. Пресече паркинга и потъна в мрака на гората. Избърса фенерчето и то зарови.

Върна се при пикапа и потегли на северозапад към апартамента си в Еликот Сити. Въпреки късния час по шосе 95 пътуваха много коли и нито в самия автомобил, нито в шофирането му имаше нещо, което щеше да направи впечатление на някого. Спазваше ограничението на скоростта — просто поредният работник, тръгнал рано за работа в Балтимор, Фредрик или Хагърстаун.

Опита се пак да премисли нещата. И осъзна, че има само един шанс. Една надежда. Да иде при Директора и да му признае всичко. Всичко, което се беше случило. Всичко, което беше извършил.

И да се моли Директора да му прости.

28.

Иви стигна до Уолгрийнс по Туин Нолс Роуд точно преди седем, няколко минути преди да отворят. Беше се обадила на Дин в пет, извини се, че я събужда, но дали можела да дойде по-рано и да се погрижи за Даш? Изскочило нещо спешно на работа.

Имаше един проблем — не знаеше по кое време отваря пощенската служба в Роквил. В седем? Или в осем? Още по-късно? Ако отваряха след осем, нямаше да успее да отиде там преди работа, а не искаше да ходи по-късно, защото смяташе, че сутринта ще има най-малко хора, нещо изключително важно за изпълнението на плана ѝ. Беше понечила да провери в компютъра, но се сети, че така ще остави следа. Можеше да получи информацията от автоматичната система на фирмата, ала и телефонното обаждане щеше да е проследимо. Струваше ѝ се странно да се сблъска с пречка за нещо толкова елементарно, но разбираше, че е свикнала да разчита на интернет и мобилния си телефон за почти всичко. Обществен телефон в мола? Носеха се слухове, че Агенцията за борба с наркотрафика подслушва всички обществени телефони в района на Вашингтон. Интернет клуб? Ставаше, обаче еднократно. Какво щеше да прави, ако ѝ потрябваше пак?

Смартфон с предплатена услуга?

Точно така... Каквито използваха наркодилърите в телевизионните сериали. Ефикасни и анонимни. Можеше да плати в брой, да влиза в интернет и да звъни на когото си иска. И щом приключеше, щеше да изхвърли смартфона. Нямаше как да го свържат с нея.

Чакаше пред входа, когато служител на магазина отключи вратата, и се върна в колата си след няма и десет минути. Извади смартфона от опаковката и тъкмо да го активира, се вцепени от ужас. Носеше и собствения си джииесем — ако включеше смартфона и потеглеше, двете устройства щяха да се движат заедно и някой можеше да определи кой е купил „анонимния“ телефон.

„Само ако те следят, Иви. Само ако те следят“.

Ала трябваше да допусне, че я следят. Вече не можеше да разчита на сигурност чрез неизвестност.

Осъзна, че е трябвало да изключи джиесема си, докато не приключи с всичко, което възнамерява да направи. Обаче... можеше да го изключи и сега, да тръгне за Роквил, да активира новия смартфон, когато наближи, да го изключи, щом получи нужната й информация, и после пак да включи своя джиесем, когато поеме по обичайния си път за службата. Не съвсем идеален план, но все пак си го биваше.

„Ами ако проследят смартфона до момента на покупката?“

Предполагаше, че е възможно. Но за да започнат да търсят смартфона, трябваше да са станали много други фалове. А и дори да го откриеха и да се опитаха да го свържат с някого, в момента на купуването му в района на Уолгрийнс сигурно беше имало стотици телефони. Като се замислеше сериозно, може би щеше да е по-добре да отложи всичко за по-късно, обаче се случваха толкова много неща, че не знаеше кога отново ще има такава възможност.

„Ще е малко странно телефонът ти да се изключи и после пак да се включи, нали?“

Да, наистина щеше да изглежда малко странно.

Слезе от колата и се огледа. Между тротоара и тревата имаше бразда. Тя изключи джиесема си и го остави в нея. Така. Едва ли някой щеше да го намери през следващия час и нещо. И даже да го намереха, можеше да го предадат в „Изгубени вещи“ в мола. А ако не го предадяха? Можеше просто да го е изгубила. Случва се.

Върна се при колата си и се поколеба.

„Убедена ли си, че не искаш да изчакаш до утре заран? По-добре да направиш всичко както трябва, нали?“

Съблазнителна мисъл. Прекалено съблазнителна. Така можеше да разсъждава само човек, който не иска да приеме действителността, на когото му се ще да вярва, че разполага с цялото време на света, докато всъщност може да не му остава много.

„Ами камерите? Със сигурност са заснели купуването на смартфона“.

Налагаше се да поеме риска. Смяташе, че ще се справи с това. В края на краищата тя отговаряше за системата. Всички заявки за

проверка минаваха през нея. Можеше да реши как да постъпи, когато му дойдеше времето.

Потегли на юг и когато излезе на шосе 28, прецени, че се е отдалечила достатъчно от джиесема си, за да активира новия смартфон. Включи го, набра посочения номер, продиктува кода на покупката и след малко вече търсеше роквилската пощенска служба в Гугъл.

„Ако Даш някога сърфира в интернет, докато кара кола, ще го убия“. Само че нямаше време да спре.

Пощенската служба отваряше в осем. Слава богу. Хващаше сутрешния час пик, но имаше голяма вероятност да стигне малко след това, ако не и по-рано. Ако извадеше късмет, щеше да е единствената клиентка, поне за няколко минути. Затвори смартфона и продължи, като потискаше желанието си да минава на червено на всеки пореден светофар.

Службата се намираше в мол, разположен на първия етаж на офиссграда. Тя я подмина, влезе в един съседен обществен паркинг, угаси мотора и се погледна в огледалото.

„Хайде, Иви. Можеш да го направиш“.

Разкопча още едно копче на ризата си и широко разтвори яката ѝ. Пак се погледна, кимна доволно и слезе от колата. Стигна точно в момента, в който един служител, младеж на студентска възраст с кафява фирмена риза, отключваше вратата. Видя го да хвърля крадешком поглед към деколтето ѝ от отсрещната страна на стъклото и си помисли: „Добре, чудесно“.

— Добрутро — поздрави хлапакът, докато Иви минаваше покрай него, усещайки погледа му върху краката си.

— Добрутро — усмихнато се обърна към него тя. Изглеждаше симпатяга. Което можеше да се окаже полезно. Не се смяташе за особено добра актриса и колкото по-малко се наложеше да играе, толкова по-добре.

Младежът се изправи и се опита да прибере ключовете в джоба си, но на няколко пъти не улучи. Изчерви се, сведе очи, напъха ключовете и отново я погледна.

— Ще изпращате ли нещо, или...

Иви се насочи към гишето и пътьом проучи обстановката. Пощенските кутии бяха на лявата стена, ксероксът и опаковъчните

материали — отдясно. Гишето и касовият апарат бяха до кутиите.

— Не, искам да наема пощенска кутия — отвърна тя през рамо.

Служителят припряно я настигна.

— Разбира се. Ами, както виждате, кутиите ни са три размера. На различна цена, естествено.

Спряха пред пощенските кутии. Иви плъзна очи отляво надясно, после надолу... ето, номер 406, кутията на Хамилтън. Колкото може по-далече от гишето, напълно понятно. Но все пак. Кутията беше тук.

Най-големите бяха на долния ред и тя се наведе, уж ги оглежда. Забеляза, че позата ѝ се харесва на момчето.

— Струва ми се, че ще ми трябва нещо по-голямо — заяви Иви. Надяваше се, че не е прекалила с двусмислицата си.

— Ъъъ, разбира се. Големите не се търсят много, тъй че имаме предостатъчно свободни. Месец за месец ли ще плащате, или ще я наемете за по-дълъг срок?

Тя се изправи и отиде при гишето.

— Имате ли някакви информационни материали?

— Естествено, мога да ви дам брошура — отвърна младежът и заобиколи от отсрещната страна. — А и всичко го има на уебсайта. Както предпочитате.

— Ами, предпочитам брошура. А вие сте?...

— Хю — представи се той и автоматично сведе очи към баджа на ризата си. Иви вече го беше видяла, но искаше да го разприказва.

Тя му подаде ръка.

— Приятно ми е, Хю. Аз съм Джейн.

Служителят се усмихна и припряно, почти нервно стисна ръката ѝ.

— И на мен ми е приятно. Ей сега ще ви дам брошурата.

— Благодаря. А, Хю, може ли да използвам тоалетната?

Хлапакът се огледа, сякаш му предлагаше наркотици и можеше да ги наблюдават федерални агенти.

— Ъъъ, тя не е за клиенти...

Иви се усмихна.

— Е, тук сме само ние двамата, нали?

— Да, обаче шефът ми ще се появи всеки момент.

— Обещавам да побързам. Няма да се бавя и минута, честно.

Той хвърли поглед към входа и посочи вратата зад гишето.

— Хм, става. Ей там.

Иви го заобиколи, влезе и затвори вратата. По дяволите, наистина ѝ се пишкаше. Е, добре де, така щеше да е още по-реалистично. Тя надигна ризата си, смъкна гащичките си и седна. Докато се облекчаваше, издърпа цялата ролка тоалетна хартия и я смачка на голяма топка. После стана, оправя дрехите си, хвърли топката в тоалетната чиния и пусна водата.

Водата потече със силен шум и топката моментално изчезна в канала.

Иви примига и се вторачи в чинията, изумена от мощността на инсталацията. Топката със сигурност щеше да задръсти тоалетната в дома ѝ. „Какъв е този водопровод, по дяволите?! Да не е с ракетен двигател?!“

Огледа се. Неща за чистене, кутии с опаковъчни материали, редица шкафчета. Провери ги. Бяха заключени.

„Божичко, кой заключва шкафчетата в тоалетна? Да не би някой да им открадне ролките хартия!“

Отново се заозърта. Не виждаше резервна ролка.

„Стига бе!“

Лоша работа. Трябваше ѝ още хартия, за да изпълни плана си.

„А защо не взе от вкъщи?! Не биваше да разчиташ, че навсякъде има тоалетна хартия. Глупачка!“

Надзърна зад чинията. Нищо.

„Хайде, бързо, измисли нещо! Импровизирай!“

Имаше тампон в чантата си. Извади го и разкъса опаковката. Изглеждаше отчайващо неподходящ — тази тоалетна сигурно можеше да глътне поне три-четири тампона наведнъж.

Прерови чантата си, намери още един, плюс пакет кърпички, и смачка всичко на топка. Получи се доста голяма, обаче нямаше гаранция.

Добре. Тя смъкна гащичките си, уви с тях топката и я натика колкото можеше по-навътре в чинията. После дълбоко си пое дъх и пусна водата. От недрата на тоалетната се разнесе мощен звук — засмукване, рев, разярен дракон. Но тапата издържа. Чинията бързо започна да се пълни и след секунди вече преливаше.

Иви изтръска водата от ръката си, отвори вратата и възкликна:

— Боже Господи! Тоалетната ви май се запуши!

Хлапакът зяпна, вцепени се за миг и се втурна натам.

В момента, в който служителят мина покрай нея, Иви с разтуптяно сърце се насочи към зоната за сортиране на пощата зад кутиите. Гърбовете им също бяха номерирани. Ами естествено, как иначе щяха да сортират пратките? Плъзна поглед по редовете — 404, 405... ето я, 406. И вътре имаше само един плик, същия, който Хамилтън беше пратил от Истанбул. Чу вратата да се отваря — някой влизаше. Иви грабна писмото, пхна го в чантата си и бързо се върна при гишетото. Когато стигна зад него, видя висок петдесетинагодишен мъж с тъмна намазана с гел коса да затваря вратата. Носеше същата риза като Хю — най-вероятно беше шефът. Сърцето й още малко и щеше да изскочи и тя си наложи да овладее учестеното си дишане.

— Здравейте — ослепително му се усмихна Иви.

Шефът я погледна подозрително.

— Какво правите там?

Мамка му, дали я беше видял да се появява иззад пощенските кутии?

— А, търсех брошурите, за които ми спомена Хю — каза тя първото, което й хрумна. — За пощенските кутии. Той е в тоалетната. Мисля, че...

Сякаш по даден знак хлапакът се появи отвътре с мокри гащички в ръка.

— Ама това... — Видя шефа си и млъкна.

Шефът се намръщи. Очите му се плъзнаха от гащичките към щедротото деколте на Иви и той презрително поклати глава.

— Какви ги вършиш, Хю?

Младежът примигна.

— Тъъ... аз не... просто...

„Хайде, Иви, трябва да се махаш оттук. Бързо“.

Тя отиде при него, взе гащичките си, пусна ги направо в чантата си и го целуна по бузата.

— Благодаря, Хю. Страхотен си.

Хлапакът се вцепени от изумление. Иви мина покрай шефа му, който изглеждаше също толкова смаян.

— Той не е виновен — каза Иви. — Аз се възползвах от него.

И излезе преди онзи да успее да отговори. Само минута по-късно отново шофираше. Виеше й се свят, дишаше учестено. Беше го

направила! Не можеше да повярва. Просто... го беше направила. Беше взела писмото. Под носа им! И ако извадеше късмет с трафика, щеше да е във Форт Мийд след по-малко от час, без никой да разбере нищо. А след онази чудовищна тоалетна нима не заслужаваше малко късмет?

Заикоти се истерично. И тъкмо беше на път да се овладее, когато си представи как прошепва на директора: „А, и освен това съм без гащички“, и отново избухна в смях.

„Добре, момиче. Добре. Сега се успокой. Трудното свърши“.

На следващия червен светофар отвори плика. Вътре имаше флашка, обезопасена между две картонени ленти. Почти със сигурност криптирана.

„Трудното било свършило, а?“

Е, нали работеше в АНС. Ако не успееше да декриптира проклетата флашка, щеше да е срам за Агенцията. Познаваше някои хора. Все щеше да намери кой да ѝ помогне. Щеше да каже, че е лично. Че гаджето ѝ изневерява и крие от нея разни работи, че иска да го провери, нещо от този род. Незаконното използване на служебни средства за проследяване на любовници и съпрузи беше достатъчно разпространено и служителите дори на шега го наричаха „любовно разузнаване“. Мисълта да вземе флашката със себе си в търбуха на звяра я смущаваше, но досега не я бяха претърсвали и нямаше основания да смята, че ще го направят точно днес. И даже да се заблуждаваше, какво от това? Намерила криптирана флашка и искала да види какво има в нея. Неубедително, да, обаче по-добре от нищо. Но едва ли щеше да се стигне дотам.

Върна се на паркинга на Уолгрийнс, за да вземе джииесема си, и по пътя накъса плика на парченца, които разпръсна през прозореца. Замисли се за „Интерсепт“, за СекюрДроп.

И тогава ѝ хрумна нещо, за което би трябвало да се е сетила по-рано.

„Може би Хамилтън е дал паролата на някого в «Интерсепт»?“

Да, можеше да го е направил, ако беше от хората, които винаги гледат да се подсигурят. Или пък не, ако бе от по-параноичните.

Но имаше вероятност. Трябваше да измисли как да попита някого от работещите там, а нямаше представа как ще го направи бързо и безопасно. Обаче определено си струваше.

Някой от АНС или някой от „Интерсепт“. Каква ирония, че щеше да потърси помощ от тези организации, ала не се сещаше за нищо друго. Нямаше значение. Каквото и да имаше във флашката, трябваше да се добере до него. Не знаеше с колко време разполага. Затова пък знаеше, че ако директорът надуши намеренията ѝ, сигурно няма да има абсолютно никакво време.

29.

Андърс покани Манъс в кабинета си с обичайната любезност. През нощта беше получил от него странен есемес: „Моля те, нека се срещнем. Направих грешка“. Генералът се досещаше за какво се отнася и щом Манъс изпитваше нужда да излее душата си, директорът с удоволствие щеше да приеме изповедта му.

— Какво има, Марвин? — попита той, след като се настаниха от двете страни на бюрото му.

Манъс заби поглед в скута си и зашава с пръсти, истинско олицетворение на угризенията. После каза:

— Пак се срещнах с жената. Въпреки че ти ми нареди да престана.

Да, Андърс много добре го знаеше. Беше го гледал на живо и дори в момента един служител, владеещ жестомимичен език, му подготвяше транскрипция.

— Защо, Марвин?

Манъс се изчерви.

— Когато отидох у нея първия път, останах за вечеря.

— Да, ти ми каза.

— Обаче не ти казах за после. Синът ѝ си легна и... и...

Последва мълчание.

— А, струва ми се, че разбирам — помогна му директорът.

Манъс го погледна с изражение, представляващо странна смесица от страх и надежда.

— Наистина ли?

— Искаш да кажеш, че между вас двамата се е случило нещо, нали? Нещо... сексуално.

Манъс пак сведе очи и кимна.

Андърс долепи длани една до друга пред брадичката си и когато Манъс отново вдигна поглед, го попита:

— Защо не ми каза още тогава?

— Реших, че няма значение.

— Е, може и така да е. Но е по-добре аз да взимам решенията, Марвин, не ти.

Манъс отново кимна. Имаше толкова окаян вид, че на генерала почти му се прииска да го утеши.

— Особено в този случай — продължи Андърс. — Помолих те да се сближиш с нея, нали си спомняш? И ти надхвърли очакванията ми! Ако ми беше казал, щях да се гордея с тебе. И всъщност наистина се гордея с тебе! Освен с това, че си решил да скриеш нещо от мене.

— Съжалявам. Тя ми прати есемес. Снощи. И аз отидох при нея. Понеже... понеже...

— Да, струва ми се, че разбирам защо си отишъл. Тя е привлекателна жена.

— Мислех, че няма значение, понеже ти ми каза, че всичко е наред, че ѝ имаш доверие. Обаче снощи тя ми каза нещо.

Андърс беше обзет от внезапен интерес, примесен с доброжелателност и облекчение. Тъкмо каквото му трябваше. Информация. А освен това — Манъс не само си признаваше за връзката, за да не си навлече неприятности, но и наистина доказваше на кого е верен. Той се наведе напред.

— Какво ти каза?

— Беше разстроена. Плачеше. Каза, че на работа видяла нещо, което не трябвало да види, и се страхуваше какво ще се случи. Затова според мене грешиш, като смяташ, че вече няма защо да се тревожиш за нея.

Директорът кимна и се замисли. Беше усетил, че Галахър е научила нещо, докато е проверявала записите. Онова за мъжа с цигарата... прозвуча му съвсем неубедително, като че ли искаше да отвлече вниманието му, да го залъже. А защо иначе щеше да се опитва да му отвлече вниманието, освен ако не е видяла нещо подозрително — нещо, засилило подозренията, които вече е изпитвала?

Първо въпросите ѝ за Стайлс. После разкриването на връзката между Хамилтън и Пъркинс. И накрая странното ѝ поведение след проверката на видеозаписите. Отгоре на всичко по своя инициатива беше започнала лично да гледа записите. И бог знае какви изводи трябваше да си е направила от новината за удара срещу Азас и гибелта на Хамилтън. Естествено, Хамилтън вече го нямаше, огромно

облекчение. Обаче сега тази жена потенциално разполагаше със средствата да изрови костите му. Не биваше да го допусне.

— Каза ли какво възнамерява да прави? — попита Андърс и небрежно махна с ръка, за да скрие настойчивостта на въпроса. Щеше да научи отговора и сам, разбира се, щом получише транскрипцията на разговора. Но искаше да го чуе сега от Манъс.

— Каза, че не знаела. Обаче беше много разстроена.

— Достатъчно разстроена, за да... представлява опасност ли?

Манъс кимна, по-скоро на себе си, отколкото на директора. Андърс го остави да си помисли. Въпросът беше труден за човек в неговото положение и генералът искаше Манъс да има възможност да прецени последиците от отговора си.

— Струва ми се, че да — след малко каза той.

Директорът изпита огромно задоволство. Манъс беше човешко същество. Беше се поддал на изкушение, бе допуснал грешка. Но сега се връщаше към себе си. Връщаше се при Андърс.

Генералът се отпусна назад и постави длани на бюрото.

— Добре, Марвин. Благодаря ти. Благодаря ти, че си честен с мене.

Манъс поклати глава, като че ли не заслужаваше тази благодарност.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Допусна дребна грешка и я поправи. Информацията е много ценна. Изключително ценна. Благодаря ти.

Манъс понечи да си тръгне, после почти плахо предложи:

— Ако се наложи да ѝ попречите да направи нещо лошо, готов съм да помогна.

Андърс искрено се трогна. Можеше ли да има по-красноречива проява на преданост? Или на стремеж за доказване на предаността?

— Наистина можеш да помогнеш, Марвин — бавно каза той. — Но... сигурен ли си? Не си длъжен. Всъщност тази работа по-скоро е за Делгадо.

Лицето на Манъс помръкна за миг. Ала само за миг.

— Разбирам. Но... ако мога да помогна, съм готов да го направя. Ако ми позволиш.

Директорът се замисли. Е, сега Галахър сигурно щеше да е по-предпазлива от обичайните мишени на Делгадо. Нямаше да е излишно

дребният да може да разчита на Манъс за отвличане на вниманието. И за подсигуряване. А и Манъс определено заслужаваше възможност да изкупи грешката си — по единствения начин, по който можеше. Който по случайност беше и единственият от значение.

— Предишния път я проследи със СтингРей, нали? — попита Андърс.

Манъс кимна.

— Добре. Свържи се с Делгадо. Дай му кодовете за достъп, за да може и той да я следи. Ще му съобщя, че ще му помагаш.

Манъс побърза отново да кимне и на обикновено безизразното му лице за миг се изписа настойчива готовност.

Андърс го проследи с поглед. Радваше се, че може да му предложи възможност да помага на Делгадо, но смяташе, че ще е по-добре Манъс да участва само в подготовката. След случилото се между него и Галахър щеше да е излишна жестокост да го правят свидетел на смъртта на жената. Особено като се имаха предвид склонностите на дребния. Които, макар и понякога злополучна необходимост, Андърс също намираше за... отвратителни.

Пропъди тази мисъл. Ивлин Галахър трябваше да бъде ликвидирана, при това без да оставят следи. А какво по-подходящо от сериен изнасилвач, отдавна вилнеещ в района на шосе 95? Не беше много приятно да знае, че Делгадо обожава работата си до такава степен, че понякога я върши като хоби, без да се налага. Ала от друга страна, поведението му внасяше елемент на случайност, който от време на време прикриваше по-целенасочения характер на дейността му. Тъкмо тези негови склонности несъмнено допринасяха да е толкова добър в занаята си и винаги да постига нужните резултати. А в момента от значение бяха единствено резултатите. Всъщност резултатите винаги бяха единственото, което имаше значение.

Не биваше да го забравя. Даже другите да не го разбираха.

30.

Ремар погледна затворената врата на директорския кабинет. Манъс беше вътре от десетина минути. Нямахше доверие на тази глуха горила, беше му абсолютно непонятен. От онези, които са способни на всичко — всичко, каквото поиска от тях директорът. Зачуди се какво иска директорът от Манъс този път.

Доскоро не му пречеше да не знае. Обаче... тази история с Хамилтън... Струваше му се, че нещата стават неуправляеми. В известен смисъл директорът също му беше непонятен, ала Ремар го познаваше много по-отдавна. Затова виждаше кога директорът е неуверен и се опитва да не се издаде — като се затваря в себе си например, трупва информация или се държи още по-потайно от обикновено. И естествено, всичко това се случваше в момента, в който директорът най-много се нуждаеше от друга гледна точка, от други очи, от начин за проверка на решенията, които взимаше в стресови ситуации.

На монитора му се отвори прозорец с предупреждение за вътрешна опасност. Галахър. Стомахът му се сви. Лошо. Много лошо.

Затрака на клавиатурата, за да научи повече, като през цялото време си мислеше: „Мамка му, мамка му, мамка му!“ Това нещо щеше да експлодира, виждаше го. Още колко по-сериозно трябваше да стане, за да не може повече да го отрича? Директорът също не знаеше как да овладее положението. Инстинктът винаги го караше да удвоява всичко — секретността, машинациите... а бе всичко.

„Знаеш, че той стои зад атентата. Или чрез Манъс, или чрез Делгадо. Знаеш го“.

Да, наистина го знаеше, макар да го намираще за толкова ужасяващо, че се опитваше да не го знае. Всички факти си пасваха... само дето му се искаше да вярва, че директорът никога не би стигнал чак дотам.

Всичко, каквото правеше... правеше го от преданост към директора. И с разбирането — не, с оправданието, — че е нужно, за да

защитят Америка. Да спасят живота на хората. Но как един атентат в центъра на Вашингтон щеше да спаси някого? Вече не можеше да се оправдава с това. А фактът, че директорът може, беше... ужасяващ. Човек, който оправдава такова нещо, е способен да оправдае всичко.

Отново се замисли за проверката на Божието око, която му беше възложил директорът. Напоследък често мислеше за програмата, особено след атентата. За това, че евентуалното ѝ разкриване ще засегне много повече директора, отколкото него. Не че Ремар щеше да остане извън радиуса на взрива, но със съответната тактика щеше да се защити от шрапнелите, а сигурно дори да отклони ударната вълна към...

Поглади безчувствената кожа от дясната страна на лицето си. Как можеше да мисли такива неща? Не знаеше какво да прави. Но нямаше да извърши предателство. Нямаше.

Препрати необходимата информация за Галахър до съответните специалисти и им нареди да я обработят приоритетно.

Вратата се отвори и отвътре излезе Манъс. Ремар нервно му кимна и се насочи към кабинета. Може би сега директорът щеше да види, че се налага да променят тактиката. И да разбере, че положението излиза извън контрол.

Влезе, затвори вратата и веднага каза:

— Току-що получихме предупреждение за вътрешна опасност. За Галахър.

Директорът едва не скочи от стола си.

— Моля?!

— Тази сутрин някой е купил джииесем с предплатена услуга от Уолгрийнс. Платил е в брой. Случило се е девет минути след като телефонът на Галахър е бил засечен в мола.

— Системата потвърдила ли е едновременно движение на двата телефона?

— Не, телефонът на Галахър е останал в Уолгрийнс почти цял час. Предплатеният джииесем е активиран близо до Роквил и после пак е бил изключен.

— За какво е бил използван?

— Още не знам. Възложих да проверят.

— Знаят ли, че се отнася за Галахър?

Господи! Пак щеше да го направи. Първо Ефира. И после Стайлс? Ремар отначало се колебаеше за обесването, но успя да се самоуспокои. Само че след това Пъркинс... а сега и Галахър? Кога щеше да свърши всичко това?

Той поглади белега под превръзката на окото си и поклати глава.

— Не, разбира се. Известен им е само телефонният номер.

— Добре. Трябваше да се уверя.

— Има още. Галахър не е купила нищо от магазина. Поне с кредитна карта.

Нямаше нужда да обяснява какво означава това. Галахър можеше да е купила нещо в брой. Можеше изобщо да не е пазарувала. Обаче повечето хора използваха карти. И защо ще ходи в Уолгрийнс, щом няма да купува нищо?

Директорът поглади брадичката си. Напоследък често го правеше, беше забелязал Ремар. Потриваше ръце, потупваше се по корема, търкаше бедрата си. Докосваше различни части от тялото си, сякаш за да се увери, че още са там, че не се разпада на парчета.

Директорът се отпусна назад и тежко въздъхна.

— Колко време е останала в магазина?

— Телефонът ѝ е бил там близо час.

— Може ли да е била някъде наблизо? В кафене или нещо подобно?

— Не. Около магазина няма нищо. Освен ако не е висяла в гората или край пътя. И е била първата клиентка. Всъщност даже е подранила и е чакала да отворят. Другите джииесеми са само на служители.

— Вътре не е ли имало други клиенти?

— Възложих на хората от геолокацията да проверят. Ако е имало други клиенти, ще ги идентифицираме по телефоните им и ще видим какво са правили там. Аз лично предполагам, че ако през онези десетина минути вътре е имало и други, освен служителите, това са били местни хора. И се басирам, че са пазарували с карти. Никакви изключения. Само Галахър.

Директорът кимна, по-скоро на себе си, отколкото на своя заместник.

— Добре. Хубаво е да го знам. Оттук нататък поемам аз.

Нямаше нужда да допълват детайлите на картината, която рисуваха метададните. Галахър отива в Уолгрийнс и купува джииесем с

предплатена услуга, после оставя собствения си телефон наблизко и активира новия някъде другаде, за да скрие действията си. Единствено причината убягваше на Ремар. Ала той усещаше, че директорът е наясно — и всъщност, че изобщо не се изненадва.

Разбираше, че сигурно е безсмислено да разпитва. Може би дори по-лошо от безсмислено. И въпреки това го направи.

— Защо си толкова загрижен някой от анализаторите да не научи, че предплатеният джииесем може да е на Галахър?

Директорът рязко го изгледа.

— Вече ти казах. Трябваше да се уверя.

— Не, защо всъщност, Тед?

Мълчание. После:

— Ще се погрижат за нея.

Онова усещане, че положението става неуправляемо, се усили още повече.

— Как ще се погрижат?

— Има неща, за които е излишно да знаеш, Майк.

— Искаш да кажеш, че не бива да знам за тях.

— Да, и това също.

— Какво я прави опасна, Тед?

Нова продължителна пауза.

— Тя подозира, че атентатът край Белия дом е вътрешна работа.

— Господи! — ахна Ремар, неспособен да скрие отвращението си.

— Да, знам.

Ремар предполагаше, че Андърс няма да му разкрие нищо повече. И все пак попита:

— Защо?

Не получи отговор.

— Защото някой е щял да открие, че свързаните с атентата телефони принадлежат на хората от Ергенекон ли?

— Казах ти, Майк, никой друг не знае за връзката с Ергенекон.

— Тогава защо? Защото просто изглежда прекалено непредпазливо от тези телефони да са водени разговори с членове на джамийско настоятелство ли? И някой ще заподозре инсценировка? Операция под фалшив флаг? И какво от това? Около всеки атентат се

носят конспиративни теории. По дяволите, това е главният ни контрааргумент, когато една конспиративна теория е вярна.

Директорът се извърна, търкаше палци в показалците си.

— Казах ти, има граници, Тед. Казах ти...

Андърс удари с длан по бюрото.

— Какви са тези граници, Майк? Сериозно, обясни ми, искам да знам. В кой момент си казваш: „Добре, стига, оттук нататък се отказваме от Божието око и оставяме маниакалните привърженици на правото на лично пространство да съсипят Агенцията“? В кой момент решаващ, че е по-добре да свалиш цялата ни отбрана и да оставиш страната беззащитна? Ти познаваш враговете ни, Майк. Знаеш какво ще се случи, ако не сме в състояние да предвиждаме атаките!

— Невинаги сме имали Божието око. Ако се наложи да прекратим програмата, ще се оправим и без нея.

— Уф, за бога, естествено, че имаме нужда от Божието око! Ако искаш да управляваш света, трябва да си наясно какво става в него. В целия свят. Но знаеш ли какво? Добре, хубаво, обърни се към народа. Може да проведем референдум. „Америка повече няма да е велика сила“, да или не. Народът вече е гласувал каква да е ролята ни в света, Майк. Многократно. Понеже не може да избереш да управляваш, без да избереш и всичко, каквото изисква това управление. Та ако въпросът ти е дали съвестта ми е чиста, ето какво ще ти кажа. Да, чиста е като изворна вода! Аз върша онова, което искат хората, даже на тях да не им стига честността и самопознанието да признаят, че го искат. И не проявявам никаква търпимост към онези, дето обичат месо, обаче мрънкат за кланиците, носят евтини дрехи, обаче осъждат тежките условия на труд във фабриките, хленчат за климатичните промени, обаче карат джипове и пътуват със самолети. Ние не сме сантиментални ревльовци, Майк. Не сме деца. Не сме глупаци. И определено не сме политици. Ние сме реалисти. Хора, които правят каквото трябва да се прави. За да могат овцете да са в безопасност, да са задоволени и да продължават да вярват, че са добри и нравствени личности в един покварен свят.

Ремар клатеше глава. Не желаше да приеме, че директорът може да е стигнал чак дотам.

— Стига, и преди сме имали пробиви. Оцеляхме след Сноудън, ще...

— Не разбираш ли? Сега е друго! Всеки път, когато някой анархист разкрива нашите възможности, противниците ни взимат контрамерки. Което значи, че се налага да развиваме нови възможности. И това става все по-трудно. Кажете ми, Майк, с какво ще замениш Божието око, ако програмата бъде прекратена? С телепатия ли? Понеже няма да имаме нищо друго. Така че, освен ако не ми кажеш, че внезапно си станал ясновидец, не се опитвай да ме убедиш, че можем да живеем без Божието око. Не можем. Без него сме безпомощни. Няма да можем да виждаме, да чуваме, да разбираме. Ще се превърнем в жалък безпомощен великан, сляп, глух и тъп, който се препъва и размахва ръце, докато враговете ни жужат наоколо, когато си поискат и ни жият до смърт. Е, аз няма да го допусна. Никога.

Ремар и преди беше виждал директора в стресови ситуации, но никога толкова развълнуван. Да, с напрежението щяха да започнат да се появяват пукнатини. Все повече, все по-широки и дълбоки, докато не стигнат до... не знаеше докъде. Не искаше да знае. Не можеше да го позволи. И нямаше.

— Какво ще правиш с Галахър? — попита той.

Директорът потри длани.

— Знаеш какво ще правя. Всъщност вече го правя.

— Все още не разбирам.

— Тя знае прекалено много, Майк, нали така? Даже предупреждението за вътрешна опасност, което преди малко си получил, да се окаже фалшива тревога, въпреки че се съмнявам. Тя знае за връзката между Пъркинс и Хамилтън. Което значи, че спокойно може да знае и за Божието око. Не само за програмата, а и за какво сме я използвали. Сега разбираш ли?

„Ние ли?!“ — помисли си Ремар. Но сега не беше моментът да спори кой е бил зад волана през всички тези години и кой се е возил отдясно. Всъщност щеше да е най-добре изобщо да не влиза в такъв спор. Трябваше да си държи устата затворена. За всеки случай. Просто за всеки случай.

— Откъде? Откъде може да е научила?

— Предполагам, че е видяла на записите неща, за които не ми е докладвала. Такова премълчаване щеше да е подозрително при каквито и да е обстоятелства, но при всичко, което се случва в момента, направо е очевидно. Трябва да съм луд, за да рискувам.

„Луд. Това е точната дума“.

— Въпреки това не ми харесва.

— Няма нужда да ти харесва. Изобщо не трябваше да ме разпитваш. Казах ти, погрижил съм се. Въпросът с Хамилтън и Пъркинс е уреден. Ще уредя и въпроса с Галахър. И толкова. Ще приключим с вътрешните опасности. Ще можем да продължим да пазим страната.

— Искаш да кажеш, да я управляваме.

Директорът поклати глава.

— Кога ще проумееш, че това е едно и също, Майк?

31.

Още щом Ремар излезе, Андърс прати криптиран есемес на Делгадо: „Трябваш ми незабавно“.

Докато чакаше, отвори Божието око. Системата получаваше сигнал всеки път, когато някой купеше в брой мобилен телефон, смартфон или друго устройство за работа в интернет. Особено телефон с предплатена услуга. Защото кой пазарува така в брой, освен ако не иска да остане анонимен, да не позволи властите да научат намеренията му? Кое то, естествено, означаваше, че върши нещо нередно.

Щом се получи сигналът, програмата се опитваше да идентифицира купувача чрез геолокализиране на известни мобилни телефони. Тя разполагаше с достъп до толкова много данни, че почти нищо не можеше да ѝ убегне. Повечето хора, които купуваха предплатени телефони, ги носеха заедно с нормалните си джииесеми при придвижването си от една базова станция до друга и това правеше идентифицирането на купувача смехотворно лесно. Малцина проявяваха малко повече хитрост и включваха нормалните си джииесеми, след като изключеха предплатените. Но включването на едно устройство приблизително едновременно с изключването на друго усложняваше процеса на идентификация минимално. Единици бяха достатъчно интелигентни — или параноични, — за да не изключат нормалния си телефон, а да го оставят вкъщи и да включат предплатения някъде другаде. Ала и те демонстрираха модели на поведение, които подлежаха на разпознаване. Някои контактуваха с едни и същи групи хора, носейки съответно единия или другия телефон, и това позволяваше на Божието око да ги фиксира индиректно, нещо като скенера с обратно разсейване на вълните. Други посещаваха едни и същи места, носейки съответно единия или другия телефон, което позволяваше установяване на друг модел. В почти всички случаи беше просто въпрос на време.

И това бяха само възможностите на системата за геолокализиране на мобилни телефони. Божието око също имаше достъп до програмата за проследяване на автомобилни регистрационни номера на Агенцията за борба с наркотрафика — програма достатъчно мощна, за да прави ясни снимки на шофьорите и пътниците, освен информацията за колата, — както и до различни нейни щатски и локални версии, до данни за покупки с кредитни карти, до пунктове за пътни такси и разбира се, до мрежата от камери и системата за биометрично разпознаване на самата Галахър. Имаше само един начин да се скриеш от Божието око — да се изключиш напълно, да живееш в такава цялостна физическа и електронна изолация, да се откъснеш толкова ефикасно, че никой да не проявява абсолютно никакъв интерес към теб.

Каквото и да знаеше за Божието око, Галахър едва ли подозираше, че е интегрирано с програмата за регистриране на вътрешна опасност. Служител на АНС, който купува комуникационни устройства в брой, почти със сигурност вече представляваше сериозен проблем или скоро щеше да се превърне в такъв, и всеки път щом мобилният телефон или други движения на служител бяха свързани със съмнителна покупка в брой, системата незабавно сигнализираше. Тъкмо това се беше случило тази сутрин: системата просто бе направила връзка между джиесема и покупката. Следваше подробна проверка чрез програми като ПРИЗМА и ЕксКискор. Или, когато се налагаше още по-близко наблюдение, чрез разгръщане на специални екипи. Колкото и парадоксално да звучеше, тъкмо опитът да се скриеш привличаше Божието око към теб. Каквато беше и целта.

Андърс провери и видя, че Галахър е дошла на работа в 9:17. Още няколко удара по клавишите му показаха, че това е почти цял час по-късно от обикновено. Разведена майка с малко дете... периодичните разлики в графика ѝ можеха да се обяснят с екстрени ситуации вкъщи. Обаче тазсутрешният случай не приличаше на нещо такова.

На монитора му се появи прозорец с информация — телефонният анализ. От предплатения смартфон бил проведен разговор с пощенска служба в Роквил. Директорът веднага се сети за пощенската служба, до която Хамилтън беше адресирал пратката си по ФедЕкс от Истанбул. Само че тази фирма се намиреше в Адамс

Морган. Имаше ли връзка? Друга пратка? Изключително неприятна мисъл.

Той позвъни в пощенската служба.

— Прощавайте за безпокойството, но жена ми идвала ли е сутринта при вас? Заоблена брюнетка, около трийсет и пет годишна? Сигурно е дошла точно когато сте отваряли.

Отговорът отсреща се позабави.

— Да, сигурно е била тя, и може да ѝ предадете повече да не идва тук. Направи си някаква странна шега с един мой служител — напъхала си гащичките в тоалетната или нещо от този род. А може да е искала да открадне нещо. Знаете ли за това?

Андърс затвори. Галахър, несъмнено. Обаче какво беше това с гащичките в тоалетната?!

„Задръстила я е. За да отвлече вниманието на персонала. Вмъкнала се е зад пощенските кутии и е откраднала...”

Разнесе се почукване. Вратата се отвори и в кабинета влезе Делгадо, както обикновено издокаран в тъмносин костюм и с пригладена редица присадени косми.

— Томас — посрещна го директорът, като потриваше длани. — Искам спешно да се погрижиш за нещо.

32.

Иви си тръгна от работа преди шест, обезсърчена и уплашена. Не беше стигнала доникъде с флашката на Хамилтън. АНС разполагаше с невероятни възможности за декриптиране, знаеше, но хората, които помоли, установиха, че е защитена с непробиваема програма с отворен код. Никакви задни вратички, хлабави стандарти, шорткьти. Било съмнително, че ще постигнат нещо дори да впрегнат грубата сила на всички суперкомпютри на Агенцията, а и достъпът до тях се контролираше строго — човек не можеше да ги използва неоторизирано, даже за „любовно разузнаване“. Тя опита да направи копие, което да съхранява на сигурно място, ала и това се оказа невъзможно: оказа се, че Хамилтън е инсталирал програма за защита от копиране, която не успя да заобиколи.

Направо се побъркваше от безсилие. Разполагаше тъкмо с каквото ѝ трябваше, но не можеше да се възползва от него. Очертаваше се да прибегне до резервния план, „Интерсепт“, обаче не знаеше как безопасно да се свърже с тях. Щеше да се наложи да купи компютър, като плати в брой, да свали Тейлс от анонимен сървър, да създаде криптиран чатрум... и да се надява, че някой скоро ще се отзове. Нямаше представа как ще намери време за всичко това, а после сигурно и за лични срещи. Само че в момента като че ли нямаше други възможности.

От цяла седмица не беше ходила при баща си, а и ѝ трябваха някои неща от Сейфуей, затова паркира пред супермаркета, съвсем близо до старческия дом. Когато отиде при него, баща ѝ изглеждаше и говореше малко по-добре и толкова ѝ се зарадва, че я обзеха угризения, че не може да остане повече. Но Дин я чакаше, Даш щеше да е гладен и имаше да планира много неща. Навярно можеше да се отбие в мола и да купи компютър или таблет. Щеше да плати в брой, разбира се. Искаше ѝ се да е отделяла повече време да мисли за сигурността преди действително да ѝ се наложи. Ала досега се бе чувствала спокойно в Агенцията, никога не беше правила нищо нередно.

Не очакваше всепроникващият поглед на АНС да се насочи към нея.

На излизане мина през тоалетната. И после, докато си миеше ръцете, изведнъж я обхвана параноя. През целия ден носеше флашката в чантата си. Как беше успяла да се убеди, че е безопасно? Съзнаваше, че поради липсата на алтернативи е омаловажила опасността. Но сега, след като тази опасност бе отминала, вече виждаше колко безразсъдно е постъпила. Вярно, никой друг нямаше основания да знае за съществуването на флашката. Но... нали бе помолила неколцина колеги да се опитат да я декриптират? И макар че, естествено, не им бе казала какво има вътре и ги бе оставила да смятат, че е нещо лично, ако някой кажеше на някой друг и до директора стигнеше, че тя се опитва да декриптира някаква флашка...

Огледа се. Можеше просто да я скрие някъде в тоалетната. Временно, докато измисли нещо. Щеше да е по-сигурно, отколкото да я носи със себе си. Ако откриеше подходящо място.

Под кошчето за отпадъци? Не, щяха да я видят още щом го вдигнеха, за да го изхвърлят. Дали да не я залепи с тиксо отдолу? Не, пак щеше да се вижда, ако, да речем, някой събори кошчето или го изпусне, докато го изпразва. Зад някоя от тоалетните чинии? Това й се стори по-разумно, въпреки че също имаше опасност да я открият при чистене.

Погледна мивките. Бяха четири, вградени в плот от изкуствен гранит. Отзад плотът беше монтиран за стената под огледалото, но предният край се държеше на четири метални крака. Тя клекна и проучи най-левия. Цилиндричен, с полирана никелова повърхност. Трябваше да е кух — защо ще се харчат за масивни никелови елементи в обществена тоалетна?

Хвана крака, натисна го обратно на часовниковата стрелка и след кратка съпротива той се завъртя на деветдесет градуса. Тя опита още по-силно, но той не поддаваше повече. Дръпна го — и кракът плавно се измъкна от леглото си. В ръцете й остана метална тръба, дълга около метър, отворена отгоре и запушена с пластмасов стопер отдолу.

Иви хвърли поглед към вратата, бръкна в чантата си, извади флашката и я пусна в цилиндъра. Разнесе се тихо изтракване. Тя обърна крака и флашката се плъзна навън.

Пак я пусна вътре, постави крака на мястото му и го завъртя. После се отдръпна и огледа резултата от работата си. Идеално. Официално нямаше право да идва тук извън часовете за посещение, но предполагаше, че няма да я спрат, ако настоя.

Когато се върна при Сейфуей, забеляза, че точно до нейната тойота е спрял бял мерцедес „Спринтер“. Стори ѝ се малко странно, защото на страничния паркинг почти нямаше други коли. Може би друг посетител на старческия дом? И все пак нещо в буса я смущаваше и Иви го заобиколи отдалече на път за отсрещния край на паркинга.

— Иви! — чу зад себе си мъжки глас. Обърна се и видя Марвин. Какво правеше тук? Е, явно пазаруваше в супермаркета, нали живееше в района. Но тогава защо ще паркира отстрани...

Нещо силно я удари по темето и тя залитна. През шията я обгърна нечия ръка и я повлече назад. Иви се опита да се съпротивлява, ала нямаше опора. Давеше се, не можеше да диша. Обзе я паника. Искаше да захване ръката, но не успя да провери брадичката си под нея. Не постигна нищо и с драскане — ноктите ѝ само се плъзгаха по дебелия ръкав и ръкавицата. После рязко я дръпнаха нагоре и назад и петите ѝ се удариха в някакъв ръб. Блъснаха я по очи на пода — пода на същия онзи бял бус. Тя завъртя глава, за да извика, ала в гърба ѝ се заби коляно и ѝ изкара въздуха. Нечия длан затисна устата ѝ. Тя усети убождане отстрани в шията и по тялото ѝ се разли топлина. Изведнъж над нея се спусна тежест, сякаш я бяха завили с оловно одеяло. Пред очите ѝ заплуваха петна и докато светът помръкваше, тя видя Марвин да затваря вратата на вана, без да поглежда към нея.

33.

Делгадо отби по черен път край язовир „Триаделфия“, навлезе в гората и стигна до портал, заключен с верига. Слезе, преряза веригата с болторез и продължи до самия бряг на язовира. Там спря, изключи фаровете и зачака, за да види дали някой не го е проследил.

Когато се увери, че са сами, се прехвърли отзад през страничната врата. Между предните седалки и товарното отделение имаше метална преграда, която не позволяваше светлината да се процежда отпред. В самото товарно отделение нямаше прозорци. На пода се въргалаше някакво сгънато уплътнение за пренасяне на мебели. Върху него лежеше на една страна Ивлин Галахър. Ръцете ѝ бяха оковани с белезници на гърба. Жената пышкаташе тихо. Добре. Беше ѝ инжектирал пропофол преди повече от двацет минути и ако не започнеше да идва на себе си, това щеше да означава, че или ѝ е дал свръхдоза, или се преструва.

Но не, всичко изглеждаше нормално. Руменината на бузите ѝ, сладките ѝ стонове, а сега и известно размърдване, ограничено от белезниците.

Манъс беше взел чантата ѝ и онова, което искаше директорът, най-вероятно се намираше там, но все пак трябваше да я обискира. Делгадо се усмихна. Щеше да го направи дори да не търсеха нищо.

Приклепна до нея и събу кафявата балеринка от единия ѝ крак. Беше изгубила другата, докато я влачеше към спринтера, но Манъс трябваше да я е прибрал. Не можеха да си позволят да оставят следи на паркинга на Сейфуей, пък и директорът предполагаше, че търсят флашка, която спокойно може да е скрита в обувката ѝ.

Кожата бе мека и топла. Той я сгъна наляво, после надясно, и не усети нищо нередно. Огледа я отвътре. Нищо. Извади ножа си и откърти тока. Пак нищо. Добре, обувката отпаднаше. Захвърли я настрани и прибра ножа.

Прокара длани от глезените към бедрата ѝ и пенисът му започна да се втвърдява. Продължи нагоре под полата ѝ и я погали по задника.

Само гола кожа. Заопипва за прашки и не откри. Мамка му, курвето не носеше бельо?! Той плъзна ръката си отпред и се натъкна на прелестно гладко обръснат пубис. Повдигна полата, надникна отдолу и докосна с показалец цепката ѝ, вече възбуден до крайност. „Гот ти е, нали, малката? Господи, басирам се, че ти е гот. Е, не се бой, скоро ще се погрижа за тебе. Хубавичко ще се погрижа. Обещавам“.

Съмняваше се, че крие нещо в телесните си кухни, макар че ако не намереха нищо, щеше да се наложи да провери и там, разбира се. Внимателно да провери. Само че искаше тогава да е будна. Затова сега се задоволи с корема и гърба ѝ, след това подмишниците, тила, косата, зад ушите. Нищо. Запази циците ѝ за края, като ги търкаше, стискаше, щипеше. Леле, колко бяха големи! Обаче под сутиена също нямаше нищо. Добре, чиста беше. Искаше му се да е открил нещо, онази флашка, каквото и да е. Понеже адски се бе надървил. Но засега трябваше да спре. За да я разпита. Седна на бомбето от вътрешната страна на задното колело. Дишаше тежко и се наслаждаваше на гледката, на нейната безпомощност. Мамка му, обожаваше ги тези моменти.

След няколко минути очите ѝ се отвориха. Тя запримигва, после сбърчи лице и стисна клепачи.

— Главата ли те боли? — попита Делгадо. — Трябваше да те ударя. И май ти е подута устната — сигурно си я блъснала в пода. Аз съм виновен. Ако искаш, мога да ти дам нещо за болката.

Жената не отговори. Той я остави на мира. Знаеше, че пропофолът още ѝ действа.

Тя се надигна и седна. Това му хареса. Понякога оставаха безпомощни, проснати по гръб или в позата, която избере Делгадо. Но не и тази. Сама взимаше решенията, поне доколкото можеше. Бореше се. Мамка му, обичаше да се съпротивляват.

Жената забеляза, че полата ѝ е запретната, и успя да я смъкне малко.

— Съжалявам. Трябваше да те претърся. Нищо лично. Обаче... никога ли не носиш гащички? Сигурно си ме очаквала, а?

Тя се разшава и надигна задника си, като опря длани в пода зад себе си и изпълни вариант на рачешко ходене. Докато се движеше, копчетата на ризата ѝ се изпънаха върху гърдите ѝ. Леле, какво тяло

имаше само! Не вярваше на късмета си. Жестоко се беше надървил. Но първо работата, после удоволствието.

Жената спря, когато гърбът ѝ се блъсна в отсрещната стена.

— Какво искаш? — попита го, гледаше го в очите. Справяше се добре, трябваше да признае Делгадо. Успяваше да скрие страха си.

Той изчака малко, остави я да се измъчва, за да ѝ покаже, че не е длъжен да ѝ отговаря, да ѝ даде да разбере кой командва. Жената погледна скалпа му и присви очи, сякаш се опитваше да осмисли гледката.

— Да, присадки — ухили се Делгадо. — Нещо обаче не се получава добре. Изобщо не биваше да си правя труда. Тъй де, на тебе не ти пука, нали, Иви? И така ме харесваш, нали?

Тя го наблюдаваше втренчено. Странно, все едно го беше познала и се опитваше да си спомни къде го е виждала. Абсурд. Никога не се бяха срещали. Сигурно се чудеше какъв е човекът, който я е отвлякъл.

„Не се безпокой, малката. Скоро ще разбереш“.

— Кой си ти? — попита тя след малко. — Какво искаш?

Той се усмихна.

— Кой съм... Зависи. В момента явно съм твоят най-добър приятел, ако се държиш разумно. Или пък най-страшният ти кошмар, ако решиш да правиш глупости. Що се отнася до това какво искам... Само онова, което сутринта си взела от пощенската служба в Роквил. Кажи ми къде е, и край. Ще забравим за това малко недоразумение.

Тя поклати глава.

— Не знам за какво говориш.

Делгадо не успя да се сдържи и се изсмя.

— Всички казват така, нали? Абсолютно всеки в твоето положение. „Нищо не знам, кълна се!“ Ще ми се да можех всеки път да залагам големи кинти на това. Сега щях да съм богат.

Той се вторачи в някаква кожичка на пръста си. Даваше ѝ време, оставяше я да проумее ситуацията.

— Обаче ние знаем, че знаеш. Знаем всичко за тебе. Знаем къде живееш, знаем за сина ти в училището за глухи. Даш си пада по бейзбол, нали така? Всичко знаем, Иви. Но това не ни интересува. Искаме само едно-единствено нещо. Дай ми го и още сега ще си отидеш вкъщи при сина си. Не те ли чака? Няма ли да се тревожи?

Жената сведе очи и не отговори. „Жилава кучка“ — с удоволствие си помисли Делгадо. С огромно удоволствие.

— Иви, ако не ми дадеш каквото те помолих, ще се наложи да започна да ти правя някои адски кофти неща. Например... а бе, изтезания, няма нужда да уточняваме повече. Едва ли си достатъчно издръжлива, за да ги изтърпиш. Всъщност изобщо не познавам такъв човек. Затова ми се струва, че накрая пак ще ми кажеш каквото те питам и ще си се мъчила напразно. Обаче, знаеш ли, може и да греша. Може да изтърпиш да ти смазвам върховете на пръстите с клещи и да ти горя устните със запалка. — Той извади клещите и запалката от джоба на якето си, за да онагледя думите си, остави ги на пода и продължи: — Но смяташ ли, че ще можеш да ме гледаш как правя тези неща с Даш? Че и по-ужасни даже. Понеже ще се стигне дотам, ако сега не ми дадеш онова, което все ще ми дадеш накрая.

Занизаха се дълги секунди. Делгадо чакаше. Не бързаше за никъде. Тъкмо напротив, еба ти — наслаждаваше се.

— Марвин — каза жената и поклати глава. — Той участва в това. Господи!

Делгадо се изненада.

— Манъс ли имаш предвид? Марвин ли го наричаш? Откъде го познаваш?

— Той... Божичко, той ни е наблюдавал! Колко съм глупава!

Директорът явно беше наредил на Марвин да я наблюдава. Макар че щом го познаваше като „Марвин“, това наблюдение трябваше да е било отблизо и доста интимно. Зачуди се защо Андърс не му е казал, после едва не се засмя. Нима директорът изобщо казваше нещо на някого, освен ако не се налага?

Хрумна му, че този хубаво избръснат пубис и отсъствието на гащички може да са били за Манъс. Преди да я отвлечат, Манъс му бе казал, че жената не бивало да страда, което тогава му прозвуча като пълна глупост. Но сега... мамка му, нима онзи грамаден глух изрод чукаше тази мацка?! Не можеше да си го представи. Е, даже да я чукаше, какво от това? Мисълта, че ще е втори след Манъс, не го възбуждаше особено, ама пък не беше да няма върху какво друго да се съсредоточи.

Той я потупа по ръката и задържа дланта си за миг, преди да я отдръпне.

— Е, всички допускаме грешки, нали? Важното е да ги поправяме. И ти можеш да поправиш грешката си, Иви. Кажи ми къде е.

— Не мога да ти обясня — отвърна жената. — Трябва да те заведе там.

Делгадо отново се изхили.

— А бе ти изобщо не нарушаваш сценария. Понеже това е второто, което казват всички. За да спечелят време, да си дадат отдих и евентуално да получат шанс да избягат. И всички си мислят, че са оригинални. Не, Иви, няма нужда да ми показваш. Ако си скрила онова, което си взела, значи можеш да го намериш. А щом можеш да го намериш, можеш и да ми обясниш къде е. Никой не заравя нещо посред полето, без да остави знак, нали разбираш? Добре де, някой идиот може и да го направи, обаче ти не си идиотка. Ти си внимателна. Не чак толкова внимателна, както се оказа, но все пак.

Клекна пред нея и тя сведе поглед. Делгадо се пресегна, здраво я хвана за брадичката и вдигна лицето ѝ на сантиметри от своето. Тя се опита да се освободи, с което само го накара да я стисне още по-силно.

— Стига сме се размотавали, съгласна ли си? Освен ако не искаш да се позабавлявам с тебе.

Тя направи опит да се отдръпне и той отново приближи лицето ѝ до своето.

— Мислиш ли, че ще ти хареса, Иви? Според мене май ще се изкефиш.

Леле, как ухаеше и как се опъваха копчетата на ризата ѝ! Той си помисли колко е лесно да спусне ръка и да стисне едната ѝ цица. И да я извърти, еба ти! „Тогава ще ми кажеш ли каквото те питам, кучко?“

Може би. Но избързването щеше да го лиши от други възможности. Засега жената трябваше да смята, че има две противоположни алтернативи: да му даде каквото иска от нея и да си тръгне по живо по здраво или да му даде каквото иска, след като я е осакатил. Ако започнеше да я боли прекалено рано, тази рамка щеше да се размие и тя можеше да стане още по-упорита. Не, още не му беше дошло времето. Въпреки че скоро щеше да дойде. По един или друг начин.

Тя дишаше тежко и ноздрите ѝ се разширяваха и стесняваха. Делгадо вдигна брадичката ѝ още по-високо и жената сбърчи лице от

болка. Леле, как му се искаше да я измъчва! Не само да я плаши. Наистина да я измъчва. Така че да запищи.

— Добре — каза той през зъби. — Чудесно.

И малко отпусна натиска върху брадичката ѝ.

— Но откъде да знам, че ще ме пуснеш, ако ти кажа? — попита тя.

Делгадо пак се захили.

— Поздравления, малката, постигна три точки от три възможни. Това е следващото нещо, което питат всички. И отговорът винаги е един и същи. Няма откъде да знаеш. Може да те лъжа. А може да те лъжа и за това, че ще измъчвам тебе и твоя малък Даш. Е, има един лесен начин да провериш. Просто не ми казвай каквото те питам. За да видиш какво ще се случи. Обаче мисля, че ти вече знаеш отговора. Мисля, че ме гледаш и много добре знаеш, че не те лъжа. И така. Къде си го скрила, Иви? Кажи ми, за да мога да те пусна. Жива и здрава.

Мълчание. После:

— В старческия дом. Точно преди да ме отвлечеш ходих там да видя баща си.

Делгадо се замисли. Ако го лъжеше, правеше го хитро. Понеже как Манъс щеше да се вмъкне незабелязано в тъпия старчески дом?!

От друга страна, тъкмо по тази причина мястото беше изключително подходящо за скривалище.

Той я измери с поглед.

— Ебаваш ли се с мене, Иви?

Тя поклати глава.

— Защото твоят „Марвин“ чака в готовност и ще провери там, където ми кажеш, че е онова нещо. И ако ми съобщи, че не го е намерил, нямаш си и представа каква болка ще ти причиня. Разбираш ли?

Тя впери гневен поглед в него.

— Разбирам.

— На какво е записана информацията? И без да ме будалкаш.

— На флашка.

— Къде точно си я скрила?

— В дамската тоалетна. Пада се отляво, когато влезеш през страничния вход. В кабината за инвалиди. Залепена е на гърба на тоалетната чиния. Ниско до пода.

Делгадо пусна брадичката ѝ.

— Браво, Иви. Добро момиче. Ще кажа на Марвин да я потърси. Ако потвърди, малкият Даш ще си получи мамчето живо и здраво. В противен случай... е, хайде да не мислим за това, а?

Мамка му, как му харесваше това предизвикателство, което струеше от очите ѝ! Щеше да я ебе до скъсване в мига, в който получеше потвърждение, че са открили каквото иска от тях директорът. Когато приключеше с нея, тя само щеше да го умолява. И щеше да я остави. Щеше да я остави да го умолява много дълго. Така че той после да може да си го спомня.

34.

Манъс крачеше напред-назад в края на гигантския паркинг на Колумбия Мол. Спускащото се към хоризонта слънце пронизваше до болка очите му, после хвърляше дълга сянка пред него, когато тръгнеше в обратната посока. Докато вървеше, свиваше и разтваряше юмруците си. Свиване. Разтваряне. Свиване. Разтваряне.

Не му хареса, когато Делгадо удари жената, за да я зашемети, но разбираше, че трябва. Дребният му подхвърли чантата ѝ, после Манъс свърши своята част от работата, като прибра въргалищата се на асфалта обувка, извади ключовете ѝ и премести колата ѝ от мястото на отвлечането. Трябваше да претърси автомобила и чантата и да прати есемес на Делгадо, независимо дали е открил нещо. Е, не беше открил, даже в обувката. Обаче не прати есемес. Съмняваше се, че онова, което иска Директора, е у жената — по-скоро беше в чантата или в колата. Но ако кажеше на Делгадо, че не е намерил нищо, той щеше да реши, че го е скрила другаде. И щеше да я принуди да признае. Не му се мислеше с какви средства. Не му харесваше как я зяпаше, докато я натискаше с коляно в гърба. Знаеше какво означава този поглед. Повтаряше си, че сигурно греша, но познаваше Делгадо. Знаеше го какъв е.

„Изобщо не биваше да я оставяш насаме с него. Изобщо! Стига. Директора нареди така. Нямах друг избор“.

Продължи да се разхожда. Слънцето потъна зад дърветата и сенките им скриха неговата. С всяка втора крачка той забиваше юмрук в бедрото си, все по-силно и по-силно.

„Обаче трябва да му кажеш. Трябва да намерите онова, което е взела от Директора. Защото може да му навреди с него. Затова се наложи Директора да прибегне до такива мерки“.

Беше казал на Делгадо да не ѝ причинява болка. Делгадо го изглежда странно, сякаш го е помолил да не причинява болка на муха или мравка. Попита го какво му пука и Манъс не отговори. Не можеше.

Помисли си, че беше трябвало да иде при нея по-рано, преди да се случи това, още преди да признае всичко на Директора. Можеше да ѝ обясни, да я накара да разбере, че е длъжна да върне флашката. Може би щеше да го послуша.

А можеше и да откаже. И тогава какво щеше да прави с нея?

Но сега можеше да ѝ обясни. Сега щеше да го разбере. Щеше да го послуша. Защото...

„Щом Директора иска само флашката, защо просто не пусне жената, след като я получи?“

Свиване. Разтваряне. Свиване. Разтваряне.

„Ами ако се бои, че тя все пак може някак си да му навреди? Заради нещата, които знае. А той трябва да се бои от тях. Трябва. Затова прави всичко това. Не само за да си върне флашката. А за да се погрижи тя после да не каже на никой. Затова. Щяла е да направи нещо лошо и още може. Затова просто НЯМА ИЗБОР“.

Спря и притисна длани към слепоочията си.

„Защо ѝ е трябвало да го прави? Защо?“

Спомни си как го беше галила по лицето, как го беше целувала.

„Съжалявам, Иви. Страшно съжалявам“.

Седна на бордюра, скри лицето си в шепи и заплака.

Не знаеше как да постъпи. Не искаше тя да пострада. Не искаше да умре. Ала не зависеше от него. Беше направила нещо. На Директора. Но защо? Защо ѝ беше трябвало да го прави?

Телефонът му завибрира и Манъс припряно го измъкна от джоба на ризата си. Есемес от Делгадо: „Провери ли в колата и чантата? И в обувката?“

Сърцето му се разтуптя бясно. Той се поколеба, после отговори: „Да“.

„И?“

Трябваше да му каже. Така искаше Директора. Но щом Делгадо го питаше, значи не беше намерил нищо у нея. И щом флашката я нямаше в колата, чантата и обувката ѝ, значи я бе скрила. И сега дребният щеше да я принуди да признае къде.

Манъс отново натисна слепоочията си с ръце. „Какво да правя? Какво да правя? КАКВО ДА ПРАВЯ?“

„И какво, умнико?“

Той се вторачи в есемеса. Изведнъж му се прииска да се захване на работа върху Делгадо. Всичко друго напълно го объркваше, но това му изглеждаше съвсем ясно.

„Нищо“.

„Провери ли й боклуците?“

„Да“.

„Мамка му, сега да не си и онемял? Откри ли нещо?“

По лицето му се стичаха сълзи. „Не“ — написа Манъс и натисна бутона „Изпрати“.

После запримигва и се втрени в дисплея. Беше ли искал да го изпрати? Просто не се замисли, написа двете букви и натисна „Изпрати“. И край. Вече не се налагаше да мисли за това. Ала не можеше да престане да мисли.

Изправи се и отново закрачи напред-назад. След секунди получи нов есемес.

„Да, така и очаквах. Казва, че я била скрила. Флашка, както се предполагаше. В старческия дом до супермаркета. В женската тоалетна, отляво, когато влезеш през страничния вход. В кабината за инвалиди. Залепена е на гърба на тоалетната чиния, ниско до пода“.

Манъс изпита толкова силно облекчение, че коленете му омекнаха. Делгадо явно я беше уплашил, за да му каже, без да я нарани. Засега. Манъс знаеше как се правят тези неща. Най-добре да изчакаш с причиняването на болка, ако може.

Което не означаваше, че по-късно няма да се стигне и дотам.

„Добре“ — отговори той.

„Какво значи добре? Ще провериш ли?“

„Да“.

„Колко време ще ти трябва?“

„Не знам. Първо трябва да отида там“.

„Чакай малко, ти не върна ли колата й при супермаркета?“

„Не. Защо?“

„Трябва да я върнеш“.

„Защо?“

„За да изглежда естествено“.

Манъс поклати глава. Това изобщо не му харесваше.

„Какво искаш да кажеш?“

„Да ти го обяснявам ли искаш, глупако? Колата ѝ просто трябва да е там, където са я видели за последно. За да изглежда естествено. Мамка му, мразя ги тези скапани есемеси. Не може ли да си сложиш слухово апаратче или нещо подобно?“

„Как да изглежда?“

„Губим време. Провери в старческия дом и ми събщи какво си открил“.

„Не ѝ причинявай болка“.

„Да, загреях още първия път, умнико. Много мило, че си падаш по жената, обаче хич не ми пука. Трябва да се погрижа за нея по определен начин. По заповед на директора“.

Още отначало го знаеше, нали? Въпреки че се опитваше да го скрие от себе си. Само флашката не стигаше. Директора я искаше мъртва.

Но... „по определен начин“?

„По какъв начин?“

„Не е твоя грижа! Ти си имаш задача. Старческият дом. Действай. Не мисли за нищо друго. Аз правя каквото ми е наредено. И ти правиш същото“.

„Какво ти е наредено?“

„Я се разкарай“.

„Няма да ти помогна, докато не ми кажеш“.

„Ей, тъпако, искаш ли да съобщя на директора какви ги плещиш?“

Не го интересува. Нямаше да отстъпи.

Изтече почти цяла минута. После се получи нов есемес:

„Да го направя така, че да изглежда като нещо случайно, чат ли си? Като престъпление, на каквото може да стане жертва всеки, а не нещо целенасочено. Ясна ли ти е вече картинката, идиот такъв? Сега ще си свършиш ли работата, или да викам подкрепление?“

Вълна от хладна ярост заля ума и сърцето му. Известно време Манъс просто държеше джиесема и свиваше и разпускате другия си юмрук. После отговори:

„Няма нужда. Вече мога да се захвана на работа. С удоволствие“.

35.

Манъс пътуваше с колата на Иви към Сейфуей, като се опитваше да разсъждава ясно, да се съсредоточи.

„Едно по едно. Едно по едно“.

Преди да влезе в паркинга, го обиколи, като се оглеждаше за полиция, тълпа... някакви признаци, че са забелязали отвлечането. Нямаше нищо. Паркира колата на същото място, от което я беше взел, угаси двигателя и постави чантата и обувката в обикновена платнена пазарска торба, с каквито идваха в супермаркета екологично ориентирани клиенти. После слезе от автомобила, смъкна работните си ръкавици и също ги пусна в торбата.

Стигна до старческият дом и опита страничния вход. Заключено. Е, сигурно беше прекалено да се надява, че ще успее да се вмъкне незабелязано.

Мина отпред и влезе през главния вход. Моментално го посрещна остра миризма на антисептици. Пригади му се, но той се овладя и продължи напред.

На голямата кръгла рецепция в дъното на фоайето седеше красива чернокожа жена. Когато Манъс се приближи, тя се усмихна и вдигна вежди. Нямаше нужда да чете по устните ѝ, когато го попита:

— С какво мога да ви помогна?

Той спря пред рецепцията и се усмихна неловко.

— Баща ми вече не може да се грижи за себе си и мисля, че е време. Ако имате да ми дадете някаква брошура, за да му я покажа... това ще улесни нещата.

Жената кимна съчувствено и погледът ѝ се задържа върху него малко по-дълго, отколкото изглеждаше естествено. Беше свикнал с подобна реакция. Предизвикваше я винаги, когато говореше пред някого за пръв път. Тя се чудеше какво му е. Дали е глух? Или бавноразвиващ се? Това не го притесняваше. Знаеше, че нещо в присъствието му кара хората да се притесняват, нервира ги, дори ги

плаши. Странният му глас привличаше вниманието им и можеше да обясни неговото въздействие, което всъщност се дължеше на друго.

Рецепционистката събра няколко листовки и му ги подаде. Манъс ги прегледа за пред очи. Лъскави материали, изобразяващи смеещи се добре облечени здрави наглед стари хора с идеални зъби и фризирани бели коси, които се разхождаха и играеха на шафълборд под искрящо синьо небе или вечеряха на отрупани с лакомства маси на светлината на свещи. Никой не беше сам, всички се радваха на приятна компания. За пръв път виждаше такава идиотщина.

Той вдигна поглед и установи, че жената говори. Или не се досещаше, че е глух, или не знаеше как да разговаря с глухи.

— ... и насърчаваме домакуващите да участват във всички дейности, които предлагаме. Сигурна съм, че баща ви ще е много щастлив тук, ако решите да го настаните при нас.

Зачуди се дали я е разбрал вярно. Да го „настани“ ли? Да го „затвори“ му се струваше по-точно.

— Благодаря — отвърна Манъс. — Предполагам, че ще се съгласи.

— А вие се казвате...

— Милър — излъга той. Питаше се дали жената ще получи комисиона, ако успее да го привлече за клиент. — Марк Милър.

— Вижте, господин Милър, главният офис вече е затворен и не можем да ви разведем из дома. Но ако дойдете пак...

— Първо ще разгледам брошурите. Благодаря, много ми помогнахте. А, може ли да използвам тоалетната?

— Разбира се. — Тя посочи надясно. — В дъното на коридора завийте наляво. Тоалетните са отдясно. Лесно ще ги намерите.

Манъс признателно ѝ кимна и се отдалечи. Когато зави зад ъгъла, малко по-нататък видя чернокож мъж, почти също толкова едър колкото него, да седи на стол и да чете вестник, опрял лакти на коленете си. Носеше зелени медицински дрехи и Манъс реши, че е санитар или нещо подобно и пази „домакуващите“ да не се изнижат през страничния изход.

Продължи напред. Санитарят вдигна поглед и Манъс му кимна дружелюбно. Мъжът му отговори и се върна към вестника си. Не проявяваше голям интерес към новодошлия, добре. Но когато се приближи, Манъс разбра, че столът му е точно след тоалетните.

Нямаше да успее незабелязано да влезе в женската. Замисли се за миг и претегли плюсовете и минусите на различни възможности.

— Извинете — каза той, когато спря пред двете врати. — Има ли някой в дамската тоалетна?

Мъжът го погледна и се намръщи.

— Май не.

— Леля ми смята, че си е забравила очилата вътре. Нали няма проблем да проверя набързо?

Резервният му план предвиждаше да елиминира санитаря, да провери тоалетната и да изчезне през страничния изход. В зависимост от това как щеше да реагира мъжът имаше готовност и за други ходове. Но не се наложи да прибегне до тях. Онзи само сви рамене, каза „моля“ и пак се задълбочи във вестника си.

Манъс му кимна и влезе. Вътре цареше безупречна чистота. Плочките направо лъщяха на флуоресцентната светлина. За негова изненада, миризмата на антисептици беше много по-слаба, отколкото навън.

Вмъкна се в кабината за инвалиди, приклепна и заопипва зад тоалетната чиния. Нищо, само студен гладък фаянс. Плъзна ръката си нагоре. Пак нищо. Провря глава и надзърна. Освен оставените от пръстите му следи навсякъде имаше малко мазен пласт прах. На такива места обикновено не се чисти, дори в такова очевидно съвестно заведение като старческият дом. Отзад никога не бяха лепили нищо.

Манъс провери по същия начин и другите кабинки. Нищо.

Иви беше излъгала Делгадо. За да спечели време. Защото знаеше онова, което се опитваше да не повярва Манъс. Че когато открият флашката, с нея е свършено.

Той излезе от тоалетната, готов да каже на санитаря, че не е намерил очилата. Но онзи изобщо не вдигна поглед от вестника си.

Манъс си тръгна през главния вход, като не пропусна още веднъж да благодари на рецепционистката. На път за Сейфуей, след като вече не се налагаше да играе роля, пак го обзе паника. Няколко пъти дълбоко си пое дъх и си наложи да се овладее. Трябваше да реши какво да прави. Не можеше да каже на Делгадо. Не можеше. Защото той щеше да причини болка на Иви. Ако вече не й беше причинил. Ако не й причиняваше болка точно в този момент.

И болката нямаше да е краят. Всъщност щеше да е само началото.

Стигна до края на паркинга и закричи напред-назад, докато обмисляше опциите и претегляше рисковете. След пет минути установи, че постоянно се връща към една и съща идея. Опасна и лоша идея. Но всичко друго му се струваше още по-лошо.

Джиесемът му завибрира и Манъс го извади. Есемес от Делгадо. „Какво става?“

Без да му отговори, той прибра телефона, влезе в Сейфуей и купи бутилка вода и няколко блокчета мюсли. И флашка. Плати в брой.

След като излезе от магазина, разкъса и изхвърли опаковката и пхна флашката в джоба си. Водата и блокчетата мюсли отидоха в пазарската торба при чантата и обувката на Иви.

Отиде при пикала си, отвори сандъка за инструменти, прибра торбата вътре и извади проследяващото устройство. След по-малко от минута имаше координатите на мобилния телефон, от който му пращаше есемеси Делгадо. Изглежда, се намираше в гората край язовир „Триаделфия“. Стомахът му се сви при мисълта колко е тъмно и уединено там.

Джиесемът му отново завибрира. Делгадо: „Отговори ми, тъпако. Намери ли флашката?“

„Чакам пред тоалетната — написа му Манъс. — Трябва да съм сам“.

„Добре. Обаче стига си ме отсвирвал. Искam да знам какво става. Нямам й вяра на тази кучка“.

Манъс затвори сандъка, докосна дръжката на ножа в предния си джоб и дръжката на пистолета в кобура, седна зад волана и потегли.

36.

Отне му по-малко от дваайсет минути да стигне до черния път, в края на който според неговия СтингРей щеше да открие Делгадо. Докато шофираше, дребният му прати два есемеса. Отговори на първия, че още чака. На втория изобщо не обърна внимание. Изключи фаровете и бавно продължи само на габарити, докато стигна до затворен портал. Спря и слезе да проучи положението. И естествено, веригата беше прерязана и после увита около една от гредите, колкото да издържи небрежна проверка. Манъс отвори портала и влезе. Когато проследяващото устройство показа, че е на четиристотин метра, спря, даде заден и обърна пикапа, угаси двигателя и продължи пеш.

Въздухът в гората беше влажен, ухаеше на дървета и пръст. Точно пред себе си усещаше и язовира — чиста миризма като на месинг или озон. Вървеше бавно и в едната си ръка носеше нов „Дифендър Ълтра“, като внимаваше да не настъпи някоя съчка, за да не изпращи.

Когато наближи брега, забеляза спринтера на фона на дърветата. Изключи фенерчето, пхна го в джоба си и застана отляво на плъзгащата се врата. Делгадо беше десняк — по този начин щеше да го принуди да напусне прикритието си, за да може да стреля, като в същото време максимално затрудняваше самата стрелба. Ако се стигнеше дотам.

„Тук съм“ — прати му есемес.

Изтекоха няколко секунди. После: „Къде тук?“

„Пред спринтера. Нося флашката“.

Занизаха се безкрайни мигове. Манъс наблюдаваше буса, поставил длан върху дръжката на танфолиото.

Вратата на спринтера се отвори и се появи Делгадо. Държеше пистолет, но дулото му сочеше надолу. Очакваше евентуални проблеми, обаче явно не искаше да създава такива. Добре. Манъс свали ръка от собственото си оръжие и пусна полата на ризата си отгоре.

Дребният говореше, ала заради струящата от товарното отделение светлина Манъс не разбираше какво казва.

— Не мога да чета по устните ти оттук — каза той и се приближи с отпуснати отстрани ръце, за да покаже, че не държи нищо. Ето, така беше по-добре.

Делгадо вдигна пистолета и го насочи към гърдите му.

Манъс спря.

— СтингРей. А викаш на мене „тъпак“.

Знаеше, че Делгадо се колебае. Надяваше се обидата да го ядоса достатъчно, за да замъгли за момент трезвата му преценка.

Делгадо се намръщи и се озърна. Усещаше, че нещо не е наред, но не разбираше точно какво. Номерът беше да не остави на мозъка му достатъчно време да провери онова, което му подсказваше инстинктът.

Манъс посочи пистолета му.

— Ще ме убиваш ли, или може да се кача?

— Къде е флашката?

— Прекалено е светло. Трябва да затворим вратата.

Делгадо вдигна оръжието си още по-високо и се прицели в лицето му.

— Къде е тъпата флашка?

Изпитваше по-силно подозрение, отколкото се надяваше Манъс. Не му оставаше друго, освен да кара направо.

— Първо да видя жената.

— Защо?

— Искам да се уверя, че е добре.

— Чукаш ли я?

— Искам да се уверя, че е добре.

Делгадо протегна лявата си ръка.

— Дай ми флашката.

— Не е у мене. Но е наблизо.

— Къде е?

— Първо жената.

Делгадо хвана пистолета с две ръце и наклони глава, за да се прицели.

— Ще те застрелям, Манъс.

— Ами хайде. После ще обясняваш на Директора защо си застрелял единствения човек на света, който е знаел къде е флашката.

Секундите се занизаха. Манъс не вярваше, че дребният ще го застреля. Но и не беше сигурен. Нищо. Нямахте как другояче да го изиграе.

Делгадо отново отпусна пистолета към гърдите му, слезе от спринтера и му направи път.

— Добре. Влизай пред мене.

Тактиката му си я биваше. Не му позволяваше да се приближи прекалено. Манъс трябваше да издебне подходяща възможност.

Качи се в буса. Иви седеше на пода в единия заден ъгъл с оковани или вързани зад гърба ръце. Дрехите ѝ бяха поизмачкани и горната ѝ устна беше подута, но иначе изглеждаше наред. Тя хвърли поглед към него, без да каже нищо. Ала омразата в очите ѝ го попари.

Делгадо го последва вътре и затвори вратата, без да отпуска пистолета.

— Мини назад — нареди той. — Направи ми място.

Манъс се приведе и влезе навътре. Нямахте да е сега.

Дребният се вторачи в него.

— Къде е флашката, тъпако?

Манъс погледна Иви, после отново насочи вниманието си към Делгадо.

— Директора не иска тя да пострада.

— Глупости.

— Току-що разменихме есемеси.

Делгадо се ухили злобно.

— А стига бе! Дай да ти видя джиесема.

— Аз си трия есемесите. Надявам се, че си достатъчно умен да правиш същото. Тъпако.

Делгадо почервения.

— Ти за какъв...

— Защо не му се обадиш? Страх те е да не те лиши от забавлението, нали?

Дребният присви очи и завъртя пистолета към Иви. Тя потръпна, но не извърна очи.

— Забавление, а? Значи искаш забавление? Виж сега какво ще направим. Започвам да броя. Ако стигна до три, преди да си ми казал къде е тъпата флашка, ще гръмна гаджето ти в лицето. Добре ли ти звучи? Забавно ли ти е? Хайде, почваме. Едно. Две...

— Добре. — Манъс вдигна ръце с разтворени длани. — Добре! Делгадо продължаваше да се цели в Иви.

— Къде е?

— Тука е. В левия ми джоб. Ще я извадя. Бавно.

Бръкна в джоба си, бавно, както беше обещал, извади флашката и я протегна напред.

Дребният я погледна и отново впери очи в Манъс. Пистолетът остана в същото положение.

— Планът не беше такъв. Трябваше да я занесеш на директора, за да се увери, че действително е каквото му трябва. Откъде да знаем, че не е празна? Тази кучка може да я е купила от Уолгрийнс.

Флашката в протегнатата ръка на Манъс беше на по-малко от метър от Делгадо.

— Тогава му я занеси. Аз ще пазя жената.

— Как пък не! Веднага се разкарай от буса!

— Обади се на Директора — отвърна Манъс. — Тя не бива да пострада.

Не можеше да предвиди точно какво ще направи Делгадо. Може би щеше да посегне към флашката? Или да му каже да я остави на пода? Да го накара да заеме по-неизгодна поза или положение? Да се обади на Директора? Просто не знаеше. Така или иначе обаче, той беше получил каквото искаше. Следователно вече не се налагаше да заплашва жената. И следователно пак щеше да насочи оръжието си към Манъс. И това щеше да е неговият шанс. Сигурно последният.

Предусети движението в последния момент. И докато ръката на дребния се придвижваше наляво от жената към него, се хвърли напред с баскетболно завъртане, светкавично замахна с протегнатата си лява ръка и отблъсна дясната ръка на Делгадо назад и нагоре. Отекна изстрел. Манъс стисна пистолета, за да го задържи настрани от себе си, и заби предлакътницата си в гръкляна на Делгадо. Нов изстрел. Давейки се, Делгадо посегна със свободната си ръка към джоба на панталона си. Манъс го хвана за китката, смаза с глава лицето му, отстъпи назад и коляното му се стрелна към слабините на противника му. Делгадо се преви напред и той разпери ръцете му настрани, отново го удари в лицето с глава, после, докато дребният падаше, повторно заби ръка в гърлото му. Делгадо се просна по очи на пода и Манъс изтръгна оръжието от пръстите му.

Делгадо лежеше неподвижно. Манъс си представи за миг как строшава шията му с крак... Толкова му се искаше да го направи, че кракът му затрепери. Но ако на всичкото отгоре убиеше Делгадо, когото Директора ценеше... Просто не знаеше какво ще се случи.

Дълбоко си пое дъх и бавно го издиша в опит да се съсредоточи. Ако успееше да накара Иви да му каже къде е скрила флашката... Ако тя обещаеше, че няма да разкрие нищо на никого... Тогава Манъс щеше да предложи на Директора собствения си живот като гаранция. Иви нямаше да издаде нищо, ако знаеше, че това ще му струва живота, нали?

Да, така щеше да е по-добре, по-сигурно. Искаше му се да убие Делгадо, ала неговите желания не бяха важни.

Клекна и го претърси. Откри портфейл, нож, джиесем, връзка с две ключета за белезници и ключовете за спринтера. Хвърли настрани всичко друго, освен телефона и ключетата. После кръстоса ръцете на Делгадо зад гърба му, натисна с коляно китките му и погледна Иви, която се свиваше в ъгъла с ококорени очи.

— Направи ли ти нещо? — попита я Манъс.

Тя поклати глава. Раменете ѝ се надигаха и отпускаха в такт с ускореното ѝ дишане.

— Белезници ли ти е сложил? Не виждам ръцете ти.

Иви кимна. По бузата ѝ се плъзна сълза.

— Всичко е наред — опита се да я успокои той. — Вече всичко е наред. Намерих ключетата. Ела насам да ти сваля белезниците. По-добре да не го пускам.

Иви се поколеба за миг, после се придвижи рачешката напред и се завъртя с гръб към него. Манъс отключи едната гривна и тя се обърна към него, разтривайки освободената си китка. Той ѝ подаде ключето. Иви отключи и другата гривна, остави белезниците и ключетата да паднат на пода, затисна с длани ушите си и сбърчи лице. Тъпанчетата я боляха от многократно усилените в товарното отделение на спринтера гърмежи, досети се Манъс.

Делгадо се размърда под него.

— Дай ми белезниците — каза Манъс. — Идва на себе си.

Иви се присви, ужасено вторачена в дребния. Явно беше в шок. Манъс се наклони настрани, вдигна гривните и окова Делгадо. После се изправи, като стоеше приведен, за да не си удари главата в тавана.

— Трябва да тръгваме.

Тя също стана и отстъпи от него, продължаваше да разтрива китките си.

— Какво значи всичко това? Кой си ти всъщност?

Манъс поклати глава.

— Трябва да тръгваме.

Иви погледна Делгадо, после отново Манъс.

— Да не ми разигравате някакъв театър с доброто и лошото ченге?

Той отиде при страничната врата и я отвори.

— Трябва да тръгваме. Пикапът ми е наблизо.

Иви пак се обърна към проснатия на пода мъж, ненадейно пристъпи напред и го изрита в лицето. Главата му отскочи назад и от носа му шурна кръв. Тя сбърчи лице и се хвана за босия си крак. Делгадо се затъркаля по пода от болка.

Манъс го смъкна от буса и го изправи на крака. Дребният се давеше и плюеше. Смазаният му нос кървеше обилно.

Иви застана на вратата и Манъс видя, че е вдигнала обувката си. Тя понечи да скочи навън, после спря и се огледа, очевидно объркана. Държеше балеринката пред себе си, сякаш можеше някак да се защити с нея от цялото това безумие. Явно нямаше представа и къде се намира.

— При язовир „Триаделфия“ сме — каза Манъс. — Пикапът ми е на по-малко от половин километър оттук. Трябваше да се сетя да взема другата ти обувка. Съжалявам. Остана в пикапа. Заедно с чантата ти.

Включи фенерчето и го насочи към лицето на Делгадо.

— Качи се отпред — нареди му. — Зад волана.

Дребният изплю гъста храчка, примесена с кръв.

— Знаеш ли какво ще направи директорът, когато научи за това?

Манъс затвори страничната врата на спринтера и подаде ключетата за белезниците на Иви.

— Върви след мен. Трябва да го затворя в кабината. — Хвана Делгадо за яката и го замъкна до предната врата, натика го вътре и заобиколи от другата страна. Онзи го наблюдаваше с потъмнели от ярост очи. Манъс се качи, пак го хвана за яката и опря дулото на пистолета зад дясното му ухо. — Обърни се към вратата с гръб към волана.

— Не можеш да ме зарежеш тука, мамицата ти! — злобно изсумтя Делгадо.

— Какво предпочиташ, да те заключа за волана или да ти пръсна черепа?

Дребният не отговори.

Манъс кимна на Иви.

— Отключи му белезниците и ги заключи през кормилото. — Стисна яката на Делгадо още по-здраво и болезнено заби дулото зад ухото му.

Ръцете ѝ трепереха, но тя се справи и върна ключетата на Манъс, който още веднъж провери белезниците, пусна ключетата на пода, слезе от буса и го заобиколи. Когато стигна до предната лява врата, видя, че Делгадо говори на Иви.

— ... ама първо ще накарам скапаното ти глухо синче да гледа. А може пък да накарам тебе да гледаш как оправям него.

Манъс я погледна, за да види реакцията ѝ. Тя не отговори. Очите ѝ станаха някак пусти, лицето ѝ не изразяваше абсолютно нищо.

— Дай ми пистолета — каза Иви, без да откъсва поглед от Делгадо.

Дребният усети какво я е обладало, погледна Манъс и поклати глава.

— Ако тази кучка ме убие, директорът ще ти даде да разбереш. Много добре го знаеш.

— Дай ми пистолета — повтори тя.

Манъс също поклати глава.

— Не можем. Трябва да тръгваме. Ще ти обясня по пътя.

Делгадо се обърна към нея и се ухили.

— До скоро, малката. Много се изкефих на бръснатата ти шунда.

Пустотата в очите на Иви изведнъж се смени с ярост. Тя сграбчи Делгадо за косата и блъсна лицето му в ръба на вратата. Два пъти. После още веднъж. Той задърпа ръцете си, но китките му бяха оковани и нямаше как да се защити. Манъс я прегърна през раменете и я дръпна назад. В пръстите ѝ остана кървав сноп присадки и дребният изрева.

Иви се дърпаше, но Манъс я държеше здраво. След малко тя спря да се съпротивлява. Той я пусна, като я наблюдаваше внимателно.

Иви захвърли космите, втренчи се в Делгадо и каза задъхано:

— Когато те видя пак, ще те убия. Моли се да не е скоро.
Дребният плюеше кръв и не можеше да ѝ отговори.

37.

Напредваха бавно заради терена и босите крака на Иви. Мълчаха — беше прекалено тъмно, за да разговарят, а и Манъс не искаше да се разсейват. Извади в движение пълнителя на пистолета на Делгадо, изпразни патронника, избърса оръжието и пълнителя и ги хвърли в различни посоки.

Когато стигнаха при пикапа, извади чантата и обувката от сандъка за инструменти и ѝ ги даде. Качиха се и той понечи да запали двигателя, но Иви включи лампата на тавана и протегна ръка с длан напред, давайки му знак да почака.

„Каква беше онази флашка?“ — попита на жестомимичен език.

„За заблуда“.

„Защо?“

Манъс се поколеба. Не знаеше какво да ѝ отговори.

„Той щеше да те нарани“.

Иви дълго се взира в него. После каза със знаци:

„Закарай ме вкъщи при Даш“.

„Ами колата ти? Още е при супермаркета“.

„Просто ме закарай вкъщи“.

Манъс завъртя ключа и потегли. След стотина метра обърна глава към Иви и видя, че е вдигнала джиесема си до ухото си. Ужасен, той го дръпна от ръката ѝ и прекъсна връзката. После я погледна и настойчиво поклати глава.

— Какво има? — викна Иви. — Какво?

— Вкъщи ли се обади?

Тя кимна.

— Мисля, че наблюдават апартамента ти.

Устните ѝ бяха стиснати. Беше пребледняла.

Той намали скоростта, за да вземе поредния завой, и отново настъпи газта.

— На бавачката ли звънеште? Успя ли да се свържеш с нея? Какво ѝ каза?

— Още не беше вдигнала.

— Трябва да внимаваш. Може да те подслушват.

Телефонът на Делгадо завибрира в джоба му.

„Мамка му“ — помисли си Манъс, извади го и погледна дисплея.

Есемес от Директора. „Докладвай“.

Сигурно следеше джиесема ѝ. Беше засякъл обаждането и последвалото прекъсване. Искаше да знае какво става.

Манъс ѝ подаде телефона.

— Директорът е — каза на глас, докато завърташе волана на следващия завой. — Ще ти продиктувам точно какво да му напишеш. Разбираш ли?

Погледна надясно и я видя да казва:

— Не, не разбирам...

Манъс се обърна напред.

— Не мога едновременно да шофирам и да чета по устните ти. Слушай ме и прави точно каквото ти казвам. Недей да спориш, ще ти обясня в движение. Напиши му: „В момента ни води при флашката. Скоро би трябвало да сме там“.

Погледна я и се увери, че пише. Остави я да свърши, после попита:

— Разбираш ли?

Иви поклати глава.

— Ако геолокализира телефоните ни, той си мисли, че тримата с тебе и Делгадо сме заедно.

— Кой е Делгадо? — видя я да произнася.

— Онзи в буса. Директора си мисли, че Делгадо му е казал, че ни водиш при флашката. Ако действително беше така, нямаше да те изпускаме от поглед. Следователно телефоните трябва да останат заедно. И не бива да казваш на бавачката нещо, което е в противоречие с това.

След малко излязоха на шосето. Искаше му се да даде газ, ала не можеше да рискува да го спре пътна полиция, затова караше съвсем малко по-бързо от позволеното, като постоянно местеше очи от пътя към скоростомера и обратно, защото не вярваше на възбудените си сетива.

Иви го докосна по ръката. Манъс се обърна към нея и тя повдигна джиесема на Делгадо към него. Нов есемес от Директора:

„Не забравяй, че трябва да прилича на нещо случайно, нали така?“

Заля го изгарящ гняв. Беше се надявал, че Делгадо лъже за разпорежданията на Директора. Сега знаеше, че му е казал истината.

— Напиши му: „Наложи се да импровизираме. Трябваше ни нейният телефон. Но всичко е под контрол. Скоро ще приключим“.

Изчака и след малко попита:

— Готово ли е? — Обърна се към нея и я видя да кимва.

На едно от кръстовищата спряха на червен светофар и Манъс ѝ каза с жестове:

„Знам, че се безпокоиш за Даш. Сега можеш да се обадиш. Само внимавай какво говориш. Имала си нещо спешно в службата, в момента се прибиращ. Кажи, че... само ще се отбиеш да вземеш нещо. Ако Директора подслушва, това ще го успокои“.

Иви кимна, набра номера и вдигна джиесема до ухото си. Разговорът продължи по-малко от минута. Манъс не можеше да чете отстрани по устните ѝ. Светна зелено и той зави наляво. Когато отново я погледна, телефонът беше в скута ѝ и тя плачеше — по-скоро от облекчение, усети той, отколкото от мъка.

— Даш добре ли е?

Тя кимна и избърса сълзите си.

— Не се бой, Иви — опита се да я успокои Манъс, като местеше очи от пътя към нея и обратно. — Всичко ще се оправи.

Искаше му се и той да го вярва.

След малко тя отново го докосна по ръката и Манъс се обърна към нея.

— Звъни — каза Иви. — Той е. Директорът.

Едновременно се случваха прекалено много неща.

Манъс не можеше да обмисли всичко. Имаше нужда от повече време.

— Прати му есемес: „В момента не мога да разговарям“.

Продължи да шофира. Иви го дръпна за ръкава и протегна джиесема към него. Нов есемес от Директора: „Ако ви е казала, че флашката е в апартамента ѝ, значи лъже. Не се е прибираща вкъщи, след като сутринта я е взела от Роквил“.

— Мамка му. Напиши му: „Наясно сме. Отиваме да вземем момчето. Тогава ще ни я даде“.

Манъс я погледна. Тя се взираше в него с ококорени очи. Той погледна напред към пътя и пак се обърна към нея.

— Напиши му го.

Тя поклати глава.

Манъс насочи вниманието си към шофирането.

— Трябва да отговорим, Иви. — Изчака, после отново я погледна.

Тя клатеше глава.

„Спри колата“ — направи му знак.

Точно пред тях имаше разклонение. Манъс отби и спря.

— Ще направиш ли нещо лошо на мен или на Даш? — със сълзи в очите попита Иви.

Той се огледа. Чувстваше се като в капан, бореше се с обзелата го паника. Тя се наведе към него и го стисна за ръката, за да привлече вниманието му.

— Е?

— Не! — отговори Манъс и категорично поклати глава.

Сълзите потекоха по бузите ѝ и тя скри лицето си в шепи. Тялото ѝ се разтърсваше конвулсивно. Той се наведе към нея и започна да я гали по косата, после хвана дланите ѝ и нежно ги отдръпна от лицето ѝ, за да го вижда.

— Но ще го направи някой друг. Ако преди това не измислим как да го предотвратим.

Иви кимна, въздъхна и почна да пише есемеса. На Манъс му призля при мисълта, че продължава да лъже Директора. Трябваше да помисли, да овладее положението. Ала нещата се случваха толкова бързо, че можеше само да реагира инстинктивно.

След пет минути вече обикаляше около нейния блок. Тя го докосна по рамото и му даде знак да спре. Манъс поклати глава и продължи да обикаля, въртеше глава и оглеждаше всяка възможна позиция за засада.

— Трябва да внимаваме — каза той. Надяваше се да го е разбрала. Знаеше, че всичко това е ново за нея. Тя нямаше представа, че всеки момент може да допуснат грешка, която да им струва скъпо.

Направи две пълни обиколки и не забеляза нищо необичайно. Но имаше лошо предчувствие. От онези, на които се беше научил да вярва.

Паркира в сянката на няколко дървета с лице към нейния вход. Изключи фаровете, но остави двигателя да работи. За всеки случай. Беше паркирал на същото място, когато сглобяваше леглото на Даш. Ала сега всичко бе различно.

Иви понечи да слезе, но Манъс я хвана за ръката.

„Ще ви заведа с Даш на сигурно място — обясни й с жестове. — Докато уредя въпроса с Директора“.

Тя дълго се взира в лицето му.

„Пратил те е да ме наблюдаваш“. — Нямаше въпросителен знак. Манъс кимна.

„И да ме чукаш ли?“

Той нямаше сили да срещне очите й. Ръцете му безпомощно увиснаха във въздуха. Накрая успя да се овладее.

„Не, не му казах за това. Докато...“

Тя го потупа по крака, за да го накара да я погледне, и попита на глас:

— Докато какво?

— Докато не разбрах, че наблюдава апартамента ти. Че и без това знае. И че знае, че го лъжеш. Не трябваше да го лъжа. Но... но...

Не можеше да довърши изречението. Не знаеше как. Заоглежда се. Отново не забеляза нищо странно, но продължаваше да изпитва тревога.

Искаше му се да й каже, че трябва да му се довери, че има нужда от неговата помощ. Че се налага да я заведе някъде на сигурно място, преди да се свърже с Директора, преди да е станало още по-лошо. И че най-важното е да му даде флашката. Защото докато флашката е у нея, Директора няма да спре.

Ала не знаеше как да й обясни всичко това. Затова каза само:

„Съжалявам. Ужасно съжалявам. Не исках да се случи. Ще оправя нещата“.

„Как?“

Манъс поклати глава. Щеше му се да знае.

„Трябва да се качиш. Много бързо. Извини се на бавачката и я прати да си ходи. И с Даш разговаряй само на жестомимичен език. Кажи му да събере каквото му трябва за хотел. Директора сигурно ще ви наблюдава, обаче не знае добре езика на жестовете“.

— Ами ако има преводач?

„Точно затова трябва да побързаш. Просто си вземи малко дрехи, обувки и пари, ако имаш, и толкова. Не знам с колко време разполагаме“.

Иви кимна и понечи да слезе от колата. Манъс постави длан върху ръката ѝ.

„Почакай. Вземи и трите телефона. И ги остави горе, когато тръгнете“. — Подаде ѝ своя телефон и джиесема на Делгадо.

„Защо?“

„Директорът очаква тримата да се движим заедно. И... Не знам. Просто предчувствие“.

„Какво предчувствие?“

Как да ѝ обясни такова нещо?

„Лошо. Побързай“.

38.

Щом Иви влезе във входа, Манъс угаси двигателя и слезе от колата. Искаше му се да вярва, че Директора никога няма да му направи нищо лошо, но инстинктът го предупреждаваше, че ако не му се подчини, ще започнат да търсят пикапа му и следователно не трябва да е в него, когато го открият.

На три метра зад автомобила имаше затревена тераса с дълга редица черничеви храсти. Чудесно скривалище. Но щом той се изкушаваше да се скрие там, мястото можеше да привлече и някой друг. Затова подмина храстите, навлезе сред дърветата зад тях и приклепна ниско до дебелия дънер на стар клен. Подухваше ветрец, ала иначе цареше тишина. Манъс се подчини на тази неподвижност, сви се, затвори се, остави се да изчезне, както някога, когато баща му се прибираше вкъщи пиян, когато да не му обръщат внимание, да не го виждат, беше единственият начин да оцелее.

Изтекоха няколко минути. От входа на петдесетина метра от Манъс излезе жена на средна възраст. Имаше латиноамерикански вид, но светлината идваше отзад и той не я виждаше ясно. Жената отиде при тъмна хонда „Сивик“ в предната част на паркинга, качи се и потегли. Той предположи, че е бавачката.

Мина още една минута. Забеляза фарове, които се приближаваха по улицата към блока. Големи фарове, високо над земята. Пикап или джип.

След малко в паркинга влезе черен шевролет „Събърбан“. Подмина няколко свободни места, поспря пред неговия пикап и после бавно продължи нататък. Манъс напрегнато впери очи в прозорците, но те бяха затъмнени и не видя нищо.

Джипът влезе на заден на едно от местата в края на паркинга, на десетина метра от скривалището му. Фаровете угаснаха и предните врати се отвориха. Отвътре се появиха двама мъже с тъмни костюми, без никакви особени белези, ако се изключеше известна напрегнатост в позата и походката, както и слънчевите очила, които носеха въпреки

слабата светлина на уличните лампи. Тръгнаха към пикапа, като въртяха глави наляво-надясно и от време на време повдигаха панталоните си, сякаш наместваха нещо тежко на кръста си.

Директора явно беше усетил, че нещо не е наред. И тези мъже идваха, за да се погрижат всичко да мине гладко. А какво щеше да последва, когато установяха, че Делгадо е бил изваден от строя и Манъс помага на жената?

„Търсите флашка — представи си той как ги инструктира Директора. — Вземете я. Каквото и да изисква това“.

Винаги беше смятал, че Директора разчита единствено на тях двамата с Делгадо за мръсната работа, ала сега осъзнаваше, че е проявил наивност, дори нарцисизъм, плод на потребността му да вярва, че Директора му е също толкова верен, колкото и той на него. В гърдите и гърлото му се надигна горчивина и Манъс си наложи да я преглътне. Не искаше да изпитва нищо. Някакви хора идваха да му причинят зло. Щеше да им попречи, както винаги. И толкова. После щеше да мисли за останалото.

Когато стигнаха на четири-пет метра от пикапа, единият се отдели и навлезе сред черничевите храсти. Манъс кимна, уверявайки се, че е бил прав да не избере това място. Другият продължи и зае огледална позиция в отсрещния край на храсталака на няма и три метра от клена, до който се криеше Манъс.

Наблюдаваха предния вход. Директора сигурно им беше казал, че е проследил Делгадо, Манъс и жената до апартамента. Те бяха видели, че пикапът е празен, и сега чакаха тримата да излязат от сградата.

Може и да грешеше за причината за идването им. Но това нямаше значение. Не бяха дошли да им помагат. И когато видяха Иви да излиза сама с Даш, щяха да се задействат. Тя и момчето щяха да са на мушката. Манъс щеше да се лиши от елемента на изненада. Не можеше да го допусне.

Съзнаваше, че така влошава положението още повече. Обаче все пак може би щеше да е в състояние да обясни. Нали не беше убил Делгадо, просто го беше обезвредил. И то само защото Делгадо не правеше нещата както трябва и нямаше да намери флашката. А тези мъже... не знаеше какви са, кой ги праща. Наистина не знаеше. Ако се окажеше, че са хора на Директора, тогава щеше да е недоразумение и Манъс щеше да се извини и да обясни. Ако успееше да накара Иви да

му даде флашката и да обещае да не казва нищо, все още можеше да оправи нещата. Трябваше да ги оправи.

Можеше да свали онзи отпред с пистолета си, но изстрелът щеше да предупреди партньора му, както и да вдигне на крак целия квартал. Затова извади ножа от джоба си и го разтвори с две ръце, като задържа щифта, за да не изщрака. Между него и мъжа нямаше абсолютно нищо, освен мека ниско окосена трева. Нямаше съчки, нямаше чакъл, нямаше дори градинска настилка. Той се промъкна напред, като оставяше петите му бавно да поемат тежестта на тялото му и после стъпваше върху външния ръб на подметката си, както го бяха учили във Фермата. Държеше ножа зад бедрото си, за да не позволи някой лъч светлина да се отрази от острието.

В последния момент мъжът понечи да се завърти — инстинктивно, случайно или защото беше чул някакъв шум. Манъс не знаеше и не го интересуваше. Затисна с лявата си ръка устата и носа му и заби стоманеното острие от дясната страна на шията му, така че върхът мина пред шийните му прешлени и изскочи от отсрещната страна, после натисна ножа напред, прерязвайки гръкляна, двете сънни артерии, двете яремни вени и почти всичко друго.

От раната бликна кървав гейзер. Мъжът вдигна ръце, конвулсивно задраска по ръката на Манъс и се отпусна, докато наситената с кислород кръв изтичаше от мозъка му. Манъс изчака струята да отслабне, отдръпна се назад и внимателно го положи по гръб на земята. После остана приклеknал, взирайки се да види дали другият ще реагира по някакъв начин. Не забеляза нищо.

Избърса ножа и мократа си ръка в тревата и се върна сред дърветата, откъдето пак можеше да вижда другия. Вниманието на мъжа продължаваше да е насочено към входа.

Манъс се придвижи настрани, докато стигна точно зад него, и безшумно се прокрадна напред. В този момент мъжът се напрегна. Манъс замръзна, погледна към входа и видя Иви и Даш да излизат, момчето с раница на гръб, тя със сак в ръка. Мамка му, нямаше време!

Той скочи напред, отказвайки се от безшумността заради бързината. Мъжът явно го чу, защото се завъртя и го видя. В мрака Манъс не можеше да различи изражението му, но от позата му разбра, че го е познал. Мъжът светкавично бръкна под сакото си, като отстъпваше настрани, за да си осигури време и дистанция.

Манъс се хвърли към него, сграбчи дясната му ръка в мига, в който пръстите на онзи се свиваха около дръжката на пистолета в презраменния му кобур, и заби ножа точно под брадичката му с такава сила, че подметките на мъжа се отлепиха от земята. Той увисна във въздуха и се замята като набучен на кол, опрян единствено на пронизалото мозъка му острие и притиснатия към гръкляна му юмрук; пръскаше кръв наоколо, изплезил език, с облещени и вперени в Манъс очи. После тялото му се отпусна и очите му се подбелиха. Манъс вече не можеше да издържи тежестта му, смъкна ръката си, отстъпи назад и мъжът се свлече на колене. Той го хвана за косата, изтегли ножа и остави трупа да се просне по очи на тревата.

За миг зрението му се замъгли и очите му залютяха. Кръв, разбра Манъс, и избърса лицето си с ръкав, но без никаква полза — ръкавът му беше подгизнал. Опита с другата си ръка и този път се получи по-добре. Избърса ножа в сухия си ръкав, затвори го и го прибра. След това си съблече ризата и избърса с нея лицето и ръцете си. По тениската му също имаше влажни петна, но тъй като бе тъмносиня, на слабата светлина кръвта нямаше да си проличи веднага. Ако си проличеше, все щеше да измисли нещо.

Надзърна през една пролука в листака и видя Иви и момчето. Стояха на трийсетина метра от него и не бяха забелязали нищо в черничевите храсти.

Той смачка ризата си на топка и се промъкна напред, към шевролета. Вътре едва ли имаше още някой, ала не беше невъзможно, и не искаше да рискува. Можеше да спуска една от гумите, но ако вътре все пак имаше хора, щяха да усетят и да изскочат навън, а той щеше да е в уязвима позиция. Затова се приближи приведен и спря точно зад джипа.

Извади танфолиото, пое си дълбоко дъх, изправи се и заби ръкохватката му в задния прозорец. Вътре се посипа дъжд от стъкла и той видя двама мъже на средните седалки да се сепват и да се обръщат. Груба сила, чакаща в колата да помогне за обезвреждането на онези, които другите двама доведат от апартамента. Манъс застреля онзи отляво в лицето. Вторият бързо залегна, докато той завърташе пистолета си към него. Манъс се прицели по-ниско и пусна четири куршума през облегалката. Кръв и мозък опръскаха гърба на предните седалки и той разбра, че е улучил.

Дали наоколо бяха чули? Вероятно. Оръжието беше в купето, което можеше поне малко да е заглушило гърмежите. Но нямаше как да е сигурен.

Манъс прибра танфолиото в кобура и се затича обратно към пикапа. Иви и Даш тъкмо се приближаваха към предната дясна врата. Момчето му махна за поздрав и му се усмихна широко. После се огледа, сбърчи нос и попита с жестове:

„Каква е тази миризма?“

Миришеше на кръв, естествено. Манъс знаеше, че в по-големи количества кръвта мирише различно от раничките и драскотините, които Даш сто на сто беше получавал през своето блажено невинно детство. Като се изключеше този въпрос, детето изглеждаше спокойно и той реши, че Иви е измислила някакво безобидно обяснение за причината да бягат през нощта.

„Някой беше блъснал елен — излъга Манъс. — Опитвах се да помогна, обаче не успях да направя нищо“.

„Може ли да го видя?“

Манъс поклати глава.

„Не бива да гледаш такива неща. Хайде, трябва да тръгваме“.

Отвори вратата и Даш се качи.

Иви се обърна към шевролета и попита на глас:

— Това... изстрели ли бяха?

В сумрака трудно се четеше по устни и Манъс се зачуди защо не използва жестове. После се сети: не искаше Даш да разбере.

Той отвори сандъка за инструменти и хвърли вътре окървавената си риза.

— По-късно. Остави ли телефоните горе?

Жената кимна.

— Добре. Да тръгваме.

Иви се качи и Манъс затвори вратата след нея. Заобиколи отзад, смъкна тениската си, хвърли я върху ризата, после извади няколко мокри кърпички от една кутия и почисти лицето и ръцете си. Мръсните кърпички отидоха върху мръсните дрехи. Щеше да ги изхвърли някъде на безопасно разстояние и да дезинфекцира самия сандък. Но първо трябваше да се махнат оттук. Манъс извади чиста риза и я облече.

Седнаха отпред, Даш по средата. Докато караше, Манъс ги виждаше да разговарят с жестове. Момчето питаше къде отиват. Иви му отговори, че господин Манъс ѝ помагал да се справи със сериозен проблем в службата. Щяла да му обясни повече по-късно.

Манъс шофираше на северозапад, като избираше второкласни пътища. Не можеше да се насочи на север към жилището си и въпреки че плътната застроеност на Балтимор на изток и Вашингтон на юг го изкушаваше, в градовете имаше прекалено много четци на регистрационни номера, камери и полиция. Всичко това правеше западната и северозападната посока вероятно предвидим избор, но от друга страна, в района имаше безброй щатски и регионални паркове, гори и къмпинги. Както и евтини мотели — недалечните бойни полета на Гражданската война бяха популярни туристически атракции. Той винаги държеше сандъка в пикапа зареден с всичко необходимо, в случай че се наложи да бяга. Не беше предвидил, че ще са трима души, но това нямаше да е проблем. Щеше да намери някакво безопасно място и после щяха да решат какво да правят.

Само се надяваше да стигнат до съгласие по този въпрос.

39.

Пътуваха по тъмните шосета в мълчание. С напредването на нощта районът наоколо опустяваше все повече. Фаровете на пикапа осветяваха само дървета и тук-там по някой силоз или скромна къща. Даш спеше, облегнат на рамото ѝ. На самата нея също ѝ се искаше да задреме, ала всичко, което се случваше, я изпълваше с ужас.

Когато се свести в буса, първо си помисли, че е претърпяла злополука и е в линейка. Някой я питаше дали я боли главата. Но не можеше да помръдне... може би я бяха стегнали с ремъци на носилка?

После видя онзи човек, Делгадо — зяпаше я така, сякаш е нещо, което се кани да сготви и изяде. Спомни си Марвин пред супермаркета и всичко отново я връхлетя като вледеняващ ураган.

Мъжът ѝ се струваше познат, което, кой знае защо, правеше цялото това положение още по-объркващо и невероятно. И тогава се сети: записите от камерите. Мъжът, който поставяше бомбата и се скриваше в гробището. Тогава носеше шапка и тъмни очила, ала нямаше как да забрави зловецът ухиленото му лице.

Беше убедена, че ще умре. И после се появи Марвин, заявявайки, че носи флашката, и Иви не знаеше какво да си мисли. А след това... дали бе застрелял някого на паркинга пред нейния блок? Беше ѝ се сторило, че чува гърмежи, после пък онази история за елена, ала когато го попита, той не ѝ отговори. Но това означаваше, че някой я е дебнел пред дома ѝ, нали? И че Марвин го е убил?

Едновременно се случваха прекалено много неща. Нямаше как да ги осмисли. И сега, след като бяха избегнали непосредствената опасност, усещаше, че силите я напускат. Обаче не можеше да се предаде. Трябваше да се бори заради Даш. Просто се нуждаеше от малко време, за да си поеме дъх. И най-вече да помисли. Да помисли.

Преди да влязат в Кларксвил, Марвин спря да смени регистрационните номера на пикапа — носел резервни в сандъка за инструменти, обясни ѝ той, за всеки случай. Иви се радваше, че е толкова добре подготвен, но и изпитваше безпокойство. Доскоро си

мислеше, че знае какъв е. Беше го приела в дома си, в тялото си. А сега... чувстваше се объркана, уплашена, насилена. И признателна, понеже той определено изглеждаше, че знае какво върши в тази ситуация, докато тя си нямаше и представа. Ала доколко можеше да му има доверие?

Някъде на север от Гетисбърг, когато най-последно закъпваше от нервно изтощение и физическа умора — или вследствие от сънотворното, което ѝ бяха дали, — усети, че спират. Разсъни се моментално и се огледа. Нямаше нищо, само хълмисти ниви. Марвин сочеше слабо осветената табела пред една отбивка: „Биг Скай Мотел“. Под избелелите сини и червени букви премигваха розовите неоновии думи „Свободни стаи“.

„Не е верига — каза ѝ той с жестове. — Можем да платим в брой“.

Иви се втрени в отбивката, но не успя да види накъде води.

„Откъде знаеш?“

„Веригите имат фирмена политика. Мотели като този са фамилни фирми. Срещат се все по-рядко, но винаги взимат депозит в брой“.

Тя реши да архивира очевидния му опит с такива неща на същото място, където бяха и резервните регистрационни номера — информация, която щеше да обмисля по-късно.

„Чакай малко — възрази Иви. — В брой не е добре. Може да търсят точно такова поведение. Някой, който се настанява в мотел в определен радиус от моя апартамент. И плаща в брой“.

„Сериозно ли могат?“

„Имам чувството, че не знам и стотна от онова, което могат да правят“.

„Имам няколко предплатени кредитни карти. Неизползвани. Няма как да ги свържат с мене. За извънредни случаи“.

Тя се усмихна криво.

„Е, това май е извънреден случай“.

— Ще им кажа изобщо да не ни регистрират. На рецепцията ще е нощната смяна. За петдесетачка отгоре ще ни дадат ключа за стаята и ще пропуснат да ни въведат в компютъра. Виж каква е пустош. Съмнявам се, че мотелът е включен в туристическите мрежи.

„Сигурен ли си?“

Марвин кимна и зави надясно по отбивката. Фаровете на пикапа осветиха басейн, който след миг отново потъна в мрака. Последваха стара люлка, разкривена маса за пикник, столове. Той паркира малко по-нататък от рецепцията — така че да не се вижда отвътре, забеляза Иви. Не се криеше, но и не привличаше внимание.

Тя свали прозореца и чу само щурците. Не се донасяше далечен шум на трафик, гласове на съседни, нищо. Иви подаде глава навън и погледна нагоре. Небе, осеяно със звезди.

Марвин се върна след няколко минути, качи се, затвори вратата и ѝ показа ключ с пластмасов ключодържател.

„Трийсет и четири долара. Плюс петдесет долара депозит. И още петдесетачка да не ни въвежда в компютъра, понеже ме е страх в службата да не надушат, че съм се чупил. Беше едно старче, насаме с преполовено шише «Фоур Роузис». Няма да ни запомни“.

Тя кимна и му се усмихна. Марвин явно разбираше колко е измъчена и се опитваше да я поободри. Не беше много, и все пак беше по-добре от нищо.

Стаята им се намираше в отсрещния край на подковообразната сграда. Той спря на заден точно пред вратата и Иви предположи, че паркирането с предницата навън цели да им даде възможност бързо да се изнесат, но за пореден път реши да не пита.

Марвин угаси двигателя и се заоглежда.

„Остани за малко в колата“.

Иви погледна Даш. Синът ѝ спеше дълбоко.

„Защо?“

Той извади пепелника, измъкна от кухнята под него кожена кесийка и я сложи в скута си.

„Няма да се настаним в стаята, която ни дадоха, а в съседната. Помолих човека другите стаи наоколо да са свободни, понеже жена ми лесно се буди. Немало проблем, тази нощ мотелът бил почти празен“.

Тя хвърли поглед към кесийката.

„Това шперцове ли са?“

Марвин кимна.

Иви вече наистина трябваше да го попита.

„Марвин... кой си ти всъщност?“

Той впери очи в мрака пред тях.

„В момента не съм съвсем сигурен“.

40.

Стаята беше чиста и удобна: две легла персон и половина с нощно шкафче помежду им, маса с два стола, стени с чамова ламперия, мокет. Направо лукс в сравнение с някои от местата, където бе отсядал Манъс, но той не знаеше дали ще се хареса на жената и момчето. Виждаше, че Иви е уплашена и неуверена, макар че почти успяваше да го скрие. Даш изглеждаше добре и Манъс усещаше, че детето долавя емоционалните сигнали на майка си.

Тримата поред използваха малката баня. Манъс остана последен и когато излезе, Даш вече беше по пижама. Много разумно от страна на Иви да вземе нещо от домашното им ежедневие, известна утеха за сина й. Манъс отново изпита онова усещане — призрак, изчезнал спомен, сянка от друг живот. Забеляза, че Иви го наблюдава внимателно, и го прогони.

Когато Даш отиде да си измие зъбите, Манъс посочи леглото откъм вътрешната част на стаята.

„Там ще сте вие. По-добре аз да съм откъм вратата“.

Това видимо я стресна и той осъзна, че възможността някой да се опита да влезе в стаята е нова и плашеща за нея. Както и всичко останало, което се случваше, естествено.

„Просто съм предпазлив“ — с жестове я успокои Манъс.

„Вече го забелязах“.

„Съжалявам“.

„Няма нищо. В момента имаме нужда от това“.

„Искам да кажа... съжалявам за всичко“.

Даш излезе от банята, подаде четката си за зъби на Иви и се прозя.

Тя му се усмихна и му каза със знаци:

„Време е да си лягаш“.

Момчето отговори на усмивката й.

„Утре няма ли да ходя на училище?“

„Няма“.

Даш отиде при Манъс и вдигна поглед към лицето му.

„Благодаря ти, че помагаш на мама“.

Манъс кимна. Не знаеше как да обясни, че не заслужава благодарност за нещата, които е направил.

„Когато се приберем, ще ми помогнеш ли да сглобим бюро под леглото ми? Мама каза, че може да ми помогнеш“.

Манъс се обърна към Иви. На лицето ѝ се изписа смущение и той разбра, че не е очаквала момчето да я издаде. А и естествено, когато го беше казала, нещата бяха съвсем други.

„Само ако ми помогнеш да пренесем частите“.

Лицето на момчето грейна и то му протегна ръка. Манъс я стисна... и тогава малкият го прегърна. Както винаги, това накара Манъс да се почувства странно — гузен, щастлив, тъжен.

А сега имаше и още нещо, осъзна той. Какво? Може би... някакво закрилническо чувство. Не същото като към Директора. Нещо различно. Беше... не знаеше. Щеше да мисли за това по-късно.

Иви настани Даш в леглото, целуна го по челото и му подаде тениската, която момчето носеше допреди малко.

„С господин Манъс ще си поговорим няколко минути. Покрий си очите с това, за да не ти пречи светлината“.

„Няма да ми пречи“ — възпротиви се малкият и Манъс си помисли, че Даш иска да види какво си говорят.

Иви се усмихна.

„Заспивай“.

„Късно е — каза ѝ със знаци Манъс. — Може би все пак е по-добре да угасим лампата. Просто ще си поговорим в банята“.

Тя се вгледа в лицето му и кимна разбиращо. Нямахше нужда светлината да се процежда под вратата и край завесите и да привлича вниманието към тази стая, докато те всъщност трябваше да са се настанили в съседната.

Оставиха вратата откритата. Иви седна на ръба на ваната, а Манъс — върху затворената тоалетна чиния. Тя надзърна през пролуката, сякаш отправяше поглед към външния свят, после го попита с жестове:

„Какво ще правим?“

Манъс знаеше какво ще си помисли тя, но въпреки това го каза:

„Трябва да дадеш флашката на Директора“.

Иви се втренчи в него.

„Откъде знаеш, че е у мен?“

„Казаха ми“.

„А те откъде знаят? Откъде знаят за пощенската кутия в Роквил?“

„Нямам представа. Директора ми каза, че си откраднала някакъв носител, най-вероятно флашка, която трябва да си върнем“.

„Изобщо наясно ли си за какво се отнася всичко това?“

Манъс се озадачи. Не беше наясно. Всъщност нямаше нужда.

„Той иска само флашката. Така че...“

Иви категорично заклати глава.

„Не. Не иска само това. До един момент може и да е било така. Но вече не е“.

Манъс знаеше, че тя може би има право, че сигурно има право. Ала така поне щяха да имат шанс. Трябваше да я убеди.

„Тогава какво?“

Иви се поколеба. Преценяваше доколко може да му има доверие, той го виждаше. Ако беше на нейно място, нямаше да каже нищо. Но тя навярно реши, че няма друг избор, защото отговори:

„Както вече ти казах, видях някои неща, които не биваше да виждам. Предполагам, че това те бяха пратили да проучиш, нали?“

Манъс засрамено кимна.

„Тогава имах предвид атентата във Вашингтон — продължи тя. — Зад него стои директорът“.

Манъс не я разбра.

„Как така «зад него»?“

„Той го е направил. Поне го е организирал“.

Манъс поклати глава, сигурен, че Иви греша. Беше убивал много хора по заповед на Директора, естествено. Обаче тези операции бяха целенасочени и прецизни. Никога не засягаха невинни хора. Никога не се стигаше до масови касапници.

„Не — отвърна той. Не знаеше точно кого се опитва да убеди, нея или самия себе си. — Той никога не би направил такова нещо“.

„Твоят приятел Делгадо е поставил бомбата“. „Какво?!“

„Видях го как поставя бомбата. Под един камион на фирма за кетъринг. Наблюдавах го на записите от охранителните камери — знаеше точно къде са белите петна в покритието, за да не мога да го

проследя откъде се появява и къде изчезва. Кой друг може да му е казал за тези бели петна? Много се съмнявам, че съществуването на мрежите от камери е известно на друг, освен на директора“.

„Не, Директора никога не би...“

„Да не смяташ, че директорът е някакъв добър чичко?! Делгадо се готвеше да ме убие! Предполагам, че е трябвало да изглежда като отвлечане и изнасилване на случайна жена. Според теб да не би директорът да не е знаел за това?“

Манъс не отговори. Непоносима беше самата мисъл, че Директора е способен да допусне подобно нещо. А бомбата... за пръв път си позволи да се запита защо Директора го беше пратил в Турция да убие онези хора. И да им вземе джиесемите.

„Ти знаеше ли за всичко това?“

Манъс решително поклати глава.

„Знаеше ли?“

„Не... поне отначало. Отначало си мислех, че иска само флашката. Обаче после...“

Не успя да довърши.

„Какво после?“

Сякаш светът му се беше пръснал на парчета и сега някой разбиваше и самите късчета.

„Защо? Защо му е на Директора да взривява бомба в центъра на Вашингтон?!“

„За да провокира удара с дронове срещу мястото, където държат онзи отвлечен журналист, Райън Хамилтън. Хамилтън е съдействал на Даниъл Пъркинс, разобличител на Агенцията, който загина в автомобилна катастрофа в Анкара същия ден, в който отвякоха Хамилтън. Мислиш ли, че е съвпадение?“

„Откъде знаеш, че Хамилтън е съдействал на Пъркинс?“

Пауза, после:

„От мрежите от охранителни камери. Това ми е работата. Хакнах ги и написах софтуер, който ги следи с програма за биометрично разпознаване“.

Манъс се опитваше да осмисли всичко.

„Значи... значи си видяла Хамилтън и Пъркинс заедно, така ли?“

Тя кимна.

„В Истанбул. И съобщих на директора. Мисля, че това отчасти е причината той да положи толкова усилия да направи случилото се с двамата да изглежда... не знам. Сякаш между смъртта им няма никаква връзка. Защото е бил сигурен, че ще заподозра нещо“.

„Но защо ще отвлича Хамилтън, ако е искал да го убие?“

„Според мен Хамилтън е трябвало да умре. Отвличането е изпълнявало функцията на своеобразен прекъсвач. Тъй де, журналист, похитен от джихадистка групировка, свързана с ИДИЛ... как ще го свържат с директора? Обаче нещо се е объркало. Онзи, който е отвлякъл Хамилтън, не го е убил, какъвто е бил планът. Затова директорът е наредил на Делгадо да постави бомбата и е хвърлил вината върху същата терористична групировка, която е държала Хамилтън. И е убедил президента да нанесат удар с дроне. Само за да убие Хамилтън. Само за да прикрие онова, което Пъркинс е разкрил на журналиста“.

„Хамилтън е жив“ — осведоми я Манъс, без да се замисли.

Иви примига.

„Какво?! Откъде знаеш?“

Не му се искаше да ѝ признае своето участие в историята с Хамилтън. Зачуди се защо изобщо ѝ е казал. Ала не можеше да върне думите си назад.

„Видях го. В Турция. Беше в тежко състояние, обаче... когато го видях, беше жив“.

„Но по всички телевизии съобщиха, че е загинал!“

„Не и при онзи удар. По онова време беше в Турция“.

„Къде е сега?“

Манъс се поколеба, после отвърна:

„Не знам“.

Иви изпитателно впери очи в него.

„Нещо премълчаваш“.

„Не, нищо“.

„Марвин, ако е жив, Хамилтън може би е единствената ми надежда“.

„Защо?“

„Просто ми кажи. Знаеш ли нещо за местонахождението му?“

Той поклати глава.

Иви обхвана лицето му в дланите си и се вгледа в очите му.

„Моля те. Помогни ми“.

Ръцете ѝ бяха топли и лицето ѝ беше красиво. Манъс се боеше, че тя ще го намрази, ако научи какво е правил, какъв е бил. Но щеше да е още по-лошо, ако с нея се случи нещо. Или с Даш. Той затвори очи и постави дланите си върху ръцете ѝ, за да запомни добре топлината им.

След малко отпусна ръце.

„Ако е жив, трябва да е някъде в района на езерото Туз“.

„Откъде знаеш?“

„Просто знам“.

„Откъде?“

„Видях го там“.

„Как?“

Обзе го гняв.

„Няма значение!“

Иви се отдръпна, сякаш я е ударил. Манъс извинително вдигна ръце с дланите напред.

„Извинявай“.

Тя поклати глава.

„Защо не ми казваш?“

Манъс сви пръсти в търсене на думи.

„Не... искам да знаеш“.

„Защото няма да ми хареса ли?“

Той сведе поглед.

„Защото тогава няма да харесваш мен“.

Иви го докосна по коляното. Манъс вдигна очи и я видя да казва с ръце:

„Харесвам те! Много!“

„Нямаше да ме харесваш, ако знаеше“.

„Какво ако знаех?“

Той се поколеба.

„Двамата с Даш сте добри“.

Иви се усмихна криво.

„Е, поне Даш“.

„Не, и ти. Виждам как се държиш с него. Ти си добра“.

„Към Даш, да“.

„А аз не съм добър“.

„Защото си вършил лоши неща ли?“

Манъс кимна.

„Направил ли си нещо лошо на Хамилтън?“

Той отново кимна, неспособен да я гледа в очите.

Иви постави длан върху коляното му и след малко той вдигна поглед. От нея се излъчваха нежност и разбиране, които Манъс знаеше, че не заслужава, и никога не беше очаквал да получи. Заболя го като от удар с нож. Но... ужасно му се искаше да вярва, че онова, което вижда в очите ѝ, е вярно.

„Каквото и да си направил, той още е жив“.

„Така ми се струва. Нищо не съм му направил. Обаче беше в тежко състояние. Едни хора се бяха отнесли жестоко с него“.

„Какви хора?“

„Няма значение. Вече ги няма. Вече не могат да направят нищо на никого. И не знам нищо друго. Те са мъртви. Той може да е взел парите им и ключовете за техния ван“.

„Къде може да е отишъл?“

Манъс си представи Хамилтън, уплашен, измъчен, объркан. Как сваля роклята, в която го бяха облекли, и навлича работните дрехи от вана. Слиза от колата и открива труповете. Ужасява се. Но инстинктът му за самосъхранение е силен и той успява да не повърне при кървавата гледка. Насилва се да претърси джобовете на турците. Намира пари, намира ключовете за вана. Потегля. Вижда група туристи пред някой от ресторантите край езерото. Моли ги да го упътят. Купува карта. И после...

„Той е градско чедо, видях го. Не е подготвен да оцелее в пустошта. Не знае и как да пресече границата. Може да потърси младежки хостел. Обаче... след онова, което бяха направили с него, няма да иска да е в обща стая и да ползва обща баня. Нито да разговаря с някакви бакпакъри. А и са показвали снимката му по телевизията. Едва ли някой ще го познае, но колкото повече хора го виждат, толкова по-голяма е опасността. Затова си мисля, че... най-вероятно е в хотел като този. Където не искат кредитни карти. Място, където може да си вземе храна, да пусне пердето, да плаче, да се крие и да се лекува“.

„Къде?“

„Край онова езеро няма почти нищо, затова е по-вероятно да е отишъл в Анкара. Първо е най-близкият град, и второ, там ще има най-много възможности“.

Очите ѝ светеха от възбуда, изражението ѝ бе напрегнато.

„На коя дата и по кое време си го видял? Колкото може точно“.

„В деня преди да сглобя леглото на Даш. По обед, местно време“. Иви пресметна наум.

„Добре, сега там е сутрин. Трябва да се е крил... четири нощи. Където и да е отишъл... смяташ ли, че е останал на същото място?“

„Беше травмиран. Ако си е намерил скривалище, сигурно ще го е страх да мръдне оттам. Докато парите му не започнат да свършват. Какво си намислила?“

Тя притисна пръсти към слепоочията си и се съсредоточи.

„Спомняш ли си какво ти казах преди да се настаним тук? Че АНС има достъп до системите за хотелски резервации? И аз мога да го направя. Хамилтън няма твоя опит и не знае колкото мен за възможностите на Агенцията. Пък и няма да иска да привлича излишно внимание, затова няма да моли да не го регистрират в компютъра“.

Манъс кимна, впечатлен от логиката ѝ.

„Изглежда правдоподобно“.

„Ако успея да се добера до една програма, ЕксКискор, може би ще успея да го открия. Хотелите като този, който описа... не може да са повече от десетина-двайсет, нали? Просто ще търся човек с американско име, платил в брой, да речем, шест часа след като си го видял. Обаче сигурно са ми анулирали оторизацията“.

„Защо?“

„Майтапиш ли се?! Аз вече трябваше да съм мъртва, забрави ли? Отвлечена и изнасилена“.

Забележката го жегна, но Манъс се опита да не ѝ обръща внимание и да се съсредоточи върху важното. Знаеше, че Иви е анализаторка и не е свикнала да разсъждава оперативно.

„Точно това е въпросът — обясни ѝ той. — Щом смъртта ти е трябвало да изглежда случайна, в Агенцията няма да направят нещо подозрително като това да наредят на някой системен администратор да анулира оторизацията ти“.

Иви го погледна с блеснали от надежда очи.

„Имаш право. — Позамисли се и прибави: — Добре, ще ми трябва лаптоп“.

„Не бива, ще проследят влизането ти в системата от хотела“.

„Няма, ако го направя през Тор“.

„Но параметрите на търсенето ти ще бъдат регистрирани и ако откриеш Хамилтън, ще ги отведеш право при него!“

„Ще го предупредя. А и ще се наложи да поема този риск. Ако ми каже паролата, мога да декриптирам флашката и да разпространя съдържанието ѝ. Тогава директорът просто няма да има какво повече да прикрива“.

„Хамилтън няма да ти се довери“.

Тя удари с длани по ръба на ваната.

„Имаш ли по-добра идея?“

Всъщност имаше.

„Дай флашката на Директора. И му обещай да не казваш на никого“.

„Не! Знам, мислиш си, че го познаваш, че можеш да му имаш доверие. Само че не е така. Той не е добър човек, Марвин. Директорът е луд, жаден е за власт и умира от страх да не го разкрият. Никога няма да ми повярва, че няма да го издам. Ще каже, че въпросът е уреден, и после при първа възможност ще ме ликвидира“.

Все едно го обля ледена вълна.

„Ще му кажа, че ако го направи, ще го убия“.

За миг Иви го изгледа уплашено. После изражението ѝ омекна и тя го докосна по коляното.

„Той просто ще убие и теб. Мисля, че го знаеш“.

Манъс не отговори. Разумът му се опитваше да повярва в това, което му се искаше, да отхвърли логиката и доказателствата. Почувства се ужасно самотен. Също като първата нощ в интерната. Беше му отнето всичко, което познаваше, на което можеше да разчита. Всички му бяха врагове, всички искаха да му навредят.

„Трябва да вляза в интернет“ — напомни му Иви.

Планът ѝ не му харесваше. Носеше риск за Хамилтън. Нещо повече, струваше му се опасен за самите тях. Но тя категорично отказваше да се довери на Директора. И въпреки неохотата си той съзнаваше, че Иви може би има право.

„Старчето на рецепцията имаше лаптоп — отвърна Манъс. — Може да ми го даде назаем. Или по-скоро под наем. Колко време ще ти отнеме?“

„Десетина минути, ако имам късмет. Но не повече от няколко часа“.

Той се поколеба.

„Заклучи два пъти след мене. Ще почукам, когато се върна. Един път, по прозореца. Ако някой почука повече пъти или на вратата, не съм аз“.

Иви кимна. Двамата се изправиха и отидоха при вратата. Манъс надникна през прозореца и излезе.

Старецът още беше на рецепцията, която вонеше на бърбън. Гледаше екрана на лаптопа си и когато Манъс влезе, го затвори.

— Да няма проблем със стаята?

Манъс поклати глава.

— Жена ми не си носи лаптопа. Може ли да ни дадете вашия? Само за малко, максимум няколко часа. Ще ви платя, естествено.

— Ми хубаво. Няма нужда да ми плащаш, ама... колко?

Манъс забеляза, че течността в бутилката „Фоур Роузис“ е намаляла с няколко пръста, и сви рамене.

— Още петдесет?

Мъжът вдигна вежди и Манъс осъзна, че предлага прекалено много.

— Служебно е — побърза да обясни той. — Ако веднага не се погрижи за това, спокойно може да кажем „чао“ на почивката си. В стаята има интернет, нали?

— Разбира се, уайфай. Само за няколко часа, викаш, а?

Манъс кимна.

— Виж сега, нали няма да духнеш с моя лаптоп? Тъй де, не че е нов, ама струва повече от петдесетачка.

— Да оставя депозит?

Мъжът се почеса по брадичката.

— А бе, зарежи го този депозит. Дай една стотачка и е твой за цялата нощ.

Манъс извади две петдесетдоларови банкноти от джоба си и ги остави на плотa. На старчето само дето не му потекоха лигите.

— Добре, разбрахме се. Дай ми една минута да оправя едни неща.

Старецът отвори лаптопа и протегна ръка към тракпада. Сигурно искаше да изтрие влизанията си в порносайтове. Това означаваше, че в

сървър не се съхранява историята на браузването в интернет.

Манъс се върна с лаптопа при стаята и почука веднъж по прозореца. Иви го пусна и пак влязоха в банята. Отне ѝ само минута да свали брауъра Тор. Още една минута и тя възбудено му съобщи:

„Прав си! Не са ми анулирали оторизацията! Вътре съм!“

После се наведе напред и затрака на клавиатурата. Манъс не виждаше какво прави, но имаше представа. Използваше достъпа на АНС до всички системи за хотелски резервации на света. Отсяваше хотелите на разстояние над двеста и петдесет километра от Туз Гьолю. И трансакциите, извършени повече от осем часа след срещата на Манъс с Хамилтън. Плащанията с кредитни карти. Регистрациите с паспорти. За да остане само...

„Май го открих. Хотел «Сунаа» в центъра на Анкара. Регистрирал се е под името Бил Мор. Няма други възможности“.

Манъс кимна, опитваше се да сподели въодушевлението ѝ. Само че всъщност изпитваше ужас. Никога не се беше страхувал от битки. Но предпочиташе да избягва такива, които смяташе за предварително изгубени. Нещо повече, смъртоносни. Имаха късмет, че още бяха живи. Боеше се, че Иви ще продължи да упорства, докато късметът им изневери.

Той се изправи и ѝ каза със знаци:

„Виж дали ще успееш да се свържеш с него. Аз ще стоя на пост“.

41.

След по-малко от пет минути Иви вече имаше акаунт за криптирана телефонна връзка по интернет, като за целта използва предплатената кредитната карта на Манъс. Обади се в хотел „Сунаа“ и помоли да я свържат с Бил Мор. Последва пауза, после се чу звънене. Иви зачака с разтуптяно сърце. Опитваше се да не възлага прекалено големи надежди. Дали щеше да е там? Щеше ли да отговори? Дали изобщо щеше да е Хамилтън? Можеше да е сбъркала. Можеше да е съвпадение...

— Ало? — Мъжки глас с американски акцент, неуверен, почти разтреперан. Трябваше да е той. Трябваше.

— Райън, аз съм ваша приятелка, въпреки че не ме познавате — каза Иви. — Моля ви, не затваряйте.

Мълчание.

— Аз... коя сте вие?

Думите се чуваха с известно забавяне, но иначе връзката беше добра. Щеше да свърши работа. Всичко щеше да е наред.

— Ужасно съжалявам. — Изведнъж й се доплака. — Не знаех, че ще се случи така. Просто си върших работата. Съжалявам.

— Не знам за какво говорите.

Страхът в гласа му се беше усилил. „Стегни се, момиче — помисли си тя. — Недей да го плашиш. Помогни му. Помогни му да ти помогне“.

— Съжалявам — повтори Иви. — Просто съм уплашена. Научих неща, които не трябваше да узнавам. За вашите срещи в Турция, за флашката, която сте пратили. Едната е у мен. По-рано тази вечер ме отвлякоха и едва се измъкнах. И сега с малкия ми син се крием. Не познавам никой друг, който може да ни помогне.

Нова пауза. После:

— Как така едната флашка е у вас?

— Вие сте пратили две. Едната по ФедЕкс, сигурно до вашата редакция. Другата с обикновена поща, до пощенска кутия в Роквил.

Заловиха първата, но втората е у мен.

— Коя сте вие?

Тя си пое дъх. Съзнаваше, че има петдесет процента вероятност с отговора си да провали всичко. Но ако преодолееше този момент, планът ѝ може би щеше да успее.

— Анализаторка съм в Агенцията за национална сигурност. Обаче не съм ви враг, кълна се. В момента се опитват да убият и мен.

— В Агенцията за национална сигурност ли? Господи! Лъжете ме.

— С какво да ви го докажа?

— Откъде знаете за това? Как...

— ... съм ви открила ли?

Мъжът не отговори. Иви си представяше колко е ужасен, че самоличността му е разкрита. Ала журналистът сигурно разбираше, че това така или иначе вече е факт.

— Дълга история — продължи тя. — Важното е, че никой друг не ви издирва, защото всички смятат, че сте загинал. При удар с дронове.

Нова пауза.

— Наистина ли? Не е ли някаква измама на властите?

— Знаете ли за това?

— В стаята има телевизор.

Говореше неохотно, естествено, но все пак говореше. Сигурно от страх и отчаяние, ала причината нямаше значение. Важното беше да продължава в същия дух.

— Не, не е измама. Поне доколкото знам. Нанесли са удара, защото са си мислили, че сте там. Искали са да ви убият.

— Кой?

— Директорът на АНС. Той знае за срещите ви с Пъркинс.

— Къде е сега Пъркинс? Можете ли да се свържете с него?

Иви се сети, че катастрофата не е влязла в световните новини. Разбира се. Пъркинс работеше под прикритие, а и това беше просто автомобилна катастрофа.

— Пъркинс е мъртъв. Катастрофа в Анкара, същия ден, в който сте се срещнали в Истанбул. Само че не е било катастрофа. Сигурна съм, че и зад това стои директорът.

— Божичко! Уф, мамка му!

— Вижте, съдържанието на тази флашка явно е толкова експлозивно, че директорът на Агенцията за национална сигурност направо се е побъркал заради нея. Отвлича вас, убива Пъркинс, сега се опитва да очисти и мен. Чухте ли за атентата във Вашингтон? Операция под фалшив флаг. Повод за удара срещу джихадисткия лагер, в който директорът е смятал, че ви държат.

— Откъде...

— Няма значение откъде. Не знам какво друго да направя, освен да разпространя информацията от флашката, разбирате ли? Да лиша директора от възможността да я прикрие с убийства. От основание да иска моята и вашата смърт. Какво ще кажете?

— Разбира се, но как?

— Казах ви, втората флашка е у мен. Обаче сте я криптирали. Дайте ми паролата и ще я декриптирам. И после... не знам, вие сте журналистът... Ще я дам на вашия редактор или на когото ми кажете.

— Чакайте малко. Фактът, че още не съм ви затворил, означава, че поне наполовина ви вярвам. Обаче за нищо на света няма да ви дам паролата. Спокойно може да сте агентка на АНС и да се опитвате да отворите флашката, за да видите какво има вътре. И пред стаята ми да чакат хора от ЦРУ, които ще ме пипнат в момента, в който се уверите, че паролата е вярна.

Тя едва сдържа желанието си да закреши. Не ѝ трябваше нищо друго — само този идиот да ѝ каже тъпата парола. И можеше да спаси всички.

„Мисли, Иви. Хамилтън се страхува. Затова ти трябва да запазиш спокойствие. Мисли!“

— Разсъждавайте логично, Райън. Ако пред вратата ви чакаха агенти на ЦРУ, можеха вече да са ви заловили. Защо ми е паролата, ако флашката не е у мен? А ако е у мен, агентите щяха да ви принудят да им кажете паролата. Ако се бяхте опитали да ги излъжете, аз просто нямаше да мога да декриптирам флашката и те щяха да ви измъчват, докато им кажете истината.

— Прощавайте, обаче май сте прекалено наясно с тези неща, за да съм спокоен.

Хладнокръвието ѝ започваше да се топи.

— Знаете ли защо съм толкова наясно? Защото преди няколко часа един наемен убиец на Агенцията ме удари по главата и ме

отвлече! Убиец, който ужасно си обича работата. Бях скрила флашката и той ми обясни как щели я намерят. Като ми смажат пръстите, като ми горят устните, като изтезават моето момченце пред очите ми, докато хората му не потвърдят онова, което му кажа. Тъй че, да, вече съм съвсем наясно какво ще направят агентите от ЦРУ, ако действително са пред вратата ви!

Тя стисна клепачи и изскърца със зъби от яд, че си е изпуснала нервите. Но господи, онзи проклет Делгадо, ужасът, който бе изпитала... всичко още си беше там, скрито зад нещата, върху които се опитваше да се съсредоточи, и клопочеше като зловец казан, постоянно на ръба на кипенето.

Иви отвори очи и дълбоко си пое дъх.

— Извинявайте. Просто днес беше... невъобразим ден.

— На мен ли го казвате!

Тя успя да се позасмее.

— Е, какво ще правим, Райън?

Кратко мълчание.

— Ако занесете флашката на Бетси Лийд, ще дам паролата на нея.

— Коя е Бетси Лийд?

— Главната редакторка на „Интерсепт“. Имам й доверие. Обаче нямам интернет и ме е страх да й се обадя. Наблюдават я. Всички ни наблюдават. Страх ме е да се обадя на когото и да било. Знам, че ме търсят. Не мога да повярвам, че изобщо разговарям с вас.

Обзе я отчаяние.

— Райън... не мога. Тази флашка е единствената ми надежда.

— Е, паролата пък е моята единствена надежда. Искате да ви се доверя, обаче самата вие ми нямате доверие.

— Вижте... преди да заминете не дадохте ли паролата на някого в редакцията? За всеки случай? Например на Лийд? Или на друг?

— Знам я единствено аз.

Може да казваше истината. Или да я лъжеше. Нямаше как да е сигурна, а и в крайна сметка нямаше значение.

Иви затвори очи и се опита да измисли друг начин. Не успя.

— Добре — каза след малко. — Как да се свържа с Лийд?

— Знаете ли какво е СекюрДроп?

— Естествено. В АНС не могат да понасят тази система.

— Радвам се да го чуя. Ето как ще се свържете с нея. Купете нов компютър. В брой. Свалете операционната система Тейлс. Тя върви с брауъра Тор. Чували ли сте за тях?

Сега говореше по-уверено, отколкото в началото на разговора. Иви реши, че това е добър знак. Може би започваше да ѝ вярва, поне малко.

— Разбира се. Агенцията хвърля страшно много време в опити да пробие защитата им.

— Сигурен съм. Е, вижте сега как ще го направите. Ще пратите съобщение на Лийд и ще си уговорите среща. И двете ще трябва адски да внимавате да не ви наблюдават. Никакви джииесеми, никакви лични автомобили. И се оглеждайте да не ви следят. Старите методи лесно се забравят, когато се налага постоянно да мислиш за разни електронни глупости. И като стана дума за това, как ни разкрихте с Пъркинс, по дяволите? Той беше свръхпараноичен, а и самият аз не съм неграмотен, що се отнася до безопасността. Направо няма да повярвате какви правила спазваме в „Интерсепт“.

Тя се поколеба за миг, все още подвластна на стария си рефлекс да не споделя нищо с външни хора, особено когато се отнася за свръхсекретна програма. После си каза: „Майната му!“

— Отговарям за система, която източва записи от мрежите от охранителни камери по целия свят и ги пуска през програма за биометрично разпознаване, включително на лица. Има списък на служители с достъп до класифицирана информация от една страна, и на подривни елементи, от друга.

— И журналистите ли броите за подривни елементи?

— Не познавам всички от списъка. Но има репортери, да.

— Е, поне това е нещо. По-хубаво е от всяка награда, за която се сещам.

Иви се позасмя.

— Да, представям си. Та системата ми сигнализира, когато ви засече с Пъркинс в Истанбул. Тогава започнахме да ви наблюдаваме по-внимателно. И пак от системата знам, че директорът стои зад вашингтонския атентат. Човекът, който ме отвлече и заплашваше да направи всички онези ужасни неща с мен и сина ми... Видях го да поставя бомбата.

— Значи сте загазили също толкова сериозно като мен.

— Да. Нали тъкмо това се опитвам да ви обясня.

— Значи Агенцията следи мрежите от камери в Турция?! Във Вашингтон, да, мога да си го представя. Обаче това нещо има глобални мащаби, така ли?

— Мислех си, че съм наясно с мащабите. Но Пъркинс явно се е натъкнал на нещо още по-голямо.

— Да, така е. Искате ли да знаете как го е нарекъл вашият директор?

— Кажете ми.

— Божието око. Определено имате нюх за зловещи имена бе, хора. Хищник, Тотална информационна осведоменост, Безграничен информатор...

— Какво представлява?

— Това няма да ви кажа. Занесете флашката на Лийд и аз ще ѝ дам паролата. Ще можете да четете за програмата в „Интерсепт“ поне през следващата година. Казвам ви, по-сензационно е и от Сноудън!

Иви за миг се зачуди дали той не преувеличава, за да я мотивира още по-силно да даде флашката на главната му редакторка. После си спомни какво прави директорът, за да не допусне разгласяването на това Божие око, и реши, че Хамилтън сигурно казва истината.

— Вижте, не искам да мисля за най-лошото, но ако нещо се случи с вас...

— Или с вас.

— Да, или с мен. Въпросът е, че може би ще е по-безопасно за вас още сега да дадете паролата на главната си редакторка. За да я знае, когато ѝ занесе флашката.

— Това само ще я изложи на опасност. Пък и не разполагам със сигурен начин да ѝ я съобщя. Нямам намерение просто да ѝ я кажа по обикновена линия, от която вие веднага ще я изсмучете. Не и преди тя да потвърди, че флашката е у нея.

Иви си спомни празната флашка, която Марвин беше дал на Делгадо.

— Но ако аз не бях такава, за каквато се представям, какво щеше да ми попречи просто да ѝ дам някаква стара флашка и после да подслушам разговора, в който вие съобщавате паролата?

— Не знам, признавам. Не знам какво да правя, по дяволите! В момента просто се опитвам да остана жив.

Стресът и страхът отново се върнаха в гласа му. Иви трябваше да го успокои.

— Съжалявам, че ви притискам така. Но ние... Искам да съм сигурна, че имаме работещ план, разбирате ли?

Той въздъхна.

— Трябва да се срещнете с Лийд. Ако тя ви повярва, ще ви се доверя и аз. Свържете се с нея чрез СекюрДроп и ѝ кажете, че ще измисля как да позвъня на джиесема ѝ след дванайсет часа. Искам да чуя гласа ѝ. Искам да чуя, че флашката е у нея. И че ви вярва. Когато го чуя, ще ѝ кажа паролата.

— Добре. Добре, ще се свържа с нея. Но дали ще ми повярва?

Последва пауза.

— Предайте ѝ... предайте ѝ, че съм казал, че когато се запознахме с нея, шестгодишната ѝ дъщеричка Брет се скри зад крака ѝ. Тогава се смяхме много. Нямаше никой друг. И никой не би могъл да го знае.

— Добре, хубаво. Но вижте, кажете ми още нещо за тази програма. Аз ви казах за моята мрежа от камери. Това, което правя, част ли е от Божието око?

— Всичко е част от него.

Иви зачака, но Хамилтън не продължи.

— Дайте ми някакъв контекст — настоя тя. — Затова ли рискувахте да се срещнете лично с Пъркинс?

За да получите по-добра представа за документите, които ви предава?

— Казах ви, няма да...

— Защо? Отвлякоха ме, опитват се да ме убият. Страшно ми се иска да разбера за какво е всичко това. Какво лошо ще стане, ако ми кажете? Сигурно и двамата и без това ще умрем!

Съжали още щом го каза. Това пак щеше да го хвърли в отчаяние. Ала нямаше как да върне думите си назад.

Последва дълго мълчание. Накрая Хамилтън се позасмя.

— Страхотен начин да ме убедите. Обаче... добре. В случай че не успея да се измъкна оттук. Така поне някой ще знае част от истината. И ще можете да помогнете в „Интерсепт“ да се ориентират в нещата, ако... ако мен ме няма.

Иви не отговори. Прекалено се опасяваше той да не промени решението си.

— Добре — започна Хамилтън. — Какво искат да следят властите?

Тя се замисли.

— Ами, всичко.

— Не. Не точно. Искат да могат да следят всичко. Но върху какво искат да се съсредоточат?

— Не ви разбирам.

— Ще се изразя по друг начин. Властите интересуват ли се какво пишат хората на пощенските картички?

— Не. Защото всеки може да го види.

— Точно така. Хората, които пращат пощенски картички, не крият нищо. Властите се интересуват от хората, които използват пощенски пликове и особено от онези, които използват здрави пликове и залепват капака им с лепенка, за да са сигурни, че никой няма да ги отвори на пара. А сега сама си го преведете.

— Искате да кажете, че... властите се съсредоточават върху... хората, които използват криптиране ли?

— Да, но това е нищожна частица от всичко. Фокусът е върху всякакви форми на електронно или друго поведение, което може да се разглежда като опит за запазване на нещо в тайна.

— За какво по-точно става дума?

— Не искам да навлизам в подробности. Само ще ви кажа, че е започнало като антитерористична инициатива, също като всеки друг опит на властите за надмощие напоследък. Терористите трябва да могат да комуникират секретно, нали така? Затова на някой му хрумнало, че вашата Агенция може да регистрира всички форми на такива секретни комуникации на терористите. И съответното поведение, което върви с тях. И да следи за всички прояви на такова поведение чрез така наречените бейсови мрежи.

— Разбира се. — Иви най-после разбра. — Съвсем логично.

— Това познато ли ви е?

— Бейсовата вероятност е вариант на теорията на вероятностите. Завършила съм компютърни науки.

— Да, и аз имам подобно образование. Е, проблемът е...

— ... че не само терористите имат тайни.

— Право в десетката. Въпреки че що се отнася до мен, въпросът дали по-широките приложения на Божието око са вирус или опция е много спорен. Защото един от начините, по които използват бейсовите вероятности за филтриране на данни, е чрез матрица. Какво четеш, какви места посещаваш, кого следиш в Туитър. Ще ви дам джокер: ако следите Американския съюз за граждански свободи, Джейкъб Епълбаум, фондация „Електронна граница“, Уикилийкс или правите дарения на такива организации, те биха искали да знаят за това. Несъгласието не им харесва. Независимо откъде идва — от безсилни или могъщи. Несъгласието е едно от онези неща, които е най-добре да се пресичат още в зародиш.

— Значи казвате, че Божието око...

— Божието око гледа само онова, което хората се опитват да крият. Слуша само когато хората шепнат. А сега помислете какво ще откриете с такова нещо, за какво може да се използва, и ще започнете да получавате представа.

— Ами... ще знаете всичко.

— Всичко, което си струва да се знае, ако целта ви е да контролирате населението. Вие в Агенцията за национална сигурност явно адски си падате по иронията. Понеже, да, по дяволите, стига да не се опитваш да пазиш личния си живот в тайна, личният ти живот пак може да остане таен! Или поне на теория. Тъй де, Агенцията пак има достъп до всичко за теб. Пак ще си един от стотиците милиони тонове в тяхната безкрайна библиотека. Просто няма да те свалят от лавицата и да те четат. Поне докато не поискат нещо. Или докато не стъпиш накриво. Тогава си се издънил.

Двамата се умълчаха. В ума на Иви препускаха безброй възможности. Идеята действително беше находчива. Чудеше се на кого е хрумнала. И как я прилагат. Знаеше, че в АНС вече активно събират криптирани съобщения с надеждата, че евентуален пробив в декриптирането най-малкото ще позволи те да бъдат прочетени в някакъв по-късен момент. И че особено ги интересуват защитените от закона поверителни контакти между адвокат и клиент. Върху какво друго се бяха съсредоточили? Профили в социални мрежи с двама или най-много неколцина потребители. Имейл акаунти със също толкова ограничено потребление. Хора, които редовно трият историята на браузърите си. Хора, които „изхвърлят“ кошчето за боклук на

имейлите си. По дяволите, можеше да се детайлизира още повече. АНС можеше да насочи вниманието си към това какви съобщения се трийт. В крайна сметка тъкмо те щяха да са най-интересни. И тайните, които можеше да разкрият... щяха да са всякакви. Любовни връзки. Прикрит хомосексуализъм. Финансови злоупотреби. Извращения. Най-личните страни на човешкия живот. Най-срамните тайни.

Я как от ФБР бяха пипнали тогавашния директор на ЦРУ Дейвид Петреъс, фокусирайки се върху имейл акаунт, който генералът и любовницата му ползвали за връзка помежду си! Двамата бяха съхранявали чернови на писма със сексуално съдържание, без да ги пращат. Това щеше да е силен сигнал. А и само един потребител на акаунта, който влиза в него от различни места? Още един издйнически признак. Ами ако акаунтът не беше открит в резултат на разследване на Бюрото? А от директора? По всяка вероятност Петреъс още щеше да заема поста си. Навремето много хора смятаха, че съвсем скоро предстои да се кандидатира за президент, за бога! И директорът щеше да го притежава.

Иви изведнъж се зачуди още колко души притежава директорът. Влиятелни хора. Политици. Депутати. Съдии. Журналисти. И в колко организации е проникнал тайно. Всичко това далеч надхвърляше способността й да го осмисли изцяло.

Тя осъзна, че трябва да са се съсредоточили върху още нещо: предплатените телефони. Купени в брой. Кой плаща в брой за джииесем с предплатена услуга? Бедняците, но те нямат значение, затова бързо ги отсяваш. Всички останали... явно се опитват да скрият нещо. Нещо, което вече си разкрил.

— Може би тъкмо така са се добрали до мен — каза Иви. — Купих предплатен телефон и го платих в брой. Такива неща ли търси Божието око?

— Точно такива неща.

Във всичко това имаше ужасяваща логика. Тя си беше мислила, че действа страшно хитро и предпазливо. Ала очевидно тъкмо хитростта и предпазливостта привличаха вниманието на Божието око.

— Струва ми се, че трябва да се прехвърлите в друг хотел — каза тя. — Взимам всички предпазни мерки, но те явно са способни на неща, за които ние с вас даже не подозираме.

Звучеше странно да нарича АНС „те“, а себе си и журналиста — „ние“. Обаче в момента просто го чувстваше така.

— Да, имате право. Искях да се пренеса, но... Беше ме страх. Подложиха ме на... — гласът му за миг му изневери — на ужасни неща. Ей, между другото, как ме открихте? Така и не ми казахте.

— Човекът, който ви е видял край езерото Туз преди няколко дни. Той...

— Чакайте малко, кой човек?

Иви се замисли. Какво всъщност беше правил там Марвин? Бе го питала и той не й беше отговорил. Ала видимо се разкъсваше от угризения. И всичко се развиваше толкова бързо, положението толкова неудържимо излизаше от контрол, че тя изобщо не бе обърнала внимание на това. Дали го бяха пратили да убие Хамилтън и той, който знае защо, се беше отказал? Можеше ли всъщност да е такъв? Наемен убиец на АНС?

— Тъж... не съм съвсем сигурна какъв е. Обаче ми каза, че ви е видял край езерото Туз.

— Едър? С очила? И брада?

— Едър е, да, но без очила и брада.

— Значи е бил дегизиран. Глух ли е?

В ума й прозвуча аларма и изведнъж я обзе неувереност. Но ако Хамилтън знаеше нещо за Марвин, тя искаше да го чуе.

— Да.

— И го познавате, така ли?

— Той ми помага.

— Помага ви?! Уф, мамка му, сериозно ли говорите? Изиграли са ви, госпожо. Стига самата вие да не ме баламосвате.

— Какво ви...

— Тъкмо той ме отвлече! Той е социопат, не го ли виждате? Умолявах го, искрено го умолявах, той ме гледаше така, сякаш съм, не знам, муха или нещо подобно. И ме предаде на... на...

— На кого?

— Не знам. На трима извратени турци, все едно излезли от онзи стар филм, „Избавление“. Каква е била целта?

— Според мен турците са изпълнявали функцията на прекъсвач. За да се прикрие поръчителят. Сигурно е трябвало да ви предадат на други хора, например на някоя джихадистка групировка.

— Да, ама явно прекалено се забавляваха с мен, за да изпълнят плана. Но вашият приятел стоеше в дъното на нещата, разбирате ли? Не му се доверявайте. Той с вас ли е в момента?

— Не. — Не искаше да го лъже и формално казваше истината. Марвин беше в стаята. Пък и трябваше да успокои Хамилтън.

— Господи, не мога да повярвам, че изобщо разговарям с вас!

— Всичко е наред, той не е тук. Сама съм. Но... какво се случи край езерото Туз?

— Струва ми се, че вашият приятел, това се случи. Уби онези турци — тъй де, направо ги накълца на кайма, май с онази брадва, дето я носеше, трябваше да видите труповете, — и после просто ме заряза там.

— Защо не уби и вас?

— Откъде да знам, мамка му?! Може да е сметнал за по-забавно просто да ме остави да умра от жажда на брега на онова гадно солено езеро! Въпросът е, че ако го броите за приятел, значи сте по-глупава и от мен.

Иви се запита дали журналистът не е прав за Марвин. Трима души?! С брадва?! Звучеше безумно. От друга страна, онова пред нейния блок не бяха ли изстрели? Дали Марвин беше убил някого и там? Ала подробностите нямаха значение. Важното бе... какъв всъщност е той. И как да разбере.

— Не го броя — отвърна тя. — Предпазлива съм.

— Леле-мале — изпъшка Хамилтън. — Леле-мале.

Трябваше да му помогне отново да се съсредоточи.

— За колко време Лийд може да пусне публикацията?

Пауза, после:

— Доста. Обаче няма значение — щом декриптира флашката, тя ще качи копия на десетина огледални сайта. И аз трябваше да го направя, обаче Пъркинс се страхуваше, че може да ги засекат и така да го разкрият.

— Не знам дали не е бил прав.

— Е, положението едва ли щеше да е по-лошо, отколкото е сега.

— И това е вярно.

— Както и да е. Щом съдържанието на флашката бъде качено на огледалните сайтове, край на играта. Прикриването става излишно. Ще

е въпрос само на извъртане. И нямам търпение да видя как ония скапаняци ще се опитат да извъртят нещата, които ми даде Пъркинс.

— Добре. Ще се свържа с вашата главна редакторка. Но дванайсет часа... не може ли да е по-скоро? Не знам още колко ще мога да се крия от хората, които ме търсят.

— Ако смятате, че ще се справите по-бързо, дадено. Ще й позвъня след шест часа. Но ако дотогава не сте се свързали с нея, обаждането ми ще отиде на вятъра. А всеки път щом вдигам телефона, двамата с вас се излагаме на излишна опасност.

Иви се замисли. Шест часа трябваше да са достатъчни. Стига да...

— Вашите хора следят ли СекюрДроп? Или го правят периодично?

— В момента ли? Сигурно го следят постоянно.

— Добре тогава. Позвънете й след шест часа. Ще се погрижа всичко да е наред.

— Господи, дано сте такава, за каквато се представяте.

— Е, след шест часа ще разберете. Дръжте се, Райън. Скоро ще се видим някак си, нали?

— Да, да се надяваме.

Тя прекъсна връзката, излезе от акаунта, изтри историята на браузъра и изключи лаптопа. Частичен успех, предполагаше. Но това не я изпълваше с ентузиазъм. Планът ѝ се струваше импровизиран и недомислен. И дори да сработеше, играта едва ли щеше да приключи, както казваше Хамилтън. Щяха да разгневят изключително влиятелни хора. За тях това можеше и да е само работа и ако с работата им беше свършено, може би щяха да се оттеглят. Ала не и Делгадо, знаеше го. Него не го интересуваха логика, разходи и ползи или каквото и да е друго, подлежащо на обмисляне и договаряне. За него работата представляваше само оправдание. Оправдание за нещо, което щеше да върши и без това.

Но Иви не виждаше друга възможност. Ако този план се провалеше, щеше да е изгубена.

На вратата се появи Марвин.

„Как мина?“

Сигурно я беше наблюдавал от стаята. Позата ѝ на ръба на ваната обаче му позволяваше да я вижда само в профил, без да може да

чете по устните ѝ. А и тя не бе казала нищо, което Марвин още да не знае.

„Добре, предполагам“.

„Как е той?“

Загрижеността му малко я изненада. Преструваше ли се? Може би я разпитваше, за да разбере дали Хамилтън ѝ е разказал за глухия, който го е отвлякъл?

„Травмиран. И уплашен“.

Марвин кимна и се извърна. За нея беше ужасяващо преживяване да научи защо така категорично бе отказвал да ѝ обясни откъде знае за Хамилтън. Отново се почувства насилена, изпита почти физическо отвращение. Питаше се кой е този човек, с когото е споделила такава интимност, такава откритост. Който е проникнал в тялото ѝ и е обсебил ума ѝ.

Ала не можеше да размишлява за всичко това, докато той я гледаше, докато я наблюдаваше. Не можеше да му има доверие, но имаше нужда от него.

Засега.

Така че му предаде разговора, като пропусна предупрежденията на Хамилтън.

След като свърши, Марвин дълго мълча.

„Значи планът е да занесеш флашката на неговата главна редакторка, така ли?“ — попита накрая с жестове.

„Да.“

„Къде е флашката?“

Не ѝ хареса, че задава този въпрос.

„На сигурно място“.

„В момента те търсят много хора“.

„Да. Наясно съм“.

„И ако си я скрила на място, което им е известно, може да ти устроят засада. Отиваш там, не ги виждаш, взимаш флашката и тогава те залавят. Сигурно направо ще те предадат на Делгадо“.

Ако искаше да я уплаши, беше успял.

„Тогава какво?“

„Остави ме аз да я взема. Известни са ми методите за наблюдение, знам как да избегна засадата“.

Не ѝ харесваше как Марвин се набутва в играта.

„Не. И теб те търсят, забрави ли? Ако се появиш там вместо мен, също ще те видят“.

„Само че ще им е по-трудно да вземат флашката от мене“.

Не, изобщо не ѝ харесваше как се набутва в играта. Ами ако... ами ако всичко това беше някакъв театър с добро и лошо ченге, както си бе помислила в буса? Марвин я „спасява“ от Делгадо и спечелва доверието ѝ, колкото да му каже къде е скрила флашката. Той взима флашката, залавят Хамилтън...

Нямаше логика. Тогава защо Марвин беше освободил журналиста? Или имаше някакво проследяващо устройство и щяха да го хванат пак, щом изпълнеше ролята си? Но нали Делгадо я бе отвялякъл? Какво целяха с освобождаването ѝ? Делгадо можеше просто да изтръгне местонахождението на флашката от нея с изтезания — знаеше, че бе прав за това. И ако приемеше, че всичко това е някаква измама, какъв беше смисълът ѝ? Нищо не разбираше.

„Не успях да се сетя и как са ме проследили до пощенската служба в Роквил — помисли си Иви. — А Хамилтън нямаше представа как съм го открила в онзи хотел в Анкара. Отсъствието на доказателство не е доказателство за отсъствие“.

Тя се поколеба, после попита:

„Имаш ли... имаш ли пистолет?“

Марвин кимна.

„Когато бяхме пред моя блок, застреля ли някого?“

Той впери очи в нея.

„Преследват те много хора. Трябва да можеш да боравиш с оръжие“.

Не можеше да не се съгласи с него. Само че той не ѝ отговори на въпроса.

Или ѝ отговори?

„Добре. Научи ме“.

Марвин се пресегна зад гърба си и измъкна голям черен пистолет. Извади пълнителя и изтегли затвора назад. Отвътре изскочи патрон и се търкулна до леглото. Той ѝ подаде оръжието.

Иви го претегли в дланта си и го остави на пода, за да може да жестикулира.

„Тежък е“.

„Увери се, че не е зареден“.

„Какво?! Нали току-що го изпразни?“

„Винаги проверявай лично“.

И ѝ показва как.

„Хубаво е, че е тежък, между другото. Това компенсира отката“.

Иви кимна.

„Къде е предпазителят?“

„Нося го със спуснат ударник. Първото натискане на спусъка вдига ударника, което означава, че е необходим по-продължителен натиск. Това само по себе си е предпазна мярка. След първия изстрел ударникът се вдига автоматично и следващите натискания на спусъка са по-къси и лесни. Само трябва да се прицелиш и да натиснеш. Първото натискане е по-дълго, после става със съвсем леко движение. И наистина натискай спусъка, не го дърпай. Така ръката ти ще е по-стабилна“.

Марвин ѝ показва как да го държи — с две ръце, здраво — и как да се прицелва, като изравнява мерника и мушката.

„Някой път ще те заведе на стрелбище — обеща ѝ. — Заедно с Даш, ако искаш“.

Иви му се усмихна и кимна. Надяваше се да изглежда искрена.

„Става късно. Трябва да пратя съобщение на главната редакторка на Хамилтън“.

„Аз ще стоя на пост“.

„Сигурна съм“ — помисли си тя. После каза с жестове:

„Не, поспи малко. Аз ще пазя и когато се уморя, ще те събудя“.

Марвин впери очи в нея. Иви не можеше да разчете изражението му.

„Сигурна ли си?“ — попита я накрая.

„Да. И без това в момента съм превъзбудена“.

Марвин презареди пистолета, прибра го в кобура си и се върна в стаята.

Иви отвори брауъра Тор, намери уебсайта на „Интерсепт“, влезе в СекюрДроп и написа дълго писмо на Бетси Лийд. Надяваше се на главната редакторка да не ѝ прозвучи толкова шантаво, колкото на самата нея.

42.

Андърс крачеше напред-назад в кабинета си, потриваше длани и се опитваше да се успокои. Напоследък буквално спеше във Форт Мийд. И тъкмо си мислеше, че е овладял положението, когато се случи това. Нещо странно в есемесите, които си размениха с Делгадо. Направи проверка и резултатът го изпълни с още по-силни подозрения. Беше локализирал джиесема на дребния, после, по някакъв инстинкт, потърси телефоните на Манъс и Галахър. Тримата като че ли бяха заедно, в което нямаше никаква логика, и се приближаваха към жилището на Галахър. Затова прати група да проучи нещата. Групата така и не се обади. Прати нова група, която му докладва, че първата е унищожена. Втората група разчистила касапницата и открила три джиесема в апартамента на Галахър. От тримата нямало и следа. Андърс проследи маршрутите им назад до последното им известно местонахождение и установи, че този на Манъс се среща с другите два при язовир „Триаделфия“. Веднага прати Ремар, който открил Делгадо окован с белезници за волана на буса му, целия в кръв, разярен. Заместникът му провел кратък разговор с него и онзи казал, че е взел флашката. Слава богу поне за това! Но първата флашка, онази, която Манъс бе открил у Хамилтън, се беше оказала примамка. И тази можеше да е такава. Трябваше да я отвори. И да разпита Делгадо. В момента Ремар го водеше в Агенцията. Андърс имаше чувството, че времето се влачи едва-едва.

След петнайсет безкрайни минути на вратата се почука. Ремар я отвори и Делгадо се втурна в кабинета покрай него. Андърс го зяпна. Лицето му представляваше жалка гледка — насинено, подуто, с видимо счупен нос, с кървава рана на скалпа, останала от липсващите присадки, с тъмнолилави напукани устни. Ремар явно му беше оказал първа помощ — по раните тъмнееха петна от йод, на едната буза имаше лепенка, — но нямаше да се размине само с това. Нямаше да мине без пластичен хирург.

— Какво стана, по дяволите? — попита го директорът. Ремар понечи да излезе, но Андърс го спря. — Не, остани. — Заместникът му затвори вратата и застана до нея, сякаш се боеше Делгадо да не избяга.

Дребният закрачи напред-назад.

— Онзи кретен Манъс — изфъфли. — Колко пъти съм ви казвал да не му се доверявате?! Колко пъти?! Знаете ли, че чука Галахър? Знаете ли?

Окаяното състояние на Делгадо, кой знае защо, поуспокои Андърс.

— Аз знам страшно много неща, Томас. Споделям ги само при оперативна необходимост.

— А, така ли?! И не сте сметнали за оперативна необходимост да ме осведомите, че Манъс случайно си пада по оная мацка, така ли? И че може да не му хареса тя да бъде, не знам, отвлечена, изнасилена и убита от неизвестен извършител? Не ви ли хрумна такава възможност?

— Не, не ми хрумна.

— А може би е трябвало! Онзи кретен изневиделица се появява при спринтера, тотално обърква плана и какво да направя аз, по дяволите? Усетих, че нещо не е наред, усетих го. Извадих си пистолета и се канех да ви се обадя. Ама онзи глух педал е адски бърз.

Андърс знаеше, че трябва да го изтърпи, да го остави да побеснее няколко минути, но не можеше да чака повече.

— Къде е флашката?

— А, да. Ето. — Делгадо я извади от джоба на панталона си и му я подаде.

Директорът припряно заобиколи бюрото, без изобщо да крие нетърпението си. Отне му по-малко от десет секунди да се увери, че не е криптирана.

И че в нея няма нищо.

Той се изправи и скръсти ръце на бицепсите си. За миг се почувства напълно победен.

— Нищо ли? — попита Ремар.

Андърс поклати глава и погледна Делгадо.

— Как я взе? Подробно.

— Нали тъкмо това ви разправях. Жената каза, че я била скрила в женската тоалетна в старческия дом, където живеел баща ѝ. Манъс

отиде да провери и малко по-късно се появи при буса. Твърдеше, че я открил точно където казваше тя.

— Хамилтън може да е пратил две примамки, не само една — обади се Ремар. — Въпреки че...

— Да, съгласен съм, че не е много вероятно — прекъсна го директорът. — Пратката по ФeдEкс очевидно е трябвало да отвлече вниманието от другата, пратена с обикновена поща. Ако е така, няма причина да пращаш втора примамка. Следователно втората пратка е била истинската.

— Добре, самата Галахър може да е подхвърлила примамка — предположи Ремар. — Обаче...

— И с това съм съгласен — отвърна Андърс. Намираше известна утеха в познатия диалогичен анализ, който отдавна се беше превърнал за него и заместника му в средство за бърза комуникация. — Томас, ти ми прати есемес, че двамата с Манъс лесно сте заловили Галахър пред супермаркета. Не се озъртала дали не я следят, немало никакви признаци на параноя, нали така?

— Да.

— Добре — каза Ремар. — Трудно ми е да си представя, че ще е толкова безразсъдна и в същото време ще вземе такива предпазни мерки и ще подхвърли празна флашка за примамка. В такъв случай остава третата възможност. Манъс е взел истинската флашка или пък не я е намерил и вместо нея е донесъл тази.

Директорът кимна. Имаше и четвърта възможност, разбира се — Делгадо да е източникът на празните флашки. Но този сценарий изглеждаше най-невероятен. Просто не се сещаше какъв може да е мотивът му, докато мотивът на Манъс беше очевиден, както бе посочил самият Делгадо. Освен това трябваше да се има предвид състоянието на дребния и оковаването му в буса. Както и трупове пред блока на Галахър.

Не, най-вероятното обяснение беше, че Манъс се разкъсва между предаността си към Андърс и скорошното си увлечение по Галахър. Естествено, директорът бе усетил какво се случва още когато Манъс не му бе докладвал всичко за гостуването си в дома на жената, но бе решил, че глухият се е вразумил. Е, Манъс или го беше изиграл, или изпитваше противоречиви чувства и съответно действаше

непоследователно. Всъщност нямаше значение. И в двата случая вече не можеше да му се има доверие.

Само че нещо... нещо не се връзваше съвсем.

— Ти каза, че си насочил пистолета си към него — заразсъждава гласно той.

— Да. Изобщо не трябваше да го пускам в буса. Нямаше достатъчно място. И наистина е адски бърз. Успя да ми вземе пистолета.

— Интересно.

— Какво му е интересното?

— Ами, не знам някой да е извадил оръжие срещу Манъс и да е останал жив, за да разкаже за това. След сблъсъка ти с него той е убил четирима души, които пратих при жилището на Галахър.

— Какво?! Нали ви казах, той е пълна откачалка!

— Чудя се защо не те е убил.

— Не знам. Но ето какво ще ви кажа. Това е най-голямата грешка, която този изрод е правил през живота си. Я ми вижте лицето! Мамка му, как боли! А и мацката му, и тя ми удари няколко тупалки, след като ме оковаха.

Андърс се замисли.

— Излишно е да ти напомням, че Манъс не изпитва никакви угризения да убива. Убийството му е режим по подразбиране. Отгоре на всичко, както със сигурност знаеш, ти си му давал предостатъчно основания през годините да изпитва известна... враждебност към тебе. И въпреки това не те е убил. Очевидно е можел, но не го е направил.

Делгадо докосна подутата си устна и потръпна.

— Какво искате да кажете, че някак си съм замесен в тази работа ли? Мислите, че аз съм позволил на Манъс да го направи, така ли?

— Не, ни най-малко. Просто се опитвам да си обясня поведението на Манъс.

— Ами, хубаво, желая ви успех. Все едно да се опитваш да си обясниш поведението на бясно куче. Какъв е смисълът? Човек просто застрелва проклетото псе, и толкова.

Андърс подозираше, че всъщност Делгадо първо би изтезавал такова куче, но не виждаше никаква полза от това да го отбележи.

— Не — каза той след малко. — Манъс не е бясно куче. Обаче... — обърна се към Ремар — съм чувал да го сравняват с куче, което са

пребивали в миналото. И което е изключително вярно на единствения стопанин, който е бил добър с него.

— Сериозно? В главата ми все едно свири духов оркестър и нямам представа за какво говорите!

— Искам да кажа, че Манъс не се е въздържал да те убие, защото те харесва. Въздържал се е да те убие, защото знае, че аз те харесвам. Е, че те ценя.

— Мерси. Чувствам се изключително високо ценен.

— Манъс знае колко много ценя услугите ти, Томас. Да ти навреди би означавало да навреди на мене. А той никога не би ми навредил. И затова не е навредил на тебе.

— Сериозно? Я ме погледнете, на това не му ли се вика „телесни повреди“?

— Веднъж видях как Манъс откъсва ухото на един човек и му казва: „Повече предупреждения няма да има“. Помисли си за това. Да откъснеш ухото на човек само за да го предупредиш.

— Страхотно. Значи вече сте знаели, че е откачалка.

— Разбираш ли, от негова гледна точка, Манъс не ти е навредил. Искал е да те убие, не се съмнявам в това. Обаче не го е направил.

— И какво значи това?

— В момента той прави онова, което трябва, но също се опитва да минимализира щетите. Не иска да гори мостове. Понеже... иска мостовете да останат невредими. За да може да се върне по тях. Всъщност... мисля, че като те е пощадил, Манъс ми е пратил послание.

— Да бе, ще му дам аз едно послание. Направо го пишете мъртвец.

— Какво послание? — попита Ремар.

— Казва ни, че още е на наша страна.

— Майтапите се! — изпъшка Делгадо.

— Помисли. Какво се е случило тази вечер? Той е спасил Галахър. Пребил те е. Убил е четирима души пред нейния блок. И сега се крие с нея и момченцето ѝ. Какво друго може да направи тя, освен да му се довери? Манъс ни казва да му оставим малко свобода на действие. Той още търси онази флашка. И ще ни я даде — ако приемем неговите условия.

— А именно? — осведоми се Ремар.

— Очевидно да оставим Галахър на мира. Сигурно в замяна на нейното обещание да забрави, че всичко това се е случвало.

Изражението на Ремар бе непроницаемо.

— Смяташ ли, че е възможно?

— Не, не е — обади се Делгадо. — Понеже ще я убия оная кучка. И онзи откачалник.

— Не е важно дали е възможно — отвърна Андърс, като потриваше ръце. — Важното е дали Манъс го вярва. И явно вярва.

— Значи ще го накараш да ти даде флашката... — почна Ремар.

Директорът кимна.

— В замяна на обещание. Обещание, което нямаме намерение да спазим.

Делгадо също кимна.

— Така вече по бива. Само ми кажете кога и къде.

— При цялото ми уважение, Томас, ти си пострадал зле. И вече си видял на какво е способен Манъс. Тук не говорим за честен бой. Трябва ни многократно превъзхождаща противника огнева мощ.

— Чакайте малко... — започна Делгадо.

Ремар го прекъсна:

— След случая пред блока на Галахър не ни достигат хора, но мога да поискам едно подразделение от Джоунс.

— О, я стига — възпротиви се дребният. — Не ме изключвайте от играта. Това са пълни глупости.

— Галахър пак ще остане за тебе — успокои го Андърс. — Но не можем да рискуваме с Манъс. Няма как да не го разбираш.

Директорът пак погледна Ремар. Ако заместникът му не беше съгласен с току-що даденото на Делгадо обещание, Андърс искаше да го чуе още сега, вместо да допусне раната да загной. Но лицето на Ремар остана безизразно.

Последва дълго мълчание, по време на което Делгадо скърцаше със зъби и се чешеше по главата.

— Добре. Така е честно. Обаче искам да гледам, става ли? Искам да го видя как умира. Поне толкова ми дължите.

Андърс кимна.

— Опитай се да си починеш. Ние с генерал Ремар ще открием Манъс и Галахър. Ще се свържа с тебе веднага щом ги намерим.

43.

Манъс лежеше по гръб. Едното му око беше затворено, другото — със съвсем леко повдигнат клепач. Иви остана в банята почти цял час, сигурно пишеше на главната редакторка на Хамилтън. После излезе, седна на един от столовете в малката стая и се загледа през прозореца. Стоеше на пост, както му бе обещала. Сега Манъс я чакаше да направи онова, което си мислеше, че е планирала.

Знаеше, че двамата вече преследват различни цели. И въпреки че уважаваше нейната решителност, смяташе, че прекият сблъсък с Директора е равносителен на самоубийство. Нямаха полезен ход, ала Манъс вярваше, че връщането на флашката и обещанието за мълчание е най-добрата от реалистичните възможности. Ако успееше да вземе флашката, щеше да направи каквото трябва и да се надява Иви после да разбере, че е било за нейно добро. И за доброто на Даш.

Замисли се за дамската тоалетна, където тя беше казала на Делгадо, че е скрила флашката. Нямаше как да е сигурен, естествено, обаче усещаше, че е място, където е мислила да я скрие, но после се е отказала. Най-убедителни бяха лъжите, които максимално се доближаваха до истината, и сред целия онзи ужас, на който бе подложена в буса, умна жена като Иви трябваше да е прибягнала до нещо познато, нещо реално.

А и според Директора данните за движението на мобилния ѝ телефон показвали, че не се е прибирала вкъщи, след като е взела флашката. Манъс лично бе претърсил колата ѝ, а Делгадо, помисли си той с прилив на гняв и погнуса, със сигурност беше претърсил самата нея също толкова подробно. Доброто скривалище трябваше едновременно да е сигурно и достъпно, като познаването на мястото представляваше допълнителен плюс. За Иви старческият дом съчетаваше и трите. Ако приемеше, че действително е скрила флашката някъде в женската тоалетна, явно бе избрала изключително хитро място, тъй като той внимателно бе претърсил помещението точно с тази мисъл. А можеше и мястото да е било неподходящо и да я

е намерил някой друг. Или пък да я е оставила някъде в стаята на баща си. Така или иначе, Манъс имаше предчувствието, че все пак е в старческия дом.

Изчака още половин час, после задиша по-дълбоко. Самият той не чуваше дишането си, естествено, но го усещаше и знаеше, че Иви го чува. Изтекоха няколко минути и тогава я зърна да отива при леглото на Даш. Не можеше да види какво прави, без да завърти главата си, но мислеше, че има представа.

След още една минута двамата тръгнаха към вратата. Момчето носеше раницата си, Иви държеше сака си в едната ръка и лаптопа — под мишница. Той си представи разговора, който вероятно бе провела със съненото момче: „Трябва да тръгваме, Даш. По-късно ще се срещнем с господин Манъс. Сега трябва да го оставим да се наспи. Без въпроси, нали? Скоро ще ти обясня всичко“.

Поне нещо от този род.

В момента, в който излязоха, Манъс стана и ги видя през прозореца да се отдалечават към рецепцията.

Иви отиваше да вземе флашката, точно както очакваше. И той щеше да я чака там.

44.

Иви и Даш отидоха на рецепцията. Старецът, който седеше зад гишето, най-вероятно същият, когото й бе описал Марвин, гледаше малък телевизор, не много по-млад от самия него. Вдигна поглед и попита:

— Какво обичате?

— Просто искам да върна лаптопа — отвърна Иви, като се опитваше да си придаде безразличен вид.

— Ааа. — Старецът явно се сети, че тя трябва да е жената, за която Марвин е взел лаптопа. — Няма проблем.

— И ако може да ни повикате такси.

— По това време? Сигурно гоните ранен полет.

— Да.

Мъжът забеляза подутата й устна и се навъси.

— Какво ви е на устната?

— Ъъъ... Ударих се.

— Ударили сте се, а? Онзи здравеняк ви е ударил, нали? В него има нещо, усетих го.

— Моля? А, не, не. Нищо подобно.

— Криете ли го? И преди съм виждал такива работи. Сега бягате с момченцето си, за да го защитите. Измъквате се, докато онзи копелдак хърка пиян. И сигурно не е за пръв път.

— Вижте, благодаря ви за загрижеността, обаче наистина няма такова нещо.

— Нямало, как пък не! — Старецът вдигна слушалката на стационарния телефон. — Ще повикам полиция.

— Недейте! — възкликна Иви, ужасена, че това смахнато старче е на път с един замах да провали простичкия й план. — Моля ви, недейте, заклевам се, че не е това, което си мислите. Моля ви!

Мъжът спря с вдигната във въздуха слушалка. После неохотно поклати глава и я остави върху вилката.

— Сигурна ли сте, че знаете какво правите?

Макар и очевидно формален, въпросът за миг я свари неподготвена, защото, мили боже, нима можеше да е в по-голямо неведение какво всъщност прави?

После се овладя, кимна и остави лаптопа върху плота.

— Напълно. И наистина съм ви благодарна за загрижеността. Въпреки недоразумението.

Старчето погледна Даш.

— Добре ли си, синко?

В съненото си объркано състояние момчето не успя да прочете по устните му и се обърна към майка си, която му преведе въпроса с жестове. Даш се обърна към мъжа и уморено му направи знак с палци нагоре.

— А, и ти си глух като баща си. — Старецът кимна, като че ли това обясняваше всичко.

Иви се усмихна. Усмивката ѝ се получи прекалено весела, ала в този момент нямаше представа как да реагира.

— Таксито — повтори тя. — Ако обичате.

45.

Ремар затвори вратата зад Делгадо и се обърна към директора. Опитваше се да скрие безпокойството си — не, вледеняващата си тревога, — макар да се съмняваше, че това му се удава особено успешно.

— Знам — каза Андърс и отново закрачи напред-назад в кабинета. — Лошо е.

— Лошо ли? Някъде се подмята флашка с всичко за Божието око, а ние си нямаме и представа къде! Твоето бясно куче помага на жената, която я е взела. А, и междувременно трепе собствените ни агенти.

Някога замислял ли си се какво знае Манъс? В какво може да ни обвини, ако се обърне срещу нас? Или по-точно, след като вече се е обърнал срещу нас.

Естествено, Ремар нарочно пропускаше един дребен нюанс. Манъс беше човек на директора. Бог знае какво бе вършил по негова заповед. Всъщност самият Ремар нямаше нищо общо с Манъс. Всички знаеха, че Андърс е маниак на тема оперативна сигурност. Каквото и да съществуваше между директора и неговия личен наемен убиец, то си оставаше само между тях двамата.

Андърс спря да се разхожда и поглади брадичката си.

— Според мене не се е обърнал срещу нас. Както вече ти казах, мисля, че иска да ни даде флашката. Обаче не иска жената да пострада. Предполагам, че ще ни съдейства. Сигурно даже ще се свърже с нас. И тогава ще му благодарим за усилията и ще пратим хората на Джоунс да го ликвидират.

Ремар не отговори. В деловото изложение на директора имаше нещо ужасно студено. Какъвто и да беше, Манъс винаги проявяваше изключителна преданост. Нехайният начин, по който Андърс описваше неговата... евтаназия, направо го плашеше.

— Е, радвам се, че поне имаме план — каза Ремар след малко. — Липсва само още една подробност. Къде са те, по дяволите? Галахър всъщност си е цивилна, обаче Манъс е подготвен в ЦРУ и Специални

операции. Двамата заедно знаят страшно много за нашите възможности. Да, накрая ще ги открием, обаче това „накрая“ изобщо не ни устройва. Освен ако нямаш намерение просто да чакаш Манъс да се обади.

Директорът отново закрачи напред-назад, после погледна заместника си и попита:

— Докъде сме стигнали с Божието ухо?

Ремар поклати глава, разбрал пълното отчаяние на Андърс.

— Не говориш сериозно, Тед!

— Докъде сме стигнали?

— Още нямаме никаква готовност да...

Директорът тресна с длан по бюрото и изкрещя:

— Ами тогава направи така, че да имаме готовност!

Ремар кипна.

— Как, Тед? Природните закони ли да отменя? Има прекалено много данни, прекалено много грешни резултати, и пресяването им изисква прекалено големи изчислителни мощности. Може би след година, може би след половин година, ако имаме късмет. Но не и сега.

— Защо? Данните са налице, Майк. Всички джиесемии имат микрофони. Ако не ги подслушваме, защо изобщо разработихме Воинска чест и Любопитен смърф? Можем да използваме и жироскопите на джиесемите като микрофони — какъв е смисълът от тази програма, ако няма да я прилагаме? Всяка нова кола е с блутут, разпознаване на глас и микрофон, които се включват при отваряне на еърбега или ако шофьорът иска да влезе в някаква автоматична система за услуги в интернет. Домашните развлекателни системи вече имат гласово разпознаване. Хората си взимат вкъщи лични електронни асистенти като Амазон Еко. И всичките се активират с глас. Я колко монитори за бебета има! Целият свят се свързва със звук, всяка кола, всяка стая, всеки човек. Трябва да разполагаме с достъп до тези системи. Трябва да ги използваме!

— Само че засега не можем да се ориентираме. Божият разум още не е дорасъл до Божието ухо.

— Мамка му, ти изобщо не разсъждаваш! Параметрите тук са малки. Само определен радиус от жилището на Галахър. Може да прехвърлим датчиците от аеростатите на СВСПРОМД. И без това

сяхме да го правим. Така многократно ще разширим обсега на наблюдението си в района на Вашингтон.

Съвместната въздушна система за противоракетна отбрана чрез мрежови датчици се състоеше от два роботизирани аеростата, които военните бяха успели да вдигнат над Мериленд уж за отбрана срещу крилати ракети. Според Ремар напълно излишна програма, струваща близо три милиарда долара. От друга страна, както казваше и директорът, системата можеше да се използва за други цели. И все пак.

— Ще пренасочим и онази програма за подслушване на мобилни телефони на ЦРУ и Маршалската служба — прибави Андърс.

Ремар си помисли, че това може би е малко по-смислено. Програмата функционираше чрез самолети, имитиращи базови станции, и „изсмукваше“ уникалната регистрационна информация на джиесемите. ЦРУ и Маршалската служба на САЩ обхващаха по-голямата част от населението на страната, но на Галахър и Манъс сега щеше да им трябва покритие само във Вашингтон.

— Добре де, искаш да кажеш, че обработката на данните е по силите ни, понеже ще търсим само два гласа — отвърна Ремар.

— Точно така. Гласовете на Галахър и Манъс.

— Манъс почти не говори. Използва жестомимичен език.

На лицето на директора се изписа униние, но Андърс моментално се отърси от него.

— Няма значение. Стигат ни и откъслечни думи. А и неговият глас е странен заради глухотата му. Когато проговори, лесно ще го разпознаем сред фоновия шум. Пък и те са заедно — не ни трябва и двамата, достатъчен ни е който и да е от тях.

— Виж, даже при параметрите, които описваш, ще ни е нужна огромна изчислителна мощност. Да не искаш да прекъснем всичко друго?!

— Да! Да, щом се налага. Защо не?

Ремар не вярваше на ушите си.

— Искаш да кажеш да престанем да следим комуникациите на терористите, планове на Кремъл за Украйна, изстрелването на нови китайски шпионски спътници, мексиканските картели, разполагането на ядрени ракети в Индия и Пакистан... за да търсим Манъс и Галахър, така ли?

— Ако не открием Манъс и Галахър, ако някой изключи Божието око, с нас е свършено. Край на играта. И без това ще оглушеем и ослепеем. Предлагам просто известно... прекъсване. Сигурно за не повече от едно денонощие, най-вероятно за много по-кратко. Отклоняваме нужната ни изчислителна мощност, локализираме Манъс и Галахър, ликвидираме ги, и готово. Спасяваме Божието око. И кой знае, може практиката да ни покаже как по-скоро да задействаме Божието ухо.

— И как ще го обясним, по дяволите? Няма как дискретно да отклоним такава изчислителна мощност. Половината технически персонал в Агенцията ще разбере.

— Получили сме сведения за втори бомбен атентат. Няма нужда да знаят повече.

— Бомбен атентат ли? При операция, каквато описваш ти, хората ще си помислят, че сме под ядрена атака. Ще изтече информация. Ще всееш паника.

— Не и ако обясним, че параметрите и времевият диапазон са изключително ограничени. Всичко ще свърши още преди да са имали време да се замислят.

Ремар не каза нищо. Вече не се питаше дали директорът се е побъркал. Защото знаеше отговора и нямаше време за емоции. Просто трябваше да реши какво да прави.

Но Андърс явно взе мълчанието му за съгласие.

— Не разбираш ли? Това ни е нужно. Казвал съм ти го: когато така наречените борци за граждански свободи разгласяват техническите ни възможности, трябва да разработваме на тяхно място нови. Е, в момента Божието око е в опасност. Най-малкото трябва да го заменим с Божието ухо. Манъс и Галахър няма да подозират за него. И направо ще влязат в капана.

46.

— Привет, госпожице, здрасти, синко, къде ще пожелаете да ви закарам?

Шофьорът говореше с индийски акцент. Кой знае защо, това поддейства успокоително на Иви.

— Наоколо има ли Уолмарт?

— Има, на шосе трийсет, работи денонощно. Дотам ли ще пътувате?

— Само ще се отбия да купя някои неща. Пътуваме за Вашингтон. Става, нали?

— Разбира се, броячът работи.

— Добре, благодаря ви.

Двамата с Даш свършиха в Уолмарт за по-малко от десет минути — Иви с нов предплатен джиесем, синът ѝ с няколко нови комикса — и след час и нещо стояха пред старческия дом и проследяваха с поглед отдалечаващото се такси. Иви опита вратата и установи, че не се отваря. Разбира се. Нощем заключваха.

Тя почука по стъклото. Не познаваше човека на рецепцията, едър мъж с медицински дрехи, за разлика от красивите жени с делови костюми, които обикновено дежуреха денем. По-скоро санитар, отколкото рецепционист, предположи Иви.

Той вдигна поглед, изправи се и се приближи.

— Да помогна?

— Баща ми живее тук и... тъъ, удобно ли е да го видя?

— Посещенията започват в седем, госпожо.

— Да, знам. Разбирам и че е странно, обаче... вижте, поне бихте ли отворили вратата? Неловко е да разговаряме през стъклото.

Мъжът я изглежда подозрително, ала това беше старчески дом, за бога, а не банка. Той отключи и отвори вратата, но не се отдръпна настрана, за да я пусне вътре.

— Благодаря — каза Иви. — Въпросът е, че със сина ми заминаваме. Всъщност сме на път за летището. И... Тази нощ сънувах,

че се връщаме и баща ми вече го няма. Знам, глупаво е, и все пак имам чувството, че е някакво предзнаменование. И просто искам да го видим преди да заминем. За всеки случай. Ще ни позволите ли?

Изражението на санитаря продължаваше да е подозрително, но й се стори, че малко омеква. Той помълча, после попита:

— Как се казва баща ви?

— Кевин Галахър. Стая седемстотин и седемнайсет. А аз съм Иви, между другото. — Тя протегна ръка и мъжът я стисна.

— Аз съм Купър. Познавам господин Галахър. Много симпатичен човек, изключително любезен с персонала, въпреки че невинаги си спомня къде се намира.

Иви не знаеше дали Купър е малко име или фамилия. Така или иначе, мъжът явно искаше да го наричат така.

— Знам. Състоянието му се... влошава. Но да, той е все същият симпатичен и любезен човек, какъвто е бил винаги. Това поне е някаква утеха.

Купър погледна Даш.

— При дядо ли идваш, синко?

Момчето кимна.

Това очевидно реши нещата. Купър се отдръпна от входа.

— Не се бавете много. Не че е престъплението на века, обаче може да загазя, задето ви пускам по това време.

— Много ви благодаря, Купър. Няма да се бавим, обещавам.

Двамата с Даш отидоха да видят баща й, който спеше и хъркаше шумно. Всъщност Иви се опасяваше да не се събуди — ако беше на себе си, нямаше да могат да си тръгнат бързо, а се налагаше. Зачуди се за историята, която бе измислила за пред Купър. Дали не проговаряше подсъзнанието й? Защото наистина имаше ужасяващото предчувствие, че вижда баща си за последен път. Прогони тази мисъл. Не можеше да си позволи емоции. Не можеше да си позволи да се страхува, това щеше да я погуби. Трябваше да се съсредоточи.

На излизане попита Даш дали му се ходи до тоалетна. Той поклати глава.

За момент тя се уплаши да го остави сам и си помисли дали да го вземе със себе си вътре.

„Вече се стряскаш от призраци. Тук няма никой. Нощ е. Вратите са заключени“.

„Добре, изчакай ме тук — каза му с жестове. — Веднага се връщам“.

Влезе в дамската тоалетна и откри флашката точно където я беше оставила. А къде да се дене? Въпреки това се изненада. Директорът и Делгадо, а и Марвин, който бе свързан с тях... Хрумна ѝ, че почти е започнала да ги смята за всезнаещи, че е очаквала да я изпреварят. Но не, нямаше проблем. Засега.

Върна се при Даш.

„Трябва да използвам набързо един от компютрите в общата стая, имам малко служебна работа. Ще си поиграеш ли на компютърна игра?“

Синът ѝ обожаваше компютърните игри на бейзбол, но сега за пръв път не прояви особен ентузиазъм.

„Може“.

„Какво има, миличък?“

„Уморен съм. Какво става? Защо сме тук?“

Сърцето ѝ се късаше. Нейното момченце се държеше геройски, а ужасно му се спеше.

„Просто трябва да свърша едно нещо. И исках да видя дядо ти. Потрай още малко, става ли?“

Отидоха в общата стая. В целия старчески дом цареше пълно мъртвило и Иви очакваше същото да е и там. Но пред единия от двата компютъра седеше беловлас старец. Познаваше го: господин Болинджър — често играеха шах с баща ѝ. „Мамка му!“

Господин Болинджър вдигна поглед.

— А, Иви, какво правиш тук? Баща ти добре ли е?

— Благодаря, господин Болинджър. Добре е, да. Просто дойдохме да го видим.

— По това време?

— Дълга история. А вие защо не спите?

— А, откакто жена ми почина, не спя добре. Понякога намирам някой друг, който страда от безсъние, и си приказваме. Иначе чета новините в интернет.

— Ясно. Всъщност и аз се каня да използвам компютъра. Нещо служебно. — Тя се обърна към Даш: — „Ще се наложи да почакаш с бейзбола, миличък. Свободен е само единият компютър“.

Момчето кимна. И макар да не разбираше жестомимичен език, господин Болинджър явно усети смисъла.

— А, можете да ползвате и двата компютъра — предложи той. — И без това трябва да ида до едното място.

— Сигурен ли сте? — попита Иви, макар че отчаяно ѝ се искаше да каже: „Благодаря ви“.

— В последно време не бих могъл да съм по-сигурен. — Старецът се изправи и с тътрене излезе от стаята.

Слава богу, сега цялото помещение и компютрите бяха на тяхно разположение.

Даш седна и затрака на клавиатурата. Щом се увери, че е потънал в играта, Иви свали Тор — без да се учудва, че никой от домакущите не е използвал брауъра, — влезе в сайта на „Интерсепт“ и провери в СекюрДроп. Имаше отговор. Тя го отвори с разтуптяно сърце.

„При първа възможност ми позвънете на посочения по-долу номер. Това е предплатен телефон, купен в брой. Никога не е използван. За да ми се обадите, Вие също трябва да купите такъв джиесем.

Ако по време на разговора ни решим да действаме, предлагам да се срещнем на пристана при шлюза «Пенифийлд» на канала «Чесапийк и Охайо». От изключителна важност е да НЕ обсъждаме мястото по телефона. Може да говорим за часа, но не и за мястото. Като се имат предвид предпазните мерки, които вече сме взели, едва ли някой ще ни подслушва, но трябва да сме свръхпредпазливи и да не приемаме нищо за даденост.

Лесно ще намерите пристана. Не го търсете в интернет — просто още една предпазна мярка. Ако се наложи, използвайте хартиена карта, въпреки че ще ви обясня как да стигнете. Дотам води Пенифийлд Лок Роуд, който започва от Ривър Роуд в Потомак. Тръгнете по Пенифийлд и карайте до канала, където завийте надясно и ще видите пристана пред вас. Точно над него има чакълен паркинг. Ще се срещнем там.

НЕ идвайте с личния си автомобил или друга кола, която могат да свържат с Вас. Ако носите джиесем, извадете батерията му. Ако е модел, който не позволява да се извади батерията, НЕ го взимайте със себе си.

Аз ще държа вестник или списание в двете си ръце. Ако го държа само в едната си ръка, или пред вас не е човекът, когото търсите, или има проблем и трябва да си отидете незабавно. И вие постъпете по същия начин. Ако не са заети и двете ви ръце, НЯМА да дойда при вас.

Ако и двете ви ръце са заети, ще ви попитам дали знаете как мога да взема каяк под наем. Отговорете ми, че според вас е затворено за сезона. Така и двете ще се уверим, че си имаме работа с когото трябва“.

Накрая имаше телефонен номер. Иви го записа на едно листче, провери го още веднъж, затвори брауъра и изтри всичко.

После докосна Даш по рамото и той се обърна към нея.

„Хайде, миличък, трябва да тръгваме“.

Синът ѝ се озърна към екрана и отново я погледна.

„Само още пет минути? Стигнах до четвърто ниво на...“

Тя се засмя, радостна, че се е разсеял.

„По-късно, става ли? Тази сутрин ни чака много работа“.

Върнаха се на рецепцията и Купър попита:

— Добре ли е вашият старец?

— Да, всичко е наред. Много ви благодаря. Искрено съм ви признателна.

Санитарят махна с ръка.

— А, няма нищо. Радвам се, че дойдохте да го видите. Много симпатичен човек.

— Може ли да ви помоля за още една малка услуга?

Мъжът вдигна вежди. Във физиономията му имаше нещо, което лесно правеше изражението му подозрително.

— Тъъ, забравих си джиесема...

Купър наклони глава, сякаш версията за идването ѝ ставаше все по-неправдоподобна. Обзе я задушавашо отчаяние. Правеше всичко толкова прозрачно... Щом някакъв впиянчен служител в мотел и един

уморен санитар в старчески дом я четяха като разтворена книга, какъв шанс щеше да има срещу АНС, по дяволите?

Но си наложи да прогони пораженческите си мисли. Трябваше да запази съсредоточеността си. Трябваше да се справи. Заради Даш. Заради Даш.

— Знам — продължи Иви. — Това е дълга и доста странна история. Обаче... може ли да се обадя от вашия телефон, за да повикам такси? Страшно ще ви бъде благодарна.

— Няма проблем. Само се надявам, че сте добре.

— Добре сме, просто ми трябва такси.

— Един момент. — Санитарят се наведе напред и се вгледа в нещо зад монитора си — списък с често използвани телефонни номера, предположи тя, — набра цифрите на стационарния телефон и ѝ подаде слушалката. Отсреща отговориха и Иви каза, че ѝ трябва такси от старчески дом във Вашингтон до международното летище. Колкото може по-скоро. А, имало кола наблизно? Пет минути? Идеално.

Тя върна слушалката на Купър.

— Благодаря. Ще изчакаме навън. Не искам да ви причинявам повече главоболия.

— А, не, вижте, няма такова нещо. Можете...

— Не, не, наистина. Вече се съмва, а нямаме възможност често да гледаме изгрева. Пък и казаха, че таксито щяло да дойде до няколко минути.

— Добре, щом наистина искате да чакате навън. Ако промените решението си, аз съм си тука, само пак почукайте по стъклото.

Даш я дръпна за ръката.

„Все пак трябва да отида до тоалетната“.

Иви кимна.

„Добре, но побързай. Таксито ще дойде след пет минути“.

Докато Даш го нямаше, тя си побъбри с Купър. Наоколо имаше толкова много мили хора. Не проумяваше защо преди не го е оценявала. Отсега нататък щеше да го прави.

Ако оцелееше.

Даш се върна и Купър излезе от рецепцията, за да ги изпрати. Небето на изток розовееше, с удоволствие установи Иви, и наистина беше прекрасно. Изтичаше една безкрайна нощ. Тя се радваше, че е почти утро.

Манъс седеше в пикапа на паркинга и наблюдаваше Иви и Даш, които стояха пред старческия дом отгатык улицата. Чакаха такси, несъмнено. Тя нямаше да използва „Юбер“ или „Лифт“, разбира се. Тези фирми внимателно проследяваха движенията на потребителите и АНС със сигурност беше проникнала в системите им, тайно или с тяхно съдействие.

Предполагаше, че Иви ще иде в старческия дом, и мина по друг път, за да ги изпревари. Видя ги да влизат, а сега, след като бяха излезли, по изписаното на лицето й облекчение можеше да е сигурен, че е взела флашката. Мразеше се заради онова, което трябваше да направи, ала нямаше друг начин. Понечи да слезе от колата.

В същия момент пред старческия дом спря такси и Манъс замръзна с ръка върху дръжката на вратата. Да се втурне натам? Не, те вече се качваха, нямаше да стигне навреме. По дяволите, трябваше да чака някъде по-близо до входа. Само че не искаше да рискува да го видят и не очакваше, че ще има толкова малко време за действие.

Помисли си дали да не ги принуди да отбият, ала се опасяваше някой да не пострада. Може би съвсем леко да одраска таксито? Шофьорът щеше да спре, за да си разменят застрахователна информация. Не, нямаше да успее да овладее положението: жената щеше да вдигне страхотна олелия, шофьорът сигурно също щеше да се намеси. Манъс не искаше да правят сцени пред момчето. Не искаше да го травмира по никакъв начин. Засега щеше да е най-добре просто да ги следи.

Щеше да му се отвори нова възможност. И тогава нямаше да чака.

47.

Докато таксито потегляше, Иви се огледа. Имаше чувството, че ги наблюдават. Старческият дом беше сред местата, които посещаваше често, можеше да го държат под око. И какво от това? Дори в АНС да следяха диспечерските центрове — а тя вече приемаше, че следят абсолютно всичко, — щеше да се наложи да пресеят много данни, ако разполагаха само с информацията, че е взела такси до летището. Още по-трудно щяха да я проследят със следващото такси, което възнамеряваше да хване на самото летище.

„Ами Марвин? Дали ме е проследил?“

Не. Когато бяха тръгнали, той спеше. И по пътя до старческият дом се беше озъртала назад. Неведнъж. Нямаше никой. Добре, просто бе нервна. И нищо чудно.

„Ами твоята мрежа от камери?“

Това можеше да е по-сериозен проблем. Предполагаше, че може да са възложили на някой друг да поеме програмата, за да разполагат с всички възможни средства да я открият. Знаеше, че не може да им се изплъзва вечно. Нито дори дълго. През дваисет и първи век хората изхвърляха данни като мъртви кожни клетки. И рано или късно някоя от тези мъртви клетки щеше да бъде засмукана от грандиозната прахосмукачка, създадена от безумния стремеж на директора да събира всичко. Само че това събиране на всичко си имаше една слабост, една ахилесова пета сред всички онези потоци от необработени данни. И тази слабост беше забавянето.

Човек може да събира всичко, да. Но отнема време да разбере какво е събрал. Може би не много — я колко бързо беше открила Хамилтън и Пъркинс, в края на краищата, и Агенцията също толкова светкавично бе реагирала — ала Иви се нуждаеше единствено от малко време. Просто трябваше да продължава да се движи, да внимава и най-вече да занесе флашката на Лийд колкото се може по-скоро. Докато Божието око на директора видеше какво става, вече щеше да е прекалено късно да вземат мерки.

След петнайсет минути слязоха от таксито в платното за заминаващи на летището. Тя даде на шофьора бакшиш, но не чак толкова щедър, че да я запомни. Парите ѝ започваха да привършват, лошо. Защото не можеше да изтегли от банкомат или да използва кредитна карта. Но с малко късмет всичко съвсем скоро щеше да свърши.

Влязоха вътре и Даш се заозърта.

„Не разбирам, мамо. Заминаваме ли? Къде е господин Манъс?“

Тя му разроши косата.

„Прекалено дълго е за обяснение, миличък, а в момента нямам време. Това е нещо като лов на съкровища. И господин Манъс ми помага“.

„Лов на съкровища ли? Това не е ли детска игра?“

Иви се усмихна.

„Възрастните също търсят съкровища. И сега е изключително важно да изляза победителка. Ако побързаме, мисля, че ще успея“.

„Награда ли има?“

„Огромна“.

„Каква?“

„Спомняш ли си колко беше щастлив, когато господин Манъс ти подари бейзболната топка?“

Даш кимна и споменът го накара да се усмихне.

„Е, наградата е поне толкова голяма“.

„Каква е?“

„Първо трябва да се обадя по телефона. Ще ти кажа след малко, става ли?“

Той отново кимна и се заоглежда.

„Уморих се, мамо“.

Иви го целуна по темето.

„Знам. Справяш се страхотно и много ми помагаш“.

„Как ти помагам?“

Тя трябваше да положи усилие, за да преглътне сълзите си.

„Миличък, ти ми помагаш по начини, които едва ли съм способна да ти обясня. Но някой ден ще разбереш“.

Даш ѝ се намръщи престорено.

„Винаги ми казваш такива неща“.

Тя пак го целуна.

„Защото е вярно“.

Тръгнаха към един бездействащ багажен конвейер. Даш седна на пода и разтвори един от комиксите, които му беше купила. Като стоеше с гръб към стената, Иви активира предплатения джииесем и набра номера на Лийд. Едно извъняване, после женски глас, малко дрезгав и успокоително уверен:

— Ало?

Иви изведнъж осъзна, че не знае какво да каже.

— Тъъ... получих отговора ви.

— У вас ли е онова, което обсъждахме?

— Да.

— И можем да се срещнем както ви предложих?

— Да.

Пауза.

— Ще ми се да можех да съм сигурна, че сте такава, за каквато се представяте.

— Дадох ви доказателство в писмото си. Онова за дъщеря ви. Вашият приятел ми каза, че ще е достатъчно.

— Убедително е, обаче не е достатъчно. Тук имам цял екип изключително способни юристи, които ме убеждават да не отивам на срещата. Предупреждават ме, че властите може да се опитват да ме примамят да приема информация, която после да бъде обявена за открадната, за да направят с мене и моята организация същото като с Джулиан Асанж.

— А вие какво им отговорихте?

— Че дължа на своя служител да поема този риск. Че няма да струвам нищо като ръководител на организацията, ако постъпя по какъвто и да е друг начин.

— И те сигурно са ви казали, че властите очакват да реагирате така и че ще го използват.

— Точно това ми казаха.

Обзе я страх. Дали тази жена наистина можеше да я отсвири, след като вече бяха толкова близо?

— Вижте, ако не дойдете на срещата, ако не вземете това нещо, вашият служител... едва ли ще оцелее. Както и самата аз. А имам дете, което изцяло зависи от мен. Затова, извинявам се, че ще ви накарам да изпитате угризение, но искам да знаете, че когато прочетете за моето

уж случайно изнасилване и убийство, това ще е едно от нещата, които сте могли да предотвратите.

Не получи отговор. Зачака, ала търпението ѝ се изчерпи.

— Знаете ли, всъщност не исках да се замесвам във всичко това — продължи тя. — Изобщо нямах такова намерение и в момента единственото ми желание е да ви дам това, което е искал да ви даде вашият служител. Но ако не се срещнете с мен при уговорените условия, добре, ще рискувам и ще се домъкна в проклетата ви редакция.

— Да не мислите, че не ми се ще да можеше? Няма начин. Наблюдават ни. Всеки божи ден наоколо са паркирани от един до три буса на „фирми за поддръжка“. Е, през последните два дни бусовете по-скоро са шест. Да не споменавам за всички озеленители, техници от телефонни компании и доставчици. Може да успеете да изскочите от колата и да изтичате вътре. А може и да ви пресрещнат. Или просто да ви последват и да ви арестуват в редакцията. Шансът ви за успех не е особено голям.

Обзе я надежда.

— Значи ми вярвате?

Нова пауза.

— Боя се, че ще ми се наложи.

Иви въздъхна от облекчение.

— Добре, хубаво. Вижте, в момента няма много трафик. Мога да стигна на уговореното място до един час.

— На мен ще ми трябва малко повече време. Трябва да взема доста сериозни предпазни мерки, за да съм сигурна, че не ме следят. И вие направете същото. Около мястото, където ще се срещнем, има тихи квартали. Използвайте ги. Това ще затрудни евентуалните ви преследвачи, при положение че няма как да се скрият сред трафика.

— Не разполагаме с толкова време. Вашият човек скоро ще ви се обади, забравихте ли? И трябва да можете да потвърдите, че сте взели онова нещо, иначе няма да ви каже каквото ви трябва, за да го използвате.

— Добре тогава, да се срещнем след час и половина. Така ще ни останат няколко минути за всеки случай. Ако ви следят, ако забележите нещо, което ви се стори не на място, прекратете операцията. Пак ще се свържем онлайн и ще измислим нещо друго.

— Добре — отвърна Иви. Изпитваше странна смесица от облекчение и нервност. — А, и синът ми, за когото ви споменах. Той ще е с мен. Да не се изненадате. Така по-лесно ще ме познаете.

— Сигурна ли сте, че идеята е добра?

— Няма да го оставя сам, докато всичко това не свърши.

— Вие си знаете. Телефонът, от който се обаждате... можете ли да извадите батерията?

— Просто ще го оставя тук. Сигурно някой ще го вземе и ще го отнесе със себе си. И ако следят движенията му, ще отидат за зелен хайвер.

— Добре сте се сетили. И вие няма да можете да ме намерите на този номер.

Изведнъж я обзе нервност и Иви дълбоко въздъхна в опит да се овладее.

— Добре. Ще се видим след час и половина.

Манъс чакаше в пикапа с работещ двигател до тротоара в лентата за пристигащи в края на дълга опашка от спиращи и потеглящи коли и таксита. Не се беше сетил, че Иви ще дойде на летището. Инстинкта ѝ си го биваше. Нямаше как да я последва вътре, без да зареже пикапа в лентата за заминаващи. А щом се скриеше в сградата, тя имаше много възможности. Три железопътни линии плюс безброй автобуси и таксита.

Иви едва ли щеше да се качи на самолет — подлагаха пътниците на прекалено щателни проверки. За да вземе кола под наем, също трябваше да представи документ за самоличност. Оставаше му само да се опита отново да се постави на нейно място, да предвиди следващия ѝ ход. Знаеше, че е интелигентна, но неопитна. Тя бързаше. Страхуваше се от камерите. И надали искаше да е сред тълпи пътници — жена с малко глухо дете щеше да се разпознава прекалено лесно.

Вече беше взела две таксита. Явно предпочиташе този вид транспорт. Интуицията му подсказваше, че пак ще прибегне до него. Затова и чакаше в зоната за пристигащи. Ако инстинктът го подведеше, щеше да я изпусне.

До прозореца му се появи пътен полицаи и почука по стъклото. Манъс го свали.

— Тук не можете да паркирате, господине. Разрешено е само за качване на пътници. Без изчакване.

Беше подготвен за това и извади служебна карта на агент от ФБР. Многократно я бе използвал при подобни обстоятелства и тя винаги имаше вълшебно въздействие.

И сега подейства.

— А, извинявайте, господине. — Ченгето изведнъж се изпълни с почителност към голямото лошо Бюро. — Не знаех. Ъъъ, ще се погрижа да не ви безпокоят.

Манъс му кимна в знак на благодарност и полицаят се отдалечи. Но се оказа, че не е имало нужда. Защото Манъс видя Иви и Даш да се качват на такси в началото на опашката. Той повторно кимна, мрачно, този път на себе си, и потегли в мига, в който таксито се отлепи от бордюра.

Когато слезеха от това такси, щеше да настъпи моментът за действие. Надяваше се да не се наложи да нарани някого. Обаче щеше да вземе флашката. Иначе всички щяха да са мъртви.

48.

Ремар имаше чувството, че се е качил на въртележка и сега тя се върти толкова бързо и се клати толкова силно, че не може да слезе. Двамата с директора не бяха излизали от сградата цяла нощ. Не бяха спали. Един помощник им носеше храна и кафе, докато те бяха превърнали директорския кабинет в нещо като военновременен команден център.

Пренасочиха почти всички суперкомпютри, и последния бит изчислителна мощност, към Божието ухо — вече и без това най-мощната система за събиране на данни в историята на разузнаването, а сега и допълнително подсилена с информационния поток от Съвместната въздушна система за противоракетна отбрана и програмата на ЦРУ и Маршалската служба. И удивително — май се получава. Бяха засекли обаждане на Галахър от стационарен телефон в старческият дом, в който живееше баща ѝ. Проучиха внимателно и установиха, че някой е влизал в бейзболна онлайн игра от айпи адреса на дома. Оказа се, че синът на Галахър има акаунт — още едно потвърждение, че засеченият глас действително е нейният. Беше повикала такси и тъкмо се мъчеха да го проследят, когато отново засякоха гласа ѝ. Обаждаше се от предплатен джииесем на международното летище, купен няма и двацет минути по-рано от Уолмарт, само на няколко преки от скапания комплекс на АНС. Ремар вече беше пратил хора на аерогарата. Можеше и да извадят късмет, но той имаше предчувствието, че Галахър е прекалено умна, за да остане там дълго. И все пак се приближаваха. Обработването на първия засечен разговор им отне близо половин час. Но потвърждението им позволи да отсеят голяма част от фоновия шум и те регистрираха втория разговор по-малко от десет минути след провеждането му. Още малко време и съвсем мъничко късмет, смяташе Ремар, и следващия път, щом засекаха гласа на Галахър, щяха да я пипнат.

Вратата на вътрешния кабинет се отвори и оттам излезе директорът.

— Манъс — каза той. — Нали ти казах.

Андърс му показва джиесема си. Беше получил есемес: „По петите ѝ съм. Ще ти дам флашката. И ще я накарам да обещае да не казва на никой. Но ти трябва да обещаеш да я оставиш на мира. Нея и момчето“.

Имаше и отговор: „Ако успееш да я накараш да обещае, обещавам и аз. Да“.

— Предплатен телефон — поясни директорът. — Но е Манъс. Геолокализирах го. На летището. Наблюдава ги.

— В момента следиш ли го?

— Не. Извади батерията.

— Защо я е извадил?

— Не е сигурен. Иска да го направи при собствените си условия. Обаче ти казах. Той още вярва, че сме един отбор.

Ремар кимна. Лицето му беше безизразно.

— Опасна грешка в оценката на ситуацията.

— Да, затова да внимаваме и ние да не допуснем такава. Ти следи жената. Ако се доберем до нея преди Манъс, толкова по-добре. Ще елиминираме посредника.

Андърс се върна в кабинета си и затвори вратата.

Секретният телефон на бюрото на Ремар иззвъня. Той погледна дисплея и след като видя, че е Джоунс, вдигна слушалката.

— Върнън. Какво става с подразделението?

— Пратил съм ти четирима лично избрани от мене бойци. Чакат в пълна готовност на вашия паркинг. Сигурни хора, които ще направят каквото им бъде наредено, без да задават въпроси. Само че няма да можете да ги използвате, ако не ми кажеш какво става, по дяволите.

— Тоест?

— Стига, Майк, мен не можеш ме излъга. Каква е тази нова опасност от бомбен атентат, за която чувам да се шушука?

— Прихванат разговор на терористи. Просто взимаме предпазни мерки.

— Прихванат разговор, дръжки. С такива измишльотини залъгваме будалите, дето водят новините в шест, за да им осмислим живота и да ги караме да вярват, че контролираме неща, за които всъщност си нямаме и представа. Да ме обидиш ли искаш?

— Не — отвърна Ремар. — Който го направи, сам трябва да е глупак.

— А ти не си, Майк.

— Поне досега не съм се смятал за глупак.

Последва пауза — Джоунс се чудеше какво означава това.

— Сега променило ли се е нещо?

Ремар погледна към затворената врата на директора. Беше време да го направи. Крайно време.

Той въздъхна, после каза:

— Двамата с тебе трябва да си поговорим.

49.

Колкото повече се приближаваха към мястото на срещата, толкова повече Иви се бореше с нервността си. Не ѝ помагаше и това, че шофьорът, словоохотлив преселник от Шотландия, държеше да си приказват през целия път.

— Много си падам по канала „Чесапийк и Охайо“ — увери я той.
— Какво ви води днес там?

— Просто отивам на разходка с приятелка.

— Чудесно място за разходка. Особено по това време на годината. Обичате ли да наблюдавате птиците?

Тя погледна Даш, който беше потънал в един от новите си комикси.

— Хм, не всъщност. Тъй де, харесвам ги, естествено, но...

— Е, ако имате късмет, днес може да видите един рядък вид орехче. Или даже трупиял. А може и белогръда зидарка.

Иви не можеше да мисли за нищо друго, освен за Лийд; дали Хамилтън ще се обади, дали ще успеят да декриптират флашката и кога ще публикуват информацията. Искаше ѝ се шофьорът да млъкне. Но пък той не биваше да я запомни с грубостта ѝ. Или по каквато и да било друга причина.

— Боя се, че дори да ги видя, няма да ги разпозная — отвърна тя.
— Но ако се съди по имената им, сигурно са прелестни.

— О, наистина са прелестни. Едни от най-прелестните птици в целия свят, при това в собствения ми двор. Всъщност сме благословени с толкова много неща. Номерът е да знаеш върху какво да се съсредоточиш.

— Ами... досега не съм го приемала от такава гледна точка. — Иви си спомни какво си беше помислила на тръгване от старческия дом. Че не е оценявала колко много са милите хора.

— Ами момченцето ви? Красив момък, ама е доста тих.

Тя си помисли дали да не го излъже, за да избегне описанието „жена с глухо момче“, ала реши, че може да постигне обратния

резултат.

— Синът ми е глух — просто отвърна тя. — Предпочита да използва жестомимичен език.

Шофьорът се засмя.

— Ако приказвах толкова много само с ръце, щях да съм или тотално изтощен, или в по-добра форма от олимпийски атлет. Или и двете.

Иви се усмихна учтиво, но не отговори. И шофьорът, навярно усетил, че е прекалил с приказките, реши да си почине.

Което обаче не даде очаквания ефект. Разговорът поне донякъде я разсейваше. Сега започна да се тревожи какво ще си помисли Марвин, когато се събуди и открие, че ги няма. Защо изпитваше такива угризения? Дали дълбоко в душата си вярваше, че е на нейна страна, макар да знаеше, че не може да си позволи да се довери на чувствата си?

Отгоре на всичко винаги имаше вероятност да се е издънила, да я заловят. И естествено, дори да беше направила всичко както трябва, оставаше да се надява, че Лийд е също толкова предпазлива.

Но не, по телефона жената й се стори изключително самоуверена, изключително... умела. Добра комбинация. Що се отнасяше до самата Иви, тя не се сещаше за нищо, което можеше да я издаде. Почти бяха стигнали. Щяха да успеят, двамата с Даш. Нейното красиво момченце. Всичко щеше да е наред.

Ремар разтърка очи, за да се разсъни. Разговорът с Джоунс не беше лесен. А и хитрото копеле определено го биваше да се пазари. В крайна сметка обаче и двамата бяха прагматици. И въпреки че гонеха собствени интереси, имаше прекалено много неща, които и двамата искаха да запазят.

Директорът разговаряше по телефона, успокояваше началника на президентския кабинет, че „всичко е под контрол“. Ремар трябваше да слуша доста такива разговори. За него фактът, че Андърс казва на шефа на кабинета, съветника по националната сигурност или министъра на отбраната, че „всичко е под контрол“, беше абсолютно сигурен признак за обратното. Ала нищо не можеше да направи.

Засега.

На монитора му се появи мигащ сигнал. Потвърждението, което се надяваше да получи.

— Тед! — извика той. — Пипнахме я!

Директорът се извини, прекъсна разговора, с което несъмнено си спечели омразата на началника на президентския кабинет, и припряно дойде при бюрото на Ремар.

— Къде е?

— Насочва се на югозапад от летището. Следяхме микрофоните на джиесемите на абсолютно всички таксиметрови шофьори, пътуващи от и за аерогарата. И я засякохме в едно от такситата.

— Нали ти казах! Божието ухо. Казах ти!

На Ремар му се прииска отвратено да поклати глава. За да чуят един разговор, те си бяха запушили ушите за всичко друго. Но ако възразеше, само щеше да си изгуби времето.

— Ето, слушай — каза той и пусна запис на разговора на Галахър с мъж, който все едно излизаше направо от реклама на шотландско уиски.

— Каналът „Чесапийк и Охайо“ — повтори Ремар. — Спокойно място за размяна.

— Но къде? Каналът е дълъг триста километра. Стига чак до Къмбърланд. Трябва да ограничим радиуса. Какво е забавянето с този разговор?

— По-малко от пет минути. Но вече геолокализирахме джиесема на шофьора. Чакай, той е... — Ремар затрака на клавиатурата и на екрана се появи карта. — Шосе двеста. Платеният път.

— Господи, та тя е на няма и двацет минути оттук!

— Да.

— Това мобилно приложение ли е?

— Разбира се.

— Подразделението готово ли е?

— Чакат на паркинга.

— Добре. Тръгваме с тях.

Ремар запази непроницаемостта си изражение.

— Нужно ли е?

— Няма да рискувам някой да издъни нещата. По един или друг начин ще сложим край на всичко това. Днес. Каквото и да се наложи да направим.

Делгадо видя директора и Ремар да се качват в спрелия пред сградата черен шевролет „Събърбан“ и да отпрашват. Джипът беше легнал ниско — или караха някакъв тежък товар, или всички седалки бяха заети от едри мъже.

Той ги последва на безопасно разстояние. И преди беше следил директора. Странно колко нехайни можеха да са супершпионите. Като бившия шеф на ЦРУ и АНС, който бе дал неофициално телефонно интервю в скоростен влак и един седящ наблизо пътник го беше предавал на живо по Туитър. Или един друг бивш директор на АНС, който не си беше направил труда да покрие камерата на лаптопа си. Нещо в цялата тази власт явно караше кретените, които я притежаваха, да се смятат за неуязвими. Караше ги да вярват, че могат да изхвърлят от играта малките хора, които усърдно работеха за тях.

Беше видял изражението на директора, когато казваше, че Манъс още бил на тяхна страна. Че просто искал да им даде флашката, ако гарантирали безопасността на жената. Делгадо знаеше, че директорът го е обмислил. И че го беше пратил „да си почине“ просто за да го отстрани от пътя си, докато реши как да се справи със ситуацията. Докато прецени сделката, към която уж се стремиял Манъс.

Директорът обаче не разбираше, че има само една сделка. А именно — изродът и кучката да умрат. Днес. Наред с всички, които се опитат да предотвратят това.

50.

Докато пътуваха, Иви се оглеждаше. След шосето улиците постепенно станаха по-тихи, навлязоха в жилищен район. Точно както беше казала Лийд. Минаваха покрай множество камери и това я изнервяше. Тя знаеше, че в зависимост от ъгъла, светлината и скоростта някои от тях могат да заснемат достатъчно ясни изображения на пътниците, които нейната система за разпознаване на лица да обработи. Напомни си, че дори да засекат лицето ѝ, директорът няма да е в състояние да реагира бързо. Оставаха още само няколко минути. Почти бяха стигнали.

Трафикът орediaваше, но все пак имаше известно движение и Иви помнеше съвета на главната редакторка да вземе мерки, за да се увери, че зад тях няма никой. Ала не виждаше как биха могли да я проследят от летището — или пък от още по-рано. А и какво да направи, нямаше да каже на шофьора: „Ей, нещо против да пообикаляш в кръг и на зигзаг? Просто искам да се уверя, че нямаме нежелана компания“!

Видя табела за Тобитаун и шофьорът отби от Ривър Роуд и зави наляво. Това беше. Пенифийлд Лок Роуд. Тя си погледна часовника — тъкмо навреме. Добре.

Вече минаваха само покрай дървета, ниви и тук-там някоя скромна къща. Пътят ставаше все по-тесен и неравен, лъкатушеше ту наляво, ту надясно и пак наляво, теренът от двете страни плавно се издигаше и дърветата растяха все по-близо, докато върхарите им не надвиснаха над платното. Районът изглеждаше изключително тих, дори усамотен. Иви разбираше защо го е избрала Лийд.

Стигнаха до еднолентов мост. Крайпътен надпис предупреждаваше, че паркът е затворен в тъмните часове. „Е, така или иначе би трябвало да си тръгнем дотогава“ — нервно си помисли Иви.

Табелата от отсрещната страна на моста съобщаваше, че са стигнали до шлюза „Пенифийлд“ в Националния исторически парк „Канал Чесапийк&Охайо“. След малко видя и самия канал. Там

трябваше да завие надясно. Но ако Лийд вече я чакаше, Иви не искаше шофьорът да я види, затова го остави да продължи наляво и да спре на малък паркинг.

Даш спеше. Тя го погали по крака и момчето отвори очи с изпъшкване.

„Здрасти, хубавецо. — Иви му се усмихна. — Стигнахме. Почти приключваме с лова на съкровища“.

Плати на шофьора и слязоха.

— Приятно прекарване и се порадвайте на птиците! — пожела им шотландецът, после направи обратен завои и потегли.

„Почти приключихме — отново увери Даш тя. — Тук свършва ловът на съкровища“.

Момчето се прозя.

„Още не си ми казала каква е наградата“.

„Скоро. Дай да ти нося комиксите, искаш ли?“

Даш ѝ ги подаде. Иви взе по два комикса във всяка ръка и тръгнаха по обратния път към разклона.

Още щом го подминаха, видя пристана. Точно над него беше паркиран зелен ван — не спринтер, зарадва се тя, защото подозираше, че вече завинаги ще има фобия към тези бусове. До него стоеше руса жена, по-млада, отколкото Иви очакваше. С двете си ръце държеше списание, навито на руло.

Иви си пое дъх и продължи към нея. Това беше.

Жената се огледа, после пак се обърна към нея. Иви последва примера ѝ, като се бореше с нервността си. Наоколо като че ли нямаше никой друг.

Спря на няколко крачки от блондинката.

— Случайно да знаете дали мога да взема каяк под наем? — попита жената.

— Тъж, мисля, че е затворено за сезона.

Жената пак се огледа.

— Добре, всичко е наред. Носите ли я?

— Да. Бетси?

— Да. Трябва да побързаме. Райън сигурно ще се обади всеки момент.

Иви се обърна към Даш и му подаде комиксите.

„Подръж ги за малко, миличък“. — Синът ѝ ги нави и ги напъха в джоба си. Иви понечи да извади флашката.

В този момент чу хрущене на гуми по чакъла някъде отзад и хвърли поглед през рамо. Бял пикап. Сърцето ѝ заблъска бясно.

— Спокойно — каза Лийд. — Може някой просто да идва да потича. Просто се успокойте.

Пикапът спря до брега. Иви се втренчи с присвити очи. Шофьорът погледна наляво, после надясно.

Марвин.

— Мамка му! — ахна Иви.

— Какво има?

— АНС.

— По дяволите, проследили ли са ви?

— Нямам представа как — отвърна тя, като се опитваше да овладее паниката си. — Нямам представа как е възможно да са ме проследили.

Марвин ги видя, завъртя волана надясно, настъпи газта и потегли към тях.

Какво да прави? Да бяга? Къде?

„Ей, това е господин Манъс!“ — зарадва се Даш.

Марвин спря пикапа и слезе. Погледна Лийд, после Иви.

„Не бива да ѝ я даваш. Недей!“

„Здрасти, господин Манъс — поздрави го момчето. — За лова на съкровища ли идвате?“

Марвин го погледна неразбиращо.

„Как ще ми попречиш?“ — попита го Иви.

„Просто ми я дай. Няма друг начин“.

Лийд ги гледаше. После попита:

— Какво става?

— Дайте ни една минута, моля ви — каза Иви.

— Нямаме минута!

„Има друг начин — продължи с жестове Иви. — Директорът иска да си мислиш, че няма, но всъщност не е така. Не му вярвай“.

„Не. Той винаги е бил честен с мен“.

Стори ѝ се, че долавя някаква неувереност в движенията на ръцете му. Или само се надяваше?

„Той не е такъв, за какъвто го смяташ, Марвин. Може би някога е бил, не знам. Но вече не е. Знам, че го разбираш. Убедена съм“.

„Ще му обещаем да не казваш нищо на никой“.

„Няма да е достатъчно. Той ще обещае всичко в замяна и само гледай какво ще направи при първа възможност. С теб. С мен. С Даш. Знаеш го“.

От вана слезе тъмнокос двайсетинагодишен младеж с набола брада и тъмни очила. Дясната ръка на Марвин се стрелна към хълбока му.

„Недей! — спря го Иви. — Не, Марвин!“

Ръцете на момчето бяха празни. Късмет, помисли си тя. То се огледа и попита:

— Какво става?

Лийд не откъсваше очи от Марвин.

— Изчакай малко, Мика.

— Ще получим ли онова, за което дойдохме?

— Още не знам.

„Не мога да ти позволя да им я дадеш — каза Марвин. — Съжалявам“.

„Тогава ще трябва да ми попречиш“.

Той поклати глава. Всеки път щом престанеше да жестикулира, дясната му ръка се връщаше до хълбока му.

Джииесемът на Лийд извъня. Тя го извади и погледна дисплея.

— Той е.

„Нямам намерение да прекарам остатъка от живота си в страх — заяви Иви. — Категорично!“

„Моля те, Иви. Не ме принуждавай“.

Лийд вдигна телефона до ухото си и попита:

— Добре ли си? — Пауза, после: — Да, с нея съм. Обаче имаме проблем. Изчакай.

„Ти не си такъв — продължи да го убеждава Иви. — И не трябва да бъдеш. Ти не си лош човек, Марвин. Не си“.

„Напротив“.

„Не и ако не искаш“.

Марвин посегна зад кръста си и каза високо и заплашително:

— Недей, Иви. Недей!

Иви не мислеше за нищо. Не търсеше изход. Просто не откъсваше очите си от неговите.

Извади флашката от джоба си.

И я подаде на Лийд.

Раменете на Марвин увиснаха. Той притисна пръсти към слепоочията си и бавно поклати глава.

— У мен е — съобщи по телефона блондинката. — Прати ни паролата като есемес. Едновременно на двама ни с Мика. Бързо.

Разнесоха се две изпиуквания. Младежът погледна джиесема си.

— Получих я.

Лийд му подхвърли флашката и той я хвана с една ръка.

— Тръгвай! — подкани го редакторката. Мика се завъртя и се втурна към вана.

— Ще пратим всичко на много места — каза тя по телефона. — В „Гардиан“, „Макклатчи“, „Нейшън“, „ПроПублика“, „Ролинг Стоун“, Уикилийкс. Както и на няколко души, на които имаме доверие. Мика има сателитна връзка. В момента я декриптира и качва съдържанието ѝ. Всички са готови. Всеки си има собствена парола. Можеш ли да останеш още малко на телефона? Искам да ми разкажеш всичко, което си научил лично от Пъркинс. Контекста. Неговите впечатления. Колкото повече ми обясниш, толкова по-бързо ще се ориентираме в документите. И ще се подготвим за публикуване. Не могат да върнат този дух в бутилката. Вече не могат. Дай ми един ден и ще те върнем у дома.

— Тръгвайте — каза ѝ Иви. — Веднага!

Лийд погледна първо Марвин, после нея.

— Вижте, защо не дойдете с мен и Мика? С нас ще сте в по-голяма безопасност. И бихте могли да ни помогнете с...

— Ще се оправя. Само публикувайте каквото там има в проклетата флашка.

Последва пауза. Накрая Лийд кимна.

— Можете да разчитате на това. — Изтича до вана, качи се зад волана и колата с рев напусна паркинга.

Даш я подръпна за ръката.

„Какво става, мамо? Кой бяха тези хора?“

„Журналисти, миличък. Помагат ни“.

„Свърши ли ловът на съкровища?“

Тя кимна.

„Победихме ли?“

Иви погледна Марвин.

„Да. Мисля, че победихме“.

Марвин просто стоеше прегърбен и продължаваше бавно да клати глава.

„Всичко е наред — с жестове му каза тя. — Ти не си лош човек“.

От гърлото му се изтръгна тежка въздишка.

„Те никога няма да се откажат“.

По чакъла отново захрущяха автомобилни гуми и Иви сепнато се обърна, Марвин също. По пътя към тях летеше черен шевролет „Събърбан“.

Иви неразбиращо се втренчи в Марвин.

„Ти ли го направи?“

Ала от изражението му и напрежението му разбра, че не е. Марвин хвърли поглед към пикапа си и навярно реши, че е прекалено далече, за да стигнат навреме и тримата. Застана между нея и шевролета, хвана Даш за рамото и също го побутна зад себе си. Ръката му остана зад кръста му, отпусната върху дръжката на пистолета.

Джипът спря на три метра от тях. Вратите се отвориха. Слязоха четирима едри мъже с тъмни очила. Имаха въздълга коса и носеха спортни дрехи, но изглеждаха във форма. По войнишки сериозни. Останаха зад вратите. Всички бяха насочили оръжия към Марвин.

Даш се обърна към нея, очите му бяха ококорени. Тя поклати глава — „Без въпроси!“ — и го притегли към себе си.

От шевролета слезе Ремар. И после, естествено, директорът.

— Марвин — каза Андърс. — Какво щях да правя без тебе! Моят най-надежден помощник. И най-доверен.

Все едно я удариха в корема. Дали Марвин през цялото време беше работил за директора? Но тогава защо бе застанал пред тях, сякаш за да ги защити?

— Закъсняхте — обади се тя и сама се изненада от дързостта си. — Флашката я няма. В „Интерсепт“ е. И вече са качили съдържанието ѝ на десетина огледални сайта. Всички ще узнаят какво правите. Всичките ви тайни. Да видим дали ще ви хареса.

Стори ѝ се, че лицето му леко пребледнява. Да, така беше.

Андърс погледна Марвин.

— Какво става, Марвин? У тебе ли е?

Марвин поклати глава и каза на глас:

— Не. Няма я. Тя ви казва истината.

Предишното пребледняване на директора не беше нищо в сравнение със сега. Защото лицето му направо се обезкърви.

Ремар пристъпи към Андърс и сложи ръка на рамото му.

— Тед. Виж...

Андърс се отърси от ръката му.

— Как можа, Марвин? Да ме предадеш?! За какво? Заради едното чукане? Мислиш си, че не знам ли? Знаех още преди да ми кажеш. Знаех.

Последва дълго мълчание.

— Ти знаеш само каквото виждаш — отвърна накрая Марвин. — Не знаеш какво изпитвам.

— Така ли? Е, да видим. — Директорът се обърна към мъжете с тъмните очила. — Погрижете се за тях.

Иви приклекна, завъртя се и прегърна Даш, за да го защити с тялото си. Ала чу нов глас, гърлен южняшки баритон:

— Не! Няма да се „погрижите за тях“!

Тя се обърна и видя от шевролета да слиза висок чернокож мъж със синя военна униформа. Познаваше го от телевизията — Върнън Джоунс, председател на Съвета на началник-щабовете.

— Какви ги говориш? — почти викна Андърс. — Трябва да приключим с това!

Джоунс поклати глава.

— Всичко вече приключи. Трябва да изслушаш Майк.

Директорът се обърна към Ремар.

— Какво става тук?

Заместникът му поклати глава и заби поглед в земята.

— Съжалявам, Тед. Време е за ново ръководство. Всъщност отдавна е време. Трябва да го разбереш.

Андърс присви очи и стисна устни.

— Проклет затворник!

Ремар кимна.

— Предполагам, че в крайна сметка не може да знаеш всичко.

— След онова, което направих за тебе?! Та аз ти спасих живота! Извадих те от пламъците на ада, неблагодарно копеле такова, издигнах

те и те закрилях! Щеше да си нищо без мене! Щеше да си мъртъв, пепел, въглени!

— Знам. И никога няма да мога да ти се отплатя за това. Макар че се опитвах. Но тук става въпрос за нещо по-важно, Тед. По-важно от тебе и мене. Не може да продължава така. Фактът, че не го съзнаваш... Ти вече не ставаш. Съжалявам.

— Да не си се побъркал? И ти си замесен във всичко това!

— Не. Всъщност не съм. Божието око беше твоя рожба. Ти го използваше. Спомняш ли си онази проверка, която ми нареди да направя? Имаше много неща, които Пъркинс можеше да е взел. Но не беше взел всичко. Ще възстановим програмата. Само че този път ще сме по-благоразумни, по-дискретни. Не го прави по-трудно, отколкото се налага, Тед. Моля те.

— Ще я възстановите, дръжки! Да не си мислиш, че не знам?! Знам всичко. Всичко!

Ремар погледна Джоунс.

Военният кимна.

— Заловете го.

Двама от мъжете се хвърлиха напред и сграбчиха директора за ръцете. Той се опита да се съпротивлява, но те сякаш не забелязваха.

— Марвин! — извика той. — Спри ги, Марвин!

Марвин не помръдваше. Лицето му беше безизразно.

— Вкарайте го в колата — нареди Ремар на мъжете.

— Трябва да поговоря с тези хора.

Джоунс се върна при джипа. Мъжете го последваха и натикаха Андърс вътре. Той крещеше, че щял да ги изгори, да ги изгори живи. Иви се радваше, че е прегърнала здраво Даш и че той не вижда нищо. Той също се притискаше към нея, явно много уплашен.

Вратите на шевролета се затвориха и виковете на директора изведнъж стихнаха. Ремар се приближи.

— Марвин. Иви. Извинявам се за всичко това. Никой не искаше да се случи.

Иви се страхуваше да отговори. Вдигна поглед към Марвин. Изражението му си оставаше непроницаемо.

Ремар се усмихна малко тъжно.

— Да си го признаем. Директорът прекали. Толкова отдавна плава в морето, че е изгубил представа закъде пътува. Изгубил е

представа за целта, разбирате ли?

— Не — предпазливо отвърна тя, после се изправи и се обърна към него. — Не съвсем.

Даш се вкопчи в крака ѝ. Може и да не схващаше всички думи, но смисълът определено не му убягваше.

Ремар въздъхна.

— Е, всъщност няма значение. Аз съм реалист, Джоунс също. Ще оправим нещата. Виждам, че и вие сте реалистка.

— Какво се опитвате да ми кажете? Че очаквате да си държа езика зад зъбите ли? Какво значение има това? Флашката е в „Интерсепт“.

— Да, и сигурно ще публикуват съдържанието ѝ. Ще го опровергаем. И преди сме преживявали такива бури.

— Ами Хамилтън? И Пъркинс? И Делгадо, който постави онази бомба? Как ще извъртите всичко това?

— Конспиративни теории.

Самоувереността му ѝ действаше обезсърчаващо. Искаше ѝ се да го сграбчи и да го разтърси, да му докаже, че греши.

— Има записи от камери — предпазливо отбеляза Иви.

Той кимна някак тъжно.

— Не се тревожете за това. Погрижили сме се. Така че няма никакви доказателства. Е, не е съвсем вярно. Вие можете да потвърдите много неща. И ви е ясно как щеше да реши този проблем директорът, ако не лежеше по очи на задната седалка на джипа. Обаче тези методи са старомодни. Аз не действам така.

Тя зачака и Ремар продължи:

— Вие наистина знаете някои неща, Иви, които бихме предпочели да не придобиват гласност. И не само за Пъркинс и Хамилтън. Например за това, че зад вашингтонския атентат стои директорът. Естествено, ако проговорите, ще инкриминирате Манъс.

Той погледна Марвин, после отново насочи вниманието си към нея.

— Мислили ли сте за това?

Иви не отговори. Имаше чувството, че Ремар обикаля около нея, притиска я към ъгъла, обезсилва я, за да може да ѝ нанесе фаталния удар.

— И не само Манъс — прибави той. — Ще инкриминирате самата себе си.

Това беше значи.

— За какво?

— Вие сте извършили престъпление в условията на опасен рецидив. Онази ваша мрежа от камери... това е грубо нарушение на Четвъртата поправка. Вашата работа имаше съществен принос за Божието око, съществен принос за досиетата на разни влиятелни американци, които събирахме. Сенатори. Съдии. Такива хора. Същите досиета, които ще използвам сега, за да защита системата. Ако вашето съучастие излезе наяве — а ви уверявам, че ще излезе, моля ви да ми повярвате, — министерството на правосъдието ще започне разследване срещу вас. Можете ли да си го позволите? Вашето момченце ще оцелее ли, докато вие излежавате доживотна присъда, по-голямата част от която в единична килия?

Обзе я ужас. Беше я хванал в капан. Знаеше точно кои бутони да натисне.

— Защо вместо това не се върнете на работа? — предложи Ремар. — Говорех сериозно, когато казах, че е време за ново ръководство. Край на шпиономанията. Край на убийствата. Ще променя коренно нещата.

— Смятате, че ще сте следващият директор, така ли?

Той поглади белега под превръзката на окото си.

— Мисля, че има такава вероятност.

— Сигурно разполагате с нещо за президента. — Искаше да го каже иронично, ала изобщо не прозвуча така.

— Ние разполагаме с по нещо за всеки, Иви. Проблемът не е в това. А как го използваше директорът. Както ви обещах, вече няма да е така.

— Това ли наричате „демокрация“?!

Ремар въздъхна.

— Нека не бъдем наивни. Ние не рушим демокрацията. Тя е разрушена отдавна. Ще ми се да не беше така, наистина. Но човек не може да работи в този град толкова отдавна, колкото мен, и да не го съзнава. Трябва да е слепец. А въпреки че едното ми око го няма, аз не съм слеп.

Той поклати глава, погледна към шевролета, после отново погледна Иви.

— Тъжно е, да, обаче всъщност е съвсем просто. Ние се борим с различни интереси, главно корпоративни, и ако погледнете реалистично, ще видите, че сме по-добрата алтернатива. Изборът тук, реалистичният избор, не е между ръководството на АНС и демократичното ръководство. А между ръководството на АНС и... корпоративното ръководство. И повярвайте ми, не бива да допускаме корпорациите сами да управляват нещата. Не сме точно Томас Джеферсън, да, този кораб отдавна е отплавал, обаче не сме и роби на парите.

Ремар се обърна към Марвин.

— Съжалявам за директора, Марвин. Ако искаш, винаги ще имаш място при мен. Надявам се, че го знаеш. Или ако предпочиташ, щедро обезщетение. Същото се отнася за вас, Иви. Аз вярвам в правото на собствен живот. Стига и другите да се отнасят към мене по същия начин.

Марвин мълчеше. Генералът го наблюдаваше и на Иви й се стори, че зърва нещо измъчено в изражението му. Почти скръбно.

— Имам чувството, че ти се ще да останеш за малко насаме с бившия си шеф, Марвин. Прав ли съм?

Марвин хвърли поглед към джипа и каза:

— Да. Прав си.

Ремар кимна.

— Имаш на разположение колкото време искаш. — Обърна се, отиде при шевролета и извика: — Пуснете го да слезе.

Едната задна врата се отвори. Двама от мъжете измъкнаха директора навън и го пуснаха.

— Да не си въобразявате, че съм свършил?! — изкрещя той. — Да не си въобразявате, че не познавам разни хора?! И че не знам разни неща?! Не можете да се държите така с мене! Аз знам всичко! И ще го разглася! Ще вдигна този град във въздуха!

Ремар и Джоунс се качиха в колата. Хората им ги последваха.

— Къде отивате? — извика Андърс. — Не сте свършили с мене! Ще видите!

Джипът потегли. Изведнъж районът отново утихна.

Иви приклепна и целуна Даш по бузите. Очите му бяха затворени. Тя го погали по косата и момчето я погледна.

„Всичко е наред — успокой го Иви. — Всичко е наред, мое красиво момченце“.

Марвин ги гледаше. По лицето му се стичаха сълзи. После се обърна и погледна директора.

— Марвин — неуверено каза Андърс. — Ужасно съжалявам за всичко това. За всички тези... недоразумения.

Марвин отново се обърна към Иви и каза със знаци:

„Оставете ни за малко насаме“.

Това я смути, ала едва ли имаше голям избор.

„Хайде, миличък — каза тя на Даш. — Да оставим господин Манъс на спокойствие“.

Синът ѝ също се разплака. Беше усетил опасността и се бе държал геройски. Сега обаче сълзите напиреха в очите му. Иви очакваше и от себе си подобна реакция. Но не сега. По-късно, когато започнеше да осмисля всичко.

Хвана Даш за ръка и го поведе към канала. Надяваше се Марвин да не се бави много. Искаше да се махне оттук.

51.

Манъс закрачи надолу към пристана. Директора вървеше до него. Манъс го виждаше да жестикулира и знаеше, че говори — явно беше забравил, че той не чува.

Освен онази нощ, когато умря майка му, никога не бе изпитвал такава тъга. Имаше чувството, че... са отрязали част от него. Сякаш е осиротял. Или е захвърлен на самотен остров. Сякаш бъдещето му е пометено от внезапна вълна, идваща от най-мрачните кътчета на миналото му.

Не можеше да спре да плаче. Не му пукаше, че Директора го гледа. Вече нямаше значение.

Спряха на брега. Подухна ветреца и разля приятна прохлада по лицето му. Манъс отправи поглед нататък и видя тунел под каменен мост, тунел, който водеше към канала, който водеше към Потомак, който водеше към залива Чесапийк... чак до Атлантическия океан. Представи си как плува в този тунел, плува ли плува, и нищо не е в състояние да го види, да го докосне, да му навреди. Никога.

Директора постави ръка на рамото му и Манъс се обърна към него.

— ... и ужасно съжалявам, Марвин. Ужасно съжалявам. Ще ми простиш ли?

Манъс заплака още по-силно.

— Всичко е наред — повтори Директора, като търкаше бедрата си с длани. — Ще се погрижим да е наред. Ще спрем тези типове. Ще видиш. — И после изуми Манъс, като го прегърна и притисна главата му към рамото си.

Манъс също го прегърна и тялото му се разтърси от силно ридание. После още веднъж. И още веднъж. Не помнеше откога не е плакал така. От смъртта на майка си, със сигурност. И сега мъката му прехвърляше мост към онази мъка, сливаше в себе си цялата мъка, която бе насъбрал, изостряше я, усилваше я. Той прегърна Директора още по-силно, стисна клепачи и изплака цялата натрупана скръб от

един самотен живот. Директора също го прегръщаше. И изведнъж се вцепени. И се опита да го отблъсне. Манъс не го пусна и заплака още по-отчаяно. Директора се заизвива и го изрита. Манъс се наклони над него и го преве назад, притискаше го така, сякаш по този начин никога нямаше да изгуби някогашната си връзка с него, с майка си, със своя отдавна изчезнал живот.

Усети изхрущяване дълбоко в тялото на Директора и изведнъж той престана да се извива, да рита, да се движи. Главата му се люшна, краката му омекнаха и ръцете му плавно се разтвориха — като криле на пеперуда.

Без да спира да плаче, Манъс го положи по гръб на брега, после го претърколи във водата. И остана да гледа как тялото се отдалечава към тунела — главата леко се килваше назад, устата беше отворена в няма изненада, очите сяпо се вираха в ясното небе. Манъс се зачуди дали ще се носи така чак до океана.

Заизкачва се нагоре. Иви и Даш бяха при канала. Момчето правеше жабки с камъчета. Иви го наставляваше. От тази гледка на Манъс отново му се доплака — колко добра беше тя към момчето, колко го обичаше, как го закриляше. Ала вече не му бяха останали сълзи.

Той се приближи. Иви го чу и се обърна.

„Къде е директорът?“

Манъс поклати глава.

„Няма Директор“.

Тя бавно кимна. Очите ѝ бяха уплашени, ала го разбра. Това го зарадва. Не му се обясняваше.

Вятърът промени посоката си и донесе възостра миризма. На гел за коса. На сапун с дъх на цветя.

Манъс небрежно се обърна и плъзна очи по редицата дървета надясно от тях, наветрената страна. Миризмата идваше оттам.

„Трябва да ви кажа нещо“.

Иви и Даш го погледнаха питащо.

Той приклекна пред момчето.

„Ще ми обещаеш ли да не се плашиш, когато ви кажа?“

Даш вдигна глава към Иви, после пак се обърна към Манъс. И кимна.

„Какво има?“ — попита тя.

„Делгадо. Надушвам го. Сега се усмихни. Не се дръж уплашено“.

Иви успя да се усмихне, макар и нервно.

„Кой е Делгадо?“ — попита Даш.

Манъс измъкна ключовете от пикапа си и ги тикна в ръката му. Момчето ги пхна в джоба си.

„Един лош човек. Обаче не знае жестомимичен език. Затова сега можем да си говорим и той няма да разбере какво си казваме. Пази тези ключове, докато не се качите в колата, става ли? И тогава ги дай на майка си“.

Даш кимна.

„Той изобщо не подозира, че в момента говорим за него. Няма представа, че знам, че е тук. И това е добре. Дава ми предимство“.

„Как така?“ — попита Даш.

„По-късно ще ти обясня. Сега искам да тръгнете към пикапа. Аз ще остана на пост, докато се качите. Искам да потеглите. Ще се погрижа да не ви се случи нищо“.

„Какво?! — сепна се Иви. — Не, няма да те оставя с този откачен...“

„Ще се оправя. Вие само се качете в пикапа. Аз ще ви последвам пеш, става ли?“

Иви не изглеждаше особено убедена.

„Ако чуеш изстрели, тичайте. Това може да е единственият ви шанс да стигнете до пикапа. Разбирате ли? Понеже той ще се цели първо в мене“.

„Аз разбирам“ — отговори му Даш.

Манъс кимна.

„Добро момче. Искам да стоиш зад мене“.

„Не ме е страх“.

„Знам. Ти си смел. Но въпреки това искам да стоиш зад мене, нали? Иви, ти също“.

Тръгнаха към пикапа. Манъс вървеше отдясно и нехайно оглеждаше дърветата. Имаше няколко с дебели дънери, както и големи камъни. Делгадо можеше да е зад всеки от тях.

Манъс се надяваше, че е взел правилното решение. Делгадо едва ли стреляше много точно — той си падаше по ножове. Манъс всъщност не знаеше някога да е стрелял. Не го бяха подготвяли в

армията или разузнаването. Даже да си беше намерил нов пистолет вместо онзи, който му бе взел при язовира, още по-добре, защото щеше да му е непознат. Тъй че като цяло нямаше голяма вероятност да го улучи. Но Манъс бе наясно и че това не може да му замени бронираната жилетка.

Продължаваше да гледа с крайчеца на окото си към дърветата. Познаваше тази миризма. Ала не забелязваше движение. По дяволите, къде...

Изведнъж осъзна грешката си. Глупак! Пълен глупак! Беше толкова уморен, нервите му бяха изпънати до крайност и затова пропускаше невероятно очевидното.

В собствения му пикап!

Миризмата идваше отдясно, откъм дърветата, и точно това го беше заблудило. И му беше попретило да разсъждава ясно.

Бяха на десетина метра от пикапа. Той изпревари Иви и Даш и спря. Ръката му се стрелна към пистолета...

Късно. Делгадо се надигна в каросерията, протегнал оръжие в ръка. Лежеше по корем и тялото му беше почти изцяло скрито зад металната каната. Ако беше сам, Манъс моментално щеше да отскочи настрана и да открие огън. Сега обаче Иви и Даш бяха зад него и не можеше да го направи. Така че отпусна ръка покрай бедрото си.

Делгадо се ухили. Лицето му изглеждаше ужасно — подуто, насинено, с гневночервена ивица на мястото на присадките.

— Здравсти, маце — каза той на Иви. — Нали ти обещах, че скоро ще се видим!

Манъс усети, че жената избутва момчето зад себе си и се приближава. После постави ръката си на рамото му. За утеха, помисли си той — ала в следващия момент другата ѝ ръка стисна дръжката на танфолиото и леко започна да го измъква от кобура.

— Харесва ли ти одеколонът ми? — попита Делгадо. — Напръсках с него край дърветата. Специално за тебе. Знаех си, че ще го усетиш, изрод такъв.

Манъс вдигна ръце, сякаш се предаваше, и закрачи напред.

— Падам си по новата ти прическа — подразни той Делгадо. — Сега си по-красив от всякога. Томас Делгадо, любимецът на жените!

Шест метра. Все още прекалено далече за неопитен стрелец, напопан с адреналин. Манъс бавно продължи напред.

Делгадо се засмя.

— Да, това е. Излей си душата. Искам да чуя всичко, каквото имаш да казваш с този твой шантав глас. Мамка му, имаш ли си представа колко тъпо звучи? Все едно са ти правили лоботомия или нещо от този род.

Четири метра.

— А стига бе! Ти колко случая на лоботомия познаваш? — „Просто продължавай напред — помисли си той. — Разсейвай го“.

— Нито един като тебе, изрод такъв, признавам го. Между другото, спри. И си дръж ръцете вдигнати.

Манъс спря. Бяха на три метра един от друг. И щяха да си останат на това разстояние.

— Какъв е проблемът? — Делгадо се обърна към Иви. — Страх ли те е, маце? От онова, което ще направя с тебе и твоето момченце веднага щом ви опръскам целите с мозъка на гаджето ти ли? А?

Манъс усети, че Иви се напруга. Делгадо очевидно също го усети. Трябваше някак си да отвлече вниманието му.

В ума му изскочи образ. Досмеша го. И се разсмя.

Делгадо го погледна подозрително. Манъс се разкикоти още по-силно.

— Добре, тъпако. Каква е смешката? Дано да я бива, че ти е последната.

— Ония присадки, дето Иви ти ги отскубна от главата. Мислиш ли, че ще се прихванат край язовира?

Лицето на Делгадо потъмня.

Сега или никога!

Иви пристъпи надясно и вдигна танфолиото с две ръце, както я беше учил. Манъс чу тих пукот. Куршумът улучи Делгадо в рамото и го завъртя назад. Иви направи крачка напред и продължи да стреля, прекалено бързо, за да може да се прицели. Няколко куршума изсвистяха прекалено високо, други — прекалено ниско, а останалите попаднаха в канатата. Пукането, което чуваше Манъс, изведнъж утихна и той разбра, че е изпразнила пълнителя.

Манъс се затича и с отскок се метна в каросерията. Делгадо вдигна пистолета си и той го изби настрани с толкова силен замах, че китката на дребния изхрущя. Оръжието отхвърча нанякъде. Делгадо се опита да се изправи и Манъс заби коляното си в лицето му. Онзи

отново се просна и главата му се блъсна в ръба на канатата. Очите му изгубиха фокуса си. Манъс го сграбчи за яката, вдигна го и го запрати във въздуха.

Делгадо се удари в земята с такъв трясък, че Манъс усети вибрациите през гумите на пикапа. Отвори сандъка за инструменти, извади томаховката и скочи от каросерията при дребния. Но Иви вече беше там, с едната си ръка го държеше за яката, а с другата опираше дулото на собствения му пистолет в слепоочието му. Лицето ѝ излъчваше ярост и решителност.

— Казах ти — изсумтя тя задъхано. — Казах ти, че когато те видя пак, ще те убия.

Даш я зяпаше ококорен от ужас, притиснал свитите си юмручета към бузите си.

— Не, Иви — спря я Манъс. — Недей! Погрижи се за Даш.

Тя примигна и го погледна.

— Не пред момчето. Дай ми пистолета. Отдалечете се оттук. Отдалечете се. Ще ви прибера по пътя.

Иви отново примигна и погледна оръжието, сякаш не разбираше как се е озовало в ръката ѝ. Пусна яката на Делгадо, който се просна на земята, и подаде пистолета на Манъс.

— Ключовете — каза той.

Иви внимателно ги извади от джоба на Даш и му ги даде.

— Моят пистолет?

Тя объркано се огледа, после посочи.

— Ето го. Изпуснала съм го.

Делгадо успя да се надигне на колене. Задъхваше се и сумтеше. От пихтията на мястото на носа му се стичаше кръв.

Иви погледна томаховката, като че ли я забелязваше чак сега.

— Значи наистина си убил онези турци — каза тя. — Ти си бил.

Манъс не отговори. Не знаеше каква връзка е направила. Покъсно щеше да мисли за това.

Иви хвана Даш за ръка и двамата тичешком се отдалечиха по пътя. Манъс заобиколи Делгадо, за да го държи под око, докато ги проследяваше с поглед. След малко те минаха по моста и изчезнаха от отсрещната страна.

Дребният вдигна глава към него и процеди:

— Няма значение. Винаги ще си останеш изрод.

Манъс се усмихна.

— Знаеш ли какво, Делгадо? Отдавна искам да ти кажа нещо.

— А стига бе! И какво?

Усмивката на Манъс стана по-широка.

— Ей това.

Манъс високо замахна с ръка, сякаш томаховката бе ракета за тенис и той се канеше да бие сервис, после я спусна с все сила. Острието разсече главата на Делгадо на две. От разцепения му череп изригна гейзер от кръв и Манъс отскочи назад, за да не го опръска. Тялото на Делгадо се разтърси няколко пъти, след това се преви и се свлече на земята, превърнато в купчина безполезни стави и прерязани нервни окончания.

Манъс вдигна танфолиото, зареди нов пълнител и прибра оръжието в кобура. Избърса брадвата в тревата, прибра я с пистолета на Делгадо в сандъка за инструменти и потегли.

След малко спря до Иви и Даш. Те се качиха и момчето седна по средата. Плачеше. Манъс го погали по гърба. Не знаеше къде отиват и Иви не го попита. Предполагаше, че е в шок. Както може би и самият той.

След дваайсет минути започна да трепери. Не си спомняше кога за последен път му се е случвало. Отби на един паркинг при Регионалния парк „Блек Хил“ и изчака състоянието да премине.

Даш вече не плачеше.

„Добре ли сте, господин Манъс?“

Той кимна.

„Ще се оправя. А ти?“

„Не знам. Какъв беше онзи човек?“

„Лош. Искаше да причини зло на майка ти. А може би и на тебе“.

„И вие му попречихте, нали?“

„Да. Вече няма нужда да мислим за него. Никога“.

„Наистина ли играехте на лов на съкровища?“

Иви го погали по косата.

„Не съвсем, миличък. Нещо... подобно. Това е дълга история“.

„Искам да я чуя“.

„Ще ти я разкажа. Но само ако господин Манъс обещае да ми помага. Той знае някои моменти, които не са ми известни“.

Даш го погледна въпросително. Манъс вдигна ръце, ала не намери нужните думи и погледна Иви за подкрепа. Тя обаче само попита:

„Е?“

Онова чувство, че са отрязали част от него, че е захвърлен на самотен остров, сякаш поотслабна. Съвсем мъничко. Но и това му стигаше.

„Ще опитам“ — изненадващо за самия себе си отговори той.

Даш колебливо му се усмихна и направи знак с палци нагоре. После се обърна към майка си.

„Може ли да се приберем вкъщи?“

Иви кимна и погледна Манъс.

„Да. Хайде да се прибираме. Готова съм“.

Манъс шофираше бавно и внимателно. Едва ли някой ги следеше. Ала знаеше, че никога не може да е сигурен.

ЕПИЛОГ

Ремар и двама негови сътрудници вървяха по коридора в Харт Билдинг, придружавани от четирима охранители. Приглушеният барабанен бой на стъпките им по килима звучеше така, все едно са голяма, решително крачеща група. Ремар никога не беше искал да има лична свита, но очевидно номинирането му от президента за директор на Агенцията за национална сигурност си имаше добрите страни. Както и лошите. Въпреки чувствата си той знаеше, че днес е важно да изглежда подобаващо. Щеше да се изправи пред сенатската Комисия по разузнаването, която на свой ред щеше да препоръча на Сената да го одобри или да го отхвърли. Предполагаше, че всичко ще мине гладко, но не виждаше причина и да оставя нещо на случайността.

Оттатък парапета вляво от тях, един етаж по-долу, от партера на осеметажния атриум се донасяше далечната шумотевица на орди от цинични лобисти, изтощени служители, гимназисти, дошли на посещение и проточващи шии, за да запомнят по-добре чудото да са сред мраморните стени на най-великото законодателно тяло на света.

Подминаха знамето пред вратата на сенатската Комисия по етика и дългата редица охранителни камери на тавана и спряха пред зала 219, обезопасеното помещение, в което комисията обсъждаше въпроси от секретен характер. Ремар си погледна часовника. Тази сутрин имаше още едно изслушване преди неговото и генералът искаше да е там, когато то свърши.

След няколко минути вратата се отвори с тихо изсъскване на въздух под налягане. Отвътре излязоха Райън Хамилтън и Бетси Лийд, главната редакторка на „Интерсепт“. Следваше ги друга, по-възрастна жена. Ремар я позна — адвокатката на медията. Стори му се странно, че журналистите смятат за нужно да водят юрист, за разлика от него. И че комисията държи да изслуша показанията на Хамилтън единствено при закрити врати.

Тримата видяха Ремар и се заковаха на място. Двете жени го изгледаха с ледена решителност, Хамилтън — с омраза.

Известно време всички стояха и се гледаха като в сцена от „Престрелката в Окей Корал“. Хамилтън носеше евтин сив костюм, който висеше на раменете му. Яката на бялата му риза бе прекалено широка за шията му и скриваше възела на синята му вратовръзка. Беше отслабнал след отвлечането. Е, според транскрипциите на разговорите му с неговия психотерапевт, които Ремар бе чел, загубата на апетит била нормална след такова преमेждие. Както и живите му кошмари — сънища с моменти от похищението му, които предпочиташе да не прави публично достояние. Напълно разбираемо.

— Райън — каза генералът. — Добре изглеждате. Радвам се.

— Майната ти — изсумтя журналистът. Адвокатката го докосна по рамото, но той се отърси от ръката ѝ.

— Съжалявам, че няма напредък в издирването на глухия, който ви е отвлечъл. Мога да ви уверя, че АНС предоставя всичките си ресурси на ФБР и Интерпол.

Хамилтън присви устни, сякаш се канеше да се изплюе.

— Гади ми се от вас.

Ремар кимна.

— Разбирам чувствата ви. Ако изобщо има някакво значение за вас, бих искал лично да ви благодаря за помощта в разкриването на злоупотребите на бившия директор Андърс. Колкото и да си мислех, че го познавам, в крайна сметка и аз бях шокиран колкото вероятно сте били вие.

— А стига бе! — отвърна Хамилтън. — Смятате, че сме шокирани от „новината“, че властите лъжат, така ли?

— Не, разбира се. Но в качеството си на гражданин аз се радвам, че медиите изпълняват своята роля в поддържането на жизненоважното равновесие между свободата и сигурността на нашата страна. Наистина намирам за отлични вашите репортажи за програмата на бившия директор Андърс — Божието око. И съм ви признателен за тях.

— А, бившият директор — включи се Лийд. — Предполагам, че не сте постигнали по-голям успех в издирването на неговите убийци, отколкото в това на похитителя на господин Хамилтън, нали?

Ремар докосна превръзката на окото си. Беше усетил как ще реагира Манъс на предателството на директора. И макар че не му бе

казал какво да прави, не му и беше попречил. Одобряваше резултата. По-чист. По-прост. И все пак.

— Ще ми се да имах по-добра новина в това отношение — каза той. — Но не. Работната версия е, че става въпрос за отмъщение, осъществено от членове на терористичната клетка, извършила бомбения атентат във Вашингтон.

— Така нареченият атентат е бил вътрешна работа — заяви Хамилтън. — И вие го знаете.

— Знам, че някои хора вярват в това. Други твърдят същото за единайсети септември. Естествено, сигурен съм, че ако имате доказателства от безупречен източник, ще ги публикувате.

Зачака. Наблюдаваше ги внимателно.

— Напълно сте прав — каза Лийд. — Има още много.

Каза го самоуверено, но Ремар знаеше, че блъфира. Ако разполагаха с нещо, Хамилтън, който се горещеше повече от жените, щеше да изплюе камъчето още сега.

Пък и Галахър беше приела предложеното ѝ от Ремар обезщетение. Той дори не си правеше труда да я поставя под наблюдение. Знаеше, че за нищо на света няма да изложи сина си на опасност. А даже да го направеше, какво от това? Думата на недоволна бивша служителка срещу тази на военен герой и орденоносец, който скоро щеше да бъде повишен в звание. Манъс също нямаше да пропее. Той беше замесен още по-сериозно. И закриляше жената по същия начин, по който тя закриляше сина си. Не го бяха чували след случая при канала. Нямаше проблем. Ремар не искаше да го притиска. Всеки има право на собствен живот, нали така?

— С нетърпение очаквам продължението на вашите репортажи. — Той се усмихна. — А сега ме извинете, трябва да се явя на изслушване за утвърждаване на назначението ми.

Хамилтън се намръщи и като че ли се канеше да каже нещо, но Лийд го хвана за ръката.

— Райън. Да вървим да пишем статиите, които явно толкова много допадат на господин генерала.

Репортерът кимна и се остави да го отведат. Очите му продължаваха да хвърлят гневни искри.

Хората на Ремар го погледнаха въпросително. Той кимна съчувствено.

— Много е преживял.

Пооправи пъстрите наградни лентички на гърдите на униформата си, поизпъна куртката си и с маршова стъпка влезе в залата.

Деветнайсетимата членове на комисията го очакваха, насядали на червен подковообразен подиум, издигнат над дългата дървена маса, зад която се настаняха той и неговите сътрудници.

— Господин генерал — поздрави го сенатор Маккуин, след като затвори вратата. Усиленият му от микрофона глас отекваше във високия таван и това му придаваше някак безплатно звучене. Ремар не за пръв път в подобна обстановка си представи Вълшебника от Оз. — Добре дошли. Сигурен съм, че и останалите членове на комисията очакват това изслушване със същото нетърпение като мен. Въпреки конспиративните теории, които ни заливат напоследък, аз съм убеден, че процедурата по вашето утвърждаване ще протече гладко.

Ремар скромно сведе глава.

— Благодаря, господин сенатор. С нетърпение очаквам да чуя въпросите ви и да опровергая митовете, доколкото мога.

Останалата част от изслушването също мина по сценарий като началото. Много приказки за по-сериозен контрол, по-ефикасно действие на Съда за наблюдение на чуждестранното разузнаване, може би назначаване на „защитник на правото на личен живот“, каквото и да означаваше това. Въпреки че като маркетингова концепция, трябваше да признае Ремар, идеята си имаше достойнствата. Президентът лично щеше да назначи когото си поиска на тази длъжност, но хората щяха да чуват името, да вярват, че личният им живот е защитен, и да не мислят за обезпокоителните детайли.

— И ще имаме нужда от доказателство, че това Божие око е унищожено — обади се един от по-либералните членове на комисията.

— Разбира се, господин сенатор. Както ви е известно, това вече е в ход.

— Един момент — намеси се сенатор Маккуин. — Всички знаем, че бившият директор Андърс е злоупотребявал с Божието око. Но също така знаем, че програмата е предотвратила множество терористични удари. Спасила е живота на безброй хора. Имало ли е нарушения? Имало е, естествено. Само че са извършени от Андърс.

Ще коригираме програмата. Ще се погрижим да има по-сериозен контрол. Но нека не изхвърляме бебето заедно с мръсната вода.

Разнесе се мърморене, изразяващо както несъгласие, така и одобрение. Либералният сенатор отново взе думата.

— Такава програма е прекалено опасна, за да допуснем нейното съществуване. Настоявам да бъде унищожена, не коригирана.

Ремар се сети за „защитника на правото на личен живот“ и го обзе внезапно вдъхновение.

— Вижте, господин сенатор, има по-нова програма, далеч не толкова агресивна, много по-добре контролирана. Очаквам да е също толкова ефективна в борбата срещу терористичната заплаха.

— Наистина ли? — попита сенаторът. — И как се казва тази програма?

Ремар се усмихна.

— Наричаме я Ангел пазител.

Сенаторите едновременно се отпуснаха назад на плюшените си кресла, мъдро закимаха и в залата отекна тихо доволно мъркане.

Така ставаха нещата в модерния свят. Ремар не беше проектирал машината, неговата работа бе просто да я управлява и той възнамеряваше да го прави разумно и успешно. Защото в крайна сметка Божието око беше нещо много повече от име. Беше начин на живот и хората бяха свикнали с него.

— Значи Ангел пазител, така ли? — попита Ремар.

Сенатор Маккуин се усмихна.

— И не се сещам за по-подходяща кандидатура от вас, господин генерал. Знаете, че ще имате пълната ми подкрепа. Благодаря ви за службата и за дългогодишната ви всеотдайност в защитата на сигурността на американския народ.

Ремар отсечено кимна.

— Благодаря, господин сенатор. Ще продължавам да правя каквото мога. Всъщност съм сигурен, че всички ще продължим да го правим.

БЛАГОДАРНОСТИ

Макар да съм сигурен, че в много отношения не съм успял, положих всички усилия вярно да предам преживяванията на глухите хора. За това съм задължен на двама автори:

Андрю Соломон („Далеч от дървото: родителите, децата и търсенето на самоличността“):

<http://www.amazon.com/Far-Tree-Parents-Children-Identity/dp/0743236726/ref=sr11?s=books&ie=UTF8&qid=1425696517&sr=1-1&keywords=far+from+the+tree>

И Сиси Бел, за нейния прекрасно емоционален и трогателен картинен роман „Глухият“:

<http://www.amazon.com/El-Deafo-Cece-Bell/dp/1419712179/ref=sr11?s=books&ie=UTF8&qid=1425696451&sr=1-1&keywords=el+deafo+by+cece+bell>

Ако не смятате, че глух човек може да е опасен като Манъс, сигурно сте пропуснали книгите на Андрю Вакс за Макс Безшумния. Вече знаете...

<http://www.amazon.com/Andrew-Vachss/e/B000APBFC2>

Не съм толкова вещ в технологиите, колкото ми се иска. Затова статията на Мика Лий за фондация „Свобода на печата“ „Криптиране: как да защитите правото си на личен живот в епохата на наблюдението на АНС“ ми беше много полезна:

<https://freedom.press/encryption-works>

Още един страхотен материал на Мика за това как да пазите в тайна своите онлайн комуникации:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/07/14/communicatingsecret-watched/>

За насилието в романите ми искам да благодаря на множество чудесни инструктори, сред които Масад Аюб, Тони Блауър, Уим Демиър, Дейв Гросман, Тим Ларкин, Марк Макйънг, Рори Милър и

Пейтън Куин. Искрено препоръчвам техните превъзходни книги и курсове на всеки, който се стреми към по-голяма сигурност или просто иска да пресъздаде по-реалистично насилие върху белия лист:

<http://www.massadayoobgroup.com>

<http://www.tonyblauer.com>

<http://www.wimsblog.com>

<http://www.killology.com>

<http://www.targetfocustraining.com>

<http://www.nononsenseselfdefense.com>

<http://www.chirontraining.com>

<http://www.rmcat.com>

Рекс Бономели ми показва страшно много великолепни проекти, но за мое съжаление книгата има само една корица. Обаче каква!

Обичам да слушам музика, докато пиша, и понякога започвам да свързвам група или албум с онова, върху което работя. Този път групата е Ройъл Джели Джив. Чуйте водещата им вокалистка — изящството на Нина Симоне и дрезгавината на Том Уейтс:

<http://www.royaljellyjive.com>

Али Уоткинс, политически репортер в „Хъфингтън Поуст“, ми помогна по-добре да разбере загадъчния механизъм на Сената, докато двамата дебнехме пред зала 219 в Харт Билдинг. Марк Фалън и Стив Клейнман също споделиха своя опит в това отношение (опит, който са придобили чрез неуморни усилия да убедят американските законодатели, че изтезанията са нещо лошо).

Благодаря на Наоми Андрюс, Джудит Айслър, Блейк Крауч, Бартън Гелман, Дан Гилмор, Монти Гътри, Мона Холънд, Майк Килман, Лори Купфър, Даниъл Левин, Марк Стивън Лонг, Дженевив Нейн, Лора Ренърт, Кен Роузенбърг, Тед Шлейн, Лора Шофъл, Дженифър Солоуей, Дерек Томас, Тревър Тим и Алан Търкъс за полезните им коментари за ръкописа.

Но най-много благодаря на жена ми Лора, също спомената по-горе, за помощта ѝ с ръкописа — наистина няма как да ѝ благодаря достатъчно. Обаче ще продължавам да правя опити.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Не бих могъл да напиша тази книга, без да използвам онова, което обществеността научи от разобличителя Едуард Сноудън. Въпреки че ако все пак я бях написал преди неговите разкрития, съществени части от нея със сигурност щяха да звучат като параноично бръщолевене.

Днес обаче ни е известно, че повечето от описаното на тези страници е реалност. И въпреки че самото Божие око е плод на художествена измислица, всеки запознат с живота на Дж. Едгар Хувър, историята на Контраразузнавателната програма, твърденията на анализатора от АНС Ръсел Тайс и изобщо с човешката природа, ще разбере, че дори Божието око едва ли е чисто имажинерно.

Знам, тук-там съм си позволил някои волности по отношение на институции и технологии, главно с оглед на по-бързото развитие на сюжета. Моите извинения за това към специалистите (на които благодаря по-нататък), които проявиха любезността да прочетат и коригират ръкописа. Що се отнася до неволните грешки, каквито сигурно съм допуснал въпреки изчерпателните проучвания и проверки, ще се радвам на предложенията на читателите и ще поствам корекциите на моя уебсайт:

<http://www.barryeisler.com/mistakes.php>

Повече информация за фактите, които се крият зад художествената измислица, можете да намерите на следните уебадреси:

ПРОЛОГ

Хронология на разкритията за АНС:

<http://america.aljazeera.com/articles/multimedia/timelinedward-snowden-revelations.html>

„Тринайсет начина, по които АНС ни шпионира“:

<http://www.vox.com/2014/7/9/5880403/13-ways-the-nsaspies-on-us>

Едно от най-неизвестните и най-мощни средства за наблюдение:
ЕО 12333:

<http://www.washingtonpost.com/opinions/meet-executive-order-12333-the-reagan-rulethat-lets-the-nsa-spy-on-americans/2014/07/18/93d2ac22-0b93-11e4-b8e5-d0de80767fc2story.html>

Измамната и пропагандна идея за американска „клетва“ за секретност:

<http://barryeisler.blogspot.com/2013/06/memo-toauthoritarians-oath-is-to.html>

В операция „Пустинна буря“ няма толкова много горящи хъмвита, вярно, но обърнете внимание на ден 15 и ден 41:

<http://armylive.dodlive.mil/index.php/2013/02/operationdesert-storm/>

Как едно изригване на нефт в океана се превърна в „теч“:

<http://barryeisler.blogspot.com/2010/07/its-just-leak.html>

„Подсилени методи за разпит“ звучи по-добре на немски:

<http://www.theatlantic.com/daily-dish/archive/2007/05/-versch-auml-rfte-emehmung/228158/>

Като че ли почти всички страдащи от „нарцистично личностно разстройство“ са описани по едни и същи опорни точки:

<https://www.google.com/search?client=safari&rls=en&q=snowden+a+narcissist&ie=UTF-8&oe=UTF-8>

Като става дума за „нарцистични“ опорни точки, не пропускайте да прочетете „Принципа на Тубин“ от Джей Роусън:

<http://pressthink.org/2013/08/the-toobin-principle/>

„Те използват един и същи учебник по отричане, унижаване, отвличане на вниманието и унищожаване срещу (Сноудън), който според собствените му разкрития се прилага срещу всеки друг активист“:

<https://occupysavvy.wordpress.com/2015/07/07/occupyindependence-forever/>

Нашите височайши законотворци се обръщат към Разузнавателната служба на Министерството на отбраната за мръсотия, с която да дискредитират Сноудън:

<https://news.vice.com/article/exclusive-inside-washingtonsquest-to-bring-down-edward-snowden>

1,2 милиона души в списъка за наблюдение на американските власти:

<http://www.theguardian.com/us-news/2014/oct/11/secondleaker-in-us-intelligence-says-glenn-greenwald>

1.

Сътрудничество между САЩ и Турция в областта на разузнаването:

<https://firstlook.org/theintercept/2014/08/31/nsaturkeyspiegel/>

Още за специалните съветници за връзка на АНС:

<https://firstlook.org/theintercept/document/2014/08/31/foreign-relations-mission-titles/>

Хакване на уебкамери:

<http://arstechnica.com/tech-policy/2013/08/webcam-spyinggoes-mainstream-as-miss-teen-usa-describes-hack/>

Хакването на мрежите от камери за видеонаблюдение е детска играчка:

<http://www.forbes.com/sites/kashmirhill/2014/08/11/surveillance-cameras-for-all/>

В Харвард тайно инсталират камери в аудиториите:

<http://www.nytimes.com/2014/11/07/us/secret-camerasrekindle-privacy-debate-at-harvard.html>

Микрофони, регистриращи изстрели:

<http://www.economist.com/news/united-states/21617018-how-gunshot-detecting-microphones-help-police-curb-crimecalling-shots?fsrc=scn/tw/te/pe/callingtheshots>

Разпознаване на хора чрез биометрични данни като ръст, дължина на крачка и скорост на ходене:

<http://arstechnica.com/tech-policy/2014/12/4-seconds-ofbody-cam-video-can-reveal-a-biometric-fingerprint-studysays/>

„Нова технология за наблюдение може в продължение на няколко часа да следи всеки в даден район“:

<http://www.washingtonpost.com/business/technology/new-surveillance-technology-can-track-everyone-in-an-areafor-several-hours-at-a-time/2014/02/05/82f1556e-876f-11e3-a5bd-844629433ba3story.html>

Технологията за разпознаване на лица е навсякъде, дори в черквите:

[http://fusion.net/story/154199/facial-recognition-no-rules/Who is this Marcy Wheeler?!](http://fusion.net/story/154199/facial-recognition-no-rules/Who is this Marcy Wheeler?)

<https://www.emptywheel.net>

2.

Разузнавателните служби постигат по-голяма откритост чрез забрана на служителите да говорят пред медии

<http://www.wsj.com/articles/SB10001424052702304049904579516103606857772>

Тези проклети подривни елементи, които са толкова омразни на директора:

Барет Браун

<http://frontburner.dmagazine.com/author/barrettbrown/>

Сара Харисън

<https://wikileaks.org/Profile-Sarah-Harrison.html>

Муртаза Хюсеин

<https://firstlook.org/theintercept/staff/murtaza-hussain/>

Анджела Кийтън

<https://twitter.com/antiwar2>

Джейсън Лиополд

<https://news.vice.com/contributor/jasonleopold>

Джанет Райтман

<http://www.rollingstone.com/contributor/janet-reitman>

Тревър Тим

<https://freedom.press/about/board-staff/trevor-timm>

Марси Уилър

<https://www.emptywheel.net>

Как АНС следи местонахождението на мобилните телефони:

<https://www.eff.org/deeplinks/2013/10/nsa-trackedamericans-cell-locations-two-years-senator-hints-theres-more>

Изгубено куче, открито на пет хиляди километра от къщи с микрочип. Скоро ще имплантират такива и на бебетата, няма съмнение:

<http://www.aol.com/article/2014/09/18/lost-dog-found-3-000-miles-away/20964319/>

Удивително, това беше публикувано (и светкавично свалено) около един ден след като написах сцената, в която директорът размишлява дали да не използва отвличане, за да убеди американците да имплантират микрочипове на децата си:

<http://www.washingtonpost.com/posteverything/wp/2014/09/23/i-helped-save-a-kidnapped-man-from-murder-with-apples-new-encryption-rules-we-never-wouldve-found-him/>

Властите използват всевиждащото око на провидението и в част от проекта за програмата „Тотална информационна осведоменост“. Латинският израз означава „Знанието е сила“:

<https://en.wikipedia.org/wiki/Scientiapotentiaest/media/File:IAO-logo.png>

Блестящият карикатурист Том Тумороу чудесно обобщава „Тотална информационна осведоменост“... още през 2002-ра:

<https://twitter.com/tomtomorrow/status/613187965737660416/photo/1>

Измислянето на все по-страшно звучащи терористични групировки за оправдаване на още атентати. Напоследък да сте чували за групировката Хорасан?

<https://firstlook.org/theintercept/2014/09/28/u-s-officialsinvented-terror-group-justify-bombing-syria/>

<https://firstlook.org/theintercept/2015/05/28/called-khorasangroup-doesnt-exist/>

6.

Специалният докладчик на ООН за изтезанията намира отношението към Челси Манинг за жестоко и нехуманно:

<http://www.theguardian.com/world/2012/mar/12/bradleymanning-cruel-inhuman-treatment-un>

Йеменци търсят правосъдие при удар с дрон срещу сватба:

<http://www.aljazeera.com/indepth/features/2014/01/yemenisseek-justice-wedding-drone-strike-201418135352298935.html>

Най-доброто отразяване на американските войни с дроне е на комедианта Джон Оливър:

<http://www.motherjones.com/mixed-media/2014/09/johnoliver-drones-obama-harvey-keitel>

Под формата на антитерористична операция е арестуван човек, помагач на журналисти:

<http://barryeisler.blogspot.com/2013/08/david-miranda-andpreclusion-of-privacy.html>

Хакване на автомобил и неговото превръщане в робот:

<http://www.youtube.com/watch?v=3D6jxBDy8k8&feature=youtu.be>
<http://www.nytimes.com/2011/03/10/business/10hack.html?r=1&>
<http://www.huffingtonpost.com/2013/06/24/michaelhastings-car-hackedn3492339.html>

<http://www.forbes.com/sites/andygreenberg/2013/07/24/hackers-reveal-nasty-new-car-attacks-with-me-behind-the-wheel-video/>

<http://www.economist.com/news/science-andtechnology/21654954-computer-networks-cars-are-nowtargets-hackers-deus-ex-vehiculum>

<https://www.techdirt.com/articles/20150721/08391831712/newsflash-car-network-security-is-still-horrible-verydangerous-joke.shtml>

Самолетите също са уязвими за кибератаки:

<http://www.foxnews.com/us/2015/04/17/security-expertpulled-off-flight-by-fbi-after-exposing-airline-tech/>

Всичко в модерния автомобил се контролира с микрочипове, дори воланът:

<http://auto.howstuffworks.com/car-driving-safety/safetyregulatory-devices/self-parking-car1.htm>

Херц поставят камери в някои от колите, които дават под наем:

<http://arstechnica.com/cars/2015/03/hertz-puts-cameras-insome-of-its-rental-cars-but-it-never-meant-to-be-creepy/>

7.

Манъс може да е гледал това видео за скриване на пистолет в автомобил:

<https://www.youtube.com/watch?v=odT-CfS71Qs>

8.

Как ИДИЛ манипулира западните медии и те разпространяват джихадистка пропаганда:

<http://www.juancole.com/2014/09/media-politicians-shouldstop-letting-isil-manipulated-them.html>

Истинският Център за информационно господство (напомнящ междузвездния кораб „Ентърпрайз“ от „Стар Трек“), използван от бившия директор на АНС Кийт Александър, се намира във Форт Белвоар, а не във Форт Мийд. Обаче не устоях на изкушението да го преместя:

<http://www.theguardian.com/commentisfree/2013/sep/15/nsa-mind-keith-alexander-star-trek>

Вижте колко е развълнуван Брайън Уилямс, когато властите му разрешават да надникне в (ах!) Ситуационната зала!

<http://rockcenter.nbcnews.com/news/2012/05/04/11539949-inside-the-situation-room-aguided-tour>

9.

Ако си мислите, че по време на интервюто си с директора Брайън се държи пародийно почтително, сигурно не сте гледали версията на Улф Блицър с директора на ФБР Джеймс Коуми:

<https://twitter.com/ggreenwald/status/624612963064807428/photo/1>

<https://www.youtube.com/watch?t=204&v=7RyVXLKO0DM>

Пакистанското правителство принуждава потребителите на мобилни телефони да дават пръстови отпечатащи, иначе губят право да ползват услугата:

<http://www.washingtonpost.com/world/asiapacific/pakistanis-face-a-deadline-surrender-fingerprints-or-giveup-cellphone/2015/02/23/de995a88-b932-11e4-bc30-a4e75503948astory.html>

10.

Американският съюз за граждански свободи показва точно колко могъщо средство може да е геолокализирането:

<https://www.aclu.org/meet-jack-or-what-government-coulddo-all-location-data>

Оставяте мобилния си телефон вкъщи, когато излизате? Използвате криптиране? АНС може да ви помисли за терорист:

<http://www.theguardian.com/world/2014/nov/09/berlinsdigital-exiles-tech-activists-escape-nsa>

АНС шпионира американски сенатори:

<http://foreignpolicy.com/2013/09/25/secret-cold-warddocuments-reveal-nsa-spied-on-senators/>

„Ние убиваме хора въз основа на метаданни“:

<http://www.nybooks.com/blogs/nyrblog/2014/may/10/we-kill-people-based-metadata/>

11.

ИДИЛ изтезава с вода журналиста Джеймс Фоули:
<http://www.ibtimes.com/james-foley-waterboarding-usjournalist-was-tortured-isis-using-same-techniques-ciaused-1673268>

12.

Обама дава под съд разобличители въз основа на Закона за шпионажа от 1917 г. над два пъти повече от всички правителства в историята, взети заедно:

<http://theweek.com/article/index/246029/is-obama-abusingthe-espionage-act>

Ето какво е направил с разобличителя Джефри Сърлинг професорът по конституционно право и лауреат на Нобелова награда за мир:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/01/27/torture-mustcircumstances-call-new-york-times/>

<https://firstlook.org/theintercept/2015/06/18/jeffrey-sterlingtook-on-the-cia-and-lost-everything/>

Секретният „Съд“ за наблюдение на чуждестранното разузнаване е просто орган за административно одобрение:

<http://www.thedailybeast.com/articles/2013/07/24/the-secretfisa-court-must-go.html>

„Съдът“ за наблюдение на чуждестранното разузнаване одобрява 99,97 % от молбите за наблюдение:

<http://www.motherjones.com/mojo/2013/06/fisa-court-nsaspying-opinion-reject-request>

13.

Журналисти разчитат на лични срещи и живи куриери:
<http://barryeisler.blogspot.com/2013/08/david-miranda-andpreclusion-of-privacy.html>

АНС харчи милиарди, за да понижи международните стандарти, оставя задни вратички и „минира“ криптирането по други начини:

<http://www.nytimes.com/2013/09/07/us/politics/legislationseeks-to-bar-nsa-tactic-in-encryption.html?smid=tw-share&r=0>

АНС прехваща пратки на поръчани по интернет компютри, заразява ги с малуер:

<http://www.spiegel.de/international/world/the-nsauses-powerful-toolbox-in-effort-to-spy-on-globalnetworks-a-940969.html>

„Секретни документи разкриват кампания на АНС срещу криптирането“:

<http://www.nytimes.com/interactive/2013/09/05/us/documents-reveal-nsa-campaign-against-encryption.html?r=0>

„Размисли за криптографското инженерство“:

<http://blog.cryptographyengineering.com/2013/09/on-nsa.html>

Опасността от „вътрешни заплахи“:

<http://www.mcclatchydc.com/2013/06/20/194513/obamascrackdown-views-leaks-as.html>

Над 700 000 000 души променят своето поведение в интернет, за да избегнат наблюдение на АНС:

<https://www.schneier.com/blog/archives/2014/12/over700millio.html>

Американска пощенска служба архивира цялата поща за правоохранителните органи:

<http://www.nytimes.com/2013/07/04/us/monitoring-of-snailmail.html?r=0>

14.

Над 4,5 милиона души с достъп до свръхсекретна информация (повече от населението на Норвегия):

<http://www.washingtonpost.com/blogs/the-switch/wp/2014/03/24/5-1-million-americans-have-securityclearances-thats-more-than-the-entire-population-of-norway/>

16.

„Нова технология за полицейско наблюдение: подслушващото устройство за мобилни телефони СтингРей“:

<http://www.globalresearch.ca/new-hi-tech-police-surveillancethe-stingray-cell-phone-spying-device/5331165>

17.

В случай че се чудите как директорът може да намери гранатомети, които да разменя като карти:

<http://www.washingtonpost.com/world/national-security/pentagon-loses-sight-of-500-million-in-counterterrorism-aid-given-to-yemen/2015/03/17/f4ca25ce-cbf9-11e4-8a46-b1dc9be5a8ffstory.html>

УРОРАГОЛД: Подслушваща система и програма на АНС за саботиране на криптирането:

<https://firstlook.org/theintercept/2014/12/04/nsa-auroragoldhack-cellphones/>

18.

Технологията ШАРАД на НАСА:

<http://mars.nasa.gov/mer/technology/siremoteinstrumentation.html>

И други съществуващи и разработвани средства за гледане през тухли и бетон:

<https://www.documentcloud.org/documents/1505138-00-wall-sensor-report-508.html/document/p20/a198024>

20.

Прехващани на международния идентификатор на викация мобилен абонат:

<http://arstechnica.com/tech-policy/2013/09/meet-themachines-that-steal-your-phones-data/>

22.

Пакистанското правителство принуждава потребителите на мобилни телефони да дават пръстови отпечатыци, за да ползват услугата:

<http://www.washingtonpost.com/world/asiapacific/pakistanis-face-a-deadline-surrender-fingerprints-or-giveup-cellphone/2015/02/23/de995a88-b932-11e4-bc30-a4e75503948astory.html>

„Не знаем дали е тероризъм“ означава „Не знаем дали са мюсюлманите“ и други аспекти на „терористичната експертна“ индустрия:

<http://www.democracynow.org/2015/1/13/glenngreenwaldonhowtobe>

Ако си мислите, че разговорът на Барбара Стир е образец за пародийна почитателност, сигурно не сте гледали версията на Улф Блицър с директора на ФБР Джеймс Коуми:

<https://twitter.com/ggreenwald/status/624612963064807428/photo/1>
<https://www.youtube.com/watch?t=204&v=7RyVXLKO0DM>

23.

Никой не използва думи като „родина“ случайно:

<http://intercepts.defensenews.com/2013/08/auvsi-dont-saydrone-no-really-dont-say-drone/>

<http://www.huffingtonpost.com/barry-eisler/its-just-aleakb635570.html>

„Американска мрежа от бойни дроне в Близкия изток и Африка“:

<http://apps.washingtonpost.com/g/page/world/us-militarydrone-network-in-the-middle-east-and-africa/325/>

САЩ автоматично смята всички мъже, годни да носят оръжие, за терористи:

<http://www.nytimes.com/2012/05/29/world/obamasleadership-in-war-on-al-qaeda.html?r=0>

ИДИЛ твърди, че американски заложник е убит при удар на коалицията в Сирия:

<http://www.theguardian.com/world/2015/feb/06/us-hostageisis-coalition-air-strike-killed-syria>

За това как ЦРУ избира репортери като домашни любимци — от двама големи журналисти, чиито имена носят герои в други книги, Дан Фрумкин и Скот Хортън:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/01/09/democracypeople-dont-know-government/>

Улф Блицър е особено удобно оръдие:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/07/23/nbc-newsreleases-long-awaited-trailer-summer-horror-film-isis/>

„Ню Йорк Таймс“ услужливо публикува версията на властите: Естествено, убити са американски заложници, обаче специалисти по контратероризъм твърдят, че програмата за използване на дроне като цяло е ефективна...

<http://www.nytimes.com/2015/04/25/world/asia/cia-qaedadrone-strikes-warren-weinstein-giovanni-lo-porto-deaths.html>

„Журналисти“ от бранша мразят разобличителите:

<http://antiwar.com/blog/2015/03/24/whistleblowers-and-thepress-heavyweights/>

Държавното наблюдение не престава да търси оправдания да увеличава правомощията си:

<http://www.nytimes.com/2015/01/10/world/europe/britainsdomestic-intelligence-chief-calls-for-greater-authority-forspies.html?smid=tw-share&r=0>

Бивш заместник-директор на ФБР: за да поддържаме размера на бюджета, трябва да „поддържаме жив страха“:

<https://www.privacysos.org/node/1660>

24.

Склонността на ФБР да разработва, а после и да обира лаврите от предотвратяването на терористични заговори, които не биха могли да съществуват без помощта на Бюрото:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/01/16/latest-fbi-boastdisrupting-terror-u-s-plot-deserves-scrutiny-skepticism/>

<http://www.salon.com/2015/01/29/fedsmakefedupfriendshowthefbien couragespeopletoacttheirworst/>

<https://firstlook.org/theintercept/2015/02/26/fbimanufacture-plots-terrorism-isis-grave-threats/>

<https://firstlook.org/theintercept/2015/03/16/howthefbicreatedaterrorist/>

Лекция на Тревър Еърънсън за това как тактиката на ФБР създава вътрешни терористи:

<http://www.ted.com/talks/trevoraaronsonhowthisfbistrategyisactuallycreatingusbasedterrorists>

За да постигнеш каквото искаш, е добре да „изкараш ангелите“ на американския народ:

<http://www.whale.to/b/mullins6.html>

Нови средства за подслушване изсмукват всички данни от вашия мобилен телефон:

<http://www.newsweek.com/2014/07/04/your-phone-just-gotsucked-255790.html>

25.

„Десет години след 11 септември полицейските управления все повече се милитаризират“:

<http://www.huffingtonpost.com/2011/09/12/policemilitarization-9-11-september-11n955508.html>

Използване на дронове в САЩ:

<https://www.aclu.org/blog/tag/domestic-drones>

ФБР зад загадъчен шпионски самолет над американски градове:

<http://bigstory.ap.org/urn:publicid:ap.org:4b3f220e33b64123a3909c60845da045>

Още за въздушното наблюдение в САЩ:

<https://medium.com/@MinneapolisSam/fleet-of-governmentaircraft-flying-secret-missions-over-u-s-cities-84cbdf57dfbb>

Този „кошмарен сценарий“ на Американския съюз за граждански свободи за използване на дронове в САЩ от 2012 г. вече не звучи толкова невероятно, нали?

<https://www.aclu.org/blog/drones-nightmaresscenario?redirect=blog/technology-and-liberty-nationalsecurity/drones-nightmare-scenario>

Шпионски организации редовно следят имейл акаунти на разследващи журналисти и ги смятат за заплаха, равностойна на терористи и хакери:

<http://www.theguardian.com/uk-news/2015/jan/19/gchqintercepted-emails-journalists-ny-times-bbc-guardian-lemonde-reuters-nbc-washington-post>

Още за това как АНС шпионира журналисти:

<http://www.spiegel.de/international/germany/the-nsa-andamerican-spies-targeted-spiegel-a-1042023.html>

ФБР инструктира полицията: „Не предупреждавайте тази личност, че може да е в списък за наблюдение на терористи“:

<http://www.dailydot.com/politics/jeremy-hammond-terroristwatchlist-fbi/>

Белият дом: „Неотдавна с огромно съжаление установихме, че при антитерористичната операция на американското правителство през януари са убити двама невинни заложници на Ал Кайда“:

<https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2015/04/23/statement-press-secretary>

<http://www.nytimes.com/2015/04/24/world/asia/2-qaedahostages-were-accidentally-killed-in-us-raid-white-house-says.html?smid=tw-share&r=0>

Един ден след новината, че американски дронове са убили американски заложници, започва пиар контраатака: „Експерти по антитероризъм заявяват...“:

<http://www.nytimes.com/2015/04/25/world/asia/cia-qaedadrone-strikes-warren-weinstein-giovanni-lo-porto-deaths.html>

26.

„Петима разобличители на АНС, които бяха преди Сноудън“:
<http://capitalismisfreedom.com/top-nsa-whistleblowers-camesnowden/>

Още за случващото се с всеки разобличител на АНС, който се опитва да се изкачи по етажите на системата, може да намерите в глава 9 на прекрасната книга на Джеймс Райсън „Да платиш всякаква цена: алчност, власт и безкрайна война“ (2014):

<http://www.amazon.com/Pay-Any-Price-Greed-Endless-ebook/dp/B00J76JPYK/ref=sr11twi2kin?ie=UTF8&qid=1427299672&sr=8-1&keywords=james+risen>

Още за Джеслин Радак, разобличителка и адвокатка на разобличители:

<http://www.theverge.com/2014/6/24/5818594/edwardsnowdens-lawyer-jesselyn-radack-will-keep-your-secrets>

И за Даян Роарк и Томас Там, които също са се опитали да се изкачат по етажите на системата:

<http://cryptome.org/2014/10/roark-risen.htm>

<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/governmentelections-politics/united-states-of-secrets/the-frontlineinterview-diane-roark/>

<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/governmentelections-politics/united-states-of-secrets/the-frontlineinterview-thomas-tamm/>

27.

Петте правила на Пейтън Куин за справяне с непосредствена опасност от насилие:

<http://www.nononsenseselfdefense.com/getattacked.htm>

За различните видове разузнаване, включително „любовно“:
<http://crookedtimber.org/2013/08/24/loveint/>

Национална програма „Четци на регистрационни номера“ — мащабната система на Агенцията за борба с наркотиците, достъпна за други федерални служби:

<http://dissenter.firedoglake.com/2015/01/27/deas-massivelicense-plate-tracking-program-spies-on-millions-ofamericans-helps-agents-seize-property>

Използване на четци на регистрационни номера за наблюдение на оръжейни изложения... и още какво?

<http://www.theguardian.com/us-news/2015/jan/29/us-plantrack-car-drivers-documents>

Четци на регистрационни номера се комбинират с програма за разпознаване на лица, също като мрежата от камери на Иви:

<http://www.theguardian.com/world/2015/feb/05/aclu-deadocuments-spy-program-millions-drivers-passengers>

АНС се насочва към онези, които пазят личния си живот в тайна:

<http://daserste.ndr.de/panorama/aktuell/nsa230page-1.html>

ЕксКискор: „гугълът“ на АНС за личните комуникации в целия свят:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/07/01/nsas-googleworlds-private-communications/>

Как действа ЕксКискор:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/07/02/look-underhood-xkeyscore/>

Как ФБР заловиха Петреус: метаданни с препратки дори без заповед за обиск:

<http://www.aclu.org/blog/technology-and-liberty-nationalsecurity/surveillance-and-security-lessons-petraeus-scandal>

Учени от Масачузетския технически институт съобщават, че не се нуждаят от име, адрес или номер на кредитна карта, за да идентифицират хора:

<http://www.zdnet.com/article/credit-card-metadata-study-easily-identifies-individuals/>

Не се бойте, това са само метаданни!

<http://www.wired.com/2013/06/phew-it-was-just-metadata-not-think-again/>

ЦРУ прехваща комуникации на разобличители:

<http://www.mcclatchydc.com/2014/07/25/234484/after-ciagets-secret-whistleblower.html>

Как една система за наблюдение, уж насочена срещу терористи, всъщност изсмуква огромен брой хора и данни, които нямат никакво отношение към тероризма:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/01/28/canada-cse-levitation-mass-surveillance/>

32.

Как да пратим безопасно информация чрез СекюрДроп:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/01/28/how-to-leak-to-the-intercept/>

41.

Опитът на директора на ЦРУ да скрие имейли, като ги записва като чернови, без да ги праща:

<http://www.washingtonpost.com/blogs/worldviews/wp/2012/11/12/heres-the-e-mail-trick-petraeus-and-broadwell-used-to-communicate/>

Ако използвате криптиране, АНС ви наблюдава още по-внимателно:

<https://www.techdirt.com/articles/20130620/15390323549/nsa-has-convinced-fisa-court-that-if-your-data-is-encrypted-you-might-be-terrorist-so-itll-hang-onto-your-data.shtml>

Поверителните отношения между адвокат и клиент са от особен интерес:

<http://www.theguardian.com/uk-news/2015/feb/18/uk-admits-unlawfully-monitoring-legally-privileged-communications>

Властите следят уебсайта Уикилийкс, събират айпи адреси на посетители:

<https://firstlook.org/theintercept/2014/02/18/snowden-docs-reveal-covert-surveillance-and-pressure-tactics-aimed-at-wikileaks-and-its-supporters/>

Обмисляте да потърсите средства за защита на тайната на личния си живот? АНС следи за това:

<http://daserste.ndr.de/panorama/aktuell/nsa230page-1.html>

Британска парламентарна комисия: Възможностите за събиране на данни в Центъра за държавни комуникации се използват главно за регистриране на модели или характеристики на онлайн комуникации, които предполагат участие в заплахата за националната сигурност, нещо като Божието око:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/03/12/uk-parliament-finally-offers-evidence-mass-surveillance-stops-terror-attacks/>

АНС шпионира журналисти:

<http://www.spiegel.de/international/germany/the-nsa-and-american-spies-targeted-spiegel-a-1042023.html>

„Наблюдението принуждава журналисти да мислят и да се държат като шпиони“:

<https://cpj.org/2015/04/attacks-on-the-press-surveillance-forces-journalists-to-think-act-like-spies.php>

„Когато на журналистите им се налага да се борят с шпиони и проследяване, дори те да победят, губи обществото“:

<http://inthesetimes.com/article/18035/a-spys-guide-to-protecting-whistleblowers>

Още един пример за разпознаване на модели на поведение, също като Божието око: програмата СКАЙНЕТ на АНС:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/05/08/u-s-government-designated-prominent-al-jazeera-journalist-al-qaeda-member-put-watch-list/>

Израелското подразделение 8200 използва компрометираща информация, събрана от прехванати имейли, за да подчинява видни палестинци. Наистина ли е невъзможно АНС да върши нещо подобно?

<http://blogs.reuters.com/great-debate/2015/05/11/if-youre-not-outraged-about-the-nsa-surveillance-heres-why-you-should-be/>

Превръщането на телефон в подслушвателно устройство чрез Воинска чест и Любопитния смърф (да, те наистина имат такива имена

— за какво отиват парите на данъкоплатците!):

<https://firstlook.org/theintercept/2015/03/10/ispys-ciacampaign-steal-apples-secrets/>

Ново откритие превръща телефоните Самсунг Галакси в дистанционни подслушвателни устройства:

<https://twitter.com/rjgallagher/status/618543070884315136/photo/1>

Използване на жирокопите на мобилните телефони като микрофон:

<http://www.wired.com/2014/08/gyroscope-listening-hack/>

Аеростатите на Съвместната въздушна система за противоракетна отбрана чрез мрежови датчици, струваща 2,8 милиарда долара, летят над Мериленд:

<https://firstlook.org/theintercept/2014/12/17/billion-dollarsurveillance-blimp-launch-maryland/>

Съвместна програма на ЦРУ и Маршалската служба за проследяване на мобилни телефони:

<http://www.wsj.com/articles/cia-gave-justice-departmentsecret-phone-scanning-technology-1426009924>

Хакване на монитори за бебета и други аудио устройства:

<http://www.forbes.com/sites/kashmirhill/2013/09/04/shodanterrifying-search-engine/>

Развлекателни системи подслушват разговорите във вашия хол:

<http://www.bbc.com/news/technology-31296188>

АНС превръща изречени на глас думи в текст и наблюдението на разговорите придобива огромни мащаби:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/05/05/nsa-speechrecognition-snowden-searchable-text/>

46.

„Юбер“ следи движенията на потребителите с програма, наречена Год Вю (също известна като Крийпи Сталкър Вю):

<http://www.forbes.com/sites/kashmirhill/2014/10/03/godview-uber-allegedly-stalked-users-for-party-goers-viewingpleasure/http://www.engadget.com/2014/11/19/uber-godviewtracking/>

47.

„Когато събираш всичко, когато наблюдаваш всеки, не разбираш нищо“:

<http://www.theguardian.com/us-news/2015/may/22/edwardsnowden-nsa-reform>

„Ние се давим в информация. И все пак не знаем нищо“:

<https://firstlook.org/theintercept/2015/05/28/nsa-officialsprivately-criticize-collect-it-all-surveillance/>

49.

„Неофициалното“ интервю на бившия директор на ЦРУ и АНС Майкъл Хейдън на живо в Туитър:

<http://www.theguardian.com/world/2013/oct/24/former-spychief-overheard-acta-twitter>

Бившият директор на АНС Кийт Александър не покрива камерата на своя лаптоп:

<http://www.theguardian.com/world/2015/feb/03/do-webcams-watch-the-watchmen-ex-nsa-head-no-sticker>

ЕПИЛОГ

Не точно длъжността „защитник на правото на личен живот“, представена в тази книга, но нещо подобно: висококвалифицираните съветници на президента за реформата в разузнаването препоръчват въвеждане на „защитник на обществените интереси“:

<http://www.theatlantic.com/politics/archive/2014/12/civil-libertarians-need-to-infiltrate-the-nsa/383932/>

<http://www.nybooks.com/articles/archives/2015/jan/08/must-counterterrorism-cancel-democracy/>

Нови имена, стари програми:

http://en.wikipedia.org/wiki/Information_Awareness_Office_Component_of_TIA_projects_that_continues_to_be_developed

От общ интерес

За да научите повече за реалните събития, изобразени в пролога и в целия роман, препоръчвам „Няма къде да се скриеш. Едуард Сноудън. АНС и американската шпионска машина“ от Глен Грийнуолд.

<http://www.amazon.com/No-Place-Hide-Snowden-Surveillance-ebook/dp/B00E0CZX0G/ref=tmmkinwatch0?encoding=UTF8&sr=&qid=>

И удостоения с Оскар и други награди документален филм на Лора Пойтрас „Гражданин 4“:

<https://citizenfourfilm.com>

Кратка история на наблюдението в САЩ:

<http://www.tomdispatch.com/post/175724>

„Когато Гугъл среща Уикилийкс“ от Джулиан Асанж:

[http://www.amazon.com/When-Google-WikiLeaks-Julian-Assange-ebook/dp/B00PYZONM2/ref=sr12twi1kin?](http://www.amazon.com/When-Google-WikiLeaks-Julian-Assange-ebook/dp/B00PYZONM2/ref=sr12twi1kin?s=books&ie=UTF8&qid=1427299771&sr=1-2&keywords=when+google+met+wikileaks)

[s=books&ie=UTF8&qid=1427299771&sr=1-](http://www.amazon.com/When-Google-WikiLeaks-Julian-Assange-ebook/dp/B00PYZONM2/ref=sr12twi1kin?s=books&ie=UTF8&qid=1427299771&sr=1-2&keywords=when+google+met+wikileaks)

[2&keywords=when+google+met+wikileaks](http://www.amazon.com/When-Google-WikiLeaks-Julian-Assange-ebook/dp/B00PYZONM2/ref=sr12twi1kin?s=books&ie=UTF8&qid=1427299771&sr=1-2&keywords=when+google+met+wikileaks)

„Властелините на секретността: елитът на националната сигурност и тайната война на Америка“ от Скот Хортън:

[http://www.amazon.com/Lords-Secrecy-National-Security-Americas-ebook/dp/B00N02RCCE/ref=sr11twi2kin?](http://www.amazon.com/Lords-Secrecy-National-Security-Americas-ebook/dp/B00N02RCCE/ref=sr11twi2kin?ie=UTF8&qid=1427299720&sr=8-1&keywords=lords+of+secrecy)

[ie=UTF8&qid=1427299720&sr=8-1&keywords=lords+of+secrecy](http://www.amazon.com/Lords-Secrecy-National-Security-Americas-ebook/dp/B00N02RCCE/ref=sr11twi2kin?ie=UTF8&qid=1427299720&sr=8-1&keywords=lords+of+secrecy)

За общ преглед на пускащото все повече метастази наблюдение препоръчвам две чудесни книги:

„Страна на мрежата: стремежът към право на личен живот, сигурност и свобода в свят на безпощадно наблюдение“ от Джулия Ангуин

[http://www.amazon.com/Dragnet-Nation-Security-Relentless-Surveillance-ebook/dp/B00FCQW7HG/ref=tmmkinwatch0?](http://www.amazon.com/Dragnet-Nation-Security-Relentless-Surveillance-ebook/dp/B00FCQW7HG/ref=tmmkinwatch0?encoding=UTF8&sr=1-1&qid=1434757525)

[encoding=UTF8&sr=1-1&qid=1434757525](http://www.amazon.com/Dragnet-Nation-Security-Relentless-Surveillance-ebook/dp/B00FCQW7HG/ref=tmmkinwatch0?encoding=UTF8&sr=1-1&qid=1434757525)

„Данните и Голиат: тайните битки за събиране на вашите данни и контролиране на вашия свят“ от Брус Шнайър:

[http://www.amazon.com/Data-Goliath-Battles-Collect-Control-ebook/dp/B00L3KQ1LI/ref=1aB000AP7EVS11title1kin?](http://www.amazon.com/Data-Goliath-Battles-Collect-Control-ebook/dp/B00L3KQ1LI/ref=1aB000AP7EVS11title1kin?s=books&ie=UTF8&qid=1434757502&sr=1-1)

[s=books&ie=UTF8&qid=1434757502&sr=1-1](http://www.amazon.com/Data-Goliath-Battles-Collect-Control-ebook/dp/B00L3KQ1LI/ref=1aB000AP7EVS11title1kin?s=books&ie=UTF8&qid=1434757502&sr=1-1)

Ако търсите историческия контекст на действията на Едуард Сноудън и опитите на властите да се справят с него, гледайте номинирания за Оскар информативен и интересен филм на Джудит

Ерлик и Рик Голдсмит „Най-опасният човек в Америка: Даниъл Елсбърг и документите на Пентагона“:

<http://www.amazon.com/Most-Dangerous-Man-America-Ellsberg/dp/B00329PYGQ/ref=sr11?s=moviestv&ie=UTF8&qid=1434862283&sr=1-1&keywords=the+most+dangerous+man+in+america>

Издание:

Автор: Бари Айсълър

Заглавие: Парола за достъп

Преводач: Крум Бъчваров

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 14.11.2016

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-716-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8274>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.